

BESTSELLER INTERNATIONAL

SERIA
ULTIMUL
REGAT

„Cel mai mare scriitor
de romane istorice din zilele noastre.”

Washington Post

BERNARD
CORNWELL

RĂZBOINICII
FURTUNII

Bernard Cornwell

Ciclul
ULTIMUL REGAT

Volumul IX

Războinicii furtunii

Traducere din limba engleză:
ANDREI POGĂCIAȘ / SORIN PETRESCU

Editura Litera
București, 2018

Titlul original:

Bernard Cornwell
Warriors of the Storm
2015

Versiune electronică:

[V2.0]

Corectură [V2.0]: august 2019.

În această serie:

01. Ultimul regat
02. Călărețul Morții
03. Stăpânii nordului
04. Cântecele sabiei
05. Ținutul în flăcări
06. Moartea regilor
07. Lordul păgân
08. Tronul gol
09. RĂZBOINICII FURTUNII
10. Purtătorul torței

Războinicii furtunii
le este dedicată
lui Phil și Robert

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privința denumirilor înseși. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster și Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluție nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât și Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, și în loc de Norðhymbraland am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că granițele străvechiului regat ar coincide cu cele ale țării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æsc's Hill – Ashdown, Berkshire
Alencestre – Alcester, Warwickshire
Beamfleot – Benfleet, Essex
Bebbanburg – castelul Bamburgh, Northumberland
Brunanburh – Bromborough, Cheshire
Cair Ligualid – Carlisle, Cumbria
Ceaster – Chester, Cheshire
Cent – Kent
Contwaraburg – Canterbury, Kent
Cumbraland – Cumbria
Dunholm – Durham, County Durham
Dyflin – Dublin, Eire
Eads Byrig – Eddisbury Hill, Cheshire
Eoferwic – York, Yorkshire
Gleawecestre – Gloucester, Gloucestershire
Hedene River – Eden, Cumbria
Horn – Hofn, Iceland

Hrothwulf's farm – Rocester, Staffordshire
Jorvik – York, Yorkshire
Ledecestre – Leicester, Leicestershire
Liccelfeld – Lichfield, Staffordshire
Lindcolne – Lincoln, Lincolnshire
Loch Cuan – Strangford Lough, Irlanda de Nord
Lundene – Londra
Mærese River – Mersey
Mann – Isle of Man
Sæfern – râul Severn
Strath Clota – Strathclyde, Scoția
Use River – Ouse
Wiltunscir – Wiltshire
Wintanceaster – Winchester, Hampshire
Wirhealum – The Wirral, Cheshire

PARTEA ÎNTÂI

Flăcări pe apă

Unu

Focul izbucnise în toiul nopții, un foc care pârjolea cerul și acoperea lumina stelelor. Un foc care scotea un fum gros peste pământul dintre fluvii.

Finan mă trezi.

— Necazuri, stăpâne.

Eadith se mișcă agitată, dar am împins-o de lângă mine și m-am grăbit să ies de sub pături. Am bâjbâit după o blană de urs pe care mi-am pus-o peste umeri înainte să-l urmez pe Finan în stradă. Nu era lună, doar flăcările care se reflectau din trâmba groasă de fum ce înainta spre interiorul uscatului odată cu vântul nocturn.

— Avem nevoie de mai mulți oameni pe ziduri, am spus.

— I-am urcat deja, zise Finan.

Deci tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să înjur. Am înjurat.

— E de la Brunanburh, mă înștiință posomorât irlandezul, smulgându-mi o nouă sudalmă.

Oamenii se adunau în piața centrală din Ceaster. Eadith venise din casă înfășurată într-o mantie, cu părul ei roșu strălucind în lumina felinarelor care ardeau la ușa bisericii.

— Ce se întâmplă? întrebă ea somnoroasă.

— Brunanburh, zise Finan sumbru.

Eadith își făcu semnul crucii. I-am văzut pentru o clipă trupul gol atunci când mâna i se strecură de sub mantie pentru a-i atinge fruntea, apoi își înfășură strâns pe lângă trup veșmântul din lână groasă.

— Loki, am rostit cu voce tare.

El este zeul focului, orice ar spune creștinii. Iar Loki este zeul cel mai alunecos dintre toți zeii, un farsor care ne înșală, ne vrăjește, ne

trădează și ne vatămă. Focul este arma lui cu două tăișuri, care ne încălzește, ne ajută să ne pregătim mâncarea, ne arde sau ne poate omori. Am atins ciocanul lui Thor care-mi atârna la gât.

— Æthelstan este acolo, am spus.

— Dacă trăiește, zise Finan.

Nu era nimic de făcut pe întuneric. Drumul până la Brunanburh dura cel puțin două ore călare și ar fi durat și mai mult în această noapte întunecoasă, când ne-am fi rătăcit prin pădure și am fi intrat probabil într-o ambuscadă pregătită de oamenii care incendiaseră burhul. Tot ce puteam face era să veghem de pe zidurile Ceasterului, în cazul în care un atac ne-ar fi lovit în zori.

Nu mă temeam de un astfel de atac. Ceasterul, întemeiat de romani, era printre cele mai solide fortărețe din Britania. Normanzii ar fi trebuit să treacă un șanț inundat și să sprijine scări de zidul înalt, iar normanzilor nu le-a plăcut niciodată să atace fortificații. Dar Brunanburh era în flăcări, deci cine știe ce lucruri de negândit puteau să aducă zorii? Brunanburh era cel mai nou burh al nostru, construit de Æthelflaed, care domnea în Mercia, și păzea fluviul Mærese, care le oferea normanzilor o cale de acces ușoară spre centrul Britaniei. În anii trecuți, vâslele brăzdaseră fără conținere apele fluviului, iar navele cu cap de dragon urcaseră contra curentului ca să aducă noi războinici pentru lupta nesfârșită dintre normanzi și saxoni, însă Brunanburh oprise acest trafic. Aveam acolo o flotă de douăsprezece nave ale căror echipaje erau protejate de palisada groasă a burhului, iar normanzii le prinseseră de frică. Acum, dacă debarcau pe coasta vestică a Britaniei, mergeau în Țara Galilor sau în Cumbreland, care era ținutul aspru și sălbatic de la nord de Mærese.

În afară de această noapte. În această noapte se vedeau flăcări pe apă.

— Îmbracă-te, i-am spus lui Eadith.

— Æthelstan, murmură ea, de parcă s-ar fi rugat pentru el în timp ce-și atingea crucea de smaralde care-i atârna la gât.

Îi plăcea de Æthelstan.

— Ori trăiește, ori e mort, am spus scurt, și nu vom ști până dimineață.

Am pornit călare chiar înainte de ivirea zorilor, luând-o spre nord pe drumul pavat ce traversa cimitirul umbrat al romanilor. Am luat șaiszeci

de oameni pe cai iuți și ușori, astfel încât, dacă dădeam peste vreo armată de normanzi sălbatici, să putem fugi. Am trimis cercetași în față, dar ne grăbeam, așa că nu aveam vreme pentru precauțiile noastre obișnuite, care însemnau să așteptăm rapoartele lor înainte să avansăm. De data asta, avertismentul nostru avea să fie moartea cercetașilor. În scurt timp am părăsit drumul roman, continuând pe cărarea pe care o făcuserăm prin pădure. Norii sosiți dinspre vest aduseseră o burniță deasă, însă fumul tot se ridica în fața noastră. Ploaia ar fi putut să stingă focul lui Loki, nu și burnița; fumul își bătea joc de noi, parcă spunându-ne că strădaniile noastre erau în van.

Am ieșit din pădure acolo unde câmpiile se transformau în mlaștini și mlaștinile se uneau cu fluviul, și acolo, departe spre vest pe acea bucată lată de apă gri-argintie, am văzut o flotă. Douăzeci-treizeci de nave, poate mai multe, nu-mi dădeam seama fiindcă erau ancorate atât de aproape una de alta, dar vedeam limpede, chiar și de la distanța aceea, că provele lor erau împodobite cu fiarele normanzilor: vulturi, dragoni, șerpi și lupi.

— Sfinte Dumnezeule, șopti îngrozit Finan.

Am dat pinteni cailor pe cărarea de vite care șerpua pe coastă de-a lungul malului sudic al fluviului. Vântul ne sufla din față în rafale bruște care stârneau valuri pe apă. Încă nu puteam vedea burhul, fiindcă se afla după o culme împădurită, dar o mișcare bruscă la marginea pădurii trădă prezența unor oameni, și cei doi cercetași ai mei își întoarseră caii și galopară spre noi. Cei care-i alarmaseră dispărură în frunzișul dens de primăvară; peste doar o clipă, în zorii cenușii și umezi răsună chemarea lugubră a unui corn.

— Nu fortul arde, zise Finan nesigur.

În loc de răspuns am părăsit cărarea, îndemnându-mi armăsarul spre pășunea bogată. Copitele cailor cercetașilor împrôșcau cu bucăți de pământ ud în timp ce se apropiau.

— Sunt războinici în copaci, stăpâne! strigă unul. Vreo douăzeci, poate mai mulți!

— Și pregătiți de luptă, zise celălalt.

— Pregătiți de luptă? întrebă Finan.

— Scuturi, coifuri, arme, îl lămurii al doilea cercetaș.

Mi-am condus cei șaiszeci de oameni spre sud. Fâșia de pădure tânără stătea ca o barieră între noi și Brunanburh, iar dacă un inamic

aștepta acolo, cu siguranță am fi căzut într-o capcană. Dacă urmam cărarea, riscam să dăm nas în nas cu zidul lor de scuturi ascuns printre copaci, dar luând-o pe un drum mai departe de fluviu i-aș fi silit să se miște, să rupă rândurile, așa că am grăbit pasul, îndemnându-mi calul s-o ia la un galop lejer. Fiul meu se apropie din stânga.

— Nu fortul arde! strigă el.

Fumul se subția. Tot se mai ridica dincolo de copaci, o pată cenușie care se topea în norii joși. Părea să vină dinspre fluviu, și bănuiam că Finan și fiul meu aveau dreptate: nu fortul ardea, ci mai degrabă navele. Navele noastre. Dar cum ajunseseră dușmanii la ele? Dacă ar fi venit în timpul zilei ar fi fost văzuți, așa că apărătorii fortului ar fi sărit la bordul corăbiilor și i-ar fi atacat; pe de altă parte, să fi venit noaptea părea imposibil. Mærse era plin de bancuri de mâl, și niciun navigator nu putea spera să aducă o navă atât de departe în amonte în bezna unei nopți fără lună.

— Nu este fortul! îmi strigă din nou Uhtred.

Părea mulțumit, dar teama mea era că burhul căzuse și întăriturile lui solide din lemn protejau acum o hoardă de normanzi. De ce să ardă ceva ce puteau apăra cu ușurință?

Terenul urca. Nu vedeam dușmani printre copaci. Asta nu însemna că nu erau acolo. Câți dușmani? Treizeci de nave? Echipajele lor ar fi însumat cam o mie de oameni, și acei oameni știau cu siguranță că urma să venim de la Ceaster. În locul comandantului inamic, aș fi așteptat chiar în spatele fâșiei de pădure; prin urmare, ar fi trebuit s-o las mai domol și să trimit din nou cercetașii înainte. În schimb, am dat pinteni calului. Scutul îmi era pe spate și l-am lăsat acolo, scoțând doar Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Eram furios și nesăbuit, dar instinctul îmi spunea că nu ne aștepta niciun dușman chiar dincolo de copaci. Poate ne așteptau pe cărare, dar prin ocolul făcut nu le dăduserăm destul timp să formeze zidul de scuturi pe un teren mai înalt. Cum arborii îmi împiedicau vederea, mi-am întors calul și am luat-o din nou spre vest. M-am avântat în frunziș, m-am aplecat pe sub o cracă și am lăsat calul să-și aleagă singur drumul prin pădure, oprindu-mă abia când am trecut de copaci.

Niciun dușman.

Oamenii mei apărură și ei și se opriră în spatele meu.

— Mulțumescu-ți, Doamne, murmură Finan.

Fortul nu fusese cucerit. Calul alb al Merciei încă flutura deasupra zidurilor, și alături de el era drapelul cu găscă al lui Æthelflaed. Alături de ele flutura un al treilea, un stindard nou pe care li-l comandasem femeilor din Ceaster. Înfățișa dragonul Wessexului, care ținea un fulger într-o gheară ridicată. Era simbolul prințului Æthelstan. Băiatul ceruse să aibă o cruce creștină pe steag, dar poruncisem să fie brodat fulgerul în loc.

Îl numeam pe Æthelstan băiat, dar, la paisprezece sau cincisprezece ani câți avea, era bărbat de-acum. Devenise un flăcău înalt, iar poznele copilărești îi fuseseră temperate de experiență. Era unii care-i voiau moartea, și el știa aceasta, așa că se purta cu mare băgare de seamă. Era și frumos, cel puțin după câte spunea Eadith, cu ochi atenți de culoarea oțelului, un chip cu oase proeminente și părul negru ca pana corbului. Îi spuneam prințul Æthelstan, pe când aceia care-i voiau moartea îl numeau bastard.

Și multă lume le credea minciunile. Mama lui Æthelstan fusese o tânără drăguță din Cent care murise la naștere, însă tatăl lui era Edward, fiul regelui Alfred, acum el însuși rege al Wessexului. Edward se însurase de atunci cu o fată vest-saxonă și avea un alt fiu, așa că Æthelstan era ca un ghimpe-n coaste, mai ales că, potrivit unor zvonuri larg răspândite, nu era deloc un bastard, fiindcă Edward se căsătorise în secret cu fata din Cent. Adevărat sau nu, și aveam motive întemeiate să știu că povestea primei căsătorii era în totalitate adevărată, nu mai conta, deoarece, pentru mulți dintre supușii tatălui său, Æthelstan era fiul nedorit. Nu fusese crescut la Wintanceaster la fel ca ceilalți fii ai lui Edward, ci fusese trimis în Mercia. Edward spunea că-i era drag băiatul, dar îl ignora. De fapt, Æthelstan era o pacoste. Era fiul cel mai mare al regelui, æthelingul, dar avea un frate vitreg a cărui mamă răzbunătoare îl voia pe Æthelstan mort, fiindcă stătea între fiul ei și tronul Wessexului. Mie îmi plăcea de Æthelstan. Îmi plăcea destul de mult ca să vreau să ajungă pe tronul la care avea dreptul din naștere; cum însă trebuia întâi să învețe responsabilitățile unui bărbat, îi dădusem comanda fortului și flotei de la Brunanburh.

Și acum flota nu mai era. Arsese. Carenele fumegau lângă rămășițele arse ale debarcaderului pe care-l construiserăm într-un an. Înfipseerăm piloni din ulm adânc în țărmul umed și făcuserăm pasarela dincolo de semnul care marca nivelul refluxului, astfel încât

să putem ține pregătită o flotă de război. Acum cheiul dispăruse, laolaltă cu navele zvelte cu prova înaltă. Patru dintre ele fuseseră trase deasupra semnului de maree joasă și încă fumegau, din celelalte rămăseseră doar niște coaste înnegrite în apa puțin adâncă, în timp ce, la capătul cheiului, trei nave cu cap de dragon erau ancorate lângă resturile arse. Alte cinci erau imediat în spate, folosindu-și vâslele pentru a ține piept curentului și refluxului. Restul flotei inamice era la jumătate de milă în amonte. Iar pe mal, între noi și cheiul ars, erau o mulțime de oameni. Oameni în zale, oameni cu scuturi și coifuri, oameni cu sulite și spade. Probabil vreo două sute la număr, adunaseră câte vite găsiseră și le mânuiau spre țărm, unde erau căsăpite. M-am uitat la fort. Æthelstan comanda acolo o sută cincizeci de oameni și-i vedeam masați pe ziduri, dar nu făceau nicio încercare de a împiedica retragerea inamicului.

— Hai să omorâm câțiva ticăloși, am spus.

— Stăpâne? zise Finan, îngrijorat de numărul mare al dușmanilor.

— O să fugă, i-am răspuns. O să caute adăpost la bordul navelor, nu vor să lupte pe uscat.

Am scos Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Normanzii care coborâseră pe uscat n-aveau cai și se împrăștiaseră. Majoritatea erau aproape de capătul dinspre uscat al cheiului ars, unde puteau forma rapid un zid de scuturi, dar alții se ocupau de vite.

M-am repezit asupra acestora din urmă.

Și eram furios. Comandam garnizoana de la Ceaster, din care făcea parte și Brunanburh. Apărătorii lui fuseseră luați prin surprindere, iar navele sale fuseseră incendiate, așa că aveam toate motivele să fiu furios. Voiam sânge. Am sărutat mânerul Răsuflării-Șarpelui, apoi am dat pinteni calului și, împreună cu războinicii mei, am coborât panta domoală în plin galop, cu spadele în mâini și lăncile îndreptate spre dușman. Îmi doream să-mi fi adus o lance, dar era prea târziu pentru regrete. Cei care mânuiau vitele ne văzură și încercară să scape, însă erau în zona mlăștinoasă, iar animalele se panicară auzind zgomotul făcut de copitele cailor noștri pe solul ud de rouă. Restul inamicilor formau un zid de scuturi la capătul dinspre uscat al cheiului ars, însă n-aveam de gând să mă lupt cu ei.

— Vreau prizonieri! le-am strigat oamenilor mei, vreau prizonieri!

Una dintre navele nordicilor porni spre uscat, fie ca să le vină în

ajutor celor de pe mal, fie ca să le ofere o scăpare. O mie de păsări albe se ridicară țipând de pe apa cenușie și începură să se rotească în cercuri deasupra pajiștii unde se afla zidul de scuturi. Am zărit un stindard ridicat deasupra pavezelor, dar n-am avut timp să mă uit la el, fiindcă galopam ca fulgerul înspre țarm.

— Prizonieri! am strigat din nou.

Am trecut pe lângă un taur al cărui sânge curgea gros și negru în mâl. Oamenii începuseră să-l căsăpească, dar fugiseră; i-am prins din urmă și l-am doborât pe unul cu latul Răsufării-Șarpelui. M-am întors. Calul îmi alunecă în mâl și se dădu în spate; în timp ce inamicul cădea, i-am folosit greutatea ca să vâr spada în pieptul celui de-al doilea. Lama îi străpunse umărul și intră adânc, iar când sângele îi gâlgâi la gură, i-am dat pîteni armăsarului ca să-mi scot arma din trupul muribundului. Trecu pe lângă mine Finan, apoi fiul meu în galop, ținându-și Pliscul-Corbului jos și aplecându-se din șa ca să-l vâre în spatele unui fugar. Un normand cu privire sălbatică învârti spre mine un topor pe care l-am evitat cu ușurință, apoi suliița lui Berg Skallagrimrson intră prin spinarea omului, prin mațe, și ieși lucioasă și plină de sânge prin burtă. Berg călărea cu capul gol, iar părul lui blond, lung ca al unei femei, era împodobit cu arșice și panglici. Îmi rânji în timp ce lăsa coada suliiței și punea mâna pe spadă.

— l-am stricat zalele, stăpâne!

— Vreau prizonieri, Berg!

— Mai întâi omor niște nenorociți, nu?

Călări mai departe cu același rânjet pe chip. Era un războinic normand având poate optsprezece sau nouăsprezece veri, dar deja vâslise pe o navă până la Horn, pe insula de gheață și foc aflată departe în Atlantic, luptase în Irlanda, Scoția și Țara Galilor și avea povești despre cum vâslise în interiorul uscatului printre păduri de mesteceni care, pretindea el, creșteau la est de țara normanzilor. Acolo erau uriași de gheață, îmi spusese, și lupi de mărimea cailor. „Ar fi trebuit să mor de o mie de ori, stăpâne”, îmi spusese, însă trăia doar fiindcă eu îi salvasem viața. Devenise omul meu, îmi jurase credință, iar acum, fiind în slujba mea, luă capul unui fugar cu o mișcare a spadei.

— Uraa! strigă spre mine. Am ascuțit bine lama!

Finan era aproape de apă, atât de aproape, încât un om de pe nava

care se apropia azvârli o suliță spre el. Când arma se înfipse în pământ, irlandezul se aplecă sfidător din șa și o apuce de mâner și goni spre locul unde un dușman zăcea sângerând în nămol. Se uită la navă, asigurându-se că era văzut, apoi ridică sulița, gata să o împlânte în burta rănitului. Peste o clipă însă, spre surprinderea mea, aruncă sulița deoparte. Descălecă și îngenunche lângă rănit, vorbi pentru o clipă, apoi se ridică strigând:

— Prizonieri, ne trebuie prizonieri!

Un corn sună din fort. Când m-am întors, am zărit un val de războinici ieșind pe poarta Brunanburhului. Veneau cu scuturi, sulițe, spade, gata să facă un zid care să împingă zidul de scuturi al dușmanului în fluviu, dar invadatorii se grăbeau deja să plece, înaintând anevoie pe lângă pilonii arși și navele fumegânde ca să se urce pe navele cele mai apropiate. Nava care venea spre țarm se opri, bătând apa cu vâslele. Membrii echipajului ezitau să-i atace pe oamenii mei, care le strigau ocări și așteptau pe malul apei cu spadele scoase și sulițele însângerate.

Și mai mulți dușmani încercau să ajungă la navele cu capete de dragon.

— Lăsați-i în pace! am strigat.

Cu puțin timp înainte voisem sânge, dar nu-mi aducea niciun câștig măcelărirea unei mâini de oameni în apele joase ale fluviului Mærese, cu riscul de a pierde și eu vreo duzină. Flota principală a inamicului, care cuprindea cu siguranță câteva sute de războinici, vâslea deja în amonte. Pentru a o slăbi trebuia să-i omor pe acei câteva sute, nu doar pe câțiva.

Echipajele navelor mai apropiate ne suduiau în fel și chip în timp ce și trăgeau tovarășii la bord. Mă întrebam de unde venise această flotă. De ani buni nu mai văzusem atâtea nave normande. Am dat pinteni calului spre malul apei. Un om aruncă o suliță spre mine, însă arma căzu mult înaintea mea, și am băgat Răsufierea-Șarpelui cu bună știință în teacă, ca să-i arăt dușmanului că lupta se terminase. În acel moment am văzut un războinic cu barbă sură lovind cotul unui tânăr care voia să arunce o altă suliță. Am dat din cap spre cel cu barba sură, iar el ridică o mână drept răspuns.

Cine erau oamenii aceștia? Prizonierii aveau să ne lămurească în curând; luaserăm un grup destul de numeros, oameni care acum erau

dezbrăcați de zale, coifuri și obiecte de preț. Finan îngenunche din nou lângă muribund și-i spuse ceva. Mi-am îmboldit calul spre el, dar uimirea mă făcu să mă opresc îndată, deoarece Finan se ridicase și acum se ușura pe acel om, care arăta fără vlagă spre prigonitorul său cu o mână înmănușată.

— Finan? am strigat.

Nu mă băgă în seamă. Vorbea cu prizonierul în limba lui irlandeză, iar omul îi răspundea nervos în aceeași limbă. Finan râse, apoi mi se păru că-l înjura pe rănit, scuișând vorbele și ținând degetele rășchirate spre fața îmbibată de pișat, ca și cum ar fi aruncat o vrajă. Dându-mi seama că, orice se întâmpla, nu era treaba mea, m-am uitat înapoi spre capătul cheiului distrus, tocmai la timp pentru a-l vedea pe stegarul inamicului urcându-se la bordul ultimei nave cu prova înaltă. Omul era în zale și nu izbutea să se cațare peste copastie, așa că dădu altcuiva stindardul și întinse mâinile ca să poată fi tras la bord de alți doi războinici. Am recunoscut stindardul pe loc, dar nu-mi credeam ochilor.

Haesten?

Haesten.

Haesten, un căcat scârbos, trădător și plin de bale. Îl știam de-o viață, de fapt îi salvasem viața aceea nenorocită, iar el îmi jurase credință, punându-și mâinile în jurul mâinilor mele, care strângeau mânerul Răsuflării-Șarpelui, și vărsase lacrimi de recunoștință atunci când făgăduise să fie omul meu, să mă apere și să mă slujească, primind în schimb de la mine aur și lealitate, dar peste câteva luni își încălcase jurământul și lupta împotriva mea. Îi jurase pace lui Alfred și încălcase și acel jurământ. Comandase armate care pustiiseră Wessexul și Mercia până când, în cele din urmă, i-am încolțit oștenii la Beamfleot și am înroșit pâraiele și mlaștinile cu sângele lor. Umpluserăm șanțurile cu stârvuri, corbii se înfruptaseră în acea zi, însă Haesten scăpase. Întotdeauna scăpa. Își pierduse armata, nu și iscusința, și revenise, de data asta în slujba lui Sigurd Thorrson și al lui Cnut Ranulfson. Ei muriseră în alt măcel, dar din nou Haesten scăpase.

Acum se întorsese, și stindardul lui era un craniu alb în vârful unui par. Tigva râdea de mine de pe cea mai apropiată navă, care acum

vâslea dinspre mal. Oamenii de la bord strigau ocări, și stegarul flutura craniul dintr-o parte în cealaltă. Dincolo de acea navă era una mai mare, având la provă un dragon maiestuos care-și ridica gura plină de colți spre cer. Bărbatul de la pupa, purtând o mantie și un coif argintiu împodobit cu pene negre de corb, își dădu jos coiful și-mi făcu o plecăciune în zeflema. Era Haesten. Râdea. Îmi incendiase navele și furase câteva vite, ceea ce însemna deja o victorie. Nu era răzbunare pentru Beamfleot, ar fi trebuit să ne omoare pe mine și pe toți oamenii mei ca să echilibreze acea balanță sângeroasă, dar ne făcuse de răs și deschisese fluviul Mærse unei mari flote de normanzi care acum vâsleau spre amonte. O flotă de dușmani care veneau să ne ia pământurile, avându-l în frunte pe Haesten.

— Cum poate un nenorocit ca Haesten să comande atâția oameni? am întrebat tare.

— Nu el comandă, zise fiul meu, care-și adusese calul în apa joasă și stătea lângă mine.

— Nu el?

— Nu, ci Ragnall Ivarson.

N-am spus nimic, dar am simțit un fior rece pe șira spinării. Ragnall Ivarson era un nume pe care-l cunoșteam, un nume pe care toți îl cunoșteam, un nume care semănase teamă pe tot cuprinsul Mării Irlandei. Era un normand care-și spunea Regele Mării, fiindcă pământurile sale erau răspândite oriunde valurile sălbatice loveau stâncile și nisipul. Stăpânea acolo unde înotau focile și zburau papagalii-de-mare, unde urlau vânturile și eșuau navele, unde frigul tăia ca un cuțit și sufletele înecaților gemeau în beznă. Oamenii lui capturaseră insulele sălbatice de lângă coasta Scoției, rupseseră bucăți din coasta Irlandei și luaseră în robie locuitori din Țara Galilor și Insula Mann. Era un regat fără granițe, fiindcă ori de câte ori un inamic devenea prea puternic, oamenii lui Ragnall se urcau în navele lor lungi și navigau spre altă coastă sălbatică. Făcuseră raiduri pe țărmurile Wessexului, luând sclavi și vite, și navigaseră chiar pe Sæfern ca să amenințe Gleawecestre, cu toate că zidurile acelei fortificații îi descurajaseră.

Ragnall Ivarson. Nu-l întâlnisem niciodată, dar îl cunoșteam, îi cunoșteam reputația. Niciun om nu naviga mai bine, niciun om nu lupta mai aprig, niciun om nu era mai temut. Era un sălbatic, un pirat,

regele fioros al unei țări de nicăieri, iar fiica mea Stiorra se măritase cu fratele lui.

— Și Haesten i-a jurat loialitate lui Ragnall, continuă fiul meu privind la navele care se îndepărtau. Ragnall Ivarson și-a părăsit pământurile din Irlanda, spunându-le oamenilor săi că soarta i-a dat la schimb Britania.

Haesten era un nimic, m-am gândit. Era un șobolan aliat cu un lup, o vrabie amărâtă agățată de umărul unui vultur.

— Ragnall și-a părăsit pământurile irlandeze? am întrebat.

— Așa a zis omul, zise fiul meu arătând spre locul unde erau prizonierii.

M-am încruntat. Știam puține despre ce se întâmplase în Irlanda, dar în ultimii ani auzisem că normanzii erau alungați din acea țară. O mulțime de nave traversaseră marea avându-i la bord pe supraviețuitorii unor lupte cumplite, iar oamenii care credeau că vor avea pământ în Irlanda îl căutau acum în Cumbraland sau pe coasta galeză, unii mergând chiar mai departe, spre Neustria sau Francia.

— Ragnall e puternic, am zis. De ce ar părăsi Irlanda așa, pe nepusă masă?

— Fiindcă irlandezii l-au lămurit să plece.

— L-au lămurit?

Fiul meu ridică din umeri.

— Au vrăjitori, vrăjitori creștini, care văd viitorul. Ei au spus că Ragnall va fi regele întregii Britanii dacă părăsește Irlanda. Mai mult, i-au dat războinici în ajutor, adăugă el arătând spre flotă. Sunt o sută de războinici irlandezi pe acele nave.

— Regele întregii Britanii?

— Așa a spus prizonierul.

Am scuiat. Ragnall nu era primul care visa să stăpânească întreaga insulă.

— Câți oameni are?

— O mie două sute.

— Ești sigur?

Fiul meu zâmbi.

— M-ai învățat bine, tată.

— Ce te-am învățat?

— Că un vârful de suliță în ficatul unui prizonier este un lucru foarte

convingător.

Am privit ultimele nave vâslind spre est. În curând aveau să se piardă din vedere.

— Beadwulf! am strigat.

Era un oștean mic și vânjos, cu linii incizate pe față în stilul danez, deși Beadwulf era saxon. Era unul dintre cei mai buni cercetași ai mei, un om care putea traversa un câmp deschis ca o nălucă. Am arătat din cap spre navele care dispăreau.

— la vreo zece oameni și urmărește-i pe nenorociți. Vreau să știu unde debarcă.

— Da, stăpâne, zise el, după care dădu să plece.

— Stai așa, Beadwulf! încearcă să vezi ce stindarde sunt pe nave, și uită-te după un topor roșu! Dacă vezi un topor roșu, vreau să știu de îndată!

— Toporul roșu, stăpâne, repetă el grăbindu-se să-mi îndeplinească porunca.

Toporul roșu era simbolul lui Sigtryggr Ivarson, soțul fiicei mele. Lumea îi spunea acum Sigtryggr Chiorul, fiindcă îi luasem ochiul drept cu vârful Răsuflării-Șarpelui. Atacase Ceasterul și fusese respins, dar în retragere o luase pe Stiorra cu el. Nu plecase ca prizonieră, ci ca iubită a lui, și din când în când primeam vești de la ea. Însurățeii aveau pământ în Irlanda și Stiorra îmi scria scrisori, fiindcă o învățasem să scrie și să citească. „Călărim pe nisip”, îmi scrisese, „și peste dealuri. Este frumos aici, dar localnicii ne urăsc.” A avea o fiică, primul meu nepot, și o numise Gisela, după mama ei. „Gisela este frumoasă”, scria, „și preoții irlandezi ne blestemă. Noaptea își urlă blestemele, sună ca niște păsări pe moarte. Îmi place nespus acest loc. Soțul meu te salută.”

Toată lumea era convinsă că Sigtryggr era cel mai periculos din cei doi frați. Se spunea că este mai deștept decât Ragnall și iscusința sa în mânărea spadei era legendară, dar pierderea ochiului și căsătoria cu Stiorra îl potoliseră. Potrivit zvonurilor, Sigtryggr era mulțumit să-și cultive câmpurile, să pescuiască în mare și să-și apere pământurile, dar ar mai fi fost el mulțumit dacă fratele lui mai mare ar fi ocupat Britania? De aceea îi spusese lui Beadwulf să se uite după toporul roșu. Voiam să știu dacă soțul fiicei mele îmi devenise dușman.

Prințul Æthelstan mă găsi când ultima navă dușmană dispărea din

vedere. Veni cu puțini oameni, toți călare pe armăsari mari.

— Îmi pare rău, Lord Uhtred!

I-am făcut semn să tacă, deoarece eram atent la Finan. Se răstema la omul care zăcea la picioarele lui, iar rănitul striga înapoi, și nu trebuia să vorbesc ciudata limbă irlandeză ca să-mi dau seama că-și aruncau blesteme. Rar îl văzusem pe Finan atât de furios. Scuipa, făcea spume la gură, psalmodia, cuvintele lui ritmice căzând grele ca niște lovituri de ciocan. Celălalt, deja rănit, se stingea văzând cu ochii sub asaltul ocărilor. Sub privirile uimite ale oamenilor mei, Finan apucă sulița pe care o azvârlise în apropiere, se întoarse la victima sa, mai zise câteva cuvinte și-și atinse crucifixul de la gât. Apoi, ca un preot care înalță cuminecătura, ridică sulița cu ambele mâini, cu vârful în jos, și o ținu deasupra bărbatului, murmurând în engleză:

— Dumnezeu să mă ierte.

În clipa următoare înfipse sulița adânc, prin cămașa de zale, prin oase și prin inimă. Omul se cutremură, sângele îi țâșni pe gură, mâinile și picioarele îi zvâcniră pe ultimele bătăi de inimă; apoi inima încetă să-i mai bată și rămase cu gura deschisă, țintuit de sulița care-i străbătuse trupul.

Finan plângea.

Mi-am grăbit calul lângă el și m-am aplecat să-i ating umărul. Era prietenul meu, cel mai vechi prieten al meu, tovarășul meu dintr-o sută de ziduri de scuturi.

— Finan? am zis, dar nu se uită la mine. Finan!

De data asta mă privi; avea lacrimi pe obraji și o tristețe adâncă în ochi.

— Cred că era fiul meu.

— Era ce? am întrebat îngrozit.

— Fiu sau nepot, nu știu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu știu. Dar l-am omorât.

Plecă de lângă mine.

— Îmi pare rău, repetă Æthelstan la fel de abătut ca Finan. Se uita la fumul care se mișca încet peste fluviu. Au venit noaptea, și nu mi-am dat seama decât atunci când am văzut flăcările. Îmi pare rău. M-am făcut de râs în fața voastră.

— Nu fi prost, am mârâit. Nu puteai opri o asemenea flotă.

Am arătat cu mâna spre cotul fluviului, unde ultima navă a Regelui Mării dispăruse după un pâlc de copaci. Una dintre corăbiile noastre se înclină, și aburul se înălță cu un fâsâit, îngroșând fumul.

— Am vrut să mă lupt cu ei, zise Æthelstan.

— Atunci ești un neghiob, m-am răstit.

Se încruntă, apoi arată spre navele ce ardeau și la carcasa ciopârțită a unui taur.

— Am vrut să opresc asta!

— Tu singur îți alegi bătăliile, am spus tăios. Erai în siguranță în spatele zidurilor tale, de ce să pierzi oameni? Nu puteai opri flota. Pe lângă asta, normanzii voiau să ieși să te bați cu ei, și niciodată nu trebuie să faci ce dorește inamicul.

— Așa i-am spus și eu, stăpâne, interveni Rædwald.

Rædwald era un mercian mai în vârstă, un om precaut pe care-l lăsasem la Brunanburh ca să-l sfătuiască pe Æthelstan. Prințul comanda garnizoana, dar era necopt, așa că-i dădusem câțiva războinici încercați care să-l împiedice să cadă în greșelile tinereții.

— Voiau să ieșim? întrebă nedumerit Æthelstan.

— Unde altundeva să se lupte cu tine? i-am replicat. Să arunce cu sulițele peste ziduri? Sau în câmp deschis, zid de scuturi contra zid de scuturi?

— I-am spus asta, stăpâne! zise Rædwald.

Nu l-am băgat în seamă.

— Alege-ți bătăliile, m-am răstit spre Æthelstan. Ți s-a dat o tărtăcuță ca să gândești! Dacă ataci de fiecare dată când vezi un inamic, o să te alegi cu un mormânt înainte de vreme.

— Asta... începuse Rædwald.

— Asta i-ai spus și tu, știi! Acum taci!

M-am uitat spre fluviul pustiu. Ragnall adusese o armată în Britania, dar ce voia să facă? Avea nevoie de pământ ca să-și hrănească oamenii, avea nevoie de fortificații ca să-i apere. Trecuse de Brunanburh; oare plănuia să revină și să atace Ceasterul? Zidurile romane făceau din acel oraș o bază foarte bună, dar și un obstacol formidabil. Deci, unde mergea?

— Dar exact asta ai făcut! îmi întrerupse Æthelstan gândurile.

— Ce-am făcut?

— L-ai atacat pe inamic! strigă el revoltat. Chiar acum! Te-ai

năpustit de pe deal, chiar dacă dușmanii erau mult mai numeroși.

— Aveam nevoie de prizonieri, nătângule!

Voiam să știu cum urcase Ragnall pe fluviu în bezna nopții. Ori avusese un noroc incredibil, reușind să ocolească bancurile de mâl fără să i se scufunde vreo navă, ori era un navigator și mai priceput decât se spunea. Fusese o demonstrație impresionantă și totodată inutilă. Flota lui era uriașă, pe când noi aveam abia o duzină de nave. Deși ar fi putut să ne măture din cale fără să-și rupă o vâslă, hotărâse să atace noaptea.

De ce acest risc?

— Nu voia să blocăm canalul, sugeră fiul meu, și acesta era probabil adevărul. Dacă am fi fost avertizați măcar cu câteva ore înainte, am fi putut să ne scufundăm navele în canalul principal al fluviului. Ragnall ar fi trecut până la urmă, însă ar fi trebuit să aștepte fluxul, și navele lui grele s-ar fi strecurat cu greu; între timp, noi am fi trimis mesageri în amonte ca să ne asigurăm că alte baricade blocau fluviul și că războinicii noștri îi așteptau pe năvălitori. În schimb, normandul trecuse pe lângă noi, ne provocase pagube serioase, iar acum vâslea înspre interior.

— Au fost frizonii, oftă Æthelstan.

— Frizonii?

— Aseară au sosit trei corăbii de negoț, Lord Uhtred. Au ancorat în dreptul burhului. Aduceau piei de la Dyflin.

— Le-ai verificat?

Tânărul prinț scutură din cap.

— Au spus că au molimă la bord.

— Deci n-ați urcat pe ele?

— Nu, n-am făcut-o din cauza molimei.

Garnizoana de la Brunanburh avea datoria de a inspecta fiecare navă care intra pe fluviu, în principal ca să colecteze o taxă pentru încărcătură, dar nimeni nu voia să urce la bordul unei corăbii lovite de molimă.

— Au spus că transportă piei, explică Æthelstan, și ne-au plătit taxele.

— Și i-ai lăsat în pace?

Încuviință abătut. Prizonierii îmi spuseră restul poveștii. Cele trei corăbii de negoț ancoraseră acolo unde fluviul era cel mai îngust, loc

În care orice flotă risca să eșueze, și aprinseseră felinare, călăuzind astfel navele lui Ragnall pe lângă pericol. Fluxul făcuse restul. O navă în derivă va urma de obicei cel mai rapid curent din cel mai adânc canal; odată trecut de cele trei corăbii de negoț, Ragnall pur și simplu lăsase fluxul să-l ducă la cheiul nostru. Acolo incendiase și mica noastră flotă, și cheiul, așa că acum navele lui puteau folosi fluviul nestingerite ca să-i aducă întăriri. Ne distrusese apărarea de pe Mærse și umbla liber prin Anglia cu ditamai oastea.

L-am lăsat pe Æthelstan să hotărască soarta celor paisprezece prizonieri. Fără să stea pe gânduri, tânărul prinț îi osândi la moarte.

— Așteaptă refluxul, îi spuse lui Rædwald, și leagă-i de piloni. Arată cu capul spre resturile carbonizate care ieșeau în forme stranii din fluviul învolburat. Să se înece în apele fluxului.

Îl trimisesem deja pe Beadwulf spre est, dar nu mă așteptam să primesc vești de la el decât peste două zile. I-am poruncit lui Sihtric să trimită oameni spre sud.

— Să gonească fără oprire, am zis, și să-i spună lui Lady Æthelflaed ce se întâmplă. Spune-i că vreau oameni, mulți oameni, toți oamenii ei!

— La Ceaster? întrebă Sihtric.

— Nu, la Liccefeld. Să-i spună că și eu mă duc acolo. M-am întors spre Æthelstan: La fel și înălțimea Ta, împreună cu mare parte a garnizoanei din Brunanburh. Cât despre tine, m-am uitat la Rædwald, stai aici. Apără ce-a mai rămas. Poți să păstrezi cincizeci de oameni.

— Cincizeci! Nu-s de ajuns...

— Patruzeci, am mârâit, și dacă pierzi fortăreața, o să-ți scot rinichii afară și-o să ți-i mănânc.

Începuse războiul.

Finan ședea pe un buștean mare adus de ape. M-am așezat lângă el.

— Povestește-mi, i-am cerut arătând spre cadavrul care încă era împuns de suliță.

— Ce vrei să știi?

— Orice vrei să-mi spui.

Am șezut în tăcere. Gâște zburau deasupra noastră, făcând să vibreze aerul dimineții. O umbră de ploaie întunecă fugărul cerului. Unul

dintre leșuri trase un vânt.

— Mergem la Liccefeld, am spus.

— De ce? întrebă el distrat. Nu se gândea la Ragnall sau la normanzi sau la orice altceva, ci numai la cadavrul străpuns de suliță de pe malul fluviului.

— Fiindcă nu știi unde se duce Ragnall, dar de la Liccefeld o putem lua la fel de bine spre nord sau spre sud.

— Spre nord sau spre sud, repetă el absent.

— Nenorocitul are nevoie de pământ, am spus, și va încerca să-l ia ori în nordul Merciei, ori în sudul Northumbriei. Trebuie să-l oprim repede.

— Va merge în nord, zise Finan. De ce să se lupte cu Mercia? adăugă el ridicând din umeri.

Eram de aceeași părere. Mercia se întărise, granițele ei erau apărate de burhuri, orașe fortificate, pe când la miazănoapte se afla Northumbria, niciodată în pace deplină. Era teritoriu danez, dar seniorii danezi se ciorovăiau și se luptau între ei. Un om puternic ca Ragnall îi putea uni. Îi spusese mereu lui Æthelflaed că trebuia să mărșăluim spre nord și să luăm pământ de la danezii dezbinați, însă nu voia să invadeze Northumbria înainte ca fratele ei, Edward, să-i trimită în ajutor oastea Wessexului.

— Indiferent dacă Ragnall merge în nord sau vine spre sud, am spus, acum este momentul să-l înfruntăm. Abia a ajuns aici. Nu cunoaște terenul. Haesten îl cunoaște, desigur, dar câtă încredere are Ragnall în căcatul ăla de nevăstuică? Pe deasupra, din câte ziceau prizonierii, războinicii lui Ragnall n-au avut niciodată prilejul să lupte laolaltă, așa că-l lovim puternic acum, înainte să găsească un refugiu. Îi facem ce i-au făcut irlandezii, îl facem să se simtă nedorit.

Liniște din nou. M-am uitat la găște, căutând un semn în numărul lor, dar erau prea multe. Totuși, gășca era simbolul lui Æthelflaed, așa că prezența lor era cu siguranță un semn bun, mi-am zis atingându-mi ciocanul lui Thor. Finan văzu gestul și se încruntă. Pe neașteptate, își prinse crucifixul de la gât și, cu o strâmbătură, îl smulse, rupându-i șnurul de piele. Se uită la fleacul de argint preț de o clipă, apoi îl azvârli în apă.

— Mă duc în iad.

Surprins, abia am reușit să-mi găsesc cuvintele:

— Măcar o să rămânem împreună.

— Îhî, mormăi el posomorât. Un om care-i ia zilele unuia din neamul său e blestemat.

— Preoții creștini ți-au zis asta?

— Nu.

— Atunci de unde știi?

— Pur și simplu știu. De asta nu m-a omorât frate-meu atunci, demult. M-a vândut în schimb ticălosului ăluia.

Așa ne cunoscuserăm noi, pe când trăgeam la vâsle înlănțuiți pe corabia unui neguțator de sclavi. Încă mai purtam ștanța nemernicului pe piele, cu toate că el era mort demult, căsăpît de Finan într-o dezlănțuire de mânie răzbunătoare.

— De ce a vrut fratele tău să te omoare? am întrebat, știind că-mi băgăm nasul unde nu-mi fierbea oala.

În toți anii aceștia lungi de când eram prieteni nu reușisem să aflu motivul pentru care Finan plecase din Irlanda lui de baștină.

— O femeie, zise el strâmbându-se.

— Mare scofală, am bombănit.

— Eram însurat, continuă el fără să mă bage în seamă. Nevastămea era o femeie de treabă, de os regesc, din clanul Uí Néill, iar eu eram un prinț al neamului meu. Și fratele meu era. Prințul Conall.

— Conall, am spus după câteva clipe de liniște.

— Sunt regate mici în Irlanda, zise el posomorât. Regate mici și regi măreți, și ne luptăm între noi. Doamne, cum ne mai place să ne luptăm! Clanul Uí Néill, bineînțeles, este cel mai mare, cel puțin în nord. Eram vasalii lor. Le plăteam tribut. Luptam pentru ei când ne-o cereau, beam cu ei și ne însuram cu femeile lor strașnice.

— Și tu te-ai însurat cu o femeie din clanul Uí Néill?

— Conall e mai tânăr decât mine, spuse Finan ignorându-mi întrebarea. Eu ar fi trebuit să fiu următorul rege, dar Conall a cunoscut o fecioară din clanul Ó Domhnaill. Dumnezeu, ce frumoasă era! Chiar dacă era o simplă lăptăreasă, fără un strop de sânge nobil. Era minunată, murmură el cu ochii umezi. Avea părul negru ca noaptea, ochii la fel ca stelele și un trup grațios ca al unui înger în zbor.

— Cum o chema? am vrut să știu.

Scutură tare din cap, ca și cum n-ar fi vrut să-mi răspundă nici picat cu ceară.

— Așa s-a întâmplat că ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Am fugit împreună. Am luat niște cai și am pornit spre sud. Doar nevasta lui Conall și cu mine. Credeam că o să ne ascundem undeva și nimeni n-o să ne găsească vreodată.

— Și Conall v-a urmărit?

— Cei din Uí Néill ne-au urmărit. Ce hăituială a mai fost! Fiecare creștin din Irlanda știa despre noi, știa despre aurul pe care-l va câștiga dacă ne va găsi, și da, Conall venea cu oamenii clanului Uí Néill.

Fără o vorbă, l-am îndemnat din priviri să continue.

— Nimeni nu se poate ascunde în Irlanda. Cei mici te văd. Lumea te vede. Găsește o insulă în mijlocul unui lac, și vor ști că ești acolo. Du-te pe vârful unui munte, și te vor dibui. Ascunde-te într-o peșteră, și te vor vâna. Ar fi trebuit să fugim pe mare, dar eram tineri. Nu știam.

— V-au găsit.

— Ne-au găsit, iar Conall a promis că-mi va face viața mai rea decât moartea.

— Vânzându-te lui Sverri?

Sverri era neguțătorul de sclavi care ne însemnase cu fierul roșu.

— Da. Mi-a luat aurul, m-a biciuit, m-a pus să mă târăsc prin căcatul clanului Uí Néill, apoi m-a vândut lui Sverri. Eu sunt regele care n-a mai fost.

— Și fata?

— Conall a luat-o pe nevasta mea din clanul Uí Néill. Preoții i-au dat voie, l-au încurajat, iar el mi-a crescut fiii ca pe ai săi. M-au blestemat, stăpâne. Propriii mei fii m-au blestemat. Acela, zise Finan arătând spre cadavru, m-a blestemat chiar azi. Sunt trădătorul, blestematul.

— E fiul tău? am întrebat cu blândețe.

— N-a vrut să spună. S-ar putea. Sau fiul lui Conall. E din neamul meu, oricum.

M-am dus la hoit și m-am opintit să smulg sulița înfiptă adânc. O cruce însângerată era pe pieptul mortului.

— Preoții o să-l îngroape, am spus, o să se roage pentru el. Am aruncat sulița în apă și m-am întors spre Finan. Ce s-a întâmplat cu fata?

Se uita cu ochii goi dincolo de fluviul care era mânjit cu negru de la cenușa navelor noastre.

— O zi întreagă i-au lăsat pe războinicii din clanul Uí Néill să-și facă mendrele cu ea. M-au pus să mă uit. Apoi au fost miloși, stăpâne. Au omorât-o.

— Și fratele tău a trimis oameni să-l ajute pe Ragnall?

— Căpeteniile clanului Uí Néill au trimis oameni să-l ajute pe Ragnall. Frate-meu îi conduce.

— De ce ar face așa ceva? am vrut să știu.

— Fiindcă Uí Néill vor fi regii întregului nord. Și ai Irlandei și ai Scoției, ai întregului nord. Ragnall poate să stăpânească pământurile saxone. Asta e înțelegerea. El îi ajută pe ei, ei îl ajută pe el.

— Și începe cu Northumbria?

— Sau Mercia, spuse Finan ridicând din umeri. Dar n-o să se oprească acolo, fiindcă vor totul.

Era vechiul vis, visul care-mi bântuise întreaga viață, visul oamenilor nordului de a cuceri întreaga Britanie. Deși încercaseră de atâtea ori și ajunseseră atât de aproape de reușită, noi, saxonii, încă trăiam și încă luptam, astfel încât jumătate din insulă era a noastră din nou. Totuși, ar fi trebuit să pierdem! Nordicii erau sălbatici, iar armatele lor înnegreau pământul, dar aveau o slăbiciune fatală. Erau aidoma câinilor care se bat între ei: haita devine primejdioasă doar atunci când un câine se dovedește cel mai puternic și, mârâind și mușcând, îi obligă pe ceilalți să-l urmeze. O singură înfrângere era însă de ajuns ca să le spulbere oștile. Își urmau conducătorul doar atâta vreme cât era victorios, dar dacă acel om arăta slăbiciune, îl părăseau ca să găsească o altă pradă mai ușoară.

Iată că Ragnall venise în fruntea unei armate. O armată de normanzi și danezi și irlandezi, ceea ce însemna că Ragnall reușise să-i unească pe dușmanii noștri.

Aceasta îl făcea periculos.

Doar că nu strunise toți câinii sub ascultarea sa.

Aflasem un lucru de la prizonieri. Sigtryggr, soțul fiicei mele, refuzase să vină cu fratele său. Era încă în Irlanda. Beadwulf avea să-mi zică altceva, fiindcă, văzând stindardul cu toporul roșu, avea să creadă că-i aparținea lui Sigtryggr, însă doi prizonieri îmi spusese că cei doi frați împărțeau simbolul. Era stindardul răposatului lor tată, toporul roșu însângerat al lui Ivar, însă toporul lui Sigtryggr, cel puțin deocamdată, se odihnea.

Toporul lui Ragnall tăiase o gaură sângeroasă în apărarea noastră, dar ginerele meu era încă în Irlanda. Mi-am atins ciocanul de la gât și m-am rugat să rămână acolo.

— Trebuie să plecăm, i-am spus lui Finan.

Fiindcă trebuia să-l înfrângem pe Ragnall.

Era momentul să pornim spre est.

Doi

Preoții veniră la mine devreme în ziua următoare. Erau patru, conduși de gemenii mercieni Ceolnoth și Ceolberth, care mă urau. Îi știam din copilărie și nu-i apreciam mai mult decât mă apreciau ei pe mine, însă măcar acum puteam să-i deosebesc. Ani întregi nu știusem cu care geamăn vorbeam, erau leiți, dar în cursul uneia dintre certurile noastre îi spărsesem dinții lui Ceolberth; prin urmare, știam că el era cel care sâsâia când vorbea. Îi mai și curgeau bale.

— Vă veți întoarce până la Paște, stăpâne? mă întrebă el.

Era foarte respectuos, probabil fiindcă voia să-și păstreze cei doi dinți rămași.

— Nu, am spus, apoi mi-am strunit calul înainte. Godwin! Pune peștele în saci!

— Așa fac, stăpâne!

Godwin, slujitorul meu, rostogolise împreună cu trei oameni niște butoaie pline cu pește afumat din depozitele din Ceaster, iar acum încercau să facă niște legături din frânghii, astfel încât fiecare cal de povară să poată căra două butoaie. Godwin se încruntă.

— Avem saci, stăpâne?

— Sunt douăzeci și doi de saci cu lână în depozitul meu. Spune-i vechilului să-i golească! M-am uitat înapoi la părintele Ceolberth. N-o să putem scoate toată lâna din saci, i-am zis, așa că niște smocuri o să se lipească de pești și apoi o să ne rămână printre dinți. I-am zâmbit. Noi avem dinți.

— Câți oameni vor rămâne să apere Ceasterul? mă întrebă cu asprime fratele lui.

— Optzeci, am spus.

— Optzeci?

— Și jumătate dintre aceia sunt bolnavi, am adăugat. Deci veți avea

patruzeci de bărbați apți de luptă, restul vor fi invalizi.

— Nu sunt de ajuns!

— Bineînțeles că nu-s de ajuns, am mârâit, dar am nevoie de o armată ca să-l nimicesc pe Ragnall. Ceasterul va trebui să se descurce.

— Dar dacă vin păgânii... încep agitat părintele Wissian.

— Păgânii nu știu cât e de mare garnizoana, am spus, dar știu cât de zdravene sunt zidurile. Să las așa de puțini oameni aici este un risc, dar e un risc pe care mi-l asum. Și veți avea oameni din fyrd. Godwin! Folosește sacii și pentru pâine!

Luam cu mine puțin peste trei sute de războinici, lăsând în urmă abia câțiva oameni care să apere zidurile de la Ceaster și Brunanburh. Nu pare mare lucru când spun că aveam sub comandă trei sute de luptători, de parcă tot ce trebuia să facem era să încălecăm și să pornim spre est, dar este nevoie de timp pentru a organiza o armată. În primul rând, trebuia să luăm cu noi destulă hrană. Urma să ajungem într-un ținut unde puteam cumpăra mâncare, dar niciodată îndeajuns pentru toți. Nordicii furau ce le trebuia, însă noi plăteam, fiindcă eram în propria noastră țară, așa că am suit pe un cal de povară un cufăr cu monede de argint și am pus doi oșteni să-l păzească. Pe de altă parte, nu aveam să fim doar trei sute, fiindcă mulți războinici își luau slujitorii, iar unii își luau femeile de care nu se îndurau să se despartă. Mai erau și băieții care se îngrijeau de caii de schimb și de caii de povară încărcăți cu armuri, arme și saci cu carne sărată, pește afumat, posmagi și brânză cu coajă groasă.

— Știți ce se întâmplă de Paște! spuse aspru Ceolnoth.

— Bineînțeles că știu, am zis. Facem copii.

— Acesta este cel mai ridicol... Ceolberth începuse să protesteze, apoi tăcu, fiindcă fratele său îi aruncă o privire dură.

— E sărbătoarea mea preferată, am continuat vesel. Paștele este ziua de făcut copii!

— Este sărbătoarea cea mai solemnă și mai fericită a anului creștin, îmi predică Ceolnoth, solemnă fiindcă ne amintim de agonia morții Mântuitorului, și fericită datorită învierii Sale.

— Amin, zise părintele Wissian.

Wissian era un alt mercian, un tânăr cu un smoc de păr alb în frunte. Îmi plăcea de el, dar era speriat de gemeni. Alături stătea

părintele Cuthbert, orb și zâmbitor. Nu era prima dată când auzea această ceartă, și părea să se amuze copios. M-am încruntat spre preoți.

— De ce sărbătoarea aceasta se numește Easter¹?

— Fiindcă Domnul nostru a murit și a înviat în Est, bineînțeles, răspunse Ceolnoth.

— Baliverne, am zis. Se numește Easter fiindcă este sărbătoarea lui Eostre, și voi știți asta.

— Nu este... începu indignat Ceolberth, însă i-am retezat vorba.

— Eostre! Zeița primăverii! Zeița zămislierii! Voi, creștinii, i-ați furat deopotrivă numele și sărbătoarea!

— Nu-l băgați în seamă, pufni Ceolnoth, dar știa că am dreptate.

Eostre este zeița primăverii, o zeiță veselă, ceea ce înseamnă că mulți copii se nasc în ianuarie. Creștinii, bineînțeles, încearcă să le răpească oamenilor orice bucurie pretinzând că denumirea Easter se referă la est, dar, ca de obicei, creștinii scuipă prostii. Easter este sărbătoarea lui Eostre și, în ciuda tuturor predicilor care susțin că e un moment solemn, majoritatea saxonilor își amintesc de datoria lor față de zeiță, așa că în iarnă vin pe lume o mulțime de prunci.

În cei trei ani de când trăiam la Ceaster insistasem s-o cinstim pe Eostre. Erau jonglerii cu foc, muzicieni și acrobați, lupte și curse de cai. Erau tarabe care vindeau de toate, de la ceramică la bijuterii, și mai erau și dansuri. Preoții nu erau de acord cu dansul, dar oamenii tot dansau, și dansul ajuta la zămislirea copiilor.

Anul acesta însă, lucrurile se schimbaseră. Creștinii hotărâseră să înființeze o dioceză la Ceaster și stabiliseră Paștele ca dată a înscăunării episcopului. Îl chema Leofstan și nu știam despre el decât că era de loc din Wessex și avea o reputație de pioșenie fără cusur. Era un cărturar, mi se spusese, și era însurat, dar la numirea sa ca episcop jurase să postească trei zile pe săptămână și să respecte celibatul. Orbul părinte Cuthbert, care lua peste picior aceste prostii, îmi povestise despre jurământul noului episcop, știind că avea să mă amuze și pe mine.

— Ce-a făcut? îl întrebam.

— A jurat că n-o să-și mai satisfacă nevasta, stăpâne.

— Poate e bătrână și urâtă?

— Oamenii spun că este drăgălașă, zisese nesigur părintele Cuthbert, dar viitorul nostru episcop spune că Domnul nostru Și-a dat viața pentru noi și măcar atâta putem face și noi, să renunțăm la plăcerile trupești pentru El.

— E un tâmpit!

— Nu pot fi de acord cu Domnia Ta, spusese ghiduș Cuthbert, dar da, stăpâne, Leofstan este tâmpit.

Tocmai înscăunarea tâmpitului îi adusese pe Ceolnoth și pe Ceolberth la Ceaster. Plănuiau ceremonii pline de fast și invitaseră abați, episcopi și preoți din toată Mercia, din Wessex și chiar de mai departe, din Franția.

— Trebuie să le garantăm siguranța, stăruiește Ceolnoth. Le-am promis că orașul va fi apărat cu strășnicie. Optzeci de oameni nu sunt de ajuns! Încheie el sfidător.

M-am prefăcut îngrijorat.

— Vreți să spuneți că toți clericii voștri ar fi căsăpiți dacă ar veni danezii?

— Bineînțeles! Mâniat peste măsură de zâmbetul meu la acest răspuns, preotul izbucni: Avem nevoie de cinci sute de oameni! Regele Edward s-ar putea să vină! Lady Æthelflaed va fi aici negreșit!

— Nu va fi, am spus. Va fi cu mine, luptându-se cu Ragnall. Dacă vin normanzii, ar fi mai bine să vă rugați. Zeul vostru parcă face minuni, nu?

Știam că Æthelflaed avea să vină în nord imediat ce mesagerii mei ajungeau la Gleawecestre. Aceiași mesageri aveau să le comande noi corăbii constructorilor de nave așezați de-a lungul fluviului Sæfern. Aș fi preferat să cumpărăm corăbii de la Lundene, unde lucrau meșteri frizoni iscusiți, dar deocamdată mă mulțumeam cu trei nave făcute la atelierele de pe Sæfern.

— Spuneți-le că vreau unele mai mici, le zisesem mesagerilor, cu nu mai mult de treizeci de vâsle pe fiecare parte.

Meșterii de pe Sæfern construiau nave grele, late și voluminoase, care puteau naviga pe valurile agitate ale Mării Irlandei, dar nu erau potrivite pentru ape puțin adânci. Nu mă grăbeam, căci oamenii care urmau să alcătuiască echipajele acestor corăbii călăreau acum spre est cu mine. Îi poruncisem lui Rædwald ca, până la întoarcerea noastră, să se apuce de reconstrucția cheiului. Avea să facă o treabă

bună, cu toate că înceată.

Îl trimisesem pe fiul meu înainte cu cincizeci de oameni pe cai ușori și iuți. Misiunea lor era să urmărească inamicul, să-i atace pâlcurile care umblau după provizii și să-i prindă cercetașii în ambuscadă. Beadwulf îi urmărea deja pe oamenii lui Ragnall, dar sarcina lui era doar să-mi raporteze unde debarca inamicul. Urma să primesc vestea în scurt timp, deoarece fluviul devenea nenavigabil peste câteva mile. Odată debarcată, armata lui Ragnall avea să se împrăștie pentru a găsi cai, mâncare și sclavi, iar fiul meu fusese trimis să-i încetinească și să-i enerveze, evitând totuși o luptă cu ei.

— Și dacă Ragnall merge în nord? mă întrebă Finan.

— I-am spus lui Uhtred să nu părăsească teritoriul saxon.

Știam la ce se referea Finan. Dacă Ragnall alegea s-o ia spre nord, ar fi intrat în Northumbria, unde stăpâneau danezii, iar dacă fiul meu și trupa lui l-ar fi urmat, s-ar fi găsit într-o țară dușmană, copleșit numeric și înconjurat din toate părțile.

— Și crezi că te va asculta? întrebă Finan.

— Nu-i prost.

Irlandezul zâmbi cu jumătate de gură.

— Îți seamănă leit.

— Adică?

— Îți place sau nu, o să-l urmărească pe Ragnall până la jumătatea drumului spre Scoția înainte să-i vină mintea la cap. Aplecându-se să-și lege mai strâns cureaua de la șa, Finan adăugă: În afară de asta, cum poți spune unde se termină Mercia și începe Northumbria?

— Va fi cu băgare de seamă, am zis.

— Așa ar trebui, stăpâne. Își puse piciorul în scăriță, se cocoță în șa, prinse hățurile și se întoarse să se uite la cei patru preoți care vorbeau între ei cu capetele aplecate, gesticulând. Ce voiau?

— Să las o armată aici ca să-i apere pe nenorociții lor de episcopi.

Finan pufni, apoi se întoarse și se uită spre nord.

— Viața-i un țucal plin cu rahat, mormăi el posomorât.

Nu am spus nimic, doar l-am privit cum își vâră în teacă spada, Hoțul-de-Suflete. Își îngropase fiul sau nepotul lângă fluviu, săpând singur mormântul și marcându-l cu o piatră.

— Neamurile astea, oftă el cu amărăciune. Ei, acum hai să omorâm cât mai mulți nenorociți!

M-am urcat în șa. Soarele, care abia răsărise, era învăluit de nori cenușii. Un vânt rece sufla dinspre Marea Irlandei. Oamenii încălecau și ultimele sulite erau legate de caii de povară, când un corn sună la poarta de nord. Cornul acela suna doar dacă santinelele vedeau ceva demn de atenție, așa că am dat pinteni calului pe strada principală; oamenii mei, crezând că plecam, mă urmară. Cornul sună din nou în timp ce galopam pe lângă sala mare din Ceaster, apoi a treia oară când urcam în goană treptele de piatră care duceau la meterezele de deasupra porții.

Vreo zece călăreți se apropiau cu mare iuțeală prin cimitirul roman. Am recunoscut calul sur al fiului meu, apoi l-am zărit și pe Beadwulf. Oprindu-se chiar înainte de șanț, fiul meu îmi strigă:

— Sunt la Eads Byrig!

— O mie de nenorociți, adăugă Beadwulf.

Instinctiv m-am uitat spre răsărit, chiar dacă știam că Eads Byrig nu era vizibil de pe zidul porții. Dar era aproape. Cam la aceeași distanță spre est cum era Brunanburh spre vest.

— Își fac tabără! strigă fiul meu.

— Ce se întâmplă? întrebă Finan, care mi se alăturase pe zid.

— Ragnall nu merge în nord, i-am spus, nici în sud.

— Atunci, unde?

— Este aici, am zis, încă privind spre est. Vine aici.

La Ceaster.

Eads Byrig se afla pe o coamă joasă și lungă, orientată de la nord la sud. Dealul era de fapt o parte mai înaltă a coamei, o umflătură înierbată care se ridica asemenea unei insule peste stejarii și platanii deși de la poale. Pantele erau domoale, ușor de urcat, doar că vechile popoare care trăiseră în Britania cu mult înainte ca strămoșii mei să treacă marea, înainte chiar și de romani, înconjuraseră dealul cu întărituri și șanțuri. Nu erau ziduri de piatră, așa cum făcuseră romanii la Lundene și Ceaster, nici palisade de lemn așa cum făceam noi, ci valuri de pământ. Săpaseră un șanț adânc în jurul coamei lungi și aruncaseră pământul în sus, pentru a face taluzuri abrupte în interiorul șanțului, apoi făcuseră un al doilea șanț și un al doilea val în interiorul primului. Cu toate că veacurile și ploile erodaseră cele două valuri și umpluseră pe jumătate cele două șanțuri, elementele defensive erau

încă formidabile. Numele dealului însemna „fortăreața lui Ead”; fără îndoială vreun saxon pe care-l chema Ead trăise odinioară acolo și folosise întăriturile pentru a-și proteja turmele și casa, dar fortăreața era mult mai veche decât o sugera denumirea. Mai sunt o mulțime de asemenea forturi înierbate pe dealurile Britaniei, dovadă că oamenii s-au luptat pentru acest pământ din cele mai vechi timpuri. Adeseori mă întreb dacă, peste o mie de ani de acum, oamenii vor mai face ziduri în Britania și vor pune santinele pe timpul nopții ca să se uite după inamicii care vin în zori.

Era greu să te apropii de fortăreața lui Ead. Pădurile erau prea dese, și o ambuscadă printre copaci era mult prea ușor de pus la cale. Oamenii fiului meu reușiseră să se apropie de coamă înainte să fie copleșiți numeric de războinicii lui Ragnall și siliți să se retragă. Se grupaseră pe pășunea de la vest de fortăreață, unde i-am găsit privind spre pădurea deasă.

— Adâncesc șanțurile, mă înștiință unul dintre oamenii lui Beadwulf. I-am văzut pe nenorociți săpând, stăpâne.

— Și tăind copaci, adăugă Beadwulf.

Auzeam topoarele izbind în trunchiuri destul de departe, zgomotul lor fiind înăbușit de frunzișul de primăvară.

— Fac un burh, am spus.

Trupele lui Ragnall adânceau șanțurile și ridicau valurile de pământ pe vârful cărora urmau să construiască o palisadă de lemn.

— Unde au oprit navele? I-am întrebat pe Beadwulf.

— Lângă capcanele pentru pește, stăpâne. Arată spre nord, apoi se întoarce atunci când un trosnet îndepărtat anunță căderea unui copac. Au atins fundul cu mult înainte. Le-a trebuit o vreme să-și scoată navele din nămol.

— Sunt încă acolo?

— Erau în zori, spuse el ridicând din umeri.

— Sunt cu siguranță păzite, mă avertiză Finan.

Mă suspecta că plănuiam să atac navele lui Ragnall și să le dau foc, dar asta era ultimul lucru la care mă gândeam.

— Aș prefera să se întoarcă în Irlanda, am zis. Așa că-i lăsăm navele în pace. Nu vreau să-l ținem pe nenorocit aici. Încruntându-mă, am adăugat: Se pare că preoții vor obține ce vor.

— Și anume? întrebă fiul meu.

— Dacă Ragnall rămâne aici, și noi trebuie să rămânem.

Mă gândisem să-mi duc cei trei sute de oameni spre est, la Liccefeld, unde să aștept trupele pe care avea să le trimită Æthelflaed de la Gleawecestre, dar dacă Ragnall rămânea la Eads Byrig, trebuia să apăr Ceasterul. Am trimis toți caii de povară înapoi în oraș, iar câțiva mesageri pleacă spre sud ca să le transmită întăririlor să nu se mai îndrepte spre Liccefeld, ci spre Ceaster. Apoi m-am pus pe așteptat.

O așteptam pe Æthelflaed, în fruntea oștirii sale merciene. Aveam trei sute de oameni, pe când celor o mie ai lui Ragnall li se alăturau zilnic noi războinici. Era frustrant. Era înnebunitor. Garnizoana de la Brunanburh putea doar să se uite cum navele cu fiare la provă vâsleau în sus pe Mærse. Trecură două în prima zi, trei în a doua și tot mai multe în zilele următoare, în fiecare zi, nave pline de oameni care veneau din insulele cele mai îndepărtate ale lui Ragnall. Alții soseau pe uscat, de la fermele daneze din Northumbria, atrași la Eads Byrig de promisiunea argintului saxon, a pământului saxon și a sclavilor saxoni. Armata lui Ragnall creștea tot mai mult, și eu nu puteam face nimic.

Mă depășea numeric cu cel puțin trei la unu, iar ca să-l atac trebuia să-mi duc oamenii prin pădurea din jurul fortificației, pădure ce reprezenta o capcană mortală. Un vechi drum roman trecea chiar la sud de deal, dar copacii îl invadaseră; odată aflați în frunzișul dens, n-am fi putut vedea mai mult de treizeci sau patruzeci de pași în față. Am trimis o patrulă de cercetași acolo, însă doar trei din cei patru se întoarseră. Al patrulea fusese decapitat, și trupul lui gol fusese azvârlit pe pășune. Fiul meu voia să-i ia pe toți oamenii noștri și să se năpustească printre copaci în căutarea unei lupte.

— La ce bun? I-am întrebat.

— Cu siguranță au oameni care le păzesc navele, zise el, și alții care construiesc noul lor zid.

— Așa, și?

— Deci nu va trebui să ne batem cu toată oastea lui. Poate doar cu jumătate din ea?

— Ești neghiob, am spus, fiindcă exact asta vrea să facem.

— Vrea să atace Ceasterul, insistă fiul meu.

— Nu, asta vreau eu să facă.

Asta era îndoita capcană pe care Ragnall și cu mine ne-o întinseserăm unul altuia. Chiar și depășindu-mă numeric, n-ar fi luat ușor hotărârea de a ataca Ceasterul. Fratele lui mai mic încercase să-l cucerească și-și pierduse ochiul drept și cea mai mare parte a armatei. Întăriturile Ceasterului erau formidabile. Oamenii lui Ragnall trebuiau să treacă un șanț adânc, inundat și plin de țepușe din ulm, apoi să se cațare pe un zid de două ori mai înalt decât un om în timp ce noi aruncam în ei cu sulițe, topoare, bolovani și găleți cu rahat. Ar fi pierdut. Războinicii lui ar fi murit sub zidurile noastre. Voiam să vină spre oraș, voiam să ne atace zidurile, voiam să-i omor luptătorii pe meterezele Ceasterului, și el știa că voiam asta, așa că nu se clinea.

Dar nici noi nu puteam să-l atacăm. Chiar dacă toți soldații mei ar fi reușit să iasă din pădure nevătămați, tot ar fi trebuit să urcăm pe Eads Byrig, să trecem șanțul înalt și să ne cățărăm pe panta unde se construia noua fortificație, iar normanzii și irlandezii lui Ragnall, mult mai numeroși decât noi, ne-ar fi ucis într-un măcel pe care poezii lor l-ar fi transformat într-un imn triumfător. Cum i-ar fi zis? Cântecul Marelui Ragnall? Ar fi vorbit despre tăișurile care se ciocneau cu scânteii, despre dușmanii care mureau pe capete, despre șanțul plin de sânge și despre Uhtred, marele Uhtred, omorât în plină glorie militară. Ragnall voia acel cântec, voia să-l atac, și știam că asta voia, tocmai de aceea nu i-am dat satisfacție. Am așteptat.

Nu pierdeam vremea. Am pus oameni să înfigă mai multe țepușe ascuțite în șanțul din jurul Ceasterului, am trimis călăreți spre est și sud să adune fyrdul, oastea alcătuită din țărani și oameni liberi care puteau să apere fortificațiile unui burh, chiar dacă n-aveau nicio șansă în fața unui zid de scuturi normand în luptă deschisă. Și în fiecare zi trimiteam câte o sută de oameni să înconjoare Eads Byrig, călărind cu mult la sud de marea pădure și apoi întorcându-se spre nord. Am condus acea trupă în a treia zi, în aceeași zi în care alte patru nave vâsleau în sus pe Mærse, fiecare cu cel puțin patruzeci de războinici.

Eram înzăuați și aveam arme, cu toate că ne lăsaserăm scuturile grele în urmă. Eu purtam o cămașă de zale ruginită și un coif vechi fără decorațiuni. Aveam Răsuflarea-Șarpelui, dar îmi lăsasem stegarul la Ceaster. Nu călăream îmbrăcat în echipamentul meu glorios de război, fiindcă nu intenționez să mă lupt. Eram în cercetare, căutând trupele lui Ragnall pornite după provizii și unitățile lui de cercetași. Nu

trimisese oameni spre Ceaster; ce avea de gând?

Am trecut coama la patru sau cinci mile sud de dealul lui Ragnall și am dat pinteni calului până pe vârful unei coline de unde m-am uitat spre nord, însă nu puteam vedea aproape nimic din ce se întâmpla pe vârful de deal din depărtare. Știam că se construia palisada, că oamenii înfigeau trunchiuri de stejar în valul de pământ, și cu siguranță Ragnall știa că nu voi irosi viețile oamenilor mei într-un atac asupra întăriturii. Așadar, ce spera? Că aveam să-mi pierd răbdarea și să atac oricum?

— Stăpâne, îmi întrerupse Sihtric gândurile.

Arăta spre nord-est, unde am văzut, poate la o milă distanță, vreo zece călăreți. În spatele lor era un pâlc mai mare, toți îndreptându-se spre est.

— Deci au găsit cai, am spus.

Din ce văzuserăm și din ce aflaserăm de la prizonieri, dușmanii își aduseseră puțini cai pe nave, dar unitățile care căutau provizii – presupuneam că asta erau trupele din zare – dovedeau că reușiseră să captureze câțiva cai; cu acei câțiva cai puteau ajunge mai departe ca să găsească alții, cu toate că zvonul despre invazia normandă se răspândise deja prin tot ținutul. Erau puține ferme aici, fiindcă era zonă de graniță, pământ care nu aparținea nici danezilor din Northumbria, nici saxonilor din Mercia, iar locuitorii își părăsiseră casele și-și duseseră turmele în sud spre cel mai apropiat burh. Teama stăpânea acum aceste teritorii.

Ne-am continuat drumul spre est, coborând de pe coamă în zona împădurită, unde am mers pe o cărare făcută de turmele de oi. N-am trimis cercetași în față, gândindu-mă că oamenii lui Ragnall nu aveau destui cai pentru a strânge o trupă destul de mare care să ne atace, nici n-am văzut inamici, nici măcar atunci când ne-am întors spre nord și am traversat pășunea unde zăriserăm pâlcul de călăreți mai devreme.

— Se țin departe de noi, zise Sihtric, părând dezamăgit.

— Tu n-ai face la fel?

— Cu cât omoară mai mulți oameni de-ai noștri, stăpâne, cu atât mai puțini apărători va avea de înfruntat la Ceaster.

Nu i-am băgat în seamă răspunsul prostesc. Ragnall n-avea de gând să-și piardă războinicii sub zidurile Ceasterului, cel puțin nu încă.

Deci, ce plănuia? M-am uitat înapoi nedumerit. Era o dimineată uscată, sau cel puțin nu ploua, cu toate că aerul părea umed și vântul era răcoros, dar plouase tare peste noapte și terenul era îmbibat de apă. Totuși, nu văzusem urme de copite pe cărare. Dacă Ragnall voia cai și hrană, trebuia să meargă la fermele mai bogate din sud, din adâncul Merciei, însă nu părea să fi trimis oameni într-acolo. Poate că mai erau și alte cărări, dar mă îndoiam că aș fi putut trece cu vederea ceva atât de evident. Și Ragnall nu era prost, știa că urma să primim întăriri din sud; totuși, nu avea patrule care să-i caute pe acei noi inamici.

De ce?

Fiindcă nu-i păsa de întăririle noastre, m-am gândit. Mă uitam spre nord, nevăzând altceva acolo decât păduri dese și câmpuri îmbibate, și mă întrebam ce obținuse Ragnall.

Ne distrusese mica flotă, ceea ce însemna că nu puteam trece fluviul Mærse decât dacă mergeam și mai departe spre est pentru a găsi vreun vad nepăzit. Făcea o fortificație pe Eads Byrig, o fortificație care era teoretic inexpugnabilă până când strângeam destui oameni pentru a-i copleși armata. Există un singur motiv pentru a fortifica Eads Byrig, și anume să amenințe Ceasterul; totuși, nu trimitea patrule spre oraș, nici nu încerca să oprească trupele menite să întărească forțele garnizoanei.

— Este apă pe Eads Byrig? I-am întrebat pe Sihtric.

— E un izvor la sud-est de deal, dar e numai un firicel. Nu-i de ajuns pentru o întregă armată.

— E prea slab ca să atace Ceasterul, am spus, gândind cu voce tare, și știe că n-avem de gând să ne pierdem oamenii degeaba în fața fortificațiilor de la Eads Byrig.

— Vrea numai să se lupte! pufni Sihtric.

— Nu, am zis, nu vrea. Nu cu noi.

Aveam o idee în cap. N-o puteam rosti, fiindcă n-o înțelegeam încă, dar intuiam ce făcea Ragnall. Eads Byrig era o înșelătorie, și nu noi eram dușmanul, nu încă. Aveam să fim la un moment dat, dar nu acum. M-am întors spre Sihtric.

— Du oamenii înapoi la Ceaster. Mergeți înapoi pe aceeași cărare pe care am venit. Lăsați-i pe nenorociți să vă vadă. Și spune-i lui Finan să patruleze mâine pe la marginea pădurii.

— Stăpâne?

— Spune-i lui Finan să fie o patrulă mare! Cel puțin o sută cincizeci de oameni! Să-i vadă Ragnall! Spune-i să patruleze de la drum la apă, să-i dea de înțeles că plănuim un atac dinspre vest.

— Un atac dinspre... îngăimă Sihtric.

— Doar fă ce-ți spun! am mârâit. Berg! Tu vii cu mine!

Ragnall ne împiedicase să trecem fluviul și ne silea să ne concentrăm întreaga atenție către Eads Byrig. Părea să se poarte cu mare băgare de seamă, făcând o mare fortificație și ferindu-se să ne provoace prin trimiterea unor patrule spre sud; totuși, știam că Ragnall era orice altceva decât un om prudent. Era un războinic. Se mișca repede, lovea cu vigoare și-și aroga titlul de rege. Era darnic cu aurul, era un senior, un comandant de oști. Oamenii îl urmau atâta vreme cât spadele și sulilele lui luau prizonieri și capturau pământ agricol, dar nimeni nu se îmbogățea construind o fortăreață în pădure și așteptând un atac.

— Spune-i lui Finan că mă voi întoarce mâine sau poimâine, i-am zis lui Sihtric, apoi i-am făcut un semn din cap lui Berg și am pornit spre est. Mâine sau poimâine! i-am strigat înapoi lui Sihtric.

Berg Skallagrimrson era un normand care-mi jurase credință, loialitate pe care și-o dovedise în cei trei ani de când îi salvasem viața pe o plajă din Țara Galilor. Ar fi putut să plece oricând în regatul Northumbriei și acolo să găsească un danez sau un normand care să primească bucuros un tânăr războinic puternic, dar Berg își ținuse cuvântul. Tânărul avea o față îngustă și ochi albaștri, era serios și chibzuit. Își purta părul lung după moda nordică și o convinsese pe fiica lui Sihtric să-i facă o scrijelitură pe obrazul stâng cu cerneală din gogoasă de ristic.

— Ce reprezintă? îl întrebam când încă i se cicatriza tatuajul.

— E un cap de lup, stăpâne! zisese el, părând revoltat.

Capul de lup era simbolul meu și scrijelitura cu cerneală era modul lui de a-și arăta loialitatea, dar când se vindecase arăta mai mult ca un cap murdar de porc.

Acum călărea spre est alături de mine. Tot nu mă temeam de vreo trupă inamică, fiindcă bănuiam ce voia Ragnall cu adevărat. După-amiază am luat-o spre nord pe un drum roman care mergea spre Northumbria. Eram încă la est de Eads Byrig, dar spre seară am urcat

pe un mic deal de unde am văzut un pod ceva mai departe; acolo, adunați lângă două cocioabe construite pe malul nordic al fluviului Mærse, erau oameni în zale. Oameni cu sulite.

— Câți? I-am întrebat pe Berg, ai cărui ochi erau mai tineri decât ai mei.

— Cel puțin patruzeci, stăpâne.

— Nu vrea să trecem fluviul, așa-i?

— Ceea ce înseamnă că trebuie neapărat să trecem.

Am călărit spre est timp de o oră, fiind atenți la orice mișcare, iar la amurg am luat-o spre nord până am ajuns la fluviul ce curgea lin printre pășuni.

— Calul tău știe să înoate? I-am întrebat pe Berg.

— Vom afla acum, stăpâne.

Fluviul era lat aici, de cel puțin cincizeci de pași, iar malurile erau abrupte, înalte și acoperite cu iarbă. Apa era murdară, însă părea adâncă; nevrând să punem caii în primejdie, ne-am întors spre amonte până am descoperit un loc unde o cărare noroioasă intra în fluviu dinspre sud și o alta ieșea pe malul nordic, ceea ce semnala un mic vad. Părea mai degrabă că vreun fermier descoperise că putea să treacă pe acolo cu vitele, dar bănuiam că fluviul era de obicei mai jos. Ploile îl umflaseră.

— Trebuie să trecem, am spus dând pinteni calului în apă.

Apa îmi ajunsese la cizme, apoi urcă mai sus, și simțeam cum calul se lupta contra curentului. Alunecă o dată, iar eu m-am lăsat într-o parte crezând că urma să cad, însă cumva armăsarul se redresă și se năpusti înainte, mânat mai mult de frică decât de îndemnul meu. Berg, venind din spate, își îmboldi calul cu forță, astfel încât mă depăși și ajunsese pe mal înaintea mea.

— Urăsc să trec prin vaduri, am mârâit când am ajuns lângă el, împrôscat din cap până-n picioare cu apă și nămol.

Am făcut popas într-un crâng de frasini la vreo milă de fluviu, unde ne-am prionit caii și ne-am culcat. Tânărul Berg dormi buștean, dar eu am stat treaz aproape toată noaptea, ascultând cum bătea vântul printre frunze. Nu îndrăzneau să aprind un foc. Ținutul părea pustiu, dar asta nu însemna că nu era vreun dușman prin apropiere, așa că m-am zgribulit în întuneric. Am ațipit înspre dimineață, și la trezire l-am văzut pe Berg tăind cu atenție o bucată de pâine în două.

— Pentru Domnia Ta, stăpâne, zise el întinzându-mi bucata mai mare.

Am luat-o pe cea mai mică, apoi m-am ridicat, cu dureri în toate oasele. M-am dus la marginea crângului și m-am uitat la lumea cenușie. Nori cenușii, pământ cenușiu, pâclă cenușie. Era lumina lupului, lumina difuză din diminețile cețoase. L-am auzit pe Berg mișcându-se în spatele meu.

— Să înșeuez caii, stăpâne?

— Încă nu.

— Unde suntem, stăpâne? mă întrebă el venind lângă mine.

— În Northumbria. Tot ce se găsește la nord de Mærse este Northumbria.

— Țara Domniei Tale, stăpâne.

— Țara mea, am încuviințat.

Mă născusem în Northumbria și sper să mor în Northumbria, deși locul meu de baștină era pe coasta de est, departe de aceste câmpii învăluite în ceață de lângă Mærse. Moșia mea este Bebbanburg, fortăreața de lângă mare, care fusese furată mișelește de către unchiul meu și acum era în mâinile fiului său. Îmi jurasem că-l voi măcelări pe vărul meu și voi lua înapoi ceea ce-mi aparținea prin naștere. Era o promisiune pe care mi-o făceam în fiecare zi a vieții mele.

Berg se uita în umezeala cenușie din fața noastră.

— Cine stăpânește aici, stăpâne?

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Spune-mi, ai auzit vreodată de Sygfrothyr?

— Nu, stăpâne.

— Knut Ciungul?

— Nu, stăpâne.

— Halfdan Othirson?

— Nu, stăpâne.

— Eowels cel Puternic?

— Nu, stăpâne.

— Eowels nu a fost atât de puternic, am chicotit, fiindcă a fost omorât de Ingver Spadă-Lucitoare. Ai auzit de Ingver?

— Nu, stăpâne.

— Sygfrothyr, Knut, Halfdan, Eowels și Ingver, am spus. În ultimii

ani fiecare dintre acești oameni s-a proclamat Rege al Jorvikului. Și doar unul, Ingver, este în viață astăzi. Știi unde este Jorvik?

— La miazănoapte, stăpâne. Un oraș.

— Odinioară era un mare oraș, am zis posomorât. Romanii l-au făcut.

— Ca și Ceasterul, stăpâne?

Berg cunoștea puține despre Britania. Îl slujise pe Rognvald, un normand care murise într-un masacru haotic pe o plajă galeză. De atunci, Berg mă slujea pe mine, trăind în Ceaster și luptându-se cu hoții de vite care veneau din Northumbria sau regatele galeze. Era dornic să învețe totuși.

— Jorvik este la fel cu Ceasterul, am spus, și forța lui stă tot în ziduri. E pe malul unui râu, iar omul care domnește la Jorvik poate pretinde titlul de rege al Northumbriei, așa cum face acum Ingver Spadă-Lucitoare.

— Și chiar e rege?

— Așa își zice, de fapt este doar căpetenia din Jorvik. Dar nimeni altcineva nu se poate intitula rege al Northumbriei atâta timp cât nu e stăpân peste Jorvik.

— Dar nu este puternic? Întrebă Berg.

— Zidurile orașului Eoferwic sunt zdravene, am spus, folosind numele saxon pentru Jorvik. Sunt de netrecut! Tatăl meu a murit atacându-le. Și orașul se află într-un ținut bogat. Cel care-l stăpânește are aur de împărțit, poate cumpăra oameni, poate oferi moșii, poate crește cai, poate comanda o armată.

— Și asta face regele Ingver?

— Ingver n-ar putea comanda unui câine să meargă să se pișe, am pufnit. Are poate două sute de războinici. Și în afara zidurilor? Nu are nimic. Alți oameni stăpânesc dincolo de ziduri, și într-o bună zi unul dintre ei îl va ucide pe Ingver așa cum el l-a ucis pe Eowels, și acela își va spune rege. Sygfrothir, Knut, Halfdan și Eowels, toți s-au proclamat regi ai Northumbriei și toți au fost uciși de câte un rival. Northumbria nu este un regat, este o hrubă plină de șobolani și de câini de vânătoare.

— Ca Irlanda, zise Berg.

— Ca Irlanda?

— O țară de regișori, spuse el, apoi se încruntă. Câteodată, unul se

intitulează Mare Rege, și poate este, dar mai sunt o sumedenie de regi mai mici. Ei se hârâie asemenea câinilor, și crezi că acei câini ar fi ușor de ucis, dar când îi ataci? Se unesc.

— Nu există un mare rege în Northumbria, am spus, nu încă.

— Va fi?

— Ragnall, am zis.

— Ah! făcu el, înțelegând. Și într-o bună zi va trebui să luăm acest pământ?

— Într-o bună zi, am spus.

Voiam ca acea zi să vină cât mai repede, dar Æthelflaed, care domnea în Mercia, insista ca mai întâi să-i gonim pe danezi din țara ei. Voia să restabilească vechea graniță a Merciei și doar apoi să invadăm Northumbria; chiar și atunci, n-ar fi trecut la faptă decât cu binecuvântarea fratelui ei, însă acum Ragnall amenința să ne îngreuneze mult sarcina.

Am înșeuat caii și am pornit încet spre vest. Mærse șerpuia la dreapta noastră în meandre mari, curgând agale printre pășunile îmbibate de apă. Nimeni nu făcea agricultură în acel ținut. Odinioară se stabiliseră acolo danezi și normanzi, având ferme bogate într-o țară bogată, dar îi împinseserăm departe spre nord, și acum scaieții creșteau în locurile unde cândva pășteau vite. Doi bătlani zburară în josul fluviului sub ploaia ușoară ce bătea dinspre mare.

— Vine și Lady Æthelflaed, stăpâne? mă întrebă Berg în timp ce treceam printr-o spărtură dintre tufele țepoase, ajungând la un șanț inundat.

Ceața se ridicase, cu toate că mai erau câteva petice deasupra coturilor largi ale fluviului.

— Vine! am spus. Venea oricum pentru toată prostia asta cu noul episcop.

Fiorul de plăcere care mă străbătu la gândul că urma s-o revăd pe Æthelflaed mă surprinse.

Îi plăceau ceremoniile de felul acesta, deși nu puteam pricepe nici în ruptul capului cum putea cineva să-i suporte trei sau patru ceasuri pe călugării care cântau și pe preoții care vorbeau ca niște fanfaroni, așa cum nu eram lămurit de ce episcopii aveau nevoie de tronuri. Mai aveau puțin până să ceară și coroane.

— Acum își va aduce și întreaga armată, am spus.

— Și-o să ne batem cu Ragnall?

— Ea va vrea să-l alunge din Mercia, însă n-o să-i fie ușor dacă normanzii rămân în spatele noilor ziduri pe care și le-au înălțat.

Cotiserăm spre nord și urcaserăm pe un deal pe care-l țineam minte din raidurile pe care le făcuserăm peste fluviu. În vârf era un pâlț de pini de unde puteam vedea Ceasterul într-o zi senină. Nici vorbă să zărim orașul în acea zi cenușie, dar vedeam Eads Byrig ridicându-se verde dintre copacii de pe celălalt mal, vedeam noile fortificații de pe coastă și, mult mai aproape, flota lui Ragnall adunată la un cot al fluviului Mærese.

Am zărit și un pod.

La început n-am fost sigur, așa că l-am întrebat pe Berg, ai cărui ochi erau cu mult mai tineri decât ai mei. Se uită o vreme, se încruntă, apoi încuviință din cap.

— Fac un pod plutitor, stăpâne.

Era un pod încropit din legarea navelor cală lângă cală, astfel încât se aliniau de-a latul fluviului, iar peste punți fuseseră așezate bârne din lemn verde care să alcătuiască o potecă. Atâția cai și oameni trecuseră deja, încât făcuseră un nou drum prin câmpurile de pe partea noastră, o cale noroioasă care contrasta cu pășunea palidă, subțindu-se apoi în mai multe cărări care duceau toate spre nord. Câțiva normanzi foloseau chiar atunci acele cărări, trei pâlcuri care mergeau dinspre Mærese înspre Northumbria și un grup mare de călăreți care se îndreptau spre sud, spre fluviu.

Și pe malul sudic al fluviului, unde copacii erau deși, se zărea fum. Prima dată am crezut că era ceața îngroșată de deasupra apei, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că erau focuri de tabără în zona împădurită. Multe focuri al căror fum se ridica peste frunze, iar acel fum îmi spunea că Ragnall își ținea majoritatea oamenilor lângă Mærese. La Eads Byrig era o garnizoană, o garnizoană ocupată cu înălțarea palisadei, însă acolo nu era destulă apă pentru întreaga armată. Iar acea armată, în loc să bată cărări spre Mercia, bătea noi cărări spre nord.

— Putem merge acasă, am spus.

— Deja? se miră Berg.

— Deja.

În sfârșit, îmi dădusem seama de planurile lui Ragnall.

Ne-am întors pe aceeași cale pe care veniserăm. Nu ne grăbeam, deoarece voiam să ne cruțăm caii. O ploică ne lovea din spate, purtată de un vânt răcoros de dimineață dinspre Marea Irlandei, și aceasta mă duse cu gândul la cuvintele lui Finan, că Ragnall făcuse un pact cu clanul Uí Néill. Irlandezii treceau rar marea, și atunci pentru negoț sau ca să caute sclavi pe coasta vestică a Britaniei. Știam că erau așezări irlandeze în Scoția, unele chiar pe coasta sălbatică a Northumbriei, dar nu văzusem vreodată războinici irlandezi în Mercia sau Wessex. Aveam destule necazuri cu danezii și normanzii ca să ne mai batem capul și cu irlandezii. Era adevărat că Ragnall avea doar un echipaj de irlandezi, dar Finan se lăuda că un echipaj de compatrioți de-ai săi valora cât trei din alte triburi.

„Noi luptăm ca ogarii asmuțiți”, îmi spusese el cu mândrie. „Dacă se ajunge la o luptă, Ragnall o să-i pună pe irlandezi în față. O să-i dezlănțuie asupra noastră.”

L-am crezut, deoarece îl văzusem luptând de nenumărate ori.

— Stăpâne! zise Berg, făcându-mă să tresar. În spatele nostru, stăpâne!

Când m-am întors am zărit trei călăreți care ne urmăreau. M-am blestemat pentru lipsa de prevedere, căci eram în câmp deschis și n-aveam unde să ne ascundem. Visasem cu ochii deschiși, încercând să mă lămuresc în privința planurilor lui Ragnall, și nu mă uitasem în spate. Dacă i-am fi văzut mai devreme, am fi putut s-o cotim într-un crâng sau hățiș, dar acum nu mai puteam scăpa de cei trei călăreți care se apropiau în goană.

— O să stau de vorbă cu ei, i-am spus lui Berg, apoi mi-am întors calul și am așteptat.

Erau tineri, nu mai mult de douăzeci de ani fiecare. Caii lor erau buni, plini de vână și ageri. Toți trei purtau zale, cu toate că niciunul nu avea scut sau coif. Se răsfirară în timp ce se apropiau, apoi își opriră caii la zece pași distanță. Aveau părul lung și chipurile însemnate cu tatuaje care-mi spuneau clar că erau normanzi, dar la ce altceva mă așteptam pe malul acesta al fluviului?

— Vă doresc o dimineață bună, am spus politicoș.

Tânărul din mijloc își mână calul în față. Cămașa de zale era de calitate, teaca spadei era împodobită cu plăcuțe din argint și ciocanul de la gât era aurit. Avea părul negru și lung, dat cu ulei și periat, prins

cu o panglică neagră la ceafă. Se uită la calul meu, apoi la mine, apoi la Răsuflarea-Șarpelui.

— E o spadă bună, bunicule.

— E o spadă bună, am încuviințat blând.

— Bătrânii n-au nevoie de spade, zise el, și cei doi tovarăși ai săi izbucniră în râs.

— Numele meu, am continuat pe același ton potolit, este Hefring Fenirson, iar acesta este fiul meu, Berg Hefringson.

— Spune-mi, Hefring Fenirson, de ce călărești spre răsărit?

— De ce nu?

— Fiindcă jarlul Ragnall cheamă oamenii să i se alăture, și voi vă îndepărtați de el.

— Jarlul Ragnall n-are nevoie de bătrâni.

— Adevărat, dar are nevoie de tineri, zise el uitându-se la Berg.

— Fiul meu nu-i deloc iscusit la mânuirea armelor, am spus. De fapt, Berg mânua spada cu o iuțea ucigătoare, dar trăsăturile lui nevinovate lăsau de înțeles că n-avea nicio dragoste pentru luptă. Și cine ești tu? am întrebat respectuos.

Șovăi o clipă, apoi ridică din umeri ca pentru a spune că n-avea niciun rost să-și ascundă numele.

— Othere Hardgerson.

— Ai venit pe mare din Irlanda?

— Nu te privește de unde suntem. I-ai jurat credință jarlului Ragnall?

— Nu jur credință niciunui bărbat.

Așa și era, căci Æthelflaed primise jurământul meu de credință.

— Ești un jarl, pesemne? se încruntă Othere.

— Sunt fermier.

— Un fermier n-are nevoie de un cal bun, spuse el în zeflema. N-are nevoie de o spadă. N-are nevoie de o cămașă de zale, chiar și așa ruginită. Cât despre fiul tău, adăugă normandul mânându-și calul pe lângă al meu ca să se uite la Berg, dacă nu știe să se lupte, nici el n-are nevoie de zale, spadă sau cal.

— Vrei să le cumperi? am întrebat.

— Să le cumpăr! râse Othere. Te voi lăsa să alegi, bătrâne. Ori veniți cu noi și-i jurați credință jarlului Ragnall, ori ne dați caii, armele și zalele și mergeți în treaba voastră. Ce alegeți?

Cunoșteam soiul lui Othere. Era un războinic tânăr, crescut pentru luptă și învățat să disprețuiască orice om care nu-și câștiga existența cu spada. Era plictisit. Venise de peste mare în urma promisiunilor de pământ și pradă, iar prudența vădită de Ragnall, deși întru totul justificată, îl scotea din minți. Era silit să aștepte până Ragnall strângea mai mulți oameni, iar acei oameni erau adunați bineînțeles din Northumbria, dintre danezii și normanzii care se stabiliseră în acea țară distrusă. Othere, care primise ordinul plictisitor de a patrula pe malul nordic al fluviului Mærse ca să prevină o incursiune saxonă, voia să înceapă cucerirea Britaniei, iar dacă Ragnall nu-l trimitea la luptă, atunci căuta singur gălceavă. Pe lângă asta, era un tânăr peste putință de încrezător în forțele sale, și ce avea a se teme din partea unui bătrân?

Bănuiesc că eram bătrân. Barba-mi încărunțise și fața îmi arăta anii, dar chiar și așa, Othere și cei doi tovarăși ai săi ar fi trebuit să fie mai atenți. Care fermier călărea un cal iute? Sau avea o spadă bună? Sau purta zale?

— Te las să alegi, Othere Hardgerson, am spus. Ori pleci și le mulțumești zeilor pe care-i venerezi, oricare ar fi aceia, că te las în viață, ori îmi iei spada din mână. Alegerea ta, băiete.

Mă privi o clipă, de parcă nu și-ar fi crezut urechilor, apoi râse.

— Călare sau pe jos, bătrâne?

— Tu alegi, băiete, am zis, de data asta rostind ultimul cuvânt în batjocură.

— Ah, ești mort, bătrâne! Pe jos, moșneag nenorocit!

Sări sprinten din șa pe iarba udă. Bănuiam că alesese să lupte pe jos fiindcă nu avea un cal antrenat pentru luptă, dar asta îmi convenea. Am descălecat și eu, însă încet, de parcă bătrânele mele oase și mușchii suferinzi îmi limitau mișcările.

— Spada mea se numește Băutoarea-de-Sânge, îmi spuse Othere. Un bărbat trebuie să știe ce armă îl va trimite în mormânt.

— Spada mea...

— De ce trebuie să știu numele spadei tale? mă întrerupse el, apoi râse din nou când își scoase Băutoarea-de-Sânge din teacă. Era dreptaci. N-o să pierd vremea, bătrâne. Ești pregătit?

Ultima întrebare era în batjocură, căci nu-l interesa dacă eram pregătit sau nu. Acum rânjea, fiindcă scosesem Răsuflarea-Șarpelui

din teacă și o țineam neîndemânatic, de parcă mâna nu mi-ar fi fost obișnuită cu ea. Chiar am încercat s-o țin cu mâna stângă înainte să o trec iarăși în dreapta, doar ca să-i dau de înțeles că nu aveam antrenament. Am fost atât de convingător, încât își coborî spada și dădu din cap.

— Ești prost, bătrâne. Nu vreau să te omor, doar dă-mi spada.

— Bucuros, am spus înaintând spre el.

Își ținea mâna stângă întinsă; rotindu-mi încheietura, am ridicat Răsuflarea-Șarpelui ca să-i dau mâna la o parte, după care am adus repede tăișul înapoi, parând lovitura Băutoarei-de-Sânge, și într-un final l-am împuns în piept. Protejat de zale, se dădu în spate și răcni de furie în timp ce-și învârtea spada ca pe o seceră, mișcare care ar fi trebuit să-mi separe capul de trup, dar eu ridicasem deja Răsuflarea-Șarpelui ca să parez. Am mai înaintat un pas și l-am lovit cu mânerul în față, însă reuși să se întoarcă pe jumătate, astfel încât lovitura îl izbi în mandibulă și nu în nas.

Încercă să-mi taie gâtul, dar nu avea destul loc ca să-și învârtă spada. M-am retras puțin și i-am crestat bărbia cu Răsuflarea-Șarpelui, fără să-i fac o rană prea adâncă. Vederea sângelui îl făcu pe unul dintre tovarășii lui să-și scoată spada; am auzit tăișuri izbindu-se undeva în spatele meu și am știut că Berg se lupta. Urmă un icnet, altă ciocnire a tăișurilor, iar ochii lui Othere se căscară văzând ce se întâmplase.

— Hai, băiete, i-am spus, te lupți cu mine, nu cu Berg.

— Treci în mormânt, bătrâne, mârâi el.

Păși înainte rotind spada într-o mișcare ușor de parat. Nu era foarte iscusit. Era probabil mai rapid decât mine, ținând seama de diferența de vârstă, dar mânuiam armele de-o viață întreagă. Mă presa, lovind mereu, iar eu param de fiecare dată. După șase sau șapte lovituri sălbătice de-ale lui am pășit brusc în spate, coborându-mi spada, astfel că lama lui trecu fășâind pe lângă mine, făcându-l să-și piardă echilibrul. Atunci am împuns cu Răsuflarea-Șarpelui, străpungându-i umărul, găurindu-i zalele și sfârtecându-i carnea de dedesubt. În momentul în care i-am văzut brațul căzând mi-am învârtit spada spre gâtul lui și am ținut-o acolo, cu sângele curgând pe marginea lamei.

— Numele meu, băiete, este Uhtred de Bebbanburg, iar această spadă se numește Răsuflarea-Șarpelui.

— Stăpâne! Căzu în genunchi, incapabil să-și mai ridice brațul. Stăpâne, n-am știut!

— Întotdeauna te bați cu bătrânii?

— N-am știut! Îngăimă el.

— Ține-ți spada strâns, băiete, și caută-mă în Valhalla. Am făcut o grimasă când mi-am tras lama, tăindu-i gâtul, după care am mai împuns o dată. Othere scoase un scâncet atunci când sângele îi țâșni departe peste pajiștea udă, dar m-am răstit la el: Ține-o bine pe Băutoarea-de-Sânge!

Păru să încuviințeze din cap, apoi lumina îi pieri din ochi și căzu în față cu spada în mână. Ne vom reîntâlni cândva la masa plină de bere a zeilor.

Berg îl dezarmase pe unul din călăreți, pe când al doilea era deja la două sute de pași distanță, dând pinteni calului într-o goană nebună.

— Să-l omor pe ăsta, stăpâne? întrebă Berg.

Am scuturat din cap.

— Poate să ducă un mesaj.

L-am tras cu putere pe normand, făcându-l să lunece din șa și să cadă grămadă pe pământ.

— Cine ești?

Băiatul, mai tânăr chiar decât Berg, zise un nume oarecare, apoi răspunse de bunăvoie întrebărilor noastre. Ragnall înălța un mare zid la Eads Byrig, dar mai făcuse o tabără lângă fluviu, acolo unde era și podul de vase. Își strângea o oaste.

— Și unde va merge oastea asta? l-am întrebat.

— Să ia orașul saxon.

— Ceaster?

Ridică din umeri. Nu știa numele.

— Orașul din apropiere, stăpâne.

— Faceți scări?

— Scări? Nu, stăpâne.

L-am dezbrăcat pe Othere de cămașa de zale, i-am luat spada și calul, apoi am făcut la fel cu băiatul pe care-l dezarmase Berg. Nu era grav rănit, mai degrabă înspăimântat, și începu să tremure când ne văzu urcând în șa.

— Spune-i lui Ragnall că saxonii din Mercia sunt pe drum, i-am zis. Spune-i că va avea mii de morți. Spune-i că propria lui moarte va fi

peste câteva zile. Spune-i că această promisiune vine de la Uhtred de Bebbanburg.

Încuviință din cap, prea speriat să mai poată vorbi.

— Rostește-mi numele, băiete, i-am poruncit, ca să știu că i-l poți repeta lui Ragnall.

— Uhtred de Bebbanburg, se bâlbâi el.

— Bravo, am spus, după care am pornit spre casă.

Trei

Episcopul Leofstan își făcu apariția a doua zi. Bineînțeles că nu era încă episcop, era doar părintele Leofstan, dar toți erau nerăbdători să-l vadă înscăunat și-și spuneau unii altora că era un sfânt în viață și un erudit. Sosirea sfântului viu fu anunțată de Eadger, unul dintre oamenii mei care munceau la cariera de la sud de fluviul Dee; acolo încărcau în căruțe pietrele ce urmau să fie așezate în grămezi pe zidurile din Ceaster ca o întâmpinare pentru orice normand care ar fi încercat să le ia cu asalt. Eram destul de sigur că Ragnall nu plănuia un astfel de atac, dar, dacă își pierdea mințile și trecea la fapte, voiam să se bucure de o primire cum se cuvine.

— Sunt cel puțin optzeci de nenorociți, îmi spuse Eadger.

— Preoți?

— O sumedenie sunt preoți, mormăi el făcându-și semnul crucii, dar restul? Dumnezeu știe ce sunt, stăpâne, dar sunt cel puțin optzeci și vin încoace.

Am urcat pe zidul sudic și am privit spre drumul de dincolo de podul roman, însă n-am văzut nimic. Poarta orașului era din nou închisă, căci toate porțile Ceasterului rămâneau ferecate până când oamenii lui Ragnall plecau din zonă. Cum vestea despre apropierea episcopului se răspândise prin oraș, părintele Ceolnoth venea în fugă pe strada principală, ținând poala sutanei la brâu.

— Ar trebui să deschidem porțile! strigă el. Atins-a porțile poporului Meu, până la Ierusalim²!

M-am uitat la Eadger, care ridică din umeri.

— Pare a fi din Scriptură, stăpâne.

— Deschideți porțile! icni Ceolnoth fără suflare.

— De ce? am strigat de pe platforma de luptă de deasupra bolții.

Ceolnoth se opri brusc. Nu mă văzuse pe zid. Se încruntă.

— Vine episcopul Leofstan!

— Porțile rămân închise, am spus, apoi m-am întors să mă uit peste fluviu, de unde se auzeau cântări bisericești.

Finan și fiul meu mi se alăturară. Irlandezul se uita spre sud, încruntându-se.

— Vine părintele Leofstan, i-am explicat.

Curioșii adunați în stradă priveau nerăbdători porțile mari închise.

— Așa am auzit și eu, spuse tăios Finan.

Am ezitat. Voiam să-l îmbărbătez cumva, dar ce-i spui unui om care și-a omorât un neam? Finan, simțindu-mi șovăiala, mormăi:

— Nu te mai îngrijora pentru mine, stăpâne.

— Cine a zis că sunt îngrijorat?

Zâmbi ușor.

— O să omor niște oameni de-ai lui Ragnall. Apoi o să-l omor pe Conall. Asta o să-mi lecuiească toate durerile. Dumnezeuule! Ce-i asta?

Întrebarea îi fusese stârnită de apariția copiilor pe drumul de la sud de pod. Îmbrăcați în alb, formând un grup destul de mare, cântau și fluturau ramuri înverzite în ritmul melodiei. În spatele lor veneau niște preoți îmbrăcați în negru urmați de o mulțime care înainta agale.

Părintelui Ceolnoth i se alăturase fratele său; de pe zid, gemenii se uitau spre sud, cu priviri extatice pe fețele lor urâte.

— Ce om sfânt! zise Ceolnoth.

— Porțile trebuie deschise! insistă Ceolberth. De ce nu sunt deschise?

— Fiindcă nu am ordonat să fie deschise, am mârâit.

Porțile rămaseră ferecate.

Ciudata procesiune trecu fluviul și se apropie de ziduri, însă ramurile de salcie din mâinile copiilor căzură și cântecul șovăi atunci când, ajunși la șanțul inundat, își dădură seama că nu puteau merge mai departe. Apoi vocile amuțiră toate deodată când un preot tânăr își croi drum printre veșmintele albe și strigă în sus la noi:

— Porțile! Deschideți porțile!

— Cine sunteți? am strigat la rândul meu.

Întrebarea păru să-l înfurie la culme.

— Părintele Leofstan a sosit!

— Slavă Domnului, a sosit! zise părintele Ceolnoth.

— Cine? am strigat.

— Of, Dumnezeule! exclamă Ceolberth în spatele meu.

— Părintele Leofstan! strigă tânărul preot. Părintele Leofstan este...

— Liniște! Șșș!

Vorbise un preot uscățiv, călare pe un măgar. Era atât de înalt, și măgarul, atât de mic, încât picioarele aproape că i se târau pe jos.

— Porțile trebuie să fie închise, îi spuse el tânărului preot furios, fiindcă sunt păgâni în apropiere! Aproape că pică de pe măgar, dar reuși să străbată podul de lemn de peste șanț, la capătul căruia se opri să se uite în sus la noi. Salutări în numele Dumnezeului celui viu!

— Părinte Leofstan! strigă Ceolnoth făcându-i cu mâna.

— Cine ești? am întrebat.

— Sunt Leofstan, un smerit slujitor al Domnului, răspuse preotul uscățiv. Domnia Ta trebuie să fii lordul Uhtred? Încuviințarea mea îl făcu să adauge: Cu smerenie vă cer îngăduința de a intra în oraș.

M-am uitat la corul îmbrăcat în veșminte albe, apoi la mulțimea care se târa în urma preoților, și la vederea lor mă trecu un fior. Leofstan stătea liniștit. Era mai tânăr decât mă așteptam, cu o față lată, palidă, buze groase și ochi negri. Zâmbea. Aveam impresia că zâmbea tot timpul. Așteptă răbdător, zâmbind și privind-mă.

— Cine sunt oamenii aceia? am întrebat, arătând spre împiedicații care-l urmau.

Erau niște amărăți. Nu mai văzusem niciodată atâția oameni în zdrențe. Cu siguranță erau vreo sută: ologi, cocoșați, orbi și un grup de lunatici, bărbați și femei, care făceau mișcări dezordonate și bolboroseau și băleau.

Leofstan își puse mâinile pe capetele a doi copii.

— Aceștia mici sunt orfani, Lord Uhtred, care au fost puși sub umila mea grijă.

— Și ceilalți? am vrut să știu, arătând cu capul spre mulțimea care bolborosea.

— Copiii Domnului! spuse voios Leofstan. Sunt ologii, bolnavii și orbii! Cerșetorii și proscrisii! Sunt înfometații, cei goi și fără prieteni! Sunt toți copiii lui Dumnezeu!

— Și ce fac aici?

Leofstan chicoti de parcă întrebarea mea era prea ușoară ca să primească un răspuns.

— Iubitul nostru Domn ne poruncește să avem grijă de cei năpăstuiți, Lord Uhtred. Ce ne spune binecuvântatul Matei? Că atunci când am fost flămând, mi-ați dat să mănânc! Atunci când am fost însetat, mi-ați dat să beau, când am fost străin, m-ați primit, când am fost gol, m-ați îmbrăcat, iar când am fost bolnav, m-ați cercetat! Să-i îmbraci pe cei goi și să dai ajutor celor săraci, Lord Uhtred, înseamnă să-l ascuți pe Dumnezeu! Acești oameni dragi sunt familia mea, zise el arătând cu un gest larg către mulțimea fără speranță.

— Sfinte lisuse în suferință, murmură Finan, părând amuzat pentru prima oară în atâtea zile.

— Domnul fie lăudat, zise Ceolnoth, cu toate că fără prea mult entuziasm.

— Știi că o armată de normanzi este la nicio jumătate de zi de marș de aici? i-am strigat lui Leofstan.

— Păgânii ne urmăresc! Se adună cu furie, sunt în jurul nostru! Totuși, Dumnezeu ne va apăra!

— Și acest oraș s-ar putea afla în curând sub asediu, am stăruit.

— Dumnezeu este tăria mea!

— Și dacă suntem asediați, am întrebat nervos, cum aș putea să-ți hrănesc familia?

— Dumnezeu ne va da!

— N-o să ieși victorios din discuția asta, zise încet Finan.

— Și unde vor locui? am întrebat tăios.

— Mi s-a spus că biserica are proprietăți aici, răspuse blând Leofstan. Prin urmare, biserica îi va adăposti. Nu se vor apropia de Domnia Ta!

Am mormăit. În timp ce Finan rânjea, Leofstan continua să zâmbească.

— Deschideți nenorocitele alea de porți, am spus, apoi am coborât treptele de piatră.

Am ajuns în stradă chiar când noul episcop șchiopăta pe sub boltă. Odată înăuntru, se aruncă în genunchi și sărută drumul.

— Binecuvântat fie acest loc, și binecuvântați fie oamenii care trăiesc aici. Se căzni să se ridice și-mi zâmbi. Sunt onorat să vă cunosc, Lord Uhtred.

Mi-am atins ciocanul de la gât, dar nici măcar acel simbol păgân nu putu să-i șteargă zâmbetul de pe față.

— Unul din acești preoți o să vă arate unde veți locui, i-am zis întinzând un deget către gemeni.

— Vă așteaptă o casă frumoasă, părinte, spuse Ceolnoth.

— Nu am nevoie de o casă frumoasă! exclamă Leofstan. Domnul nostru nu a locuit într-un conac. Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar nouă ne este de ajuns un adăpost umil.

— Vouă? am întrebat. Tuturor? Și amărăților ăștora?

— Mă refer la draga mea soție și la mine, zise Leofstan îndemnând o femeie să se desprindă din grupul de preoți și să vină spre noi. Cel puțin bănuiam că era femeie, la cât era de înfoclită în mantii și rochii. Fața îi era invizibilă sub umbra unei glugi mari. Aceasta este draga mea soție Gomer, o prezentă el, și grămada de straie dădu din cap în semn de salut.

— Gomer?

M-am mirat, fiindcă era un nume pe care nu-l mai auzisem niciodată.

— Un nume din Scripturi! spuse senin Leofstan. Și ar trebui să știi, Lord Uhtred, că draga mea soție și cu mine am depus jurăminte de sărăcie și de castitate. O cocioabă ne va fi de ajuns, așa este, scumpetea mea?

Scumpetea încuviință din cap, iar de sub grămada încotoșmănată se auzi un chițait.

— Eu nu am depus niciun jurământ de felul ăsta, am zis, mai vehement decât aș fi vrut. Sunteți amândoi bine-veniți, am mințit, dar țineți-vă familia nenorocită la o parte din calea soldaților mei. Avem treabă.

— Ne vom ruga pentru voi! Întorcându-se spre cor, prelatul spuse: Cântați, copii, cântați! Fluturați-vă voios rămurelele! Oferiți-i Domnului un zgomot vesel la intrarea în oraș!

Așa veni episcopul Leofstan la Ceaster.

— Îl urăsc pe nenorocit, am spus.

— Nu, nu-l urăști, zise Finan. Pur și simplu te scoate din sărite faptul că-ți place de el.

— E un nemernic zâmbitor și unsuros, am bombănit.

— Este un erudit faimos, un sfânt în viață și un preot foarte bun.

— Sper să capete viermi și să moară.

— Se spune că vorbește latina și greaca!

— Ai cunoscut vreodată un roman? Sau un grec? am zis. La ce bun să le vorbești limbile alea blestemate?

Finan râse. Sosirea lui Leofstan și ura mea prefăcută față de prelat păreau să-l fi înveselit, mi-am spus. Patrulam împreună cu o sută treizeci de oameni pe cai iuți la marginea pădurii care înconjura și proteja Eads Byrig. Până acum supravegheaserăm marginile de sud și de est a pădurii, fiindcă pe acolo ar fi trebuit să treacă oamenii lui Ragnall dacă ar fi vrut să facă raiduri în Mercia, dar cercetașii noștri nu văzuseră nici urmă de normanzi. Azi, în dimineața de după venirea lui Leofstan, eram aproape de latura vestică a pădurii și călăream spre nord, spre Mærse. Nu vedeam niciun inamic, însă eram sigur că ei ne vedeau. Fără îndoială, Ragnall pusese războinici de pază la marginea pădurii dese.

— Crezi că respectă cu adevărat celibatul?

— De unde să știu?

— Nevastă-sa arată probabil ca un nap sfrijit, săracu' om. Finan plesni o muscă de pe gâtul armăsarului său. Cum o cheamă?

— Gomer.

— Nume urât, femeie urâtă, zise el rânjind.

Era o zi vântoasă. Norii veneau cu repeziciune spre interiorul insulei, iar alți nori, mai grei, se adunau deasupra mării în depărtare. O rază de soare se reflecta din apa fluviului Mærse, care era la o milă în fața noastră. Încă două drakkare vâsliseră în amonte cu o zi înainte, unul cu mai mult de patruzeci de oameni la bord, celălalt mai mic, dar tot plin de războinici. Vremea urâtă care se anunța în vest însemna că n-aveau să mai vină și în ziua aceea, însă puterea lui Ragnall tot creștea. Ce voia să facă normandul cu atâta putere?

Ca să aflăm răspunsul, aduseserăm cu noi mai mulți cai fără călăreț. Toți erau înșeuaiți. Oricine se uita din pădure ar fi crezut că erau cai de rezervă, dar scopul lor era complet diferit. Mi-am încetinit armăsarul, astfel încât Beadwulf să mă ajungă din urmă.

— Nu trebuie să faci asta, i-am spus.

— Va fi ușor, stăpâne.

— Ești sigur?

— Va fi ușor, stăpâne, repetă el.

— Ne întoarcem mâine, pe vremea asta, i-am promis.

— În același loc?

— În același loc.

— Să trecem la treabă, stăpâne, zise Beadwulf cu un zâmbet larg.

Voiam să știu ce se întâmpla și la Eads Byrig, și la trecerea peste râu de la nord de deal. Văzusem podul de vase peste Mærse, iar densitatea fumului care se ridica din pădurea de pe malul sudic al fluviului sugera că tabăra principală a lui Ragnall se găsea acolo. Dacă se găsea acolo, cum era apărată? Și în ce stadiu erau noile ziduri de la Eads Byrig? Am fi putut să urmăm drumul roman care traversa pădurea și apoi o lua spre nord pe coama dealului ca să ajungem pe vârful jos al colinei, însă Ragnall s-ar fi așteptat la o astfel de incursiune. Cercetașii lui ar fi dat alarma și oamenii lui ar fi împânzit pădurea, iar retragerea noastră ar fi fost o luptă disperată printre copaci deși, împotriva unui inamic care ne depășea numeric. Beadwulf, pe de altă parte, putea să cerceteze dealul și tabăra de pe malul fluviului ca o fantomă, fără ca dușmanul să știe că fusese acolo.

Nu era însă ușor să-l facem să se strecoare nevăzut în pădure; tocmai de asta aduseserăm caii fără călăreț.

— Scoateți spadele! le-am strigat oamenilor mei în timp ce-mi trăgeam Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Acum!

Am dat pinteni cailor, întorcându-i spre est și galopând înspre copaci de parcă am fi vrut să străbatem pădurea în direcția dealului din depărtare. La un moment dat însă, în loc să călărim drept spre Eads Byrig, am cotit brusc spre sud, astfel încât acum înaintam printre arborii de la marginea codrului. Nu peste mult timp, un corn sună de trei ori în spatele nostru. Fără îndoială, una dintre santinelele lui Ragnall anunța că intraserăm în pădure, dar de fapt călăream de-a lungul marginii ei. Un om sări dintr-o tufă din stânga noastră. Finan îl lovi cu tăișul lamei, și o ploaie strălucitoare de stropi roșii împrășcă frunzele verzi. Caii noștri galopară în soare în timp ce traversam un luminiș plin de ferigi, apoi am ajuns iarăși printre trunchiurile groase, aplecându-ne pe sub crengile înverzite. Când un alt războinic de-al lui Ragnall ieși din ascunzătoare, fiul meu îl doborî, împlântându-i spada în spinare.

Galopam printre tufișuri de aluni și soc.

— A plecat! strigă Sihtric din spatele meu.

Am văzut calul fără călăreț al lui Beadwulf la dreapta mea. Am mai

mers vreo jumătate de milă, însă n-am mai văzut santinele. Cornul suna în continuare, un altul răspunzându-i de departe, probabil de pe deal. Oamenii lui Ragnall își puneau probabil zalele și centurile cu spadele, dar cu mult înainte ca vreunul dintre ei să ne ajungă, noi cotiserăm înapoi spre spațiul deschis al pășunii și pe cărările de vite care duceau la Ceaster. Ne-am oprit să adunăm caii fără călăreț și am așteptat, însă niciun inamic nu se arătă la marginea pădurii. Păsările care zburaseră speriate deasupra arborilor în timpul cavalcadei noastre se reîntorceau pe crengile lor. Cornurile amuțiseră, pădurea își recăpătase liniștea.

Cercetașii lui Ragnall văzuseră o trupă înarmată intrând și apoi ieșind din pădure. Dacă Beadwulf se aruncase pur și simplu din șa pentru a găsi o ascunzătoare, atunci inamicul poate observase că un cal își pierduse călărețul printre copaci, dar eram sigur că nicio santinelă nu se deranjase să numere armăsarii noștri fără călăreț. Unul în plus n-avea să fie băgat de seamă. Beadwulf, mă gândeam, era ascuns în siguranță printre inamicii noștri. Dintr-odată, norii întunecară complet cerul și o picătură grea de ploaie îmi lovi coiful.

— E timpul să mergem acasă, am spus, așa că am luat-o spre Ceaster.

Æthelflaed sosi în după-amiaza aceleiași zile. Comanda peste opt sute de oameni și era în toane foarte proaste, pe care vederea lui Eadith nu avu darul să le îmbunătățească. Începuse furtuna, iar coada cea lungă și coama lui Gast, iapa ei, se ridicau în vântul care sufla în rafale, la fel ca părul roșu și lung al lui Eadith.

— De ce își poartă părul despletit? mă întrebă Æthelflaed fără vreo altă formă de salut.

— Fiindcă este fecioară, am spus privind cum Eadith se grăbea prin ploaie către casa pe care o împărțeam pe strada principală din Ceaster.

Æthelflaed se încruntă.

— Nu-i nicio fecioară. Este... se opri înainte de a-și continua gândul.

— O târfă? am sugerat.

— Spune-i să-și prindă părul cum se cuvine.

— Există un anumit mod cum se cuvine ca o târfă să-și prindă

părul? am vrut să știu. Majoritatea celor cu care am fost preferau să-l lase despletit, dar mi-o amintesc pe bruneta de la Gleawecestre pe care episcopului Wulfheard îi plăcea s-o călărească atunci când nevastă-sa nu era în oraș. Ei bine, o puneă să-și lege cozile în jurul capului ca pe niște frânghii. Întâi o puneă să-și împletească părul și apoi insista să...

— De ajuns! mă repezi ea. Spune-i femeii tale că poate măcar să arate respectabil.

— Poți să-i spui singură aceasta, doamna mea, și bine ai venit la Ceaster.

Se încruntă din nou, apoi coborî cu grație din șa. O ura pe Eadith, al cărei frate încercase s-o omoare. Acesta era un motiv destul de bun s-o urască, dar mare parte a urii venea din simplul fapt că Eadith împărțea patul cu mine. Lui Æthelflaed nu-i plăcuse nici de Sigunn, care fusese iubita mea ani întregi, dar murise din cauza unei infecții cu două ierni înainte. Plânsesem după ea. Și Æthelflaed fusese iubita mea și poate încă era, cu toate că, ținând seama de dispoziția ei acră, părea să-mi fie mai degrabă dușmană.

— Toate navele noastre pierdute! izbucni ea. Și o mie de normanzi la nicio jumătate de zi de marș distanță!

— Două mii până acum, am spus, și cu ei cel puțin o sută de războinici irlandezi înnebuniți după luptă.

— Și această garnizoană este aici ca să-i împiedice! se răsti ea.

Preoții care o însoțeau se uitau la mine acuzator. Æthelflaed era aproape întotdeauna însoțită de preoți, dar păreau să fie mai mulți decât de obicei. Mi-am amintit că sărbătoarea lui Eostre era la doar câteva zile distanță, urmând să ne distrăm cu tumultul ungerii lui Leofstan cel umil și etern zâmbitor.

— Deci, ce facem în această privință? întrebă Æthelflaed peste câteva clipe.

— Habar n-am, nu-s creștin, am zis. Bănuiesc că-l băgați pe bietul om în biserică, îl lipiți de un tron, după care o să răsune miorlăielile obișnuite.

— Despre ce vorbești?

— Ca să fiu cinstit, nu văd la ce ne trebuie un episcop. Deja avem destule guri nefolositoare de hrănit, iar creatura asta jalnică de Leofstan a adus cu el jumătate din schilozii Merciei.

— Ce facem cu Ragnall! țipă ea.

— A, cu el! am spus, prefăcându-mă uimit. Nimic, bineînțeles.

Se uită fix la mine.

— Nimic?

— Ai tu o idee? Mie nu-mi vine niciuna.

— Doamne, Dumnezeu! se răsti Æthelflaed, apoi tremură când o pală de vânt aduse un val de ploaie rece peste stradă. Vorbim în sala cea mare. Adu-l și pe Finan!

— Finan patrulează, am spus.

— Slavă Domnului că mai sunt și oameni care fac treabă pe-aici, zise ea cu acreală.

Se răsuci pe călcâie și porni spre marea sală, care era o monstruoasă clădire romană din centrul orașului. Preoții o luară la fugă după ea, lăsându-mă cu doi prieteni apropiați care o însoțiseră pe Æthelflaed în nord. Unul era Osferth, fratele ei vitreg, fiul nelegitim al regelui Alfred. Îmi fusese subaltern ani întregi, unul dintre cei mai buni comandanți ai mei, dar se alăturase curții lui Æthelflaed pe post de sfetnic.

— N-ar trebui s-o enervezi, Lord Uhtred.

— De ce nu?

— Fiindcă nu-i în toane bune, zise Merewalh coborând de pe cal și zâmbindu-mi larg. Era comandantul gărzii lui Æthelflaed și un om pe care te puteai baza până la capăt. Bătu din picioare, își întinse brațele, apoi, în timp ce-și mângâia calul pe gât, adăugă: E într-un stare foarte proastă.

— De ce? Din cauza lui Ragnall?

— Fiindcă cel puțin jumătate dintre oaspeții la înscăunarea părintelui Leofstan au spus că nu vin, zise Osferth sumbru.

— Idioții se tem?

— Nu sunt idioți, spuse el răbdător, ci clerici respectați. Le-am promis o sfântă sărbătorire a Paștelui, un prilej de a ne înfrăți în bucurie, și de fapt războiul bate la ușă. Nu te poți aștepta ca persoane precum episcopul Wulfheard să riște să fie captureate! Ragnall Ivarson este cunoscut pentru cruzimea sa de fiară.

— Fetele de la Snopul-de-Grâu vor fi fericite că Wulfheard rămâne la Gleawecestre, am spus.

Osferth oftă adânc și o luă după Æthelflaed. Snopul-de-Grâu era o

tavernă frumoasă din Gleawecestre care avea câteva târfe grozave. După cum aflasem, majoritatea trecuseră prin patul episcopului când nevasta lui fusese plecată. Merewalh îmi zâmbi larg din nou.

— N-ar trebui să-l enervezi nici pe Osferth.

— Seamănă tot mai mult cu taică-său pe zi ce trece, am bombănit.

— E un om bun!

— Este, am aprobat.

Îmi plăcea de Osferth, chiar dacă avea o fire solemnă și rezervată. Luând ca pe un blestem faptul că se născuse bastard, încercase din răspuțeri să învingă blestemul ducând o viață fără păcate. Fusese un soldat de nădejde, brav și prudent deopotrivă, și nu mă îndoiam că era un sfetnic bun pentru sora lui vitregă, cu care nu împărțea doar un tată, ci și o evlavie adâncă.

— Deci Æthelflaed e supărată fiindcă o șleahtă de episcopi și călugări nu pot să vină la înscăunarea lui Leofstan? I-am întrebat pe Merewalh în timp ce ne îndreptam spre marea sală.

— E supărată fiindcă Brunanburh și Ceaster îi sunt aproape de inimă. Sunt cuceririle ei, și nu-i deloc fericită că păgânii le amenință.

Se opri brusc și se încruntă. Încruntarea nu era pentru mine, ci pentru un tânăr brunet care trecu pe lângă noi în galop, copitele armăsarului său împrășcând cu noroi și apă de ploaie. Omul își întoarse brusc calul pentru a-l opri, sări din șa și-i aruncă dârlogii unui slujitor, apoi se înfășură cu o mantie neagră, îl salută din cap pe Merewalh și o luă spre marea sală.

— Cine-i? am vrut să știu.

— Cynlæf Haraldson, zise scurt Merewalh.

— Unul dintre ai tăi?

— Unul dintre ai ei.

— Iubitul lui Æthelflaed? am întrebat uimit.

— Nu, Doamne ferește! Iubitul fiică-sii, pasămite, dar ea se face că nu știe.

— Iubitul lui Ælfwynn!

Tot eram surprins, dar aș fi fost mult mai surprins dacă Ælfwynn n-ar fi avut un iubit. Era o fată ușuratică și drăguță care ar fi trebuit să se mărite cu trei sau patru ani mai înainte, dar mama ei nu găsise un pretendent potrivit. O vreme, toată lumea crezuse că Ælfwynn avea să se mărite cu fiul meu, însă acea perspectivă nu trezise mare

entuziasm, iar următoarele cuvinte ale lui Merewalh îmi dădură de înțeles că n-avea să trezească niciodată.

— Să nu te mire dacă o să facă nunta în curând, zise el acru.

Armăsarul lui Cynlæf fornăi când trecu pe lângă mine. Am văzut că avea un C și un H pe crupă.

— Așa își înseamnă toți caii?

— Și câinii. Biata Ælfwynn o să ajungă probabil să aibă numele lui ars pe buci.

Mă uitam la Cynlæf, care se oprise între marile coloane din fața sălii și dădea ordine unor slujitori. Era un tânăr arătos, cu chipul prelung și ochi negri. Purta o cămașă de zale scumpă și o centură țipătoare de care atârna o teacă din piele roșie încrustată cu aur. Am recunoscut teaca. Îi aparținuse lui Æthelred, soțul lui Æthelflaed. Un cadou generos, m-am gândit. Cynlæf, văzând că-l priveam, făcu o plecăciune înainte să se întoarcă și să dispară prin ușile romane.

— De unde a apărut? l-am întrebat pe Merewalh.

— E saxon din vest. A fost unul dintre războinicii regelui Edward, dar, după ce a cunoscut-o pe Ælfwynn, s-a mutat la Gleawecestre. Făcu o pauză și zâmbi cu jumătate de gură: Edward n-a părut prea mâhnit să-l piardă.

— Nobil?

— Fiu de thegn, dar Ælfwynn crede că soarele răsare din fundul lui. Am râs.

— Nu-ți place de el.

— E un cocoloș de zgârci care-și dă importanță, zise Merewalh, dar Lady Æthelflaed e de altă părere.

— E un bun luptător?

— Destul de bun, spuse Merewalh înciudat. Nu-i laș. Și e ambițios.

— Țsta nu-i un lucru rău, am zis.

— Ba da, atunci când ticălosul vrea postul meu.

— Lady Æthelflaed n-o să te înlocuiască, am spus încrezător.

— Nu fi atât de sigur, oftă el.

Am intrat la rândul nostru în sală. Æthelflaed, care se instalase într-un jilț din spatele mesei înalte, ne chemă printr-un semn. Am văzut că Cynlæf ocupa scaunul din dreapta ei, iar Osferth pe cel din stânga. Focul din vatra centrală scotea un fum dens pe care vântul rece care sufla prin gaura din acoperișul roman îl făcea să se învârtă prin

încăpere.

Sala se umplea încet. Mulți dintre oamenii mei, aceia care nu călăreau cu Finan sau nu erau de strajă pe metereze, veniseră să afle ce vești adusesese Æthelflaed. Am trimis după Æthelstan, care fu invitat să ocupe un loc la masa principală alături de preoții gemeni Ceolnoth și Ceolberth. Servitorii aduseră apă și cârpe, astfel încât oaspeții proaspăt sosiți să-și spele mâinile. Alți servitori aduseră bere, pâine și brânză.

— Deci, ce se întâmplă aici? întrebă Æthelflaed în timp ce se turna berea.

L-am lăsat pe Æthelstan să povestească despre incendierea navelor de la Brunanburh. Era jenat, convins că-și dezamăgise mătușa, dar istorisi totul cu claritate, fără a încerca să-și acopere vina. Eram mândru de el; Æthelflaed îl trată cu blândețe, spunând că nimeni nu se aștepta ca normanzii să urce pe Mærse în timpul nopții.

— Dar de ce n-am fost avertizați de sosirea lui Ragnall? întrebă ea cu asprime.

Nimeni nu răspunse. Părintele Ceolnoth deschise gura, uitându-se la mine, dar apoi se hotărî să tacă. Æthelflaed, înțelegând, mă privi încruntată și spuse pe un ton dezaprobat:

— Fiica Domniei Tale e măritată cu fratele lui Ragnall.

— Sigtryggr nu-și sprijină fratele, am zis. Nu cred că aprobă ce face Ragnall.

— Dar cu siguranță a știut de planurile lui.

Am șovăit.

— Da, am spus în cele din urmă.

Era de neconceput ca Sigtryggr și Stiorra să nu fi știut, și puteam doar să bănuiesc că nu voiseră să mă prevină. Poate fiica mea voia acum o Britanie păgână, dar, în cazul ăsta, de ce nu se alăturase Sigtryggr invaziei?

— Ginerile Domniei Tale nu ți-a trimis niciun avertisment? stăruia Æthelflaed.

— Poate că a trimis, dar Marea Irlandei este înșelătoare. Poate mesagerul lui s-a înecat.

Explicația mea firavă îl făcu să chicotească pe părintele Ceolnoth.

— Poate fiica Domniei Tale a preferat... începu el, dar Æthelflaed îi curmă vorbele.

— Ne bazăm în principal pe biserică pentru a obține vești din Irlanda, zise ea cu asprime. Ați încetat să mai corespondați cu clericii și mănăstirile din acea țară?

M-am uitat cum asculta bâiguielile preoților de la masă. Era fiica cea mai mare a regelui Alfred, cea mai istețată dintre numeroșii lui copii, și de mică fusese iute, fericită și mereu pusă pe răs. Devenise o frumusețe cu părul auriu-deschis și ochi strălucitori, dar căsătoria cu Æthelred, seniorul Merciei, îi brăzdase linii dure pe chip. Moartea lui o mai liniștise, însă acum era cârmuitoarea Merciei, și grija față de acel regat îi adăugase șuvițe albe în păr. Era mai degrabă distinsă decât frumoasă, cu fața suptă și ochii mereu atenți, iar asta pe bună dreptate, căci mai erau bărbați de părere că o femeie nu trebuie să cârmuiască, deși majoritatea mercienilor o iubeau și o urmau de bunăvoie. Avea inteligența tatălui ei, la fel și evlavia lui. O știam plină de vigoare, dar, pe măsură ce îmbătrânea, devenise din ce în ce mai dependentă de preoți, vrând să se asigure că zeul bătut în cuie al creștinilor era de partea ei. Și probabil că era, fiindcă nu avusese mari necazuri în timpul domniei. Îi împinseserăm pe danezi înapoi, luând de la ei vechile pământuri pe care le furaseră Merciei; iată însă că acum Ragnall venise să-i amenințe realizările.

— Nu e o întâmplare că a venit de Paște, stăruie părintele Ceolnoth.

Nici eu, nici Æthelflaed n-am priceput ce voia să spună.

— De ce de Paște, părinte? întrebă ea.

— Recucerim teritorii, explică Ceolnoth, și construim burhuri pentru a apăra aceste teritorii și ne bizuim pe războinici să ținem burhurile în siguranță – ultima afirmație fu însoțită de o privire iute și dușmănoasă în direcția mea –, dar pământul nu va fi cu adevărat în siguranță decât atunci când biserica va pune mâna protectoare a lui Dumnezeu deasupra noilor ogoare! Așa a spus psalmistul! Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi³.

— Beehehee, am făcut, alegându-mă cu o privire ucigătoare din partea lui Æthelflaed.

— Deci credeți că Ragnall vrea să împiedice înscăunarea? zise ea ignorându-mă fățiș.

— De asta a venit acum, spuse Ceolnoth, și de asta trebuie să-i dejucăm planurile diavolești și să-l ungem episcop pe Leofstan!

— Credeți că va ataca Ceasterul? întrebă Æthelflaed.

— De ce altceva este aici? zise înfierbântat Ceolnoth. A adus peste o mie de păgâni ca să ne distrugă.

— Două mii deja, l-am corectat, plus niște creștini.

— Creștini? se miră Æthelflaed.

— Are irlandezi în armată, i-am amintit.

— Două mii de păgâni?

Cynlæf vorbise pentru prima dată. Nu l-am băgat în seamă. Dacă voia să-i răspund, trebuia să fie mai politicos, dar pusese o întrebare bună, și Æthelflaed era numai ochi și urechi.

— Două mii? Ești sigur că are atâția? insistă ea.

M-am ridicat și am dat ocol mesei până am ajuns în fața podiumului.

— Ragnall a adus peste o mie de războinici cu ajutorul cărora a ocupat Eads Byrig. Cel puțin încă o mie i s-au alăturat de atunci, venind ori pe mare, ori din Northumbria. Puterea îi crește! Dar, în ciuda puterii sale, n-a trimis nici măcar un om spre sud. Nicio vacă nu a fost furată din Mercia, niciun copil nu a fost luat ca sclav. N-a dat foc nici măcar unei biserici din vreun sat! N-a trimis cercetași la Ceaster, nu ne-a băgat în seamă.

— Două mii? repetă neîncrezătoare Æthelflaed.

— În schimb, am continuat, a făcut un pod peste Mærse, iar oamenii lui au mers spre nord. Ce este în nord?

Am lăsat întrebarea să plutească în sala plină de fum.

— Northumbria, zise cineva.

— Oameni! am spus. Danezi! Normanzi! Oameni care au pământuri și se tem că vor fi alungați. Oameni care n-au un rege, dacă nu-l punem la socoteală pe molâul ăla din Eoferwic. Oameni, doamna mea, care-și caută un conducător destoinic. Ragnar recrutează oameni din Northumbria, deci da, armata lui crește zilnic.

— Toți sunt la Eads Byrig? întrebă Æthelflaed.

— Acolo sunt vreo trei-patru sute, am spus. Nu e destulă apă pentru mai mulți, așa că restul s-au strâns într-o tabără de pe mal, unde Ragnall a făcut un pod de vase. Cred că acolo își adună armata, și până săptămâna viitoare va avea trei mii de oameni.

Preoții nu mai conteneau să-și facă cruce.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să ne batem cu o asemenea hoardă? șopti Ceolberth.

— Ragnall comandă cea mai mare armată pe care a văzut-o

Britania din timpurile tatălui Domniei Tale, am spus fără milă, privind-o în ochi pe Æthelflaed. Și armata asta crește în fiecare zi.

— Ne vom încrede în Domnul nostru Dumnezeu! spuse părintele Leofstan. Și în lordul Uhtred! adăugă el viclean. Fusese invitat de Æthelflaed să i se alăture pe podium, dar preferase să se așeze la una dintre mesele mai joase. Îmi aruncă un zâmbet, apoi dădu dezaprobat dintr-un deget: Încercați să ne speriați, Lord Uhtred!

— Jarlul Ragnall este un om înspăimântător, am zis.

— Dar te avem pe Domnia Ta! Și Domnia Ta îi birui pe păgâni!

— Eu sunt păgân!

Chicoti.

— Domnul o să ne ajute!

M-am întors spre masa înaltă și am rostit tare:

— Poate cineva să-mi spună cum o să ne ajute Domnul să-l învingem pe Ragnall?

— Ce s-a făcut până acum? vru Æthelflaed să știe.

— Am adunat fyrdul și i-am trimis în burhuri pe toți cei care căutau adăpost. Am adâncit șanțul aici, am ascuțit țepușele din șanț, am pus grămezi de pietre pe ziduri și am umplut depozitele. Și avem un cercetaș în pădure care supraveghează atât noua tabără, cât și Eads Byrig.

— Deci acum este vremea să-l biruim pe Ragnall! răcni entuziast părintele Ceolnoth.

Am scuipat spre el.

— Cine-i explică idiotului ăștia care vorbește în dodii de ce nu ne putem bate cu Ragnall?

Liniștea fu spartă în cele din urmă de Sihtric.

— Fiindcă este apărat de zidurile de la Eads Byrig.

— Dar nu și oamenii de lângă apă! sublinie Ceolnoth. Ei nu sunt apărați!

— Nu știm precis, am spus, tocmai de asta mi-am trimis cercetașul acolo. Dar chiar dacă nu au palisadă, au pădurea. Orice armată care ar încerca să-i atace ar cădea într-o ambuscadă.

Părintele Ceolnoth se hotărî să ofere sfaturi militare.

— Ați putea trece fluviul pe la est și să atacați podul dinspre nord.

— Și de ce aș face asta, mortăciune idioată ce ești? am întrebat. Vreau să rămână podul acolo! Dacă-l distrug, mă trezesc cu trei mii de

normanzi prinși în Mercia. Îi vreau afară din Mercia! Îi vreau pe nenorociți dincolo de fluviu! Am făcut o pauză, apoi m-am hotărât să spun ceea ce, potrivit instinctului meu, era adevărul, un adevăr pe care speram ca Beadwulf să mi-l confirme: Și asta vor și ei.

Æthelflaed se încruntă nedumerită.

— Vor să fie dincolo de fluviu?

Ceolnoth mormăi că era o prostie, dar Cynlæf înțelesese ce sugeram.

— Lordul Uhtred, începu el respectuos, crede că adevăratul plan al lui Ragnall e să invadeze Northumbria. Vrea să fie rege acolo.

— Atunci de ce este aici? se miră Ceolnoth, care nu mai pricepea nimic.

— Ca să le lase northumbrienilor impresia că are ambiții în Mercia, îl lămuri Cynlæf. Îi păcălește pe inamicii lui păgâni. Ragnall nu vrea să invadeze Mercia...

— Așa-i, am intervenit apăsător.

— Vrea să fie rege în nord, termină Cynlæf.

Æthelflaed se uită la mine.

— Are dreptate?

— Cred că da.

— Deci Ragnall nu vine la Ceaster?

— Știe ce i-am făcut aici fratelui său, am spus.

Leofstan păru nedumerit.

— Frate-său?

— Sigtryggr a atacat Ceasterul, i-am spus viitorului episcop, însă eu i-am măcelărit oamenii și i-am luat ochiul drept.

— Iar el ți-a luat fiica de soție! izbucni părintele Ceolnoth.

— Măcar i-o trage cineva, am mormăit, încă uitându-mă la Leofstan. Peste câteva clipe m-am întors spre Æthelflaed: Pe Ragnall nu-l interesează să atace Ceasterul, nu acum și nici la anul, oricum. Într-o bună zi? Da, dacă va putea, dar nu încă. Deci nu, am spus răspicat, nu vine aici.

Ragnall veni a doua zi dimineață.

*

Nordicii se apropiau dinspre marginea pădurii în șase coloane mari. Încă nu aveau destui cai, așa că mulți erau încă pedestri, dar toți

aveau zale și coifuri, scuturi și arme, ieșind dintre copaci sub steagurile lor care înfățișau vulturi și topoare, dragoni și corbi, nave și fulgere.

Unele steaguri aveau crucea creștină, și acelea, bănuiam, erau ale irlandezilor lui Conall, în timp ce un steag avea emblema simplă a lui Haesten, cu o hârcă pe un par. Cel mai mare era stindardul cu toporul sângeriu al lui Ragnall, care flutura în vântul puternic deasupra grupului de călăreți din fruntea marii hoarde. Fără grabă, războinicii se dispuseră într-o linie de luptă orientată spre zidurile dinspre est ale Ceasterului. Un corn sună din rândurile lor de trei ori, de parcă nu i-am fi văzut venind.

Finan se întorsese înaintea inamicului, avertizându-mă că văzuse mișcare în pădure, iar acum ni se alăturase mie și fiului meu pe zid ca să privim oastea care ieșise dintre copaci, aflându-se la o jumătate de milă în câmp deschis.

— N-au scări, zise el.

— Nu văd nici eu.

— Păgânii sunt puternici! Părintele Leofstan, care urcase și el pe zid, ne vorbea de la câțiva pași distanță. Totuși, o să izbândim! Așa este, Lord Uhtred?

Nu l-am băgat în seamă.

— N-au scări, i-am spus lui Finan, deci acesta nu este un atac.

— Este impresionant totuși, zise fiul meu uitându-se la uriașa armată.

Se întoarse atunci când o voce subțire chirăi dinspre scările care duceau pe zid. Era nevasta părintelui Leofstan, sau cel puțin o clăie de mantii, rochii și glugi foarte asemănătoare cu arătarea încotoșmănată din ajun.

— Iubita mea Gomer! strigă prelatul grăbindu-se s-o ajute să urce. Cu grijă, heruvimul meu, cu grijă!

— S-a însurat cu o pitică, mormăi fiul meu.

Am râs. Leofstan era atât de înalt, iar clăia era atât de mică și înfocolită în atâtea haine, încât chiar semăna cu un pitic grasuț. Întinse o mână, și soțul ei o ajută să urce ultimele trepte uzate. Arătarea chițăi de fericire când ajunse sus, apoi icni de uimire când văzu armata lui Ragnall, care venea acum prin cimitirul roman. Stătea lipită de soțul ei, ajungându-i abia până la brâu, și se ținea de sutana lui de parcă s-

ar fi temut să nu cadă de pe metereze. Am încercat să-i văd fața, dar îi era prea umbrită de glugă.

— Sunt păgâni? întrebă ea cu voce subțirică.

— Ai credință, draga mea, zise vesel părintele Leofstan, Dumnezeu ni l-a trimis pe lordul Uhtred și Dumnezeu ne va da victoria. Își îndreptă fața lată spre cer și, ridicându-și mâinile, intonă: Pogoară-Ți furia peste păgâni, o, Doamne! Lovește-i cu urgia ta și biruiește-i cu mânia Ta!

— Amin, guiță nevastă-sa.

— Biata femeie, șopti Finan. Fără îndoială, e urâtă ca un broscoi pe sub toate straietele astea. Probabil că părintele se simte ușurat că nu trebuie să bage plugu-n ea.

— Poate că pentru ea e o ușurare, am spus.

— Sau poate că-i o frumusețe, zise visător fiul meu.

— Doi șilingi de argint că-i un broscoi, replică Finan.

— Mă prind! râse Uhtred întinzând mâna pentru a consfinți pariul.

— Nu fiți negliobi, am mârâit. Am destule necazuri cu biserica voastră nenorocită și fără ca unul dintre voi să i-o tragă nevastei episcopului.

— Piticei lui, mă corectă fiul meu.

— Ține-ți mâinile alea murdare pe lângă tine, i-am poruncit, apoi m-am întors să mă uit în jos. Unsprezece călăreți cu trei steaguri se îndreptau la galop spre zidurile noastre. Este timpul să mergem, am spus.

Era timpul să ne întâlnim dușmanul.

Patru

Caii noștri așteptau în stradă, iar Godric, slujitorul meu, îmi ținea coiful cu creastă în formă de lup, scutul proaspăt vopsit și mantia din blană de urs. Stegarul meu desfășură marele stindard cu cap de lup în timp ce mă suiam în șa. Călăream pe Tintreg, însemnând Calvar, un nou armăsar negru ca noaptea, uriaș și sălbatic. Mi-l dăruise vechiul meu prieten Steapa, care comandase garda regelui Edward până se retrăsese pe pământurile sale de la Wiltunscir. Tintreg, asemenea lui Steapa, era antrenat pentru luptă și avea o fire aprigă. Îmi plăcea.

Æthelflaed aștepta deja la poarta de nord. Era călare pe Gast, iapa

ei albă, și purta o cămașă de zale lustruită pe sub o pelerină albă ca zăpada. Merewalh, Osferth și Cynlæf îi stăteau alături, la fel și părintele Fraomar, duhovnicul și capelanul ei.

— Câți păgâni vin încoace? mă întrebă Æthelflaed.

— Unsprezece.

— Mai aduceți un războinic, îi ordonă lui Merewalh.

Cu acel războinic, cu stegarul ei și al meu, cu fiul meu și Finan, aveam să fim tot atâția cât normanzii din fața noastră.

— Adu-l pe prințul Æthelstan! i-am spus lui Merewalh.

Merewalh se uită la Æthelflaed, care încuviință din cap.

— Dar spune-i să se grăbească! adăugă ea scurt.

— Lasă-i pe nenorociți să aștepte! am mormăit, comentariu pe care Æthelflaed nu-l băgă în seamă.

Æthelstan era deja îmbrăcat pentru luptă cu zale și coif, deci singura întârziere era până i se înșeuă calul. Îmi zâmbi larg în timp ce încăleca, apoi se plecă respectuos spre mătușa sa.

— Mulțumesc, doamnă!

— Doar să taci, îi porunci Æthelflaed, apoi ridică vocea. Deschideți porțile!

Imensele porți scârțâiră și vuiră și hârșâiră în timp ce erau împinse în afară. Oamenii încă tropăiau pe treptele de piatră înspre metereze pe când stegarii noștri treceau prin lungul tunel al bolții. Gâsca purtătoare de cruce a lui Æthelflaed și capul meu de lup erau cele două stindarde ridicate în lumina slabă a soarelui în timp ce tropoteam pe podul care traversa șanțul inundat. Am călărit spre Ragnall și oamenii lui, care așteptau la vreo trei sute de yarzi distanță.

— Nu trebuie să fii aici, i-am spus lui Æthelflaed.

— De ce nu?

— Fiindcă n-o să urmeze altceva decât un șir de ocări.

— Crezi că mi-e teamă de cuvinte?

— Cred c-o să te insulte și-o să încerce să te jignească, și o să ia furia ta ca pe o victorie.

— Scriptura ne învață că nebunul sporește vorbele⁴, zise părintele Fraomar, un tânăr destul de simpatic și foarte loial lui Æthelflaed. Așa că, să-l lăsăm pe infam să vorbească și să-și trădeze nesăbuiința.

M-am întors în șa să mă uit la fortificațiile Ceasterului. Erau pline de oameni, vârfurile sulitelor străluceau în soare pe întreaga lungime a

meterezelor. Șanțul fusese curățat și umplut de țepușe ascuțite, iar zidurile erau pline de stindarde, majoritatea înfățișând sfinți creștini. Elementele defensive, mă gândeam, arătau formidabil.

— Dacă încearcă să atace orașul e un prost, am spus.

— Atunci de ce-a venit? întrebă Æthelflaed.

— În dimineața asta? Să ne sperie, să ne insulte, să ne provoace.

— Vreau să-l văd, zise ea. Vreau să văd ce fel de om este.

— E primejdios, am spus.

M-am întrebat de câte ori călărisem în plină glorie războinică să întâlnesc un dușman înaintea bătăliei. Era un ritual, în mintea mea, ritualul nu însemna ceva, nu schimba ceva și nu hotăra ceva, dar Æthelflaed era în mod evident curioasă în privința inamicului ei, așa că trebuia să-i facem pe plac lui Ragnall și să mergem să-i ascultăm ocările.

Ne-am oprit la câțiva pași de nordici. Aveau trei stindarde. Toporul însângerat al lui Ragnall, cel mai mare, era flancat de un stindard înfățișând o navă plutind pe o mare de sânge și de hârca pe bățul a lui Haesten. Haesten, călare chiar sub hârca, îmi zâmbea de parcă eram prieteni vechi. Arăta îmbătrânit, dar bănuiesc că și eu arătam la fel. Coiful îi era decorat cu argint și avea o pereche de aripi de corb montate în partea de sus. Era clar că se simțea în largul lui, spre deosebire de bărbatul al cărui stindard înfățișa o navă pe o mare de sânge. Era un războinic mai în vârstă, cu fața subțire și cu barba sură, cu o cicatrice peste un obraz. Avea un coif meșteșugit a cărui creastă din coadă de cal îi atârna pe spate, cercul din aur de pe creștet indicând că aparținea unui rege. Purta o cruce peste zale, o cruce de aur cu inserții de chihlimbar, arătând că era singurul creștin dintre dușmanii aliniați în fața noastră, dar ce-l deosebea în acea dimineață era privirea criminală pe care i-o arunca lui Finan. M-am uitat la Finan și am văzut că fața irlandezului era și ea brăzdată de furie. Deci omul cu coif cu cerc de aur și coadă de cal, m-am gândit, trebuia să fie Conall, fratele lui Finan. Puteai să simți ura reciprocă. Un singur cuvânt din partea vreunuia, și spadele aveau să fie scoase din teacă.

— Piticilor!

Liniștea fu spulberată de matahala de sub steagul cu toporul însângerat, care-și mână calul un pas în față. Deci acesta era Ragnall Ivarson, Regele Mării, Stăpân al Insulelor și viitor rege al Britaniei.

Purta pantaloni din piele vârâți în cizmele înalte care erau ornate cu plăcuțe din aur, aceleași care-i ornau și centura, de care atârna o spadă monstruoasă. Nu purta nici zale, nici coif, pieptul gol fiindu-i străbătut de două fâșii de piele încrucișate pe sub care îi pulsau mușchii. Pieptul îi era păros, și sub păr erau desene în cerneală, acvile, șerpi, dragoni și topoare care se întindeau de la burtă la gâtul de care atârna un lanț de aur. Brațele îi erau grele de verigile din aur și argint ale cuceririlor, în timp ce părul lui lung, maroniu-închis, era împodobit cu inele de aur. Fața îi era lată, aspră și sumbră, iar pe frunte avea tatuat un vultur cu aripile desfăcute ale cărui gheare erau desenate pe obrajii normandului.

— Piticilor, se răsti din nou, ați venit să predați orașul?

— Ai ceva să ne spui? îl întrebă Æthelflaed în daneză.

— Aia e o femeie în zale? Ragnall îmi adresă mie întrebarea, probabil fiindcă eram cel mai înalt din grupul nostru, sau fiindcă echipamentul meu era cel mai impunător. Am văzut multe la viața mea, continuă el. Am văzut luminile stranii lucind pe cerul de la miazănoapte, am văzut nave înghițite de vârtejuri, am văzut ghețuri de mărimea unor munți plutind pe mare, am privit balene care rupeau corăbii în două, am văzut focul ieșind ca voma dintr-un munte, dar n-am văzut vreodată o femeie purtând zale. Asta e făptura despre care se spune că stăpânește Mercia?

— Lady Æthelflaed te-a întrebat ceva, am spus.

Ragnall o privi, se ridică de o palmă din șa și trase o bășină lungă.

— I s-a răspuns, declară el în timp ce se așeza la loc. Amuzat la culme de dezgustul care se citea pe chipul lui Æthelflaed, îmi zise: Ni s-a spus că stăpâna Merciei este o femeie frumoasă. Asta e bunica ei?

— Ea este femeia care-ți va oferi o lungime de mormânt din pământul ei, i-am replicat.

Era un răspuns slăbuț, dar nu voiam să-i întorc insultele. Eram mult prea conștient de ura dintre Finan și Conall și mă temeam că s-ar fi putut transforma într-o bătaie.

— Deci este femeia cârmuitoare! se răsti Ragnall. Tremură, prefăcându-se oripilat. Și e atât de urâtă!

— Aud că nicio scroafă, capră sau cățea nu-s la adăpost de tine, am spus, provocat la mânie, deci ce știi tu despre frumusețe?

Nu mă băgă în seamă.

— Urâtă! repetă el. Dar comand bărbați cărora nu le pasă cum arată o femeie. Îmi zic adesea că o cizmă veche și purtată e mai comodă decât una nouă. Arată cu capul spre Æthelflaed. Și chiar arată ca trecută prin ciur și prin dârmon, deci gândește-te ce-o să-i faci! Poate c-o să-i placă și ei?

Se uită la mine ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

— Te-ai făcut mai bine înțeles atunci când te-ai bășit, am spus.

— Și tu cu siguranță ești lordul Uhtred, legendarul lord Uhtred! Brusc, se cutremură. Mi-ai omorât un războinic, Lord Uhtred.

— Primul dintre mulți.

— Othere Hardgerson. O să-l răzbun.

— O să-l urmezi în mormânt, am spus.

Își scutură capul, făcând ca inelele de aur din păr să-i zornăie.

— Îmi plăcea Othere Hardgerson. Juca bine zaruri și ținea la băutură.

— Nu știa să mânuiască spada. Poate că tu i-ai dat lecții?

— Peste o lună, Lord Uhtred, o să beau bere merciană dintr-o cupă făcută din tigva ta. Soțiile mele o să-ți folosească oasele lungi ca să învârtă în tocană, iar copiii mei o să joace arșice cu degetele tale de la picioare.

— Și frate-tău se lauda la fel, și sângele oamenilor lui încă ne murdărește străzile. Le-am dat câinilor mei ochiul lui drept, iar gustul i-a făcut să vomite.

— Dar tot ți-a luat fiica, zise viclean Ragnall.

— Nici porcii nu vor să vă mănânce carnea putredă, am spus.

— Și ce drăguță este fiica ta, spuse el meditativ. E prea bună pentru Sigtryggr!

— O să-ți ardem hoitul, ce va rămâne din el, iar duhoarea fumului o să-i faci pe zei să se întoarcă scârbiți.

Râse.

— Zeilor le place duhoarea mea, se desfată cu ea! Zeii mă iubesc! Și zeii mi-au dat acest pământ. Deci, spuse el arătând cu capul spre zidurile Ceasterului, cine comandă acolo?

— Lady Æthelflaed comandă.

Ragnall se uită la dreapta și la stânga către tovarășii săi.

— Lordul Uhtred ne amuză! Pretinde că o femeie comandă

războinici!

Oamenii lui izbucniră în râs, în afară de Conall, care-și privea fratele cu dușmănie. Ragnall se uită înapoi la mine.

— Toți vă puneți pe vine când vă pișați?

— Dacă nu are nimic util de zis, ne întoarcem în oraș, spuse mânioasă Æthelflaed, după care smuci mult prea tare de hățurile lui Gast.

— Fugiți? întrebă zeflemitor normandul. Eu v-am adus un dar, doamnă. Un dar și o promisiune.

— O promisiune? am întrebat, în timp ce Æthelflaed își întorcea la loc iapa.

— Părăsiți orașul până mâine seară, și-o să fiu milos. O să vă cruț viețile mizerabile.

— Și dacă nu?

Æthelstan pusese întrebarea, pe un ton sfidător care-i atrase o privire furioasă din partea lui Æthelflaed.

— Cățelușul latră, chicoti Ragnall. Dacă nu părăsiți orașul, băiețaș, oamenii mei o să treacă prin zidurile voastre ca un val mânat de furtună. Tinerele voastre o să-mi desfete așternutul, copiii voștri o să fie robii mei, armele voastre o să fie jucăriile mele. Cadavrele o să vă putrezească, bisericile o să ardă, văduvele o să plângă. Arătând spre stindardul lui, îmi spuse: la steagul ăsta și pune-l la vedere pe ziduri. Atunci o să știu că plecați.

— Oricum o să ți-l iau, ca să mă șterg la cur cu el.

Ragnall îmi replică pe tonul pe care l-ar fi folosit cu un copil mic:

— O să fie mai ușor dacă plecați pur și simplu. Mergeți în altă parte! O să vă găsesc și acolo, nu vă speriați, dar o să mai rămână puțin de trăit.

— Haideți la noi mâine, i-am răspuns pe același ton, încercați să ne treceți zidurile, fiți oaspeții noștri, și viețile voastre vor fi puțin mai scurte.

Chicoti.

— O să-mi facă mare plăcere să te omor, Lord Uhtred. Poeții mei o să-mi cânte isprava, istorisind cum Ragnall, Stăpânul Mării și Regele întregii Britanii, l-a făcut pe marele Uhtred să se smiorcăie ca un copil! Cum Uhtred a murit implorând milă. Cum a plâns când i-am vărsat mațele. Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu o vehemență bruscă, dar

acum zâmbea din nou. Aproape că am uitat de cadou! Îi făcu semn unuia dintre oamenii lui și, arătând iarba dintre caii noștri, îi porunci: Pune-l acolo.

Bărbatul descălecă și aduse un cufăr de lemn pe care-l așeză pe iarbă. Lădița pătrată, cam de mărimea unui ceaun, era împodobită cu scene pictate. Pe capac era o imagine a crucificării, pe când laturile înfățișau oameni cu aureole în jurul capetelor. Mi-am dat seama că adăpostise probabil o Biblie sau vreo relicvă din cele pe care le adorau creștinii cu atâta înflăcărare.

— Țasta e darul meu pentru voi, zise Ragnall, și vine cu promisiunea că, dacă nu plecați până mâine seară, veți rămâne aici pe vecie, sub formă de cenușă, oase și hrană pentru corbi.

Își întoarse calul brusc și-l lovi sălbatic cu pintenii. M-am simțit ușurat când Conall, cel cu barba sură, regele Conall cu ochii negri, se întoarse și-l urmă.

Haesten mai zăbovi câteva clipe. Nu spusese nimic. Mi se păruse atât de bătrân, dar chiar era bătrân. Părul îi era sur, barba îi era sură, însă trăsăturile lui păstrau o urmă din vioșia de pe vremuri. Îl știam de când era tânăr și avusesem încredere în el la început, doar ca să descopăr apoi că-și călca jurămintele la fel de ușor cum sparg ouă copiii. Încercase să devină rege în Britania și-i zădărnisisem fiecare tentativă, până când, la Beamfleot, îi distrusesem ultima armată. Arăta prosper acum, plin de aur, cu zalele lucioase, hățurile împodobite și mantia maronie tivită cu blană deasă, dar devenise vasalul lui Ragnall și, după ce comandase mii de oameni, ajunsese să comande doar o trupă. Deși ar fi trebuit să-mi poarte o ură nedomolită, îmi zâmbea de parcă la rândul meu ar fi trebuit să mă bucur de revedere. Privirea mea disprețuitoare păru totuși să-l descumpănească. Preț de o clipă am crezut că va vorbi, dar apoi trase de hățuri și porni după călăreții lui Ragnall.

— Deschide-o, îi ordonă Æthelflaed lui Cynlæf.

Tânărul descălecă și se apropie de micul cufăr. Se aplecă să ridice capacul, dar în clipa următoare sări înapoi.

Lădița conținea capul lui Beadwulf. M-am uitat la el. Ochii îi fuseseră scoși, limba smulsă, urechile tăiate.

— Nenorocitul, șuieră fiul meu.

Ragnall ajunsese la zidul lui de scuturi. Cu siguranță dăduse o

poruncă, fiindcă liniile strânse se rupseră și războinicii o luară spre pădure.

— Mâine mergem la Eads Byrig, am anunțat cu glas răsunător.

— Să murim acolo? întrebă agitat Merewalh.

— Dar ai spus... începu Æthelflaed, însă i-am curmat vorba cu asprime:

— Mâine mergem la Eads Byrig.

Mâine.

Datorită lunii, totul era argintiu în noaptea aceea liniștită. Vremea ploioasă se dusese spre est, iar cerul era luminat de stele. Un vânticel bătea dinspre marea îndepărtată, însă nu era neplăcut. Eram pe zidurile Ceasterului, uitându-mă spre nord și spre est și rugându-mă ca zeii mei să-mi spună ce făcea Ragnall. Credeam că știu, dar îndoiala nu-mi dădea pace, așa că acum căutam un semn divin. Santinelele se trăsese la o parte ca să-mi facă loc. Era liniște în oraș, cu toate că mai devreme auzisem o ceartă iscându-se pe o străduță. Nu durase mult. Cu siguranță fuseseră doi bețivi care începuseră să se bată, dar careva îi despărțise înainte să apuce să se omoare. Acum domnea tăcerea, se auzeau doar vântul printre acoperișuri, plânsetul unui copil, un câine care scâncea, pașii soldaților pe drumul de strajă, o coadă de sulită bătând pe piatră. Niciunul dintre acestea nu era vreun semn de la zei. Voiam să văd o stea căzătoare luminând puternic în timp ce murea pe bolta întunecată, dar stelele se încăpățâneau să rămână la locul lor. Și Ragnall, mă gândeam, căuta un semn. Mă rugam ca o bufniță să-i țipe în ureche și să-l înspăimânte cu acel sunet care prevestește moartea. Ascultam foarte atent, însă n-am auzit nimic în afară de micile zgomote ale nopții.

Apoi aerul fu străbătut de niște sunete stranii, ca un șir de pocnete care începeau și se opreau brusc. Veneau dinspre nord, de la pășunea care se întindea între șanțul Ceasterului și cimitirul roman. Unii oameni de-ai mei voiseră să sape în cimitir și să dea foc osemintelor, dar le poruncisem cu mare asprime să n-o facă. Se temeau de morți, crezând că strigoii din vechime, în armuri de bronz, aveau să vină să le bântuie somnul, însă strigoii construiseră orașul acesta, ei ridicaseră zidurile puternice care ne apărau, iar acum noi le

datoram protecție.

Pocnetul se auzi din nou.

Ar fi trebuit să-i spun lui Ragnall despre strigoi. Insultele lui fuseseră mai bune decât ale mele, câștigase acel ritual al ocărilor, dar dacă m-aș fi gândit la mormintele romane cu pietrele lor misterioase, aș fi putut să-i spun despre armata invizibilă a morților, care se ridică noaptea cu spade ascuțite și sulite diabolice. Ar fi răs de idee, bineînțeles, dar i s-ar fi întipărit printre fricile care-i măcinau mintea. Dimineață aveam să-mi pun oamenii să toarne vin pe morminte, ca semn de mulțumire pentru morții care ne apărau.

Pocnetele reîncepură, urmate de un huruit. Nu-ți dădea fiori, dar nu era nici melodios.

— E prea devreme în an să auzim caprimulgul cântând noaptea, zise Finan în spatele meu.

— Nu te-am auzit, am spus surprins.

— Mă mișc ca un strigoi, chicoti el. Ascultă pocnetele scoase de bătăile aripilor lungi ale păsării, apoi murmură: Caută să se împerecheze.

— Acum e vremea pentru asta. Sărbătoarea lui Eostre.

Am stat în liniște o vreme.

— Deci chiar mergem la Eads Byrig mâine? întrebă Finan în cele din urmă.

— Da.

— Prin pădure?

— Prin pădure la Eads Byrig, apoi spre nord spre fluviu

Încuviință din cap. O vreme nu zise nimic, mulțumindu-se să privească razele de lună ce se reflectau departe pe Mærse, dar la un moment dat izbucni furios:

— Să nu cumva să-l omoare careva.

— Pe Conall?

— E al meu.

— E al tău, am aprobat. Am tăcut, ascultând caprimulgul. Azi-dimineață am crezut c-o să-l omori.

— L-aș fi omorât. Aș fi vrut s-o fac. O voi face. Atingându-și pieptul acolo unde îi fusese crucifixul, mărturisi: M-am rugat pentru asta, m-am rugat ca Dumnezeu să mi-l trimită pe Conall. Tăcu și zâmbi, însă nu era un zâmbet plăcut. Pe mâine, deci.

— Măine, am spus.

Trase un pumn în zidul din fața lui, apoi râse.

— Băieții au nevoie de o luptă, Dumnezeule, cum mai au nevoie! Mai înainte erau să se omoare unul pe altul.

— Am auzit. Ce s-a întâmplat?

— Tânărul Godric s-a luat la harță cu Heargol.

— Godric? Slujitorul meu? E idiot!

— Heargol era prea beat. Lovea cu pumnii în aer.

— Chiar și așa, un pumn din asta îl putea omorî pe Godric. Heargol era un războinic din garda lui Æthelflaed, o brută căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât lupta corp la corp din zidul de scuturi.

— L-am pus la pământ pe nenorocit înainte să poată face vreun rău, după care i-am tras una lui Godric. I-am spus să se maturizeze. Ridicând din umeri, Finan adăugă: Nu s-a întâmplat nimic rău.

— De ce se băteau?

— Este o fată nouă la Oala cu Pișat.

Taverna se chema de fapt Nagățul, și pasărea cu pricina era pictată la intrare, dar din oareșce motiv i se spunea Oala-cu Pișat. Era un loc care vindea bere bună și femei rele. Gemenii cei sfinți, Ceolnoth și Ceolberth, încercaseră s-o închidă, numind-o cuib al ticăloșiei, și așa și era, de aceea voiam să rămână deschisă. Comandam o garnizoană de tineri războinici care aveau nevoie de tot ceea ce putea oferi Oala cu Pișat.

— Mus, zise Finan.

— Mus?

— Așa o cheamă.

— Șoarecele?⁵

— Ar trebui să mergi s-o vezi, rânji el. Doamne, Dumnezeule, stăpâne, chiar merită s-o vezi.

— Mus, am repetat.

— N-o să-ți pară rău!

— Ce n-o să-i pară rău? întrebă o voce de femeie.

Când m-am întors, am văzut că Æthelflaed urcase pe zid.

— N-o să-i pară rău dacă taie sălciile acelea mari de mai jos de Brunanburh, doamnă, zise Finan făcând o plecăciune respectuoasă. Avem nevoie de lemn pentru scuturi.

— Trebuie să dormi, dacă pleci mâine la Eads Byrig, îi spuse

Æthelflaed rostind apăsător cuvântul „dacă”.

Finan, pricepând că trebuia să ne lase singuri, se înclină din nou.

— Vă doresc amândurora o noapte bună.

— Ai grijă la șoareci, i-am spus, făcându-l să rânjească.

— Ne vedem în zori?

— Toți. Zale, scuturi, arme.

— A venit timpul să omorâm niște ticăloși, zise Finan.

Șovăi, parcă așteptând o invitație să mai rămână, dar, cum nu primi niciuna, plecă.

Æthelflaed veni lângă mine și-și coborî privirea spre pământul argintat de lună.

— Chiar mergeți la Eads Byrig?

— Da. Și ar trebui să mi-l dai pe Merewalh cu șase sute de oameni.

— Ca să moară în pădure?

— N-o să moară.

Speram că nu era o minciună. Fusesse caprimulgul semnul divin pe care-l așteptam? Nu știam cum să interpretez pocnetele acelea. Direcția în care zboară o pasăre are însemnătate, după cum au picajul unui șoim sau țipătul unei bufnițe, dar un sunet ca un pocnet repetat în întuneric? Apoi l-am auzit din nou, și ceva mă duse cu gândul la ciocnirea pavezelor atunci când soldații fac un zid de scuturi. Era semnul divin pe care-l căutam.

— Tu ne-ai spus! insistă Æthelflaed. Ai spus că, atunci când ești printre copaci, nu poți vedea unde este inamicul. Că poate ajunge în spatele tău. Că poți fi prins într-o ambuscadă! Așadar, ce s-a schimbat? Tăcu în așteptarea răspunsului meu, însă acesta nu veni. Sau e doar vorba de prostie? continuă ea furioasă. Îl lași pe Ragnall să ne insulte, ca acum să trebuiască să-l ataci?

— N-o să fie acolo, am zis.

— N-o să fie acolo? repetă ea încruntată.

— De ce ne-a dat o întreagă zi ca să părăsim orașul? De ce nu ne-a cerut să plecăm în zori? De ce nu ne-a cerut să plecăm imediat?

Căzu pe gânduri, dar nu găsi nicio explicație.

— Spune-mi tu, mă îndemnă în cele din urmă.

— Știe că n-o să părăsim orașul, dar vrea să credem că avem o întreagă zi înainte să ne atace. Are nevoie de acea zi, fiindcă pleacă. Pleacă în nord pe podul de nave și nu vrea să-i deranjăm planul. Nu

are de gând să se repeadă asupra Ceasterului. Are o armată nouă-nouță și nu vrea să piardă două sau trei sute de oameni încercând să treacă de zidurile noastre. Vrea să-și ducă armata la Eoferwic, fiindcă trebuie să fie rege al Northumbriei înainte să atace Mercia.

— De unde știi?

— Mi-a spus un caprimulg.

— Nu poți fi sigur!

— Nu sunt sigur, am recunoscut, și probabil este un vicleșug merit să ne convingă să intrăm mâine în pădure și să ne lăsăm omorâți. Dar nu cred. Vrea să se retragă fără bătaie de cap, și dacă asta vrea, atunci nu trebuie să-i facem pe plac.

Mă luă de braț, gest care mă asigură că-mi acceptase și argumentele, și planul. Tăcu o vreme lungă.

— Bănuiesc, zise într-un final cu voce joasă și slabă, că ar trebui să-l atacăm în Northumbria?

— De luni întregi tot zic că ar trebui să invadăm Northumbria.

— Ca să iei înapoi Bebbanburgul?

— Ca să-i alungăm pe danezi.

— Fratele meu spune că nu e bine să facem asta.

— Fratele tău nu vrea ca tu să fii căpetenia tuturor saxonilor. E un rol pe care și-l dorește pentru el.

— E un om bun.

— E prudent, am spus.

Așa și era. Edward al Wessexului voise să fie și rege al Merciei, dar acceptase dorințele mercienilor atunci când aceștia o aleseră pe sora lui, Æthelflaed, să-i cârmuiască în locul lui. Probabil se așteptase ca ea să nu facă mare lucru, dar în această privință fusese dezamăgit. Acum, armatele lui erau ocupate în Anglia de Est, împingându-i pe danezi spre nord, și insistase ca sora lui să nu facă altceva decât să recâștige vechile teritorii merciene. Pentru a cuceri nordul, spusese Edward, era nevoie de ambele armate, cea a Wessexului și cea a Merciei, și probabil avea dreptate. Eu credeam că trebuia să invadăm oricum și să ocupăm câteva orașe din sudul Northumbriei, însă Æthelflaed acceptase dorința fratelui ei.

Îmi spusese că avea nevoie de ajutorul lui. Avea nevoie de aurul pe care Wessexul îl dădea Merciei și avea nevoie de războinicii vest-saxoni care apărau burhurile din estul Merciei.

— Peste un an sau doi, am zis, Edward o să-și întărească stăpânirea asupra Angliei de Est și-o să-și aducă armata înapoi.

— Foarte bine.

Părea prudentă, cunoscându-mi convingerea că trebuia să atace în nord cu mult înainte ca fratele ei să fie gata.

— Și-o să comande armatele voastre unite în Northumbria.

— Bine, zise ea fără chef.

Acea invazie avea să împlinească marele vis. Tatăl lui Æthelflaed, regele Alfred, visase ca toate neamurile vorbitoare de engleză să trăiască într-un singur regat sub un singur rege. S-ar fi născut un nou regat, Engalund, iar Edward voia să fie primul purtător al titlului de rege al Engalundului.

— Există o singură problemă, am spus sumbru. În clipa de față, Northumbria este slabă. Nu are un rege puternic și poate fi luată bucată cu bucată. Dar peste un an? Ragnall va fi rege, și e puternic. Va fi mult mai greu să cucerim Northumbria odată ce Ragnall va domni acolo.

— Nu suntem destul de puternici ca să invadăm Northumbria singuri, stăruiește Æthelflaed. Avem nevoie de armata fratelui meu.

— Dă-mi-l pe Merewalh cu șase sute de oameni, și-o să fiu la Eoferwic în trei săptămâni. Peste o lună o să am grijă să fii încoronată regină a Northumbriei și-o să-ți aduc capul lui Ragnall într-un cutar pictat cu sfinți.

Râse, crezând că glumeam, și mă strânse de braț.

— Mi-ar plăcea să primesc capul lui în dar, însă acum ai nevoie de somn. Și eu la fel.

Speram ca mesajul caprimulgului să nu fi fost o farsă de-a sorții.

Urma să aflu a doua zi.

Soarele se ridicase pe cerul plin de nori zdrențuiți când am plecat din Ceaster însoțit de șapte sute de oameni.

Călăreții ieșiră ca un șuvoi prin poarta de nord, un torent de zale, arme, copite tropotind pe lespezile din tunelul porții, sulite cu vârfurile ridicate spre soarele difuz, și o luară pe drumul roman spre nord și est.

Æthelflaed insistase să vină și ea. Călărea pe Gast, iapa ei albă, și era urmată de stegarul ei, de o gardă de zece războinici aleși pe

sprânceană și de cinci preoți, dintre care unul era episcopul Leofstan. Încă nu fusese înscăunat, dar nu mai era mult până atunci. Avea un cal dereș care părea foarte ascultător.

— Nu-mi place să călăresc, îmi mărturisi el.

— Poți să mergi pe jos, Sfinția Ta, am spus.

— Șchiopătez.

— Am băgat de seamă.

— Am fost lovit de un ied când aveam zece ani. A fost un dar de la Dumnezeu!

— Zeul vostru vă trimite daruri ciudate.

Râse.

— Darul, Lord Uhtred, a fost durerea. Îmi permite să-i înțeleg pe infirmi, îmi îngăduie să simt puțin din agonia lor. Este o lecție de la Dumnezeu! Dar astăzi trebuie să călăresc, altfel n-o să pot fi martor la biruința Domniei Tale.

Călărea lângă mine, chiar în fața stindardului meu cu cap de lup.

— Ce te face să crezi că va fi o biruință? I-am întrebat.

— Dumnezeu o să-ți dea izbânda! Ne-am rugat pentru asta în zori, îmi spuse el zâmbind.

— V-ați rugat la zeul meu sau la al vostru?

Râse, apoi brusc se înfioră. Am văzut o undă de durere pe fața lui, o grimasă în timp ce se încovoia în șa.

— Ce este?

— Nimic. Dumnezeu mă mai chinuie cu câte un junghi. Vine și pleacă. Se îndreptă și îmi zâmbi: Gata! A trecut deja!

— E un zeu ciudat acela care le dă junghiuri adoratorilor săi, am spus răutăcios.

— I-a dat propriului fiu o moarte cumplită, de ce să nu suferim și noi puțină durere? Râse din nou. Episcopul Wulfheard m-a avertizat în legătură cu Domnia Ta. Te numește creatura lui Satan! A spus c-o să te opui la tot ce voi încerca să fac. Este adevărat, Lord Uhtred?

— Dacă mă lași în pace, părinte, te las și eu în pace, am zis acru.

— O să mă rog pentru Domnia Ta. La asta nu te poți împotrivi! Se uită la mine de parcă ar fi așteptat un răspuns, dar, văzând că tăceam, adăugă blajin: Nu sunt dușmanul Domniei Tale, Lord Uhtred.

— Consideră-te norocos atunci, am spus cu voită bătărie.

— Știu, zise Leofstan fără să pară cătuși de puțin jignit. Menirea

mea aici este să fiu aidoma lui Hristos. Să-i hrănesc pe flămânzi, să-i îmbrac pe cei goi, să-i tămăduiesc pe bolnavi și să le fiu tată orfanilor. Menirea Domniei Tale, dacă bine am înțeles, este să ne aperi! Dumnezeu ne-a dat însărcinări diferite. Îndeplinește-o pe a Domniei Tale, și eu o s-o îndeplinesc pe a mea. Nu sunt episcopul Wulfheard! spuse el cu o surprinzătoare șiretenie. N-o să mă bag în treburile Domniei Tale! Nu știu nimic despre război!

Am scos un sunet înfundat pe care putea să-l ia drept o acceptare plină de recunoștință a cuvintelor lui.

— Crezi că am vrut această povară? mă întrebă. Să devin episcop?

— N-ai vrut-o?

— Sfinte Dumnezeule, nu! Eram fericit, Lord Uhtred! Eram un umil preot la curtea regelui Edward. Datoria mea era să scriu documente și scrisori pentru rege, dar bucuria mea era să traduc *Cetatea lui Dumnezeu* a sfântului Augustin. Era tot ce-mi doream în viață. O călimară, un mănunchi de pene și un părinte al bisericii care să-mi ghideze gândurile.

— Atunci de ce?...

— Dumnezeu m-a chemat, îmi răspunse el înainte să termin întrebarea. Umblam pe străzile din Wintanceaster și vedeam oameni lovind cerșetori, copii duși în robie, femei depravate, cruzime, infirmi murind în șanțuri. Acea nu era cetatea lui Dumnezeu! Pentru acei oameni era iadul, iar biserica nu făcea nimic! Sau, mai precis, făcea prea puțin. Erau mănăstiri care aveau grijă de bolnavi, dar nu destule! Așa că am început să predic și am încercat să-i hrănesc pe flămânzi și să-i ajut pe neajutorați. Spuneam cui stătea să mă asculte că biserica ar trebui să cheltuie mai puțin pentru argint și aur și mai mult pe mâncare pentru flămânzi și pe haine pentru cei goi.

Am zâmbit ușor.

— Bănuiesc că asta nu ți-a adus popularitate.

— Bineînțeles că nu! De ce crezi că m-au trimis aici?

— Ca să fii episcop. E o promovare!

— Nu, e o pedeapsă, zise el râzând. Să mergă nebunul de Leofstan să se descurce cu lordul Uhtred.

— Asta e pedeapsa? am întrebat curios.

— O, Doamne, da. Toți sunt îngroziți de Domnia Ta.

— Și Sfinția Ta, nu?

— Dascălul meu întru Hristos a fost părintele Beocca.

— Ah, am spus.

Beocca fusese și dascălul meu. Bietul părinte Beocca, infirm și urât, dar un om mai bun decât el nu a călcat vreodată pe pământul acesta.

— Te iubea, zise Leofstan, și era mândru de Domnia Ta.

— Era?

— Și mi-a spus adeseori că ești un om bun care încearcă să-și ascundă bunătatea.

M-am încruntat din nou.

— Beocca era plin de...

— Înțelepciune, mă întrerupse ferm Leofstan. Deci nu, nu mi-e teamă, și mă voi ruga pentru Domnia Ta.

— Și eu o să-i împiedic pe normanzi să te măcelărească, am spus.

— De ce crezi că mă rog pentru Domnia Ta? râse el. Acum du-te, sunt sigur că ai treburi mai urgente de făcut decât să vorbești cu mine. Și Domnul să te binecuvânteze!

Am dat pinteni calului spre vârful coloanei. La naiba, m-am gândit, acum chiar îmi plăcea de Leofstan! Se alătura aceluia mic grup de preoți alcătuit din Beocca, Willibald, Cuthbert și Pyrlig, pe care-i admiram și-i simpatizam, un grup mult mai puțin numeros decât acela al clericilor corupți, venali și ambițioși care conduceau biserica cu o mână de fier.

— Orice ai face, i-am spus lui Berg, care călărea în frunte, să nu-i crezi vreodată pe creștini atunci când îți spun să-ți iubești dușmanul.

Păru nedumerit.

— De ce aș vrea să-i iubesc?

— Nu știu! E doar căcat creștin. Ai văzut vreun dușman?

— Nici urmă.

Nu trimisesem cercetași înainte. Ragnall avea să afle în curând că veneam și ori își punea oamenii să ne înfrunte, ori, în cazul în care aveam dreptate, refuza bătălia. Urma să descopăr în curând cum stăteau lucrurile. Æthelflaed, deși hotărâse să aibă încredere în instinctul meu, se temea de impetuzitatea mea; nefiind atât de sigur că greșea, încercasem s-o conving să rămână la Ceaster.

— Și ce-o să creadă oamenii despre mine dacă mă ascund în spatele zidurilor de piatră în timp ce ei pleacă la luptă contra dușmanilor Merciei? mă întrebasese.

— Vor crede că ești o femeie chibzuită.

— Sunt cârmuitoarea Merciei. Oamenii n-o să mă urmeze decât dacă mă pun în fruntea lor, îmi spusese Æthelflaed.

Am mers pe drumul roman până în apropierea unei răscruci unde erau clădiri în ruină deasupra unor puțuri adânci săpate în straturile de sare datorită cărora se îmbogățise pe vremuri această regiune. Bătrânii își aminteau cum coborâseră pe scări lungi pentru a ajunge la stânca albă, dar puțurile se aflau acum în zona nesigură dintre saxoni și danezi, așa încât clădirile, făcute de romani, căzuseră în paragină.

— Dacă stabilim o garnizoană la Eads Byrig, i-am spus lui Æthelflaed, putem redeschide minele. Un burh pe un deal ar proteja populația de pe câteva mile împrejur. Sarea din mină este mult mai ieftină decât cea uscată la foc.

— Să capturăm Eads Byrig întâi, zise ea cu îndârjire.

Nu am mers până la vechile puțuri, luând-o spre nord cu câteva mile înainte de răscruce și intrând în pădure. Fără îndoială, Ragnall știa deja că veneam, așa că n-am încercat deloc să ne ascundem. Am călărit pe coama înaltă, urmând o potecă veche de unde vedeam pantele verzi de la Eads Byrig, cu palisada cea nouă din lemn proaspăt și lucios, ridicându-se deasupra mării de copaci, apoi cărarea o luă spre stânga prin pădure, și n-am mai zărit dealul decât atunci când am pătruns în spațiul larg pe care Ragnall îl curățase în jurul vechiului fort. Copacii fuseseră tăiați, lăsând buturugi, așchii și crengi. Apariția noastră în acel pustiu îi făcu pe apărătorii fortului să ne huiduie, iar unul chiar aruncă o suliță care căzu la o sută de pași de călărețul nostru cel mai avansat. Câteva stindarde fluturau peste ziduri, cel mai mare înfățișând toporul însângerat al lui Ragnall.

— Merewalh! am strigat.

— Stăpâne?

— Păstrează o sută de oameni aici! Doar supraveghezi fortul! Nu începi vreo luptă. Dacă ies ca să se ia după noi, vii în goană să ni te alături!

— Stăpâne? făcu el nedumerit.

— Doar uită-te la ei! Nu te bate cu ei! am strigat, după care am călărit mai departe, ocolind latura vestică a dealului. Cynlæf!

Războinicul din Wessex mă ajunse din urmă, și am văzut că avea la brâu teaca roșie cu plăcuțe de aur.

— Stăpâne?

— Ține-o pe Lady Æthelflaed în spate!

— Nu va...

— Doar fă ce-ți spun! m-am răstit. Ține-i și dârlogii dacă trebuie, dar n-o lăsa să fie prinsă în luptă.

Am tras din teacă Răsuflarea-Șarpelui, și vederea lungii lame îi îndemnă pe oamenii mei să-și scoată propriile spade.

Ragnall nu ne înfruntă la Eads Byrig. Erau apărători pe zidurile fortului, dar nu întreaga sa armată. Vârfurile de sulită erau la distanțe mari, nu adunate laolaltă, ceea ce-mi spunea că majoritatea oamenilor lui Ragnall erau în nord. Își ancorase navele pe malurile fluviului Mærse și apoi fortificase Eads Byrig pentru a-și induce în eroare adevăratul dușman, pentru a-l convinge pe molăul rege din Eoferwic că ambițiile sale erau înspre Mercia, dar Northumbria era o pradă mult mai ușoară.

Zeci de jarli northumbrieni i se alăturaseră deja lui Ragnall, unii crezând fără îndoială că avea să-i conducă spre sud, dar până acum îi va fi întărâtat pentru atacul contra nordului promițându-le aur și pământ luat de la regele Ingver și susținătorii lui și, fără îndoială, perspectiva unui asalt reînnoit asupra Merciei după ce Northumbria era ocupată.

Sau așa credeam. Poate greșeam. Poate că Ragnall mășăluia asupra Ceasterului sau aștepta lângă fluviu cu un zid de scuturi. Stindardul său flutura pe Eads Byrig, asta putea fi o înșelătorie menită să ne lase impresia că era în interiorul noii palisade. Instinctul îmi spunea că trecea râul. Atunci de ce lăsase oameni la Eads Byrig? Răspunsul la această întrebare trebuia să mai aștepte. Nu m-am mai gândit la ea, fiindcă deodată am văzut un grup de oameni alergând în față. Nu erau în zale. Eram pe o cărare proaspăt făcută printre copaci, o cărare care trebuia să ducă de la Eads Byrig la podul de nave, iar indivizii aceia cărau saci și butoaie. Bănuiam că erau slugi; oricum, se răspândiră prin tufe când ne văzură. În timp ce ne continuam galopul, aplecându-ne pe sub crengi, tot mai mulți oameni fugeau din calea noastră. În scurt timp, umbrele de la poalele arborilor se luminară. Zărind terenul plin de adăposturi încropite și urme de focuri de tabără, am știut că ajunseserăm în acel loc de lângă fluviu unde Ragnall își făcuse tabăra.

L-am îmboldit pe Tintreg în lumina soarelui. Fluviul era la vreo sută de pași distanță, și o mulțime numeroasă aștepta să treacă peste podul de vase. Malul celălalt era deja plin de oameni și cai, o hoardă întreagă care se pornise deja spre nord, dar pe malul dincoace erau și mai mulți războinici cu cai, vite, familii și slujitori. Instinctul meu fusese corect. Ragnall mergea în nord.

Și apoi am lovit.

Probabil Ragnall știuse că vom veni, dar cu siguranță se gândise că aveam să ne ducem direct la Eads Byrig și să asediem fortificația, atrași de marele stindard și crezând că și el era acolo. Prin urmare, atacul nostru neașteptat și rapid îi luă prin surprindere ariergarda.

Ariergardă era mult spus. Ce rămăsese pe malul sudic al fluviului Mærse era un grup de vreo două sute de războinici cu slujitorii lor, niște copii și femei și o turmă de porci, capre și oi.

— Pe aici! am strigat cotind spre stânga.

Nu voiam să șarjez direct în mulțimea panicată care se căznea acum să ajungă la pod, ci aveam de gând să le tai calea, așa că i-am ocolit și i-am dat pinteni lui Tintreg de-a lungul malului spre pod, urmat de o duzină de războinici de-ai mei. Un copil țipă. Un bărbat încercă să ne oprească, aruncând o suliță grea care zbură pe lângă coiful meu. Nu l-am băgat în seamă, dar unul dintre oamenii mei cu siguranță îl lovi, fiindcă am auzit scrâșnetul spadei pe os. Tintreg mușcă aerul când intră în oamenii de lângă pod. Încercam să scape, unii agățându-se de cea mai apropiată navă, alții se aruncau în râu ori se împingeau desperați spre pădure. Fără să stau pe gânduri, am tras de hățuri și am sărit din șa.

— Nu!

O femeie încerca să adăpostească doi copii mici. Fără să-i acord atenție, m-am dus acolo unde scândurile podului ajungeau pe malul noroios. Când oamenii mei mi se alăturară, ne-am dat jos scuturile de pe spate și le-am așezat margine lângă margine.

— Aruncați armele! am strigat către mulțimea panicată.

Nu mai aveam scăpare. Sute de călăreți de-ai mei veniseră dintre copaci, iar eu le baram calea spre pod cu un zid de scuturi. Sperasem să prind mai mulți decât mâna aceasta amărâtă de oameni, însă Ragnall cu siguranță pornise devreme, pe când noi plecaserăm târziu din Ceaster.

— Dau foc la nave! îmi strigă Finan, care nu coborâse din șa.

Femeile țipau, copiii urlau, iar oamenii mei strigau la inamicul prins în capcană să depună armele. M-am întors și am văzut că vasele din uriașa flotă a lui Ragnall erau fie trase pe uscat, fie ancorate pe malul opus. Unii războinici normanzi aruncau vreascuri aprinse în cale, pe când alții dădeau foc navelor care susțineau podul din scânduri verzi. Fuseseră pregătite pentru incendiere, având calele umplute cu lemne uscate și îmbibate în smoală. O mână de vase erau în amonte de celelalte, legate cu frânghii lungi de pari înfiți în mâl; bănuiam că acelea urmau să fie ferite de foc.

— Dumnezeule din ceruri, dar asta e o avere care se pierde în flăcări! zise Finan în timp ce descăleca.

— Merită să pierzi o flotă ca să câștigi un regat, am spus.

— Northumbria.

— Northumbria, Eoferwic, Cumbraland, o să le ia pe toate. O să ia toată țara care se întinde de aici până în Scoția! Toată, întreață, sub un singur rege.

Fumul se întetea acum, în timp ce flăcările puternice treceau de la navă la navă. Mă gândisem să salvez una, dar pasarela era prinsă bine de parapetele vaselor, care, la rândul lor, erau bine prinse între ele. N-aveam timp să tăiem odgoanele și să desfacem scândurile bătute în cuie, așa că podul avea să se prefacă în curând în scrum. În vreme ce mă uitam la el am văzut un singur călăreț venind prin fumul dens. Era un războinic înalt, cu pieptul gol și părul lung, pe un mare armăsar negru.

Ragnall însuși înainta pe pasarela în flăcări. Se apropie până la treizeci de pași de noi și-și scoase spada, a cărei lamă lungă reflecta vâlvătaia din jur.

— Mă voi întoarce, Lord Uhtred! strigă el.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Un catarg se prăbuși în spatele lui, improșcând cu scânteii și fum negru. Încă mai aștepta, dar când văzu că nu spuneam nimic, își întoarse calul și dispăru în foc.

— Sper să arzi, am mormăit.

— Dar de ce a lăsat oameni la Eads Byrig? mă întrebă Finan.

Ariergarda amărâtă de pe malul fluviului nu opuse deloc rezistență. Erau mult prea puțini, și femeile le strigau bărbaților să-și arunce

armele. În spatele meu, podul se destrăma și nave aprinse o luară la vale. Am vârat Răsuflarea-Șarpelui înapoi în teacă, am încălecat și l-am năpustit pe Tintreg în masa de inamici speriați. Majoritatea oamenilor mei erau acum pedestri, ocupați să adune spade, sulite și scuturi, însă tânărul Æthelstan era încă în șa și, ca mine, își făcea loc prin mulțimea învinsă.

— Ce facem cu ei, Lord Uhtred? îmi strigă.

— Tu ești prințul, i-am replicat, așa că tu să-mi spui.

Ridică din umeri și se uită în jur la femeile speriate, la copiii care plângeau și la bărbații supuși. În timp ce-l priveam m-am gândit cum se transformase copilul care făcea năzbâtii în acel tânăr puternic și frumos. El trebuia să fie rege, mi-am zis. Era fiul cel mai mare al tatălui său, fiul regelui Wessexului, și trebuia să preia tronul la moartea tatălui său.

— Omorăm bărbații, luăm copiii în robie și punem femeile la muncă? sugeră el.

— Așa se face de obicei, am spus, dar asta e țara mătușii tale. Ea hotărăște.

L-am văzut pe Æthelstan uitându-se la o fată și m-am apropiat ca să o văd mai bine. Era o fetișcană drăguță, cu o claie de păr blond și rebel, ochi foarte albaștri și o piele albă fără cusur. Se ținea de fusta unei femei mai în vârstă, probabil maică-sa.

— Cum te cheamă? am întrebat-o în daneză.

Maică-sa începu să țipe și să implore, apoi căzu în genunchi și-și întoarse fața brăzdată de lacrimi spre mine.

— Ea este tot ce am, stăpâne, tot ce am!

— Liniște, femeie, m-am răstit, habar n-ai cât de norocoasă este fiica ta. Cum o cheamă?

— Frigga, stăpâne.

— Câți ani are?

Mama șovăi, tentată probabil să mintă, dar îndemnul meu răstit o făcu să îngaime:

— O să faci paisprezece de Ziua lui Baldur, stăpâne.

Ziua lui Baldur era solstițiul de vară, deci fata avea deja vârsta măritişului.

— Ad-o aici, am poruncit.

Æthelstan se încruntă, crezând că-o luam pe Frigga pentru mine.

Mărturisesc că eram ispitit; totuși, l-am chemat pe servitorul lui Æthelstan și i-am spus:

— Leag-o pe fată de coada calului tău, și să nu fie atinsă! Să nu fie rănită! O protejezi, ai înțeleș?

— Da, stăpâne.

— Și tu, m-am uitat înapoi către mamă, știi să gătești?

— Da, stăpâne.

— Să coși?

— Bineînțeleș, stăpâne.

— Atunci stai cu fiică-ta. M-am întors spre Æthelstan. Gospodăria tocmai ți-a crescut cu două muiere, i-am spus, și, uitându-mă înapoi la Frigga, m-am gândit ce bastard norocos era, doar că nu era bastard, ci fiul legiuit al unui rege.

Se auzi un chiuit dinspre călăreții aflați mai la sud. L-am mânat pe Tintreg printre prizonieri și am văzut că părintele Fraomar, duhovnicul lui Æthelflaed, făcuse un anunț. Prelatul călărea o iapă a cărei coamă sură se potrivea de minune cu părul lui. Era aproape de Æthelflaed, care zâmbi atunci când m-am apropiat.

— Vești bune, îmi spuse ea.

— Ce vești?

— Slavă Domnului, oamenii de la Eads Byrig s-au predat! mă înștiință vesel părintele Fraomar.

Eram dezamăgit, căci sperasem să port o bătălie. Se părea că Ragnall lăsase o parte substanțială a armatei în spatele zidurilor de la Eads Byrig, probabil fiindcă voia să păstreze fortul nou construit, iar eu voisem ca moartea celor din garnizoană să fie un avertisment pentru restul oamenilor lui.

— S-au predat?

— Domnul fie lăudat, da.

— Deci Merewalh este înăuntrul fortului?

— Încă nu!

— Cum adică, nu încă? S-au predat!

Fraomar zâmbi.

— Sunt creștini, Lord Uhtred! Garnizoana este creștină!

M-am încruntat.

— Nu mă interesează dacă venerează gărgărițe, dar, dacă s-au predat, forțele noastre ar trebui să fie în interiorul fortului. Sunt acolo?

— Vor fi, zise părintele Fraomar. Ne-am înțeles asupra tuturor chestiunilor.

— Despre ce înțelegere e vorba? am vrut să știu.

Æthelflaed părea tulburată.

— Au fost de acord să se predea, zise ea privindu-și duhovnicul în căutarea unei confirmări. Când Fraomar dădu din cap, adăugă: Și nu luptăm contra creștinilor.

— Eu da, am spus sălbatic. Godric! Sună din corn!

Slujitorul meu se uită la Æthelflaed de parcă i-ar fi cerut aprobarea, însă m-am întins și l-am lovit peste mâna stângă.

— Cornul! Sună din el!

Suflă repede în corn, iar oamenii mei, care-i dezarmau pe inamici, fugiră să urce în șa.

— Lord Uhtred! protestă Æthelflaed.

— Dacă s-au predat, am spus, atunci fortul este al nostru. Dacă fortul nu este al nostru, înseamnă că nu s-au predat. Mi-am mutat privirea de la ea la Fraomar. Deci, cum stau lucrurile?

Nu răspunse niciunul.

— Finan! Adu oamenii! am răcnit și, ignorându-i pe Æthelflaed și pe Fraomar, am luat-o la galop spre sud.

Înapoi la Eads Byrig.

Cinci

Ar fi trebuit să ghicesc. Era Haesten. Avea o limbă care putea transforma căcatul în aur, iar acum o folosea asupra lui Merewalh.

I-am găsit pe cei doi, fiecare însoțit de vreo zece războinici, la o sută de pași de fort, pe partea vestică, unde panta era mai domoală. Cele două părți stăteau la mică distanță una de alta, fiecare sub stindardul său. Merewalh, bineînțeles, avea steagul lui Æthelflaed cu gâsca sfintei Werburgh, pe când Haesten, în locul obișnuitei hârci pe băț, arbora o flamură cenușie pe care era cusută o cruce albă.

— N-are rușine! i-am strigat lui Finan în timp ce-l îmboldeam pe Tintreg la deal.

— E un viclean blestemat, stăpâne, râse irlandezul.

Vicleanul blestemat vorbea cu mare însuflețire, dar, îndată ce mă văzu ieșind dintre copaci, închise gura și se retrase în compania

protectoare a oamenilor săi. Mă salută când m-am apropiat, însă eu l-am întors pe Tintreg în spațiul dintre cele două tabere și am coborât din șa fără să-l bag în seamă.

— De ce n-ai ocupat fortul? l-am întrebat pe Merewalh în timp ce-i aruncam hățurile lui Godric.

— Păi... începu el, apoi se uită pe lângă mine.

Æthelflaed și anturajul ei se apropiau repede, și era clar că prefera să aștepte sosirea stăpânei sale înainte să răspundă.

— Nenorocitul s-a predat? am vrut să știu.

— Jarlul Haesten...

Merewalh ridică din umeri de parcă nici nu știa ce să spună, nici nu înțelegea ce se întâmpla.

— E o întrebare simplă! am spus amenințător.

Merewalh era un om bun și un războinic viteaz, dar părea în culmea stingherelii în timp ce-i privea disperat pe cei vreo zece preoți care stăteau în jurul lui. Părintele Ceolnoth și geamănul său fără dinți Ceolberth erau acolo, la fel și Leofstan, și toți păreau extrem de jenați de apariția mea bruscă.

— S-a predat? am rostit din nou, rar și tare.

Merewalh fu salvat de sosirea lui Æthelflaed, care-și împinse iapa printre preoți și mi se adresă cu răceală în glas:

— Dacă ai ceva de spus, Lord Uhtred, atunci spune-mi mie.

— Vreau doar să știu dacă rahatul ăsta nenorocit s-a predat, am spus arătând spre Haesten.

Părintele Ceolnoth luă cuvântul ignorându-mă fățiș.

— Doamnă, jarlul Haesten a fost de acord să vă jure credință.

— Ce-a făcut? am strigat.

— Liniște! se răsti Æthelflaed. Era încă în șa, dominându-ne. Oamenii ei, cel puțin o sută cincizeci la număr, o urmaseră de pe malul fluviului și acum așteptau călare pe panta dealului. Spuneți-mi ce ați discutat, îi ceru părintelui Ceolnoth.

Prelatul mă privi agitat, apoi se uită iarăși la Æthelflaed.

— Jarlul Haesten este creștin, doamnă, și vă cere protecția. Cel puțin trei dintre noi am început să vorbim în același timp, însă Æthelflaed bătu din palme, cerând liniște.

— Este adevărat? îl întrebă pe Haesten.

Haesten îi făcu o plecăciune, apoi atinse crucea de argint pe care o

purta la gât.

— Lăudat fie Domnul, este adevărat, doamnă.

Vorbise smerit, cu o sinceritate convingătoare.

— Mincinos blestemat, am mârâit.

Nu mă băgă în seamă.

— Am găsit mântuirea, doamnă, și vin la Domnia Voastră ca să vă rog să mă ocrotiți.

— Este mântuit, spuse răspicat un bărbat înalt care stătea lângă Haesten. Suntem pregătiți, de fapt nu, suntem dornici să vă jurăm credință, și ca frați creștini vă implorăm să ne acordați protecția.

Vorbise în engleză, plin de respect, iar la sfârșit se plecă ușor în fața lui Æthelflaed. Ea păru uimită, și nu fără motiv, căci bărbatul cel înalt părea a fi preot creștin, sau cel puțin purta o sutană neagră și lungă prinsă la brâu cu o funie, în timp ce la gât îi atârna o cruce de lemn.

— Cine ești? îl întrebă Æthelflaed.

— Părintele Haruld, doamnă.

— Danez?

— M-am născut aici, în Britania, dar părinții mei au venit de peste mare.

— Și ești creștin?

— Din mila lui Dumnezeu, da. Haruld era aspru, cu fața întunecată, cu păr sur la tâmple. Nu era primul danez convertit pe care-l întâlneam, nici primul care devenise preot. Am fost creștin de copil, îi spuse lui Æthelflaed.

Vorbea calm și încrezător, dar am observat că degetele i se strângeau și desfăceau ritmic. Era nervos.

— Și vrei să-mi spui că boțul ăsta de căcat putred de șopârlă e și el creștin? am zis arătând cu capul spre Haesten.

— Lord Uhtred! se răsti Æthelflaed.

— L-am botezat eu însumi, îmi răspunse solemn Haruld, mulțumim lui Dumnezeu.

— Amin, zise tare Ceolnoth.

M-am uitat în ochii lui Haesten. Îl cunoscusem din tinerețe și-mi era dator cu viața, fiindcă i-o salvasem. Îmi jurase credință atunci și-l crezusem, fiindcă avea o față cinstită și maniere pline de franchețe, dar călcase fiecare jurământ pe care-l făcuse. Era un om fățarnic, șiret

și primejdios. Ambițiile îi depășeau cu mult realizările, și pentru asta dădea vina pe mine, fiindcă soarta a decis ca eu să-l împiedic de fiecare dată. Ultima oară fusese la Beamfleot, unde îi distrusesem armata și-i arsesem flota, dar soarta lui Haesten era să scape din fiecare dezastru. Și iată-l aici din nou, pasămite prins în capcană la Eads Byrig, dar zâmbindu-mi de parcă eram cei mai vechi prieteni.

— Nu e mai creștin decât sunt eu, am spus.

— Doamna mea! Haesten se uită la Æthelflaed și apoi, în mod uimitor, căzu în genunchi. Jur pe sacrificiul Mântuitorului nostru că sunt un adevărat creștin! Avea lacrimi în ochi și tremura de emoție. În clipa următoare își deschise brusc brațele și, ridicându-și fața spre cer, strigă: Să mă trăsnească Dumnezeu în această clipă dacă mint!

Am tras Răsuflarea-Șarpelui, astfel că lama ei hârșâi pe marginea tecii.

— Lord Uhtred! strigă alarmată Æthelflaed. Nu!

— Voiam să înfăptuiesc voința zeului vostru și să-l omor, am spus. M-ai opri?

— Dumnezeu poate să-și facă singur treaba, zise aspru Æthelflaed, după care se uită la preotul danez. Părinte Haruld, ești convins de convertirea jarlului Haesten?

— Sunt, doamnă. A vărsat lacrimi de pocăință și lacrimi de fericire la botezul lui.

— Lăudat fie Domnul, șopti părintele Ceolnoth.

— Destul! am zis. Încă țineam spada în mână. De ce nu sunt oamenii noștri în interiorul fortului?

— Vor fi! spuse arțagos Ceolnoth. Așa este înțelegerea!

— Înțelegerea? Vocea lui Æthelflaed era foarte prudentă; în mod clar, bănuia că preoții își depășiseră competențele, încheind un acord fără aprobarea ei. Ce înțelegere a fost făcută? vru ea să știe.

— Jarlul Haesten a implorat să vă jure credință la slujba de Paște, spuse Ceolnoth cu băgare de seamă. În felul acesta, bucuria învierii Domnului nostru ar consfinți împăcarea.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă așteaptă până la sărbătoarea lui Eostre, am zis, atâta vreme cât ocupăm fortul acum!

— Va fi predat în duminica de Paște, spuse Ceolnoth. Așa e înțelegerea!

— În ziua de Paște? întrebă Æthelflaed, și oricine o cunoștea bine

putea să-și dea seama de nemulțumirea din glasul ei. Nu era proastă, dar nu era nici pregătită să renunțe la speranța că Haesten se creștinase din toată inima.

— Va fi prilej de sărbătoare, o încurajă Ceolnoth.

— Și cine ești tu să faci o astfel de înțelegere? I-am întrebat.

— Este o chestiune în care hotărâsc creștinii, insistă Ceolnoth, uitându-se la Æthelflaed în speranța unui sprijin.

Æthelflaed, la rândul ei, se uită la mine, apoi la Haesten.

— De ce să nu ocupăm fortul acum?

— Așa ne-am înțeles, începu slab Ceolnoth.

— Doamnă, interveni Haesten târându-se în genunchi spre ea, este dorința mea cea mai sinceră ca toți oamenii mei să fie botezați de Paște. Dar unii, câțiva, șovăie. Am nevoie de timp, părintele Haruld are nevoie de timp! Avem nevoie să-i convingem pe acei câțiva șovăielnici de milostenia Domnului.

— Dihor viclean, am mormăit.

Nimeni nu zise nimic.

— Jur că e adevărat, spuse umil Haesten.

— Ori de câte ori spune asta minte fără rușine, am înștiințat-o pe Æthelflaed.

— Și dacă părintele Ceolnoth ne-ar vizita, sau și mai bine, părintele Leofstan, și dacă ne-ar predica, ar fi un ajutor și o binecuvântare, doamnă.

— Aș fi fericit să...

Ceolnoth se opri atunci când Æthelflaed ridică o mână. O vreme cârmuitoarea Merciei se mulțumi să-l privească pe Haesten, apoi îl întrebă:

— Propui un botez comun?

— Toți oamenii mei, doamnă! spuse nerăbdător danezul, toți vor veni spre mila lui Hristos și în slujba Domniei Voastre!

— Câți oameni, căcatule? am vrut să știu.

— Doar câțiva, Lord Uhtred, care au stăruit până acum în păgânismul lor. Douăzeci de oameni, poate treizeci? Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, o să-i convertim!

— Câți oameni în fort, scârbă împutțită?

Ezită, apoi, dându-și seama că era o greșeală să întârzie răspunsul, zâmbi.

— Cinci sute optzeci, Lord Uhtred.

— Atâția! exultă părintele Ceolnoth. Va fi o lumină care se va revărsa asupra întregii omeniri! Închipuți-vă, doamnă, o convertire în masă a păgânilor! Putem să-i botezăm în fluviu!

— Poți să-i îneci pe nenorociți, am mormăit.

Haesten, în genunchi, își împreună mâinile în timp ce se uita la Æthelflaed. Fața lui inspira o încredere deplină, iar glas mai sincer decât acela nu se mai auzise nicicând. Era cel mai bun mincinos pe care l-am întâlnit în viața mea.

— Doamnă, v-aș invita în fort chiar acum! M-aș ruga cu Domnia Voastră acolo, doamnă, aș cânta imnuri de slavă alături de Domnia Voastră! Dar acei câțiva oameni ai mei sunt încă înverșunați. Ar putea să se împotrivescă. Cer doar puțin timp, puțin timp pentru ca harul lui Dumnezeu să lucreze asupra acelor suflete chinuite.

— Spârcâială trădătoare, m-am răstit la el.

— Și dacă de asta e nevoie ca să vă convingeți, urmă Haesten ignorându-mă, vă voi jura credință acum, doamnă, chiar în această clipă!

— Lăudat fie Domnul, gândăvi Ceolberth.

— Există doar o singură mică problemă, am spus, și toată lumea se uită la mine. Nu poate să vă jure credință, doamnă.

Æthelflaed îmi aruncă o privire tăioasă.

— De ce nu?

— Fiindcă i-a jurat credință altui lord, doamnă, și acel lord nu l-a eliberat încă de jurământ.

— Am fost eliberat de jurământul dat jarlului Ragnall când mi-am depus soarta în mâinile lui Dumnezeu cel Atotputernic, zise Haesten.

— Dar nu și de jurământul pe care mi l-ai dat mie, am spus.

— Dar Domnia Ta ești păgân, Lord Uhtred, zise cu șiretenie danezul, și Iisus Hristos mă absolvă de orice jurământ depus față de păgâni.

— Adevărat! exclamă părintele Ceolnoth. S-a lepădat de diavol, doamnă! L-a renegat pe diavol și pe toate lucrările sale! Un om care a îmbrățișat credința creștină este absolvit de toate jurămintele făcute păgânilor, biserica insistă asupra acestui aspect.

Æthelflaed nu era hotărâtă. În cele din urmă se uită la Leofstan.

— Nu ați vorbit, părinte.

Leofstan zâmbi cu jumătate de gură.

— I-am promis lordului Uhtred că n-o să mă amestec în treburile sale dacă el nu se amestecă în ale mele. Mă bucură discuția despre păgâni, doamnă, dar soarta unei fortărețe? Vai, aceasta este dincolo de competențele mele. Dați-i Cezarului ce este al Cezarului, doamnă, iar soarta dealului Eads Byrig este treaba Cezarului, sau, mai precis, a Domniei Voastre.

Æthelflaed dădu brusc din cap și gesticulă spre Haesten.

— Dar îl credeți pe acest om?

— Să-l cred? Leofstan se încruntă. Pot să-l întreb câte ceva?

— Da.

Leofstan șchiopătă până la Haesten și îngenunche în fața lui.

— Dă-mi mâinile. Așteptă ca Haesten să facă întocmai, apoi murmură: Acum spune-mi în ce crezi.

Haesten își șterse lacrimile.

— Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul cerului și al pământului, vorbi aproape șoptit, și într-unul Domn Iisus Hristos, singurul fiu al lui Dumnezeu, purces din Domnul; Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină! Vocea i se ridicase la ultimele cuvinte, apoi păru că se îneacă. Cred, părinte! Lacrimile i se scurseră din nou pe față, așa că-și scutură capul ca să le alunge. Lordul Uhtred are dreptate, are dreptate! Am fost un păcătos. Am călcat jurăminte. Am păcătuit contra cerurilor! Totuși, părintele Haruld s-a rugat cu mine, s-a rugat pentru mine, soția mea s-a rugat și, lăudat fie Domnul, cred!

— Lăudat fie Domnul, într-adevăr! zise Leofstan.

— Ragnall știe că ești creștin? am întrebat tăios.

— A fost necesar să-l induc în eroare, spuse umil danezul.

— De ce?

Haesten, care încă își avea mâinile în cele ale lui Leofstan, îmi răspunse fără să-și ia ochii de la Æthelflaed:

— Am fost nevoit să mă refugiez pe insula Mann, și pe acea insulă m-a convertit părintele Haruld. Dar eram înconjurați de păgâni care ne-ar fi omorât dacă ar fi știut. M-am rugat! Se uită înapoi la Leofstan. M-am rugat pentru călăuzire! Să stau și să-i convertesc pe păgâni? Dar răspunsul lui Dumnezeu a fost să-mi aduc oamenii aici și să ne oferim spadele în slujba lui Hristos!

— În slujba lui Ragnall, l-am corectat cu asprime.

Haesten își întoarse iarăși privirea spre Æthelflaed.

— Jarlul Ragnall mi-a cerut într-adevăr să-l slujesc, dar am văzut voința lui Dumnezeu în cererea lui! Dumnezeu ne oferise o cale să scăpăm de pe insulă! Nu aveam nave, aveam doar credință în Iisus Hristos și în sfânta Werburgh.

— Sfânta Werburgh! exclamă Æthelflaed.

— Draga mea soție i se roagă, doamnă, zise Haesten pe un ton nevinovat. Cumva, slinosul blestemat auzise că Æthelflaed o venera pe sperietoarea de găște.

— Scârbă mincinoasă, am bombănit.

— Căința lui este sinceră, insistă Ceolnoth.

— Părinte Leofstan? întrebă Æthelflaed.

— Vreau să-l cred, doamnă! spuse serios viitorul episcop. Vreau să cred că acesta este un miracol care-mi va însoți înscăunarea! Că în ziua de Paște vom avea bucuria de a aduce o hoardă păgână în slujba lui Iisus Hristos!

— Aceasta este lucrarea lui Hristos! spuse părintele Ceolberth printre gingiile lui știrbe.

Æthelflaed, încă nehotărâtă, se uita lung la cei doi bărbați îngenuncheați. O parte din ea știa fără îndoială că aveam dreptate, dar în celălalt taler al balanței atârnav evlavie moștenită de la tatăl său și dorința lui Leofstan de a crede. Leofstan era alegerea ei. Îl convinsese pe arhiepiscopul de Contwaraburg să-l numească, le trimisese episcopilor și abaților scrisori în care lăuda sinceritatea lui Leofstan și credința lui impresionantă și dăruise bani altarelor și bisericilor, toate pentru a obține sprijin în favoarea lui Leofstan. Probabil că biserica ar fi preferat un om cu preocupări mai lumești, care să poată extinde proprietățile funciare ale diocezei și să stoarcă mai mulți bani de la nobilii din nordul Merciei, dar Æthelflaed voise un sfânt. Și acel sfânt îi prezenta acum convertirea lui Haesten drept un semn că alegerea ei primise aprobarea divină.

Acum, viitorul episcop lăsă în sfârșit mâinile lui Haesten și, încă în genunchi, se întoarse spre Æthelflaed.

— Gândiți-vă, doamnă, gândiți-vă ce bucurie va fi atunci când un păgân își va conduce oamenii la tronul lui Hristos!

Ideea asta o dădu gata. Tatăl ei întotdeauna îi iertase pe danezii care se converteau, chiar permițându-le unora să se stabilească în

Wessex, și declarase de multe ori că războiul nu era pentru a făuri regatul englezilor, Engaland, ci pentru a-i converti pe păgâni la creștinism. Æthelflaed vedea această convertire în masă a danezilor un semn al puterii lui Dumnezeu.

Își mână iapa cu un pas în față.

— Îmi vei jura credință acum?

— Cu bucurie, doamnă, zise Haesten, cu bucurie!

Am scuipat spre trădătorul acela nenorocit, apoi am vârat Răsuflarea-Șarpelui în teacă și m-am suit în șaua lui Tintreg.

— Lord Uhtred! strigă tăios Æthelflaed. Unde mergi?

— Înapoi la fluviu, am spus scurt. Finan! Sihtric! Toți! Cu mine!

M-am îndepărtat la galop de la locul de lângă Eads Byrig unde urma să aibă loc naiba știe ce farsă.

Eram o sută douăzeci și trei. Am trecut iute printre rândurile oamenilor lui Æthelflaed, apoi am cotit spre nord și spre fluviu.

Dar, o dată ajunși printre copaci, bine ascunși de neghiobii care o înconjurau pe Æthelflaed, mi-am întors trupa spre est.

Fiindcă eram hotărât să îndeplinesc buna lucrare creștină.

Și să-l omor pe Haesten.

Călăream repede prin pădure. Finan era lângă mine.

— Ce facem?

— Luăm Eads Byrig, bineînțeles, am spus.

— Dumnezeule mare!

Nu am zis nimic în timp ce Tintreg coborî într-o vâlcea plină de ferigi și urcă pe panta din cealaltă parte. Câți oameni comanda Haesten? Zisese cinci sute optzeci, dar nu-l credeam. Își pierduse armata și reputația la Beamfleot. Nu fusese prezent la acea bătălie, însă aș fi fost surprins dacă avea o sută de oameni care să-l urmeze, cu toate că Ragnall lăsase precis și el războinici acolo.

— Cât de mare este fortificația? I-am întrebat pe Finan.

— Eads Byrig? E mare.

— Dacă ai merge de-a lungul zidurilor, câți pași?

Finan se gândi la răspuns. Mă întorsesem ușor spre nord, mânăndu-l pe Tintreg de-a lungul unei pante lungi care urca printre stejari și platani.

— Nouă sute? presupuse irlandezul. Poate o mie?

- Așa mă gândesc și eu.
- E ditamai cetatea, oricum.

Regele Alfred încercase să reducă viața la reguli. Majoritatea acelor reguli, bineînțeles, veneau din scrierile creștine, dar mai erau și altele. Orașele construite de el erau măsurate, și se cunoșteau dimensiunile fiecărei bucăți de pământ. Zidurile de apărare erau de asemenea măsurate, pentru a li se afla înălțimea, grosimea și lungimea, și acest ultim număr, lungimea zidului, determina numărul oamenilor de care era nevoie pentru apărarea orașului. Socoteala aceea fusese născocită de niște preoți deștepți care plimbau bile de lemn pe sârme de fier, și concluzia lor fusese că un burh avea nevoie de patru apărători pentru fiecare cinci pași de zid. Wessexul devenise o garnizoană sub Alfred, cu granițele străjuite de burhuri ale căror ziduri erau apărate de fyrd. Fiecare oraș mare fusese fortificat în vederea unei eventuale năvăliri daneze, apărarea fiind asigurată de un număr exact de oameni corespunzând lungimii totale a zidului. Metoda, care dăduse roade, fusese aplicată și în Mercia. Pe măsură ce Æthelflaed recucerise vechile teritorii ale Merciei, le întărise cu burhuri precum Brunanburh și Ceaster și ceruse ca garnizoanele să aibă câte patru oameni pentru fiecare cinci pași de zid. La primul semn de ananghie, sătenii puteau să se retragă în cel mai apropiat burh, luându-și animalele cu ei. Era nevoie de o întreagă armată să capturezi un burh, și danezii nu reușiseră vreodată așa ceva.

Modul lor de a se lupta era să facă incursiuni adânc în teritoriul advers ca să ia robi și vite, și știau că o armată care stătea pe loc, care rămânea în tabără în fața zidurilor unui burh, era lovită în curând de boală. Pe lângă asta, nicio oaste inamică nu se dovedise destul de numeroasă încât să înconjoare un burh și să-l asedieze până când apărătorii s-ar fi predat din lipsă de hrană. Strategia burhurilor dăduse roade.

Dar dăduse roade fiindcă existau bărbați care să le apere. Fiecare bărbat trecut de vârsta de doisprezece ani era obligat să lupte. Poate că nu erau războinici instruiți, asemenea celor pe care-i comandam acum prin pădure, dar puteau să țină o suliță ori să arunce o piatră ori să învârtă un topor. Acesta era fyrdul, oastea de țărani și măcelari și meșteșugari. Fyrdul poate că nu era echipat cu zale sau cu scuturi din lemn de tei, dar oamenii săi puteau să se înșire pe meterezele unui

burh și să-i căsăpească pe inamicii care ar fi încercat să se cațare pe zid. Un topor de tăiat lemne în mâinile unui țăran viguros este o armă de temut, așa cum este o sapă ascuțită, dacă e învârtită destul de tare. Patru oameni la fiecare cinci pași, iar Eads Byrig avea o mie de pași, ceea ce însemna că Haesten ar fi avut nevoie de cel puțin șapte sute de oameni ca să apere întreaga lungime a fortificației.

— M-ar mira să aibă măcar două sute de oameni, i-am spus lui Finan.

— Atunci de ce stă acolo?

Asta era o întrebare bună. De ce lăsase Ragnall o garnizoană la Eads Byrig? Nu credeam nicio clipă că Haesten se hotărâse să rămână la sud de Mærse pentru a căuta protecția lui Æthelflaed, era acolo doar fiindcă Ragnall îl voia acolo.

Încetiniserăm ca să lăsăm caii să pască, așa că aveam un răgaz să chibzuiesc. De ce îl lăsase Ragnall pe Haesten în urmă? Haesten nu era cel mai bun războinic din armata lui Ragnall, probabil era cel mai prost, dar era cu siguranță cel mai bun mincinos. Dintr-odată am înțeles. Crezusem că Eads Byrig era o diversiune pentru molâul rege din Eoferwic, dar nu era. Era pentru noi. Pentru mine.

— A rămas fiindcă Ragnall se întoarce, am zis.

— Trebuie să ia Eoferwic întâi, spuse sec irlandezul.

L-am întors pe Tintreg și am ridicat mâna să-mi opresc oamenii.

— Rămâneți călare, le-am zis, apoi m-am dat jos din șă și i-am aruncat hățurile lui Godric. Ține-l aici pe Tintreg, i-am poruncit.

Finan și cu mine am urcat încet panta.

— Sprijinul pentru Ingver se va spulbera, i-am spus vechiului meu tovarăș. E un molâu. Ragnall o să devină regele Eoferwicului fără luptă. Jarlii o să se grăbească spre el aducând oameni, jurându-i credință. Nici nu trebuie măcar să ajungă la Eoferwic! Poate să trimită trei sute de oameni să ia orașul de la Ingver, iar el să se întoarcă aici. Vrea doar să credem că merge acolo.

Printre copaci se vedeau lemnele proaspăt tăiate care formau palisada estică a fortului de la Eads Byrig. Ne-am aplecat și am mers înainte de-a bușilea, atenți la orice santinelă de pe întărirea înaltă.

— Și Ragnall trebuie să-și răsplătească oamenii, am continuat. Ce pământ este mai bun decât cel din nordul Merciei?

— Dar Eads Byrig? zise gânditor Finan.

— E un cap de pod în Mercia și o bază de unde poate fi atacat Ceasterul. Are nevoie de o victorie mare, ceva care să dea de știre că este un învingător. Vrea ca și mai mulți oameni să vină de dincolo de mare, iar ca să-i aducă, trebuie să ne dea o lovitură cumplită. Capturarea Eoferwicului nu contează. A avut vreo cinci regi în tot atâția ani, dar dacă ia Ceasterul?

— Dacă, murmură Finan.

— Dacă ia Ceasterul, am continuat, îi distruge reputația lui Æthelflaed. Obține pământuri mănoase. Controlează fluviile Mærese și Dee cu ajutorul burhurilor. O să piardă oameni în timpul atacului, însă oamenii nu-i lipsesc. Dar, ca să facă așa ceva, are nevoie de Eads Byrig. Asta e baza lui. Odată ce intră în Eads Byrig, nu-l mai scoatem de acolo. Pe de altă parte, dacă ținem Eads Byrig, o să-i fie al dracului de greu să asedieze Ceasterul.

Ajunși la marginea pădurii, ne-am ghemuit printre tufe și ne-am uitat cu atenție la palisadele noi de deasupra noastră. Erau mai înalte decât un stat de om și apărate de un șanț exterior.

— Câți războinici vezi acolo, Finan?

— Niciunul.

Era adevărat. Nu se vedea niciun om, niciun vârf de sulică deasupra fortificației estice.

— Nu e nicio platformă de luptă, am spus.

Finan se încruntă. Se gândea. Acolo, la doar câteva sute de yarzi de noi, era o palisadă, însă nu se zărea niciun apărător. Ar fi trebuit să fie santinele, dar, în lipsa unei platforme de luptă, războinicii aceia ar fi trebuit să se uite afară prin spațiile goale dintre bușteni, iar buștenii erau inegali, cu vârfurile încă nealiniate.

— E o cacealma, mormăi irlandezul.

— Totul e o cacealma! Convertirea lui Haesten e o cacealma. Câștigă doar timp până când ajunge Ragnall înapoi. Cât o să-i ia? Patru zile? Cinci?

— Așa de repede?

— Probabil că-i deja pe drumul de întoarcere, am spus.

Părea clar acum. Își incendiase podul de vase ca să credem că abandonase Mercia, dar, ca să se întoarcă, tot ce trebuia să facă era să mărșăluiască vreo câteva mile spre est și să urmeze drumul roman spre sud până la următorul pod peste Mærese. Venea înapoi, eram

sigur de asta.

— Dar câți nenorociți sunt aici? întrebă Finan.

— N-avem decât o cale să aflăm.

Vechiul meu tovarăș chicoti.

— Și tu îi spui întotdeauna tânărului Æthelstan să fie prudent înainte să înceapă o luptă?

— Sunt momente când trebuie să fii prudent și momente când trebuie pur și simplu să-i omori pe ticăloși.

Încuviință din cap.

— Dar cum trecem de palisadă? N-avem scări.

I-am explicat.

Doisprezece dintre oamenii mei cei mai tineri începură asaltul. Fiul meu era printre ei.

Cheia era să ajungi la palisadă într-o clipită și s-o treci repede. Nu aveam scări, fortificația era înaltă de aproape doi yarzi, dar aveam cai.

Așa cuceriserăm Ceasterul. Fiul meu se ridicase în picioare în șa și se cățăraseră peste poartă, și asta le-am spus celor doisprezece tineri să facă. Să galopeze spre palisadă și să folosească înălțimea calului pentru a ajunge pe vârf. Ceilalți aveau să-i urmeze. Mi-ar fi plăcut să-i comand pe cei doisprezece, dar nu mai eram atât de agil ca odinioară. Asta era o treabă pentru tineri.

— Și dacă sunt două sute de nenorociți care-i așteaptă de cealaltă parte? întrebă Finan.

— Atunci n-o să poată trece, am spus.

— Și dacă Lady Æthelflaed tocmai a fost de acord cu un armistițiu?

N-am luat în seamă întrebarea. Bănuiam că acei creștini săraci cu duhul tocmai încuviințau să-l lase pe Haesten să stea pe vârful dealului până la Paște, însă eu nu eram parte a acelei înțelegeri, fiindcă Haesten era omul meu. Îmi jurase mie credință. Jurământul acela fusese făcut acum mulți ani, și Haesten îl călcase în mod repetat, dar un jurământ era un jurământ, așa că danezul îmi datora ascultare. Creștinii pot declara că jurământul dat unui păgân nu are valoare, dar nu mă obliga nimeni să cred așa ceva. Haesten era omul meu, că le plăcea sau nu, și nu avea vreun drept să facă un armistițiu cu Æthelflaed decât dacă eu eram de acord, iar eu îl voiam mort pe nenorocit.

— Dați-i drumul, i-am spus fiului meu.

Cei doisprezece oameni își îmboldiră caii și trecură prin tufe spre terenul curățat de dincolo. I-am lăsat să ajungă la douăzeci sau treizeci de pași, apoi i-am dat pinteni lui Tintreg.

— Toți, am strigat, cu mine!

Fiul meu era în fața celorlalți, calul lui tropotind pe deal. I-am văzut armăsarul coborând în șanț și căznindu-se să urce pe cealaltă parte, unde Uhtred își întinse ambele mâini pentru a se prinde de vârful palisadei. Se împinse cu picioarele și-și aruncă un picior deasupra, urmat de ceilalți băieți. Unul căzu înapoi, rostogolindu-se în șanț. Caii abandonăți rămaseră acolo, în calea noastră.

Și apoi palisada căzu.

Tocmai ajunseserăm la șanț. Era mic, fiindcă oamenii lui Haesten nu avuseseră timp să-l adâncească. Nu erau țepușe, obstacole, doar o escarpă scurtă și abruptă urcând spre coama valului de pământ unde fuseseră înfipte lemnele, dar nu fuseseră îngropate destul de adânc, iar greutatea oamenilor de pe vârful lor îi dădea jos. Tintreg sări înapoi din cauza zgomotului, așa că m-am grăbit să-l potolesc. Călăreții trecură pe lângă mine în goană, dând pinteni armăsarilor în susul pantei și peste buștenii căzuți.

— Descălecați! răcni Finan. Un cal alunecă și căzu peste bușteni. Animalul se zbătea și urla, împingându-i pe ceilalți războinici la marginile breșei, care nu era destul de lată pentru masa de cai speriați și oameni grăbiți. Descălecați! strigă din nou Finan. Haideți pe jos! Scuturi! Scuturi! Vreau scuturi!

Acela era ordinul să se facă un zid de scuturi. Oamenii săreau din șa și intrau prin gaura din palisadă. Îl duceam pe Tintreg de hățuri.

— Ține-ți calul cu tine! i-am strigat lui Berg.

În fața mea se aflau buștenii care căzuseră în șanțul interior, după care era al doilea val de pământ. Nu mi se păreau niște obstacole de netrecut. Odată ajunși dincolo, cu spadele scoase, am zărit trei colibe mari, proaspăt construite, cu pereți din lemn neșlefuit și acoperiș din paie lucioase, și niște oameni aflați la mare distanță, în celălalt capăt al fortului. Din câte puteam vedea, în partea asta nu fusese lăsată nicio santinelă.

— Zid de scuturi! am răcnit.

— La mine! Finan stătea chiar dincolo de cele trei colibe, cu brațele

desfăcute, ca să arate unde voia să se facă zidul de scuturi.

— Berg! Ajută-mă! am strigat, iar Berg își făcu mâinile căuș și mă ajută să urc înapoi în șaua lui Tintreg. Am scos Răsuflarea-Șarpelui și i-am poruncit: Încalecă și hai cu mine!

Am dat piteni calului în jurul zidului nostru care se forma rapid. Acum puteam vedea restul fortului. Două sute de apărători? Mă îndoiam că erau mai mulți de atât. Acei oameni erau adunați la celălalt capăt al fortului, așteptând probabil să afle ce înțelegere fusese încheiată cu Æthelflaed, dar mai aproape de noi era un grup numeros de femei și copii, cu numai câțiva bărbați. Cu toții goneau să se adăpostească în capătul estic al fortului.

— Trebuie să-i oprim pe fugari! i-am spus lui Berg în timp ce-l îmboldeam pe Tintreg. Haide!

Eram Uhtred, lord de Bebbanburg, în plină glorie militară. Verigile de pe brațe luate de la inamicii doborâți luceau în soare, capul de lup de pe scutul proaspăt vopsit se încrunta amenințător, pe când alt lup, de astă dată de argint, se ghemuia pe creasta coifului meu lucios. Zalele îmi erau strânse pe corp și lustruite cu nisip, centura pentru spadă și teaca erau bătute cu argint, aveam un lanț de aur la gât, cizmele îmi erau ornate cu argint, iar spada cenușie îmi stătea la îndemână, cu spiralele pe care i le gravase făurarul curgând de la mâner până la vârful ei înfometat. Eram un senior al războiului călare pe un mare armăsar negru, și împreună urma să stârnim panică.

Am șarjat printre oamenii care fugeau, cârmindu-l pe Tintreg în fața unei femei care alerga cu un copil în brațe. Un bărbat, auzind copitele, se întoarse să lovească cu un topor. Prea târziu. Răsuflarea-Șarpelui bău prima gură de sânge din acea zi, și femeia țipă. Berg își croia drum prin mulțime cu spada lăsată în jos, pe când fiul meu încălecase din nou și comanda alți trei călăreți în haos.

— Taie-le calea! i-am strigat în vreme ce-l mânam pe Tintreg spre fugarii din frunte. Voiam să-i țin între zidul meu de scuturi și inamicii care-și alcătuiau la rândul lor un zid de scuturi la celălalt capăt al fortului. Împinge-i înapoi! i-am strigat fiului meu. Înapoi spre Finan!

Peste câteva clipe am ajuns în galop în fața mulțimii. Toată panica aceea pe care o stârneam avea un scop: să-i adun pe copii și femei în preajma zidului nostru de scuturi. Câinii urlau și copiii plângeau, dar mergeau înapoi, sperați să scape de copitele care bubuiau și de

spadele care luceau în soare, în timp ce caii noștri treceau mereu prin fața lor.

— Acum haideți în față! i-am strigat lui Finan. Dar încet!

Am stat aproape de mulțime care, îngrozită de caii noștri, se târa spre zidul de scuturi al lui Finan. I-am spus lui Berg să-mi păzească spatele până cercetam restul fortului. Mai multe colibe erau aliniate de-a lungul laturii sudice, în rest se vedeau grămezi de bușteni pe iarba călcată în picioare. Haesten începuse să construiască o sală în capătul opus, acolo unde oamenii lui formau acum zidul de scuturi. Era pe trei rânduri și mai lung decât al nostru. Mai lung și mai adânc, iar deasupra trona vechiul stindard al lui Haesten, hârca albă pe un băț. Zidul de scuturi arăta formidabil, însă oamenii lui Haesten erau aproape la fel de panicați ca femeile și copiii lor. Unii strigau și arătau spre noi, vrând în mod evident să avanseze și să lupte, dar alții priveau la palisada din depărtare, singura parte a fortificației care avea platformă de luptă. Războinicii de pe acea platformă se uitau la trupele lui Æthelflaed. Un om striga către zidul de scuturi, însă era prea departe ca să aud ce spunea.

— Finan! am strigat.

— Lord?

— Dă foc la colibele alea! Voiam ca trupele lui Æthelflaed să amenințe palisada îndepărtată și să țină astfel inamicul ocupat în două părți, iar vederea fumului ar fi trebuit măcar să le spună că fortul era la ananghie. Și haideți mai repede! am adăugat, arătând cu spada spre linia inamică. Să-i omorâm!

Finan dădu comanda, și zidul de scuturi grăbi pasul. Oamenii începură să-și bată spadele de scuturi în timp ce avansau, împingându-i în față pe fugari.

— Lasă-i să plece, i-am strigat fiului meu, dar ține-i în centrul fortului!

Înțelese imediat și plecă împreună cu oamenii săi spre partea nordică a fortificației.

— Berg? I-am chemat. Noi ne ocupăm de partea sudică.

— Ce facem, stăpâne?

— Lăsăm femeile și copiii să se ducă la bărbații lor, am spus, dar îi facem să meargă drept în față.

Să spargi un zid de scuturi e o treabă grea și sângeroasă. Două

șiruri de războinici se izbesc unul de altul și încearcă să spargă linia dușmanului cu topoare, sulițe și spade, dar pentru fiecare inamic doborât există altul gata să-i ocupe locul. Cel care-i comanda pe oamenii lui Haesten din fort își amplasase oștenii pe trei linii, în timp ce Finan avea numai două. Zidul nostru de scuturi era prea subțire, era depășit numeric, dar dacă am fi reușit să le rupem formația, am fi înnegrit pământul cu sângele lor. Tocmai de aceea împingeam femeile și copiii direct spre zidul de scuturi inamic. Fugarii aceia, disperați să scape de zgomotul sumbru al spadelor noastre care loveau pavezele pictate, aveau să-și croiască drum prin zidul de scuturi al lui Haesten; panica lor avea să se răspândească la bărbații din zid, încercarea lor deznădăjduită de a scăpa de spadele noastre avea să facă spărturi în formațiunea dușmană, iar noi aveam să folosim aceste spărturi pentru a împărți zidul în grupuri mici care puteau fi măcelărite.

Prin urmare, pâlcul nostru de călăreți ieși în galop din spațiul dintre cele două ziduri de scuturi; femeile și copiii, văzând scăparea, o luară la fugă spre bărbații lor. Berg și cu mine ne asiguram că nu puteau ocoli zidul inamic, ci erau siliți să meargă drept spre scuturile lui Haesten. În acel moment Finan, văzând ce se întâmpla, își grăbi și mai tare pasul. Oamenii mei scandau, chiuiau, își loveau spadele de lemnul pavezelor.

Și am știut că obțineam o victorie ușoară.

Puteam să miros spaima inamicului și să-i văd panica. Fuseseră lăsați aici de către Ragnall, cu ordinul de a păzi Eads Byrig până la întoarcerea lui, iar Haesten se baza pe tertipuri și minciuni ca să țină fortul ferit de atacuri. Noua palisadă arăta formidabil, dar era o cacealma, buștenii nu fuseseră înfiți destul de adânc, astfel încât se prăbușiseră. Acum eram, în interiorul fortului, Æthelflaed avea mult mai multe trupe afară, iar oștenii lui Haesten vedeau cum se năpustea moartea asupra lor. Familiile trăgeau de ei, înnebunite să desprindă scuturile intercalate și să treacă în spatele zidului; în acea clipă, observând breșele apărute, Finan ordonă atacul.

— Omorâți bărbații! am strigat.

Suntem cruzi. Acum, când sunt bătrân și cea mai strălucitoare lumină a soarelui e doar o pâclă și tumultul valurilor care se zdrobesc de stânci este mut, mă gândesc la toți bărbații pe care i-am trimis în Valhalla. Șiruri nesfârșite de bănci sunt pline de ei, bărbați bravi,

danezi cu sulițe, războinici credincioși, tați și soți al căror sânge l-am vărsat și ale căror oase le-am împrăștiat. Când mă gândesc la acea luptă de pe culmea de la Eads Byrig, știu că aș fi putut să le cer să se predea, moment în care stindardul cu hârca ar fi căzut și spadele ar fi fost aruncate la pământ, dar ne luptam cu Ragnall cel Crud. Acela era numele pe care și-l dorea, și trebuia să le transmitem oamenilor lui că aveau să se teamă de noi chiar mai mult decât de Ragnall. Știam că urma să ne batem cu el, că în cele din urmă zidul nostru de scuturi avea să se ciocnească de zidul lui de scuturi, și voiam ca oștenii lui să fie deja înspăimântați atunci când dădeau piept cu noi.

Așa că am omorât. Din cauza panicii, zidul de scuturi inamic se sparse. Bărbați, femei și copii o luară la fugă spre poarta din spatele lor, însă, fiind prea mulți ca să iasă prin deschiderea îngustă, se îmbulziră acolo, iar oștenii mei îi uciseră fără milă. Suntem cruzi, suntem sălbatici, suntem războinici.

L-am lăsat pe Tintreg să-și aleagă singur calea. Pe cei câțiva bărbați care încercau să fugă sărind peste palisadă i-am hăcuit jos de pe bușteni cu Răsuflarea-Șarpelui. Mai mult am rănit decât am ucis. Voiam inamici morți, dar voiam și infirmi care să se târască în nord și să-i ducă un mesaj lui Ragnall. Urletele îmi zgâriau urechile. O parte dintre dușmani dădură să se adăpostească în sala construită pe jumătate, dar războinicii cu scuturi ai lui Finan aveau chef de măcel. Sulițele îi loveau pe fugari în spinare. Copiii își vedeau tații murind, femeile țipau după soții lor, dar războinicii mei de sub semnul lupului continuau săucidă, căsăpind cu spade și topoare și împungând cu sulițele. Zidul nostru de scuturi nu mai exista, nu mai era nevoie de el fiindcă inamicul nu mai opunea rezistență, ci încerca să scape. Doar puțini încercau să mai lupte. l-am văzut pe doi care se aruncară pe Finan; irlandezul strigă la tovarășii lui să nu se bage, și l-am văzut aruncându-și scutul și luându-i peste picior pe cei doi. Le pară atacurile stângace și-și folosi viteza pentru a-l împunge pe unul adânc în șold, apoi se feri de lovitura sălbatică a celuilalt, își scoase spada din primul și o băgă ținând-o cu ambele mâini în gâtul celui de-al doilea. Făcu să pară totul ușor.

Un sulițaș se năpusti asupra mea cu fața schimonosită, strigând că eram un căcat, și își aținti sulița spre burta lui Tintreg, știind că, dacă reușea să-mi doboare armăsarul, aveam să fiu o pradă ușoară. Își

dădea seama după coiful meu, după aurul și argintul care-mi decorau centura, hățurile, cizmele și teaca, că eram un războinic de renume; prin urmare, dacă mă omora cu prețul propriei vieți îmi asigura faima postumă. Un poet ar fi putut chiar să-i închine un cântec, balada morții lui Uhtred. L-am lăsat să se apropie, apoi mi-am atins călcâiele de coastele lui Tintreg, făcându-l să salte înainte, iar sulițașul fu silit să-și miște arma, care, în loc să despice burta armăsarului, îi făcu o tăietură sângeroasă pe o parte. Am lovit înapoi cu Răsuflarea-Șarpelui, rupând coada din frasin a suliței, moment în care bărbatul sări după mine, prinzându-mă de piciorul drept și încercând să mă doboare din șa. Am împuns în jos cu Răsuflarea-Șarpelui. Lama hârșâi pe marginea coifului și apoi îi zgârie fața, tăindu-i nasul și bărbia, iar sângele lui îmi curse din abundență pe cizma dreaptă în timp ce se chircea de durere. L-am lovit din nou, de data asta despiciându-i coiful, iar el scoase un gălgâit și-și duse mâinile la fața distrusă în timp ce-l mânam pe Tintreg mai departe.

Inamicii se predau. Își aruncau scuturile și armele la pământ și îngenuncheau pe iarbă. Femeile lor îi protejau, țipând la ucigașii mei să-și oprească nebunia, și am hotărât că femeile aveau dreptate. Omorâserăm destul.

— Finan, ia prizonieri! am strigat.

Și cornul sună de dincolo de poartă.

Lupta, care începuse atât de brusc, se termină la fel de brusc, de parcă sunetul cornului ar fi fost un semnal pentru ambele părți. Sună din nou, cu putere, și am văzut mulțimea de la poartă trăgându-se înapoi în fort pentru a face loc.

Episcopul Leofstan apăru călare pe calul lui mic, cu picioarele aproape atingându-i pământul. Era urmat de un grup de războinici impunători, comandați de Merewalh, care o înconjurau pe Æthelflaed. Haesten și oamenii lui veneau apoi, iar în spate erau și mai mulți dintre mercienii lui Æthelflaed.

— Ați încălcat armistițiul! mă acuză părintele Ceolnoth, mai mult trist decât nervos. Lord Uhtred, ați încălcat promisiunea solemnă pe care am făcut-o! Se uită la cadavrele împrăștiate pe pământ, cadavre cu burțile tăiate, cu mațele amestecate cu zale rupte, cadavre cu creierele curgând din craniile crăpate, cadavre înroșite de sângele

care atrăgea deja muște. Am făcut o promisiune înaintea lui Dumnezeu, oftă el.

Părintele Haruld, cu fața încordată de furie, îngenunche și luă mâna unui muribund.

— Nu ai onoare, scuipe în spre mine.

L-am mânat pe Tintreg înainte și mi-am coborât vârful însângerat al spadei astfel încât să-i atingă gâtul preotului danez.

— Știi cum mi se spune? L-am întrebat. Mi se spune Ucigașul-de-preoți. Vorbește-mi încă o dată despre onoare, și-o să te fac să-ți mănânci propriul căcat.

— Eu...

Fără să-l las să vorbească, l-am lovit tare peste cap cu latul Răsuflării-Șarpelui.

— Ai mințit, preotule, ai mințit, deci nu-mi vorbi mie despre onoare. M-am întors apoi spre Finan: Dezarmează-i pe toți!

Æthelflaed își mână calul în fața nordicilor înfrânți.

— De ce? mă întrebă ea cu amărăciune. De ce?

— Ne sunt dușmani.

— Fortul s-ar fi predat în ziua de Paște.

— Doamna mea, am zis obosit, Haesten n-a spus niciun adevăr în toată viața lui.

— Mi-a jurat credință!

— Dar nu l-am eliberat niciodată de jurământul depus mie, m-am răstit, brusc enervat. Haesten este omul meu, jurat mie! E un lucru pe care nu-l pot schimba nicio mulțime de preoți, nici rugăciunile lor fierbinți!

— La rândul tău, mi-ai jurat credință, îmi aminti ea. Deci oamenii tăi sunt oamenii mei, și eu am făcut un pact cu Haesten.

Mi-am întors calul. Episcopul Leofstan se apropiase, dar se dădu de lângă mine. Și eu, și Tintreg eram mânjiți de sânge, miroseam a sânge, lama spadei mele lucea de sânge. M-am ridicat în scări și am strigat către oamenii lui Haesten, atâția câți supraviețuiseră:

— Toți cei care sunteți creștini, un pas în față! Am așteptat. Grăbiți-vă! am răcnit. Îi vreau pe toți creștinii aici! am zis arătând cu spada spre un petic liber de iarbă dintre două grămezi de lemne.

Când Haesten deschise gura să vorbească, mi-am rotit spada spre el.

— O singură vorbă din partea ta, și-ți tai limba! Apoi am strigat iarăși spre oamenii lui: Creștinii să vină aici! Acum!

Patru bărbați se mișcară. Patru bărbați și probabil treizeci de femei. Atât.

— Acum uită-te la restul, i-am spus lui Æthelflaed arătând spre războinicii care nu se clintiseră. Vezi ce le atârnă la gât, doamnă? Vezi cruci sau ciocane?

— Ciocane, șopti ea.

— Haesten a mințit. Ți-a spus că toți, în afară de câțiva oameni de-ai lui, sunt creștini, că așteaptă sărbătoarea lui Eostre pentru a-i converti și pe ceilalți, dar uită-te la ei! Sunt păgâni ca mine, iar Haesten minte. Întotdeauna minte. Mi-am mânat armăsarul printre oameni, vorbind în timp ce mergeam: I s-a spus să țină Eads Byrig până se întoarce Ragnall, ceea ce se va întâmpla în curând. Și a mințit fiindcă nu poate spune adevărul. Limba îi este strâmbă. Își calcă jurămintele, doamna mea, și jură că albul este negru și că negrul este alb, iar oamenii îl cred, fiindcă are miere pe limba lui strâmbă. Dar eu îl cunosc, doamnă, fiindcă este omul meu, mi-e jurat mie.

Acestea fiind zise, m-am aplecat, l-am prins pe Haesten de mantie și l-am tras sus în șa. Era mult mai greu decât mă așteptam, însă l-am trântit în fața mea, după care l-am întors pe Tintreg spre Æthelflaed.

— Îl cunosc de când mă știu, doamnă, și-n tot acest timp n-a scos pe gură niciun adevăr. Se strecoară ca un șarpe, minte ca o nevăstuică și are curajul unui șoarece.

Bruna, nevasta lui Haesten, începu să țipe din spatele mulțimii, apoi își croi drum spre mine cu pumnii ei cărnoși strigându-mi că eram un ucigaș, un păgân, o creatură a diavolului. Era creștină, știam. Haesten chiar o încurajase să se convertească, fiindcă astfel obținuse bunăvoința regelui Alfred. Acum danezul începuse să se zbată pe șaua mea, așa că l-am lovit peste buci cu mânerul greu al Răsuflării-Șarpelui.

— Uhtred, am strigat la fiul meu, în cazul în care cățeaua asta grasă pune un deget pe mine sau pe calul meu, rupe-i dracului gâtul!

— Lord Uhtred!

Leofstan se apropie puțin ca să mă potolească, apoi, văzând sângele de pe Răsuflarea-Șarpelui și de pe Tintreg, păși înapoi.

— Ce este, părinte? am întrebat.

— Știa Crezul, zise el nesigur.

— Și eu știu Crezul, părinte, asta mă face creștin?

Leofstan părea foarte abătut.

— Nu este?

— Nu este, am spus, și o să ți-o dovedesc. Privește!

L-am aruncat pe Haesten jos de pe cal, apoi am descălecat. L-am aruncat hățurile lui Godric, după care i-am făcut semn danezului.

— Ai spadă, scoate-o din teacă.

— Nu, stăpâne.

— Nu te lupți?

Nenorocitul se întoarse spre Æthelflaed.

— Nu ne spune Domnul nostru să ne iubim dușmanii? Să întoarcem și celălalt obraz? Dacă este să mor, doamnă, mor ca un creștin. Mor aidoma lui Hristos, de bunăvoie. Mor ca martor la...

Nu apucă să spună la ce era martor, fiindcă l-am lovit peste spatele coifului cu latul spadei mele. Izbitura îl doborî la pământ.

— Ridică-te!

— Doamnă, îngăimă el uitându-se la Æthelflaed.

— Ridică-te! am strigat.

— Ridică-te în picioare, îi porunci Æthelflaed, care ne urmărea cu foarte mare atenție.

Haesten se ridică.

— Acum luptă, căcat unsuros! m-am răstit.

— Nu mă bat, Lord Uhtred. Te iert. Își făcu semnul crucii, apoi avu nerușinarea să cadă în genunchi și să prindă crucea cu ambele mâini, ținând-o în fața ochilor, de parcă s-ar fi rugat. Sfântă Werburgh, roagă-te pentru mine acum și în ceasul morții mele!

Am învărtit spada atât de repede, încât Æthelflaed icni. Arma șuieră prin aer spre gâtul lui Haesten. Era o lovitură sălbatică, largă și rapidă, pe care am blocat-o în ultima clipă, astfel încât lama însângerată se opri chiar înainte de a atinge pielea danezului. În acel moment, el făcu ceea ce știusem că va face. Mâna lui dreaptă, care strânsese crucea, îi căzu pe mânerul spadei. Îl prinse strâns, cu toate că nu încercă să scoată arma din teacă.

L-am atins gâtul cu Răsufarea-Șarpelui.

— Ți-e frică, l-am întrebat, că n-o să mergi în Valhalla? De asta ți-ai apucat mânerul spadei?

— Lasă-mă să trăiesc, și-ți voi spune ce plănuiește Ragnall, mă imploră el.

— Știu ce plănuiește Ragnall. Am apăsat Răsuflarea-Șarpelui de gâtul lui, și danezul începu să tremure. Nu ești vrednic să mă lupt cu tine, am spus, după care m-am uitat pe lângă Æthelflaed la nepotul ei. Prințe Æthelstan! Vino aici!

Æthelstan își privi mătușa. Primindu-i încuviințarea tacită, se dădu jos din șa.

— Te vei lupta cu Haesten, i-am zis, fiindcă a venit timpul să omori un jarl, chiar dacă unul demn de milă ca ăsta. Mi-am luat spada de la gâtul danezului și i-am poruncit: Ridică-te.

Haesten se supuse, apoi se uită la Æthelstan.

— Mă pui să mă lupt cu un băiat?

— Bate-l pe băiat și-o să trăiești, i-am promis.

Æthelstan era un flăcău zvelt, abia ieșit din copilărie, în timp ce Haesten avea experiență în războaie; totuși, danezul știa cu siguranță că n-aș fi riscat viața prințului decât dacă aș fi fost convins că avea să câștige. Prin urmare, Haesten încercă să trișeze. Își scoase spada și se năpusti asupra lui Æthelstan, care-mi aștepta comanda de începere a luptei. Haesten atacă urlând și rotindu-și spada, însă Æthelstan făcu un pas iute într-o parte și-și scoase la rândul lui arma din teacă, parând lovitura. Am auzit clinchetul spadelor și am văzut cum Haesten se întoarse să dea o lovitură de sus, menită să despice în două craniul lui Æthelstan, dar tânărul se dădu în spate, lăsând lama să treacă pe lângă el. Bătându-și joc de bătrânul său oponent, izbucni în râs și-și coborî arma ca pentru a-l invita să atace din nou, dar Haesten era prudent acum. Se mulțumea să se învârtă în jurul prințului, care se rotea pe loc pentru a-și ține spada orientată spre inamic.

Aveam motive să-l las pe Æthelstan să se lupte și să câștige. Chiar dacă era fiul cel mare al regelui Edward și deci urmașul acestuia la tronul Wessexului, avea un frate vitreg mai mic pe care câțiva seniori de vază din Wessex îl voiau drept viitor rege. Asta nu era fiindcă băiatul mai mic ar fi fost mai bun, mai viguros sau mai deștept, ci pur și simplu fiindcă era nepotul celui mai puternic ealdorman. Ca să combat influența acelor oameni bogați aș fi plătit unui poet aur curat să compună un cântec despre această luptă. N-ar fi contat că poemul

nu descria lupta cu acuratețe, important era să-l transforme pe Æthelstan într-un erou care înfruntase plin de curaj un jarl danez în pădurile din nordul Merciei. Apoi l-aș fi trimis pe poet în sud, în Wessex, să-și cânte balada în săli de ospete luminate de foc, astfel încât bărbații și femeile să știe că Æthelstan era demn de laudă.

Oamenii mei își băteau joc acum de Haesten, strigându-i că-i era frică de un băiat, îmboldindu-l să atace, dar Haesten rămase prudent. Apoi Æthelstan făcu un pas în față și dădu o lovitură deloc ieșită din comun, vrând să estimeze rapiditatea mișcărilor bătrânului. Îi plăcu ce descoperi, fiindcă începu să atace cu lovituri scurte și iuți, silindu-l pe Haesten să dea înapoi. Nu încerca să-l rănească, ci doar să-l facă să se retragă și să nu-i dea timp să-l atace. Apoi făcu brusc un pas în spate, tresărind de parcă își rupsesse vreun mușchi. Când Haesten se întinse spre el, Æthelstan păși într-o parte și lovi puternic, diabolic de puternic, și rapid ca bătaia aripilor unui lăstun, astfel că lama lovi genunchiul drept al danezului cu o forță sălbatică, dezzechilibrându-l. Tânărul prinț lovi din nou tare, străpungându-i zalele la umăr, și danezul căzu la pământ. Am văzut bucuria luptei pe fața lui Æthelstan și l-am auzit pe Haesten urlând de disperare când tânărul păși peste el cu spada ridicată pentru lovitură finală.

— Stai! am strigat. Stai! Dă-te înapoi!

Oamenii mei tăcură. Æthelstan păru nedumerit, însă mă ascultă și se îndepărtă de inamicul învins. Haesten se zvârcolea de durere, dar reuși să se ridice în picioare. Se clătina nesigur pe piciorul rănit.

— Îmi vei cruța viața, stăpâne? Voi fi omul tău!

— Ești omul meu, am spus prinzându-l de brațul drept.

Atunci înțelese ce aveam de gând, și fața i se schimonosi de disperare.

— Nu! Te implor, nu!

I-am prins încheietura, apoi i-am smuls spada din mână.

— Nu! se văită el. Nu! Nu!

Am aruncat spada într-o parte și m-am dat înapoi.

— Termină-ți treaba, i-am spus ferm lui Æthelstan.

— Dă-mi spada!

Haesten înaintă șchiopătând dureros spre spada căzută, dar stăteam în calea lui.

— Ca să mergi în Valhalla? am zis cu dispreț. Crezi că poți să bei

bere cu toți acei bărbați de treabă care mă așteaptă în sala oaselor?
Cu acei bărbați curajoși? Și de ce ar crede un creștin în Valhalla?

Nu zise nimic. M-am uitat la Æthelflaed, apoi la Ceolnoth.

— Ați auzit? Acest bun creștin vrea să meargă în Valhalla, încă mai credeți că este creștin?

Æthelflaed dădu din cap spre mine, acceptând dovada, dar Ceolnoth își feri privirea.

— Spada mea! gemu Haesten, cu lacrimi curgându-i pe obraji, dar m-am dat la o parte, îndemnându-l pe Æthelstan să-și termine treaba. Nu! Spada mea! Te implor! Danezul se uită la Æthelflaed. Doamnă, dați-mi spada!

— De ce? Întrebă ea rece, însă Haesten nu avu nici răspuns.

Æthelflaed îi făcu semn nepotului ei, iar Æthelstan își înfipse arma în burta lui Haesten, direct prin zale și piele și mușchi și carne, apoi o mișcă în sus, gemând din cauza efortului, în timp ce-și privea inamicul în ochi. Sângele țâșni odată cu mațele bărbatului, revărsându-se pe pământul de la Eads Byrig.

Așa muri Haesten Danezul.

Însă Ragnall se apropia.

El avea să fie mai greu de ucis.

Șase

Luaserăm prea mulți prizonieri, și prea mulți dintre acei prizonieri erau războinici care, dacă ar fi trăit, ar fi ajuns să lupte iarăși împotriva noastră.

Majoritatea erau oameni de-ai lui Ragnall, câțiva fuseseră oamenii lui Haesten, dar toți erau periculoși. Dacă i-am fi lăsat să plece, s-ar fi alăturat armatei lui Ragnall, care era și așa destul de puternică, așa că sfatul meu a fost să-i omorâm pe toți. Nu puteam hrăni aproape două sute de bărbați, fără a le pune la socoteală familiile, și tinerii din trupele mele aveau nevoie să exerseze mânuirea spadei sau sulitei, însă Æthelflaed se codea să facă un masacru. Nu era o femeie slabă, departe de așa ceva, și în trecut privise impasibilă cum alți prizonieri fuseseră uciși, dar părea să fie într-o dispoziție miloasă.

— Ce ai vrea să fac cu ei? am întrebat-o.

— Creștinii pot rămâne în Mercia, îmi spuse privind încruntată la

puținii nordici care se convertiseră la religia ei.

— Și restul?

— Numai nu-i omorî, zise ea răstit.

Așa că, într-un final, i-am pus pe oamenii mei să le taie prizonierilor mâinile cu care mânuiau spadele, mâini pe care le-am adunat în saci. Mai erau patruzeci și trei de morți pe vârful dealului, și am poruncit ca toate cadavrele să fie decapitate și să mi se aducă țestele. Prizonierii fură apoi eliberați, laolaltă cu ceilalți captivi, toți fiind trimiși spre est pe drumul roman. Le-am spus că aveau să găsească o răscruce la o jumătate de zi de mers și, dacă acolo o luau spre nord, aveau să ajungă la un vad pe unde puteau intra în Northumbria.

— Vă veți întâlni stăpânul, care va veni din cealaltă parte, le-am spus, și puteți să-i transmiteți un mesaj. Dacă se va întoarce la Ceaster, va pierde mai mult de o mână.

Am păstrat femeile tinere și copiii. Majoritatea aveau să ajungă în piețele de sclavi din Lundene, dar câteva puteau să-și găsească soți printre oamenii mei.

Am încărcat în căruțe armele capturate, care urmau să fie distribuite fyrdului la Ceaster, înlocuind sapele sau lopețile ascuțite. Apoi am dărâmat palisada cea nouă de la Eads Byrig. Căzu lesne, și am folosit buștenii pentru a face un ditamai rug funerar pe care am ars cadavrele decapitate. Cadavrele se chirciră în foc, mișcându-se în timp ce dispăreau și trimițând duhoarea morții spre est într-un nor de fum. Ragnall, mă gândeam, avea să vadă acel fum și să se întrebe dacă era un semn divin. Ar fi putut să-l descurajeze? Mă îndoiam. Cu siguranță avea să-și dea seama că Eads Byrig ardea, însă era prea ambițios ca să ia în seamă avertismentul. Avea să vină.

Și voiam să-l întâmpin cum se cuvine, așa că am lăsat patruzeci și trei de bușteni în picioare la oarecare distanță unul de altul în jurul perimetrului fortului, pe fiecare așezând câte un cap tăiat. A doua zi am pus să fie bătute în cuie mâinile însângerate pe copacii de pe ambele părți ale drumului roman, astfel încât Ragnall să fie întâmpinat de mâini, apoi de capetele ciugulite de corbi din jurul fortului.

— Crezi într-adevăr c-o să vină? mă întrebă Æthelflaed.

— Vine, am spus ferm.

Ragnall avea nevoie de o victorie, iar ca să înfrângă Mercia, ce să mai zicem de Wessex, avea nevoie să captureze un burh. Erau și alte

burhuri pe care putea să le atace, dar Ceasterul îl tenta. Cel care stăpânește Ceasterul supraveghează căile maritime spre Irlanda și domină toată Mercia de Nord-Vest. Ar fi fost o victorie scumpă, însă Ragnall își permitea să piardă oameni. Avea să vină.

Era noapte, la două zile după ce luaserăm Eads Byrig, și stăteam deasupra porții de nord a Ceasterului, uitându-ne la cerul plin de stele strălucitoare. La un moment dat, Æthelflaed rupse tăcerea:

— Dacă vrea Ceasterul atât de mult, de ce n-a venit aici îndată ce-a debarcat? De ce să meargă întâi în nord?

— Fiindcă luând Northumbria și-a dublat oastea. Și nu vrea să aibă un inamic în spate. Dacă ne-ar fi asediat fără să cucerească Northumbria, i-ar fi dat timp lui Ingver să-și adune trupele.

— Ingver din Eoferwic e slab, zise ea cu dispreț.

Am rezistat tentației de a o întreba de ce, dacă într-adevăr credea asta, se opusese cu încăpățănare unei campanii în Northumbria. Cunoșteam răspunsul. Voia să consolideze întâi restul Merciei și n-ar fi invadat nordul fără ajutorul fratelui ei.

— Poate că e slab, am spus în schimb, dar este încă rege la Jorvik.

— Eoferwic, mă corectă ea.

— Și zidurile Jorvikului sunt formidabile, am continuat, și Ingver încă mai are oameni loiali. Dacă Ragnall i-ar lăsa un răgaz, Ingver ar putea să adune probabil o mie de oameni. Îndreptându-se spre nord, Ragnall îl presează, făcându-l să intre în panică. Northumbrienii au acum de ales între Ingver și Ragnall, și știi pe cine vor alege.

— Pe Ragnall, murmură Æthelflaed.

— Fiindcă este un animal și un luptător. Se tem de el. Dacă Ingver mai are o brumă de judecată, acum este pe o navă, în drum spre Danemarca.

— Și tu crezi că Ragnall o să vină aici?

— În mai puțin de o săptămână, am zis. Poate chiar mai repede, mâine sau poimâine.

Se uită la vâlvătaia de la orizont. Focurile fuseseră aprinse de oamenii noștri care rămăseseră la Eads Byrig. După ce terminau de distrus fortificația, speram să găsească o cale de a captura puținele nave pe care Ragnall le lăsase pe malul nordic al fluviului Mærese. Îl pusesem pe tânărul Æthelstan la comandă; deși mă asigurasesem că avea în preajmă câțiva războinici mai în vârstă care să-l sfătuiască,

mi-am atins ciocanul de la gât și m-am rugat zeilor să nu facă vreo nebunie.

— Ar trebui să construiesc un burh la Eads Byrig, zise Æthelflaed.

— Ar trebui, dar n-o să ai timp înainte de sosirea lui Ragnall.

— Știu, spuse ea iritată.

— Oricum, fără Eads Byrig n-o să-i fie ușor.

— Ce l-ar împiedica să facă altă fortificație?

— Noi o să-l împiedicăm, am spus cu hotărâre. Știi cât i-ar lua să înalțe o palisadă zdravănă în jurul aceluși deal? Nu trebuia de mântuială făcută de Haesten, ci o palisadă în toată puterea cuvântului? I-ar lua toată vara! Și tu ai o armată care vine încoace, avem fyrdul, o să-l depășim numeric peste o săptămână și n-o să-i lăsăm niciun răgaz. Facem raiduri, omorâm, îl vânăm. Nu poate construi întărituri dacă oamenii lui sunt permanent în zale și se așteaptă să fie atacați. Îi măcelărim trupele plecate după provizii, trimitem pâlcuri de războinici în pădure, îi facem viața un adevărat iad. O să reziste cel mult două luni.

— O să ne atace aici.

— În cele din urmă o va face, și sper s-o facă! O să-l respingem. Zidurile astea-s prea puternice. M-ar îngrijora mai tare Brunanburh. Mai trimite niște oameni acolo și adâncește șanțul. Dacă ocupă Brunanburh, o să aibă fortificația lui, iar asta înseamnă necazuri pentru noi.

— O să întăresc burhul, zise ea.

— Șanțul să fie mai adânc și mai lat, și pune încă două sute de oameni în garnizoană. N-o să cucerească burhul acela niciodată.

— Totul va fi făcut, spuse Æthelflaed, apoi mă prinse de cot și zâmbi. Pari foarte încrezător.

— Până la sfârșitul verii eu o să am spada lui Ragnall, iar el o să aibă un mormânt în Mercia, am zis cu înverșunare.

Mi-am atins ciocanul de la gât întrebându-mă dacă, rostind aceste vorbe cu voce tare, nu le stârnisem pe cele trei norne care ne țes soarta la rădăcina copacului Yggdrasil. Nu era o noapte răcoroasă, dar am tremurat puțin.

Wyrd bið ful ārcæd.

În noaptea de dinaintea sărbătorii lui Eostre se iscă o altă bătaie în

fața tavernei Oala cu Pișat. Un frizon din slujba lui Æthelflaed fu ucis, în timp ce un alt oștean, unul de-al meu, își pierdu un ochi. Cel puțin vreo zece bărbați fură grav răniți înainte ca fiul meu și Sihtric să reușească să pună capăt încăierării. Fiul meu îmi aduse vestea, trezindu-mă în miezul nopții.

— Am reușit să-i oprim, dar era cât pe ce să iasă un masacru.

— Ce s-a întâmplat? am vrut să știu.

— Mus s-a întâmplat, zise el sec.

— Mus?

— E prea drăguță, și bărbații se bat pentru ea.

— La cât am ajuns acum? am mârâit.

— Trei nopți la rând, spuse Uhtred, dar asta este prima dată când moare careva.

— N-o să fie ultima, dacă n-o potolim pe cățeaua asta mică.

— Care cățea mică? întrebă Eadith.

Se trezise și acum stătea în fund, strângându-și blănurile de pe pat la piept.

— Mus, zise el.

— Șoarecele?

— E o târfă, am explicat. Uhtred, spune-i lui Byrdnoth că dacă mai iese vreo bătaie, îi închid nenorocita aia de tavernă!

— Nu mai lucrează pentru Byrdnoth, spuse fiul meu din ușă, unde silueta lui se vedea ca o umbră pe fundalul întunericului din curte. Și oamenii lui Æthelflaed vor să continue bătaia.

— Mus nu mai lucrează pentru Byrdnoth? am întrebat.

Mă ridicasem din pat și bâjbâiam pe jos după haine.

— Nu. Celelalte târfe n-o plăceau, era prea populară.

— Păi atunci ce mai caută la Oala cu Pișat?

— Nu este acolo, își vede de vrăji într-un șopron din vecini.

— Vrăji? am spus în zeflema în timp ce-mi trăgeam nădragii și o vestă împutită.

— Un șopron gol, zise Uhtred ignorându-mi întrebarea. E unul dintre fânarele care aparțin de Biserica Sfântului Petru.

O clădire de-a bisericii! Nu era deloc surprinzător. Æthelflaed dăduse bisericii jumătate dintre proprietățile din oraș, și jumătate dintre acele clădiri nu erau folosite. Bănuisem că Leofstan avea să-și oploșească infirmii și orfanii în câteva, dar eu plănuisem să le folosesc

pe cele mai multe pentru a adăposti fyrdul care urma să completeze garnizoana Ceasterului. Mulți oșteni deja sosiseră, bărbați și băieți din zona rurală având la ei topoare, sulite, sape și arcuri de vânătoare.

— O târfă într-o clădire a bisericii? am întrebat pe când îmi trăgeam cizmele. Noului episcop n-o să-i placă.

— S-ar putea să-i placă, chicoti Uhtred. E foarte înzestrată. Dar Byrdnoth vrea s-o alunge din șopron, zicând că-i duce la sapă de lemn afacerea.

— Și de ce n-o angajează înapoi? De ce nu le pune la punct pe celelalte fete cu niște palme și n-o ia în slujba lui pe cătea?

— Ea nu vrea nici în ruptul capului, zice că-l urăște pe Byrdnoth, le urăște pe celelalte fete și urăște Oala cu Pișat.

— Și idiotii ca tine îi dau de lucru, am spus nervos.

— Este un șoricel tare drăguț, zise el ghiduș.

Eadith chicoti.

— E scumpă? am vrut să știu.

— Nici vorbă! Dă-i un ou de rață, și te lipește de toți pereții șopronului!

— Ai vânătăi, nu-i așa? I-am întrebat, însă el nu răspunse. Deci se bat pentru ea chiar acum?

Uhtred ridică din umeri.

— Se băteau. Se uită peste umăr. Se pare că-i preferă pe războinicii noștri față de cei ai lui Æthelflaed, de aici pornește tot necazul. Sihtric are vreo zece oameni care-i țin deoparte acum, dar pentru câtă vreme?

Îmi acoperisem hainele cu o mantie, dar ezitam acum.

— Godric!

Am fost nevoit să strig de mai multe ori până când băiatul veni în goană. Era slujitorul meu, și unul chiar bun, dar ajunsese la vârsta la care putea să stea în zidul de scuturi, așa că trebuia să găsesc altul.

— Adu-mi cămașa de zale, spada și un coif, i-am cerut.

— Ai de gând să te bați? mă întrebă uimit fiul meu.

— Am de gând s-o sperii pe șoricioaică. Dacă-i stârnește pe oamenii noștri contra celor ai lui Æthelflaed, îi face jocul lui Ragnall.

În fața Oalei cu Pișat erau mai mulți războinici ale căror chipuri nervoase erau luminate de torțele de pe peretele tavernei, îl ocărau pe Sihtric care, cu vreo zece oameni, păzea aleea care părea să ducă la

șopronul cu pricina. Mulțimea tăcu atunci când am apărut. Merewalh se ivi în aceeași clipă și se uită chiorâș la zalele, coiful și spada pe care le purtam. Era îmbrăcat sobru în negru, cu o cruce de argint atârându-i la gât.

— Lady Æthelflaed m-a trimis, explică el, și nu este deloc mulțumită.

— Nici eu.

— Este la slujbă, bineînțeles. Și eu am fost acolo.

— Slujbă?

— Slujba de dinaintea Paștelui, spuse el. Ne rugăm în biserică toată noaptea și întâmpinăm zorii cântând.

— Ce viață sălbatică duceți voi, creștinii, am râs, apoi m-am uitat la mulțime. Gata, mergeți la culcare! Distracția s-a terminat!

Un oștean, cu mai multă bere în el decât rațiune, vru să protesteze, dar am pășit spre el cu mâna pe Răsuflarea-Șarpelui, și tovarășii lui îl traseră de acolo. Încruntat și cu o privire aspră, i-am așteptat să plece, apoi m-am întors spre Sihtric.

— Nenorocita aia de fată e tot în șopronul ei?

— Da, stăpâne.

Părea ușurat că venisem.

Eadith sosise și ea, înaltă și vizibilă într-o rochie lungă și verde și cu părul ei roșu ca focul prins nu prea strâns în creștetul capului. I-am făcut semn să intre pe alee, și fiul meu ne urmă. Fuseseră vreo zece oameni care așteptaseră în spațiul strâmt, dar dispăruseră când îmi auziseră vocea. Erau vreo cinci sau șase șoproane la capătul aleii, toate niște construcții joase din lemn folosite pentru depozitarea fânului, dar numai într-unul se vedea un licăr de lumină. Nu avea ușă, doar o deschidere pe sub care m-am aplecat să intru, însă m-am oprit pe loc.

Fiindcă, pentru numele zeilor, șoricioaica era superbă.

Frumusețea adevărată este rară. Cei mai mulți dintre noi suferim la un moment dat de pojar, așa că avem fețele pline de cicatrice, dinții care ne rămân se îngălbenesc, pielea are negi, bube și pete, și puțin asemenea căcărezelor de oaie. Orice tânără cu dinți albi și o piele curată e privită drept o frumusețe, dar fata asta avea mult mai mult. Avea o strălucire. M-am gândit la Frigg, muta care se măritase cu Cnut Ranulfson și care acum locuia pe domeniul fiului meu, deși el

credea că nu știu. Frigg era minunată, cu părul negru și un trup zvelt, dar fata asta era blondă, cu forme generoase. Era goală pușcă, cu picioarele ridicate, iar pielea ei fără vreun cusur părea să lucească de sănătate. Avea sânii plini, dar nu căzuți, ochii albaștri și vii, buzele cărnoase și fața plină de fericire până l-am smuls pe bărbatul dintre coapsele ei.

— Du-te și termină în vreun șanț, m-am răstit la el.

Era unul dintre oamenii mei. Își trase repede nădragii și țâșni din șopron de parcă douăzeci de draci îl mușcau de fund.

Șoricioaica se lăsă să cadă pe spate în fân și începu să se unduiască acolo, chicotind și zâmbind.

— Bine ai revenit, Lord Uhtred, îi spuse fiului meu, care nu zise nimic.

L-am observat roșind în lumina slabă și mișcătoare a felinarului pus pe o grămadă de fân.

— Vorbești cu mine, nu cu el, am mormăit.

Se ridică și-și curăță niște fire de paie de pe pielea perfectă. Nicio cicatrice, nicio pată, cu toate că atunci când se întoarse spre mine am observat un semn pe fruntea ei, un mic semn roșu de forma unui măr. A fost aproape o ușurare să văd că nu era chiar perfectă, fiindcă până și mâinile îi erau imaculate. Mâinile femeilor îmbătrânesc repede, arse de oale, uzate de fus și de leșie, dar Mus avea mâinile ca ale unui bebeluș, fine și fără cusur. Nu părea a fi preocupată în vreun fel de goliciunea ei.

Îmi zâmbi și făcu o jumătate de plecăciune cu respect.

— Seara bună, Lord Uhtred, rosti cu prefăcută sfială, ochii ei părând amuzați de furia mea.

— Cine ești?

— Mi se spune Mus.

— Cum te-au numit părinții tăi?

— Pacoste, spuse ea încă zâmbind.

— Atunci ascultă-mă bine, Pacoste, ai de ales. Ori lucrezi pentru Byrdnoth la Nagăț, aici în vecini, ori părăsești Ceasterul. Înțelegi?

Se încruntă și-și mușcă buza de jos, prefăcându-se că se gândea, apoi îmi zâmbi din nou larg.

— Mă bucuram doar de sărbătoarea lui Eostre, așa cum mi s-a spus că vă place să fie sărbătorită.

— Ce nu-mi place, am spus încercând să mă stăpânesc, este că un bărbat a murit bătându-se pentru tine în această noapte.

— Le spun să nu se bată, zise ea cu ochii mari și inocenți. Nu vreau să se bată! Vreau să...

— Știu ce vrei, m-am răstit, dar ce contează este ce vreau eu! Și îți spun că ori lucrezi pentru Byrdnoth, ori părăsești Ceasterul.

Își încreți nasul.

— Nu-mi place de Byrdnoth.

— De mine n-o să-ți placă nici atât.

— O, nu, râse ea. O, nu, stăpâne, niciodată!

— Lucrezi pentru Byrdnoth sau pleci!

— N-o să lucrez pentru el, stăpâne, e atât de gras și unsuros!

— Ai de ales, căteia ce ești.

Nu reușeam să-mi iau ochii de la sânii aceia splendizi și corpul ei mic, compact și generos în același timp; dându-și seama de stinghereala mea, se amuza de minune.

— De ce Byrdnoth? vru ea să știe.

— Fiindcă n-o să te lase să stârnești necazuri. O să ți-o tragi cu cine îți spune el să ți-o tragi.

— Inclusiv cu el, și e dezgustător! E ca și cum mi-ar trage-o un porc unsuros, spuse Mus cutremurându-se de groază.

— Dacă nu lucrezi la Nagăț, părăsești Ceasterul. Nu mă interesează unde mergi, dar pleci.

— Da, stăpâne, murmură ea, apoi se uită la Eadith. Pot să mă îmbrac, stăpâne?

— Îmbracă-te, am spus scurt. Sihtric?

— Stăpâne?

— O păzești în noaptea asta. Încui-o într-un hambar, mâine o s-o conduci pe drumul spre sud.

— Mâine este Paștele, stăpâne, nimeni n-o să călătorească, zise el agitat.

— Atunci ține-o liniștită până când cineva merge în sud! O pui pe un cal și te asiguri că nu se mai întoarce.

— Așa fac, stăpâne.

— Și mâine dărâmi șoproanele astea, i-am poruncit fiului meu.

— Da, tată.

M-am uitat iarăși la mica pacoste.

— Și dacă te întorci, o să te biciuiesc până o să-ți iasă coastele la iveală, înțelegi?

— Înțeleg, stăpâne, zise ea cu voce resemnată. Îi zâmbi lui Sihtric, temnicerul ei, apoi se aplecă să caute într-o grămadă de fân. Hainele îi erau aruncate acolo în dezordine, și se puse în genunchi pentru a și le aduna. Mă duc să mă îmbrac, promit că n-o să vă mai fac neazuri.

Cu acele cuvinte țâșni înainte și dispăru printr-o gaură din peretele din fundul șopronului. O mână mică se strecură înapoi și apucă o pelerină sau o rochie, apoi se făcu nevăzută.

— După ea! am strigat.

Dispăruse prin gaură, lăsând o grămăjoară de monede și bucăți de argint lângă felinar. M-am aplecat, dar am văzut că gaura era prea mică pentru mine, așa că am ieșit înapoi pe alee. Nu era nicio trecere spre spatele șopronului și, până să ne croim drum prin casa învecinată, fata dispăruse demult. Stăteam la intrarea aleii, uitându-mă la strada goală și înjurând furios.

— Cineva trebuie să știe unde locuiește cățeaua, am spus.

— E un șoarece, zise fiul meu, așa că avem nevoie de o pisică.

Am mormăit. Cel puțin, mă gândeam, o speriasem, deci probabil avea să termine cu prostiile. Și de ce îi prefera pe oamenii mei față de cei ai lui Æthelflaed? Ai mei nu erau mai curați sau mai bogați. Mă gândeam că era doar o pacoste de femeie căreia îi plăcea să se bată bărbații pentru ea.

— Dărâmi șoproanele mâine, i-am spus fiului meu, și o cauți pe cățea. Găsește-o și închide-o undeva.

Eadith și cu mine am mers spre casă.

— E superbă, zise Eadith.

— Cu semnul ăla pe frunte? am întrebat, într-o încercare zadarnică de a mă preface că nu eram de acord.

— E superbă, insistă Eadith.

— Și tu ești, am spus, și așa și era.

Zâmbi auzind complimentul, dar pe chip i se citea tristețea.

— Câți ani are? Șaisprezece? Șaptesprezece? Când o găsești, ar trebui s-o măriți cu careva.

— Care bărbat s-ar însura cu așa o târfă? am întrebat nervos, gândindu-mă că tot ce voiam era s-o duc pe târfă în pat și să-mi bag plugul în trupul ei mic și crud.

— Poate că un soț ar împlânzi-o.

— Poate ar trebui să mă însor eu cu tine, am spus brusc.

Eadith se opri și se uită la mine. Eram chiar în fața bisericii unde se ținea slujba de Paște, și o rază de lumină venea prin ușa deschisă, umbrindu-i fața și reflectându-i-se pe lacrimile de pe obraji. Își întinse ambele mâini și mă prinse de obrăzarele coifului, apoi se ridică pe vârfurile picioarelor ca să mă sărute.

Dumnezeule, ce proști ne fac femeile!

Întotdeauna mi-a plăcut s-o serbez pe Eostre cum se cuvine, angajând jongleri, muzicanți și acrobați, dar apariția lui Ragnall cu câteva zile înainte de sărbătoare îi descurajase pe oameni să vină la Ceaster. Aceași frică îi făcuse pe mulți dintre invitații la înscăunarea lui Leofstan să rămână acasă, cu toate că Biserica Sfântului Petru era plină.

Înscăunare? Oare cine se credeau acești oameni? Regii stau pe tronuri. Lady Æthelflaed ar fi trebuit să aibă un tron, și câteodată îl folosea pe cel din Gleawecestre al răposatului ei soț, iar eu, ca lord, stăteam pe un tron atunci când judecam, nu fiindcă aș fi fost os regesc, ci fiindcă reprezentam justiția regală. Dar un episcop? De ce i-ar trebui un tron unui episcop cu creier de nevăstuică? Wulfheard avea un tron mai mare decât cel al regelui Edward, un jilț cu spătar înalt sculptat cu sfinți fără noimă și îngeri care strigau. L-am întrebat odată la ce-i trebuia un scaun atât de mare pentru fundul lui slab, și neghiobul mi-a spus că el era reprezentantul lui Dumnezeu în Hereford.

— E tronul lui Dumnezeu, nu al meu, îmi zisese, deși observasem că scrâșnea de nervi dacă altcineva îndrăznea să se așeze în jilțul sculptat.

— Zeul vostru vizitează vreodată Herefordul? am vrut să știu.

— Este omniprezent, deci da, șade pe tron.

— Deci tu stai în poala lui? Ce drăguț!

Cumva mă îndoiam că zeul creștin venea în vizită în Ceaster, fiindcă Leofstan își alesese un scăunel de mulș drept tron.

Scaunul cu trei picioare, pe care-l cumpărase din piață, îl aștepta în fața altarului. Voisem să mă strecur în biserică în ajun, să tai din două picioare o bucată de câte un deget, dar slujba de noapte îmi

zădărnicișe planul.

- Un scăunel? o întrebasesem pe Æthelflaed.
- E un om care se mulțumește cu puțin.
- Dar episcopul Wulfheard spune că este tronul zeului vostru.
- Și Dumnezeu se mulțumește cu puțin.

Un zeu modest! Ai putea la fel de bine să ai un lup fără dinți! Zeii sunt zei, azvârl cu fulgere și stârnesc furtuni, sunt stăpânii zilei și nopții, focului și gheții, cei care dau dezastre și triumfuri. Până în ziua de azi nu pricep de ce oamenii devin creștini, dacă nu cumva e pur și simplu vorba de faptul că celorlalți zei le mai place câte o glumă. De multe ori am bănuț că Loki, zeul farsor, a inventat creștinismul, fiindcă putoarea lui se simte peste tot în jurul acestei religii. Mi-i imaginez pe zei stând în Asgard într-o noapte, toți plictisiți și probabil beți, iar Loki îi amuză cu o snoavă tipică de-a lui. „Haideți să născocim un tâmplar”, sugerează el, „și să le spunem proștilor că era fiul singurului zeu, că a murit și a înviat, că a lecuit orbii cu bucăți de lut și că umbla pe apă!” Cine ar crede tâmpenia asta? Dar necazul cu Loki este că-și duce întotdeauna farsele prea departe.

Strada din fața bisericii era plină de arme, scuturi și coifuri aparținând bărbaților care asistau la înscăunare. Era nevoie să fie înarmați, sau măcar să fie aproape de armele lor, fiindcă cercetașii ne înștiințaseră că armata lui Ragnall se apropia. Îi văzuseră focurile de tabără în timpul nopții, iar zorile aduseseră urme de fum de-a lungul cerului din est. În scurtă vreme avea să descopere resturile de la Eads Byrig, m-am gândit. Apoi avea să se îndrepte spre Ceaster, motiv pentru care grămezile ordonate de arme și scuturi erau pregătite pentru bărbații din biserică. Atunci când se dădea alarma trebuiau să iasă și să urce pe ziduri.

Fuseseră câteva vești bune în acea dimineață. Æthelstan reușise să captureze două nave dintre cele lăstate de Ragnall pe malul nordic al fluviului Mærse. Amândouă aveau carenele late și provele înalte de nave de luptă, una cu bănci pentru șaiszeci de vâsle, cealaltă cu bănci pentru patruzeci.

- Celelalte erau trase pe uscat, îmi raportă Æthelstan, și nu le-am putut trage.
- Nu erau păzite?
- Erau vreo șaiszeci sau șaptezeci de oameni acolo, stăpâne.

- Tu câți ai avut?
- Șapte dintre noi au trecut fluviul, stăpâne.
- Șapte!
- Numai atâția știau să înoate.
- Tu știi să înoți?
- Ca un hering, stăpâne!

Æthelstan și însoțitorii lui se dezbrăcaseră în pielea goală și, în mijlocul nopții, trecuseră fluviul atunci când marea era la cota maximă. Reușiseră să taie funiile celor două nave ancorate, care plutiseră apoi în jos pe Mærse și erau acum legate în siguranță de rămășițele debarcaderului de la Brunanburh. Voisem să-l numesc iarăși pe Æthelstan la comanda garnizoanei de acolo, însă Æthelflaed insistase ca Osferth, fratele ei vitreg, să primească această însărcinare. Asta însemna că bietul prinț era condamnat acum să suporte slujba interminabilă care-l transforma pe părintele Leofstan în episcopul Leofstan.

M-am uitat în biserică de vreo două ori. Se plasmodia ca de obicei, în vreme ce vreo doisprezece preoți legănau cădelnițele scoțând un fum înecăcios. Un abate cu barba până la brâu începu o predică anostă care urma să dureze vreo două ceasuri, așa că m-am dus la taverna de peste drum. Când m-am mai uitat, l-am văzut pe Leofstan întins pe podeaua bisericii cu brațele desfăcute. Toți infirmii lui erau acolo, în timp ce lunaticii lui bolboroseau și zgredăneau în spatele bisericii, iar orfanii în veșminte albe se fâțâiau nerăbdători. Majoritatea celor prezenți erau îngenuncheați; puteam s-o văd pe Æthelflaed lângă nevasta episcopului care, ca întotdeauna, era înfofolită în straturi de haine și se bălăngănea înainte și înapoi cu mâinile împreunate sus deasupra capului, de parcă avea o viziune extatică. Era o modalitate tristă de a o sărbători pe Eostre, m-am gândit.

Am mers la poarta de nord, m-am urcat pe zid și m-am uitat spre câmpul gol. Fiul meu mi se alătură, dar nu zise nimic. Era la comanda gărzii în această dimineață, ceea ce însemna că era scutit de a participa la slujba din biserică. Amândoi stăteam într-o liniște amicală. În mod normal ar fi trebuit să fie un târg plin de forfotă pe pășunea dintre șanțul orașului și cimitirul roman, dar puținele tarabe fuseseră așezate pe strada principală. Eostre n-avea să fie mulțumită, dar speram să ne ierte, fiindcă nu era o zeiță răzbunătoare.

Auzisem povești despre ea în copilărie, cu toate că mi se spuneau în șoaptă, deoarece se presupunea că eram creștini. Apărea sprintărea la ivirea zorilor, împrăștiind flori pe pământ, animalele o urmau două câte două, iar elfii și spiridușii se adunau în jurul ei cu fluiere făcute din trestie și cu tobe făcute din capete de scaieți și-și intonau muzica sălbatică în timp ce Eostre cânta și purta lumea spre o nouă creație. Ar fi arătat ca Mus, mă gândeam, amintindu-mi de trupul ferm, de strălucirea pielii, de licărul de fericire din ochi și de ștrengăreala din zâmbet. Chiar și amintirea singurului ei defect, semnul din naștere în formă de măr, părea atrăgătoare acum. În cele din urmă am rupt tăcerea:

— Ai găsit-o pe fată?

— Încă nu, zise trist fiul meu. Am căutat peste tot.

— N-o ții ascunsă pentru tine?

— Nu, tată, jur.

— Trebuie să locuiască undeva!

— Am întrebat. Am căutat. Pur și simplu a dispărut! Își făcu semnul crucii. Mă gândesc că nu există cu adevărat, că e un duh al nopții.

— Nu fi idiot, am pufnit. Bineînțeles că există! Am văzut-o. Și tu ai făcut chiar mai multe cu ea decât doar s-o vezi!

— Dar nimeni nu a văzut-o de ieri-noapte, și era goală când a dispărut.

— A luat o mantie.

— Chiar și așa, cineva ar fi zărit-o! O fată pe jumătate goală, alergând pe străzi? Cum putea să dispară așa? Dar a dispărut! Tăcu încruntat. E un duh al nopții! O umbră a nopții!

O umbră a nopții? Luam în zeflema idea, dar umbrele acestea chiar existau. Erau stafii și duhuri și goblini, creaturi diabolice care apăreau doar noaptea. Și Mus, mă gândeam, era cu adevărat diabolică, stârnea necazuri asmuțindu-i pe oamenii mei contra războinicilor lui Æthelflaed. Și era prea perfectă ca să fie reală. Deci era o nălucă trimisă de zei să-și bată joc de noi? Să-și bată joc de mine, în orice caz, fiindcă îmi aminteam lumina felinarului pe sânii ei plini.

— Trebuie să fie oprită, am spus, dacă nu vrei o nouă încăierare între oamenii noștri și cei ai lui Æthelflaed.

— N-o să apară noaptea asta, zise nesigur fiul meu. N-o să

îndrăznească.

— Decât dacă ai dreptate și e o umbră a nopții, am spus atingându-mi ciocanul de la gât.

Apoi mi-am strâns talismanul între degete, fiindcă din pădurile din depărtare, din pădurile care acopereau pământul din jurul îndepărtatului Eads Byrig, venea armata lui Ragnall.

*

Oamenii lui Ragnall veneau în linie și era o imagine impresionantă, fiindcă linia nu venea din pădure pe drumul roman ca într-o lungă procesiune, ci apăru brusc la marginea copacilor și umplu la fel de brusc câmpul. Cu siguranță avuseseră nevoie de timp ca să pregătească acel aranjament menit să ne înspăimânte.

Unul dintre oamenii mei lovea bara de metal care atârna deasupra platformei de luptă, sunetul brutal și puternic adunând apărătorii pe ziduri.

— Continuă să-l lovești, i-am spus.

Vedeam oamenii ieșind repede din biserică și grăbindu-se să pună mâna pe scuturile, coifurile și armele îngrămădite pe stradă.

— Cinci sute? sugeră fiul meu.

M-am întors să mă uit la inamic. Am împărțit linia îndepărtată în două, apoi iar în două și am numărat caii, apoi am înmulțit rezultatul cu patru.

— Șase sute, mi-am dat cu părerea. Poate aceștia sunt toți caii pe care-i are.

— Are totuși mult mai mulți oameni.

— Două mii, cel puțin.

Șase sute de călăreți nu erau o amenințare pentru Ceaster, dar străjerul continua să lovească în bara de fier ca să dea alarma în oraș. Oamenii se urcau pe ziduri, și Ragnall putea să vadă vârfurile de sulică înmulțindu-se pe meterezele înalte de piatră. Îmi doream să atace. Nu este altă cale mai ușoară de a-ți omorî inamicul decât atunci când încearcă să asalteze un zid bine apărat.

— A fost cu siguranță la Eads Byrig, zise fiul meu.

Se uita spre est, acolo unde fumul de la rugul unde arsese cadavrele încă păta cerul. Se gândea că, mâniat de vederea capetelor tăiate, Ragnall avea să dea un asalt nechibzuit asupra orașului.

— N-o să atace azi, am spus. Poate că-i încăpățânat, dar nu-i prost.

Un corn sună din lunga linie de războinici care avansau peste pășune. Sunetul cornului era la fel de aspru ca bătaia barei noastre de fier. Vedeam pedestri în spatele călăreților, dar cu totul nu erau mai mult de șapte sute de inamici. Nu erau nici pe departe de ajuns ca să ne ia zidurile cu asalt, însă eu nu-mi adunam apărătorii în așteptarea unui atac, ci doar ca să-i arăt lui Ragnall că eram pregătiți pentru venirea lui. Nu făceam decât să ne etalăm forțele.

— Mi-aș dori să dea un asalt, zise meditativ fiul meu.

— Nu astăzi.

— O să piardă oameni dacă o face!

Spera să greșesc, deoarece își dorea să-i omoare pe dușmanii care ar fi încercat să escaladeze zidurile.

— Are de unde să piardă, am spus sec.

— Dacă aș fi în locul lui... începu fiul meu, apoi tăcu.

— Continuă.

— N-aș vrea să pierd două sute de oameni la Ceaster. Aș face raiduri adânc în Mercia. Aș merge în sud. Acolo sunt prăzi bogate, dar aici?

Am încuviințat din cap. Avea dreptate, desigur. Ceasterul era una dintre cele mai puternice fortărețe ale Merciei, iar teritoriul din jur nu oferea nici prăzi, nici robi. Oamenii plecaseră spre cel mai apropiat burh, luându-și familiile și animalele cu ei. Eram pregătiți pentru război, chiar voiam să dăm lupta, însă năvălitorii ar fi găsit în sud, în inima țării, ferme bogate și prăzi ușoare.

— O să pătrundă în Mercia, am spus, dar tot vrea să cucerească Ceasterul. N-o să atace azi, dar o să atace.

— De ce?

— Fiindcă nu poate fi rege al Britaniei fără să-i captureze burhurile. Și fiindcă Ceasterul e o izbândă a lui Æthelflaed. O sumedenie de bărbați sunt de părere că o femeie n-are ce căuta în fruntea unei țări, însă reușitele ei nu pot fi puse sub semnul întrebării. A fortificat întregul ținut! Soțul ei se temea de locul ăsta. Tot ce-a făcut el a fost să piardă vremea, pe când ea i-a alungat pe danezi de aici. Chiar și dacă n-ar mai face nimic, Ceasterul o să rămână victoria ei! Prin urmare, dacă-i iei orașul ăsta o faci să pară slabă. Iei Ceasterul, și ai deschis toată Mercia de Vest invaziilor. Dacă Ragnall câștigă aici, ar

putea distruge întreaga Mercie, și o știe. N-ar fi doar regele Northumbriei, ci și al Merciei, și pentru asta merită să piardă două sute de oameni.

— Dar fără Eads Byrig...

— Pierderea fortăreței i-a îngreunat sarcina, l-am întrerupt, dar tot are nevoie de Ceaster! Irlandezii îi împing pe normanzi afară din Irlanda, și unde să meargă? Aici! Dar nu pot veni dacă stăpânim fluviile.

Într-adevăr, faptul că nu reușiserăm să controlăm fluviile îi lăsase drum liber lui Ragnall în interiorul Britaniei, m-am gândit.

— Deci da, am continuat, bătălia pe care o dăm aici nu este doar pentru Ceaster, ci pentru tot! Pentru Mercia și, într-un final, și pentru Wessex.

Marea linie de călăreți se oprise, și un grup mai mic se apropia de oraș. Erau cam o sută de călăreți urmați de câțiva pedestrași, toți sub două stindarde mari. Unul avea toporul roșu al lui Ragnall, același simbol pe care-l arbora și fratele său, Sigtryggr, dar al doilea era nou pentru mine. Era un steag mare și negru. Doar atât, un steag negru cu aspect sinistru, fiindcă marginea îi fusese zdrențuită, astfel încât flutura în fâșii în vântul venit dinspre mare.

— Al cui steag este acela? am întrebat.

— Nu l-am văzut niciodată, zise fiul meu.

Finan, Merewalh și Æthelflaed veniră pe zid. Niciunul nu recunoscuse stindardul. Era la fel de mare ca acela al lui Ragnall, deci seniorul care arbora steagul negru și zdrențuit era egalul lui.

— Este o femeie acolo, zise Finan, care avea ochi de șoim.

— Nevasta lui Ragnall? întrebă Æthelflaed.

— Poate, zise Merewalh. Se spune că are patru.

— E o femeie în negru, continuă Finan. Își puse mâna streășină la ochi în timp ce se uita la inamicii care se apropiau. E pe calul mic chiar din fața steagului.

— O fi un preot? întrebă nesigur Merewalh.

Călăreții din spate începuseră să-și bată spadele de scuturi cu un sunet ritmic și amenințător. O vedeam pe femeie acum. Era îmbrăcată în negru, cu o glugă neagră peste cap, călărind pe un cal mic și negru care părea un pitic pe lângă armăsarii bărbaților care o înconjurau.

— N-ar avea un preot cu el, zise Finan. E o femeie, mai mult ca

sigur.

— Sau un copil, am spus.

Persoana de pe calul mic era la rândul său mică de statură.

Călăreții se opriră. Erau la vreo două sute de pași, cu mult dincolo de distanța la care am fi putut arunca o suliță sau un topor. Unii oameni din fyrd aveau arcuri, dar erau arcuri mici de vânătoare, care nu erau destul de puternice să străpungă zalele. Astfel de arcuri sileau inamicul să-și țină fața sub scut și erau utile la distanțe foarte mici, dar să tragi o săgeată la două sute de pași era o risipă care i-ar fi făcut pe dușmani să-și bată joc de noi. Doi arcași traseră, și am strigat la ei să-și pună jos armele.

— Au venit să discute, am spus, nu să lupte.

— Deocamdată, murmură Finan.

Îl vedeam destul de bine pe Ragnall. Era impunător ca întotdeauna, cu părul blond fluturând în vânt și cu pieptul tatuat și gol. Își îmboldi calul câțiva pași mai în față și se ridică în scări.

— Lord Uhtred, îți aduc daruri!

Se întoarse spre stindardul lui, iar pedestrașii își făcură loc printre cai și veniră spre ziduri.

— O, nu, icni Æthelflaed. Nu!

— Patruzeci și trei, am spus cu tristețe, știind că nici măcar nu trebuia să număr.

— Joacă-te cu diavolul, și-o să te arzi, mormăi Finan.

Patruzeci și trei de inamici cu spadele scoase împingeau patruzeci și trei de prizonieri spre noi. Războinicii, aliniați, se opriră, apoi îi împinseră pe prizonieri în genunchi. Prizonierii, având toți mâinile legate la spate, erau în majoritate bărbați, dar erau și câteva femei care se uitau cu disperare la steagurile noastre de pe ziduri. Habar n-aveam cine erau prizonierii, dar în mod limpede erau saxoni și creștini. Ei reprezentau răzbunarea.

Cu siguranță lui Ragnall i se spusese despre cele patruzeci și trei de capete care-l așteptau la Eads Byrig, și acesta era răspunsul lui. Nu puteam face nimic. Aveam oameni pe ziduri, însă nu mă gândisem să păstrez un pâlc de călăreți gata să iasă rapid din cetate. Puteam doar să le ascultăm pe victime văitându-se și doar să ne uităm cum cădeau spadele, cum sângele lucios stropea zorii și capetele se rostogoleau pe pământ. Ragnall ne aruncă zâmbetul său larg în timp

ce oamenii lui își ștergeau armele de hainele victimelor.

Apoi veni un ultim cadou, un ultim prizonier.

Acel prizonier nu putea umbla, așa că era adus legat pe spinarea unui cal. În primele clipe nu mi-am dat seama dacă era femeie sau bărbat, vedeam doar că era un om îmbrăcat în alb. Când fu azvârlit de pe cal în iarba îmbibată de sânge, niciunul dintre noi nu vorbi. Apoi am văzut că era un bărbat, și l-am socotit mort până când se învârti încet. Purta straie albe preoțești, dar ce era ciudat era că partea din față a sutanei sale era peticită cu roșu aprins.

— Dumnezeuule, șopti Finan.

Fiindcă sutana nu era peticită. Era pătată de sânge. Omul se ghemui de parcă ar fi vrut să-și ostoiască durerea dintre picioare, și în acel moment călărețul în negru dădu pinteni calului său înainte.

Se apropie, indiferent la pericolul sulitelor, săgeților sau topoarelor noastre, iar când se opri, la doar câțiva metri de șanț, își dădu jos gluga pelerinei și se uită la noi. Era o bătrână cu fața ridată și aspră, cu părul rar și alb, cu buzele strânse într-o linie subțire de ură.

— Ce i-am făcut lui, zise ea arătând spre rănitul care zăcea în spatele ei, o să vă fac și vouă! Vouă, tuturor! Câte unul pe rând! Brusc, scoase un mic cuțit curbat. O să vă jugănesc băieții, femeile voastre o să fie curve, copiii o să fie robi, fiindcă sunteți blestemați. Toți!

Țipă acest ultim cuvânt și roti prin aer cuțitul de jugănit ca pentru a-l arăta tuturor apărătorilor de pe ziduri.

— Toți o să muriți! Sunteți blestemați de zi și de noapte, de foc și de apă, de soartă!

Vorbea limba noastră, limba engleză.

Preț de câteva clipe se legănă în față și în spate în șa, de parcă și-ar fi adunat forțele, apoi respiră adânc și îndreptă cuțitul spre mine.

— Iar tu, Uhtred de Bebbanburg, Uhtred de Nimic, o să mori ultimul și cel mai încet, fiindcă i-ai trădat pe zei! Ești blestemat! Toți sunteți blestemați! Chicoti ca o nebună înainte să îndrepte din nou lama spre mine: Zeii te urăsc, Uhtred! Ai fost fiul lor, ai fost favoritul lor, ai fost iubit de ei, însă ai ales să-ți folosești darurile pentru zeul cel fals, pentru împutitul zeu creștin, iar acum adevărații zei te urăsc și te blestemă! Vorbesc cu zeii, ei mă ascultă, o să mi te dea mie și-o să te omor atât de încet, încât moartea ta o să dureze până la Ragnarok!

Cu aceasta, zvârli cuțitul spre mine, însă arma se ciocni de zid și căzu în șanț. Zgrițuroaica se întoarse spre pădure, urmată de ceata de călăreți.

— Cine este? șopti Æthelflaed.

— Numele ei este Brida, am spus.

Preotul jugănit își întoarse fața schimonosită spre mine și strigă după ajutor:

— Tată!

Era fiul meu.

PARTEA A DOUA

Oastea strigoilor

Șapte

Brida.

Era saxonă, crescută în credința creștină; o copilă sălbatică, prima mea iubită, o fată pătimașă cum rar vedeai. La fel ca mine, îi găsise pe vechii zei, dar, în timp ce eu acceptasem întotdeauna că zeul creștinilor are tot atâta putere ca ai noștri, Brida se convinsese că zeul creștin era un demon, iar creștinismul era un rău care trebuia eradicat dacă voiam ca lumea să mai fie bună vreodată. Se căsătorise cu dragul meu prieten, Ragnar, devenise mai daneză decât danezii; încercase să mă corupă, să mă atragă, să mă lămurească să lupt pentru danezi contra saxonilor, și mă ura din clipa în care refuzasem. Era văduvă acum, dar tot stăpânea marea fortăreață a lui Ragnar de la Dunholm, care, după Bebbanburg, era cea mai formidabilă cetate din Northumbria. Acum trecuse de partea lui Ragnall și, după cum aveam să aflu mai târziu, declarația ei de sprijin pentru războinicul normand fusese de ajuns ca să-l facă pe bietul rege Ingver să plece în exil. Brida își pusese oastea în slujba lui Ragnall și-l convinsese pe acesta să vină în sud. Datorită ei, inamicii noștri aveau acum puterea să atace Ceasterul și să accepte acele pierderi care urmau să îmbibe zidurile romane cu sânge nordic.

Ferește-te de ura unei femei.

Dragostea se transformă în ură. O iubisem pe Brida, însă avea o furie pe care n-aș fi putut-o egala vreodată, o furie care, după cum credea ea, izvora direct din urgia zeilor. Brida îi dăduse numele Răsuflării-Șarpelui, ea făcuse vrăji pe spadă fiindcă, încă din copilărie, era convinsă că zeii îi vorbeau. Fusese o fată cu părul negru, slabă ca o nuia, de o ferocitate arzătoare asemănătoare focului care-l omorâse pe bătrânul Ragnar și pe care-l priviserăm împreună din copacii înalți.

Singurul copil pe care-l avusese Brida fusese al meu, dar băiatul se născuse mort; nu mai zămislise de atunci, așa că acum progeniturile ei erau cântecele pe care le îngâna și blestemele pe care le scuipa. Tatăl lui Ragnar, Ravn orbul, prevestise că Brida va ajunge skaldă și vrăjitoare, și așa și fusese, dar din soiul cel mai ticălos. Era o vrăjitoare uscată, cu părul alb, care-și psalmodia cântecele despre creștini morți și despre triumfătorul Odin. Cântece ale urii.

— Ce vrea ea, i-am spus lui Æthelflaed, este să-l ia pe zeul vostru și să-l crucifice înapoi pe copacul lui.

— A revenit la viață o dată, zise ea cu evlavie, și se va ridica din nou.

Nu i-am băgat în seamă vorbele.

— Și vrea ca întreaga Britanie să-i venereze pe vechii zei.

— Un vis vechi și răsuflat, pufni Æthelflaed în zeflema.

— Doar fiindcă a fost visat acum multă vreme nu înseamnă că nu poate deveni realitate, i-am atras atenția.

Mă refeream la visul nordicilor de a stăpâni întreaga Britanie.

Din când în când, armatele lor invadaseră Mercia și Wessexul și-i măcelăriseră pe saxoni în lupte, însă nu reușiseră niciodată să cucerească întreaga insulă. Regele Alfred, tatăl lui Æthelflaed, îi învinsese, salvase Wessexul, și de atunci saxonii nu conteniseră să-i împingă spre nord. Acum, un nou conducător, mai puternic decât oricare dinainte, ne amenința cu visul acela de demult.

Din punctul meu de vedere, războiul era pentru pământ. Asta poate fiindcă unchiul meu îmi furase pământul, îmi furase ținutul sălbatic din jurul Bebbanburgului, iar ca să-mi iau înapoi moșia trebuia mai întâi să-i înfrâng pe danezii care o înconjurau. Întreaga mea viață se rotise în jurul acelei fortărețe bătute de vânturi de la marginea mării, nu mă gândeam decât la pământul care-mi fusese luat.

Pentru regele Alfred, pentru fiul său Edward și fiica sa Æthelflaed, miza o constituia tot pământul, anume regatele saxonilor. Alfred salvase Wessexul și acum fiica lui îi împingea pe nordici din Mercia, în timp ce fratele ei, Edward al Wessexului, recupera teritoriile din Anglia de Est. Dar amândoi mai aveau o cauză pentru care merita să moară: zeul lor. Luptau pentru zeul creștin, și aveau să-și ia țara înapoi doar dacă-i făceau lui voia.

— Englaand va fi țara lui Dumnezeu, spusese cândva regele Alfred.

Dacă va exista, va exista datorită Lui, pentru că El așa dorește.

Câtva timp o numise chiar Godland, dar numele nu prinsese.

Brida cunoștea o singură cauză, ura ei față de zeul creștin. Pentru ea, războiul era o luptă între zei, între adevăr și minciună, și le-ar fi permis bucuroasă saxonilor să-i omoare pe toți nordicii dacă și-ar fi abandonat religia și s-ar fi întors la vechii zei din Asgard. Și acum, în sfârșit, găsisese un mare comandant dornic să folosească spada și sulița și toporul ca să se lupte pentru zeii ei. Cât despre Ragnall, mă îndoiam că-i păsa de zei. Voia pământ, tot pământul, și voia ca războinicii experimentați ai Bridei să vină din fortăreața lor de la Dunholm și să se alăture armatei sale.

Și fiul meu?

Fiul meu.

Îl renegasem, îl dezmoștenisem, îi dădusem cu piciorul, iar acum, când dușmanul mi-l azvârlise dinainte, nu mai era bărbat. Fusese jugănit. Sângele de pe sutană i se uscăse.

— Este pe moarte, murmură trist episcopul Leofstan făcând semnul crucii deasupra feței palide a lui Uhtred.

Purtase numele dat mereu celui mai mare băiat din familie, dar i-l luasem atunci când devenise preot creștin. Îl numisem în schimb Iuda, deși el își spunea Oswald. Părintele Oswald, cunoscut pentru cinstea și evlavia lui, și cunoscut pentru că era fiul meu. Fiul meu rătăcitor. Am îngenuncheat lângă el și l-am strigat pe vechiul lui nume.

— Uhtred? Uhtred!

Însă nu putea să răspundă. Tremura cu fruntea plină de sudoare. După acel strigăt disperat, „Tată!”, părea incapabil să mai vorbească. Încerca, dar dintre buze nu-i ieșea decât un geamăt de durere sfâșietoare.

— Este pe moarte, repetă episcopul Leofstan. Are febra morții, stăpâne.

— Atunci salvează-l, m-am răstit.

— Să-l salvez?

— Asta faci tu, nu? Îi vindeci pe nenorociții de bolnavi? Așa că fă-l bine.

Mă privi speriat.

— Soția mea... Începu, apoi șovăi.

— Ce e cu ea?

— Ea îi vindecă pe bolnavi, stăpâne, are atingerea lui Dumnezeu în mâinile sale. Este harul ei, stăpâne.

— Atunci du-l la ea.

Folcbald, unul dintre războinicii mei frizoni, un om cu o forță extraordinară, îl ridică pe Uhtred în brațe ca pe un copil; așa l-am dus în oraș, urmându-l pe episcop, care o luase repede înainte. Ne conduse la una dintre casele mai bune de pe strada principală, o casă cu o curte înconjurată de coloane, de unde vreo zece uși duceau în camere mari. Semăna cu casa mea din Ceaster, și era să fac o remarcă ironică despre apetența episcopului pentru lux, când am văzut că arcada din jurul curții era plină de bolnavi întinși pe straturi de paie.

— Nu este loc pentru toți înăuntru, îmi explică episcopul, apoi privi cum portarul infirm luă o bară metalică scurtă și lovi o a doua bară care atârna din tavan. Asemenea clopotului meu de alarmă, scotea un sunet aspru. Am văzut femei cu mantii și glugi grăbindu-se să ajungă sub pragurile umbrite ale ușilor. Surorile nu stau în tovărășia bărbaților decât dacă aceștia sunt bolnavi, muribunzi sau răniți, mă lămuri prelatul.

— Sunt călugărițe? am întrebat.

— Sunt o comunitate de surori laice, și una aproape de inima mea! Majoritatea sunt femei sărace care doresc să-și dedice viețile în slujba lui Dumnezeu, în timp ce altele sunt păcătoase. Își făcu semnul crucii. Femei decăzute – făcu o pauză de parcă nu se putea aduna laolaltă ca să rostească vorbele, apoi șopti: Femei care umblă la colț de stradă, stăpâne! Dar toate, ființe dragi pe care le-am ajutat să se mântuiască.

— Târfe, vrei să spui.

— Femei decăzute, stăpâne, da.

— Și locuiești aici cu ele? am întrebat sarcastic.

— O, nu, stăpâne! Era mai amuzat decât jignit de întrebare. Nu s-ar cuveni! Doamne ferește, nu! Draga mea soție și cu mine avem un sălaș pe aleea din spatele fierăriei. Slavă Domnului că nu sunt bolnav, muribund sau rănit.

În sfârșit, portarul puse jos bucata de fier. Pe când se stingea ultimul ecou al zgomotului, o femeie înaltă și slabă se apropie de noi de-a lungul curții. Avea umeri lați, o față sumbră și mâini ca lopețile.

Leofstan era înalt, dar această femeie îl depășea.

— Sfinția Ta? rosti ea sever.

Se uita fix la Leofstan, cu brațele încrucișate, privindu-l de sus cu asprime.

— Soră Ymma, spuse umil Leofstan în timp ce arăta spre muribundul plin de sânge din brațele lui Folcbald. E un preot rănit îngrozitor. Are nevoie de grija soției mele.

Sora Ymma, care arăta de parcă ar fi făcut o treabă foarte bună într-un zid de scuturi, se uită în jur și într-un final arată spre un colț al arcadei.

— Este loc aco...

— I se va da propria lui cameră, am întrerupt-o, și un pat.

— El...

— Va avea propria sa cameră și un pat, am repetat dur, doar dacă nu vrei ca oamenii mei să golească locul ăsta de creștini! Eu comand în acest oraș, femeie, nu tu!

Sora Ymma se enervă și încercă să protesteze, dar episcopul o potoli.

— Vom găsi loc, soră!

— Veți avea nevoie de loc, am spus. Săptămâna viitoare o să vină cel puțin încă o sută de răniți. M-am întors și am arătat cu degetul spre Sihtric. Găsește spațiu pentru episcop. Două case, trei! Spațiu pentru răniți!

— Răniți? întrebă îngrijorat Leofstan.

— Va urma o bătălie, Sfinția Ta, și n-o să fie purtată cu mânuși.

Fiul meu fu cărat într-o cămăruță din cealaltă parte a curții, unde fu pus cu grijă pe un pat. Murmură ceva și m-am aplecat să ascult, dar cuvintele nu aveau nicio noimă. Gemând, se ghemui într-un colț al așternutului.

— Faceți-l bine, m-am răstit la sora Ymma.

— Dacă asta este voia Domnului.

— Este voia mea!

— Sora Gomer se va ocupa de el, îi spuse episcopul sorei Ymma.

Părea să fie singura membră a ordinului care avea voie să discute cu bărbații, o sarcină pe care în mod evident o îndeplinea în silă.

— Sora Gomer este soția Domniei Tale? am întrebat, amintindu-mi ciudatul nume.

— Da, este, Domnul fie lăudat, și este o ființă dragă și minunată.

— Ce nume straniu, am spus uitându-mă la fiul meu care gemea pe pat, pradă agoniei.

Episcopul zâmbi.

— A fost botezată Sunngifu de către mama ei, dar, când dragele surori renasc întru Iisus Hristos, li se dă un nou nume, un nume de botez, așa că draga mea Sunngifu este cunoscută acum drept sora Gomer. Și odată cu noul ei nume, Dumnezeu i-a dat puterea vindecării.

— Într-adevăr, i-a dat, murmură sumbru sora Ymma.

— Și va avea grijă de el, mă asigură episcopul, și noi ne vom ruga pentru el!

— Și eu mă voi ruga, am spus atingându-mi ciocanul de la gât.

Am plecat. Ajuns la poartă, m-am întors și le-am văzut pe surorile cu pelerine și glugi ieșind în grabă din ascunzătorile lor și îndreptându-se spre camera fiului meu. Mi-am atins din nou ciocanul de la gât. Crezusem că-mi uram fiul cel mai mare, dar nu era așa. Așa că l-am lăsat acolo, ghemuit în jurul cumplitei sale răni, iar el tremură și transpiră, și bâigui tot felul de aiureli din cauza febrei, dar nu muri în acea zi, nici în următoarea.

Și eu m-am răzbunat.

*

Zei mă iubeau, fiindcă în acea noapte trimiseră nori negri dinspre vest. Erau nori care întunecau cerul, grii și sumbri, și apăruseră brusc, adunându-se în cerul serii pentru a umbri apusul. Odată cu norii veniă ploaia și vântul. Acei nori sumbri aduseră și ocazia, și cu ocazia se iscă și cearta.

Cearta se dezlănțuise în marea sală, în timp ce strada romană pavată din fața ei duduia de zgomotul cailor. Era zgomotul marilor armăsari de luptă care-și loveau copitele de pavajul de piatră, cai care nechezau și fornăiau în timp ce bărbații încercau să-i înșeeze în ploaia dezlănțuită. Adunam călăreți, războinici ai furtunii.

— O să lase Ceasterul fără apărare! protestă Merewalh.

— Fyrdul va apăra orașul, am spus.

— Fyrdul are nevoie de războinici experimentați! insistă Merewalh. Rar i se întâmplase să nu fie de acord cu mine; dimpotrivă, fusese

unul dintre cei mai puternici susținători ai mei, chiar și atunci când îl slujise pe Æthelred, care mă ura, însă propunerea mea din acea noapte furtunoasă îi stârnea îngrijorarea. Fyrdul poate lupta, admise el, dar au nevoie de oameni instruiți să-i ajute!

— Orașul n-o să fie atacat, m-am răstit. Tunetul bubui de-a lungul cerului nocturn, trimițând câinii care stăteau în marea sală spre colțurile întunecate. Ploaia lovea în acoperiș și picura în mai multe locuri pe vechile dale romane.

— Pentru ce altceva s-ar fi întors Ragnall, dacă nu ca să ne atace? Întrebă Æthelflaed.

— N-o să atace în noaptea asta și n-o să atace mâine, am spus. Ceea ce ne dă o șansă de a-l sfârteca pe nenorocit.

Eram îmbrăcat pentru luptă. Purtam o tunică din piele lungă până la genunchi, pe sub cea mai bună cămașă de zale a mea, prinsă la brâu cu o centură groasă de care atârna Răsuflarea-Șarpelui. Pantalonii din piele îmi erau băgați în cizme înalte întărite cu benzi din fier, iar pe antebrațe mi se înșirau verigile de războinic. Godric, servitorul meu, îmi ținea coiful cu creastă în formă de lup, o lance cu coada groasă și scutul cu capul de lup al Bebbanburgului pictat pe scândurile de salcie prinse cu bare de fier. Eram îmbrăcat pentru luptă, și mulți din sală erau intimidați de ceea ce vedeau.

Cynlæf Haraldson, tânărul favorit al lui Æthelflaed, despre care se zvonea că urma să se însoare cu fiica ei, era de partea lui Merewalh. Până acum avusese grijă să nu se pună contra mea, folosind lingușiri și fiind de acord cu tot, ca să evite orice confruntare, dar ce sugeram acum i se părea de neacceptat.

— Ce s-a schimbat, stăpâne? Întrebă el respectuos.

— Să se schimbe?

— Când Ragnall a fost aici data trecută, nu voiai să-i trimiți pe oameni în pădure.

— Te temei de ambuscade, adăugă Merewalh.

— Oamenii lui erau la Eads Byrig, am spus. Era refugiul lui, fortăreața lui. Ce rost avea să intrăm direct într-o ambuscadă și să murim la poalele fortificațiilor lui?

— Încă are... începu Cynlæf.

— Nu, nu are! m-am răstit. Nu știam că palisada era falsă! Am crezut că era o fortăreață! Acum e doar un vârf de deal.

— Ne depășește numeric, zise posomorât Merewalh.

— Întotdeauna ne va depăși numeric, am spus. Dar atunci când vom omorî destui dintre oamenii lui, noi îl vom depăși numeric.

— Lucrul sigur... începuse Æthelflaed, apoi șovăi.

Ședea într-un jilț mare, un adevărat tron, luminat de focul care juca în vatra din mijlocul sălii. Vădit îngrijorată, ascultase cu atenție, ochii ei trecând de la un vorbitor la altul. În spatele jilțului erau adunați preoți care credeau și ei că planurile mele erau nesăbuite.

— Lucrul sigur? am îndemnat-o, dar ea se mulțumi să scuture din cap ca pentru a spune că se răzgândise.

— Lucrul sigur este că Ceasterul nu trebuie să cadă! Oamenii murmurară în semn de aprobare și părintele Ceolnoth, încurajat de sprijin, păși în lumina focului, lângă scaunul lui Æthelflaed. Ceasterul este cea mai nouă dioceză a noastră! Controlează zone agricole mari! Apără calea maritimă. Este un zid contra galezilor! Apără Mercia de nordul păgân! Nu trebuie să fie pierdut!

Se opri brusc, amintindu-și probabil de sălbăția cu care întâmpinam de obicei sfaturile militare venite de la preoți.

— Luați aminte la ziduri, ca să putem să le povestim și generațiilor viitoare! sâsâi fratele lui printre puținii dinți rămași.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă-și pierduse și creierii odată cu dinții, dar toți ceilalți preoți murmurară și dădură viguros din cap.

— Cuvintele psalmistului, îmi explică părintele orb Cuthbert.

Cuthbert era singurul preot care mă sprijinea, dar el fusese întotdeauna excentric.

— N-o să avem ce le spune generațiilor viitoare dacă pierdem zidurile! sâsâi iarăși părintele Ceolberth. Trebuie să apărăm zidurile! Nu putem abandona zidurile Ceasterului.

— Este cuvântul Domnului, lăudat fie Domnul, zise Ceolnoth.

Cynlæf îmi zâmbi și-mi spuse lingușitor:

— Doar un prost ți-ar ignora sfatul, și înfrângerea lui Ragnall este scopul Domniei Tale, bineînțeles, dar apărarea Ceasterului e la fel de importantă!

— Și să lăsăm zidurile fără apărare... zise abătut Merewalh, dar nu și mai termină gândul.

Tunetul bubui din nou. Ploaia curgea prin gaura din acoperiș și fâsâia pe vatră.

— Dumnezeu vorbește! zise părintele Ceolnoth.

Care zeu? Thor era zeul tunetului. Voiam să le-o reamintesc, însă i-aș fi ridicat pe toți împotriva mea.

— Trebuie să ne adăpostim de furtună, și tunetul este semnul că trebuie să stăm în spatele acestor ziduri, spuse Ceolberth.

— Ar trebui să rămânem... începu Æthelflaed, dar fu întreruptă.

— Iertați-mă, spuse episcopul Leofstan. Doamnă dragă, vă rog, iertați-mă!

Æthelflaed păru enervată de întrerupere, dar reuși să zâmbească grațios.

— Sfinția Ta?

— Ce a spus Domnul nostru? întrebă episcopul în timp ce se îndrepta șchiopătând spre spațiul deschis de lângă vatră, unde ploaia îi uda sutana. A spus Domnul nostru că trebuie să stăm acasă? Ne-a încurajat să ne ghemuim lângă foc? Le-a spus discipolilor Lui să închidă ușa și să stea la taifas lângă vatră? Nu! Și-a trimis discipolii mai departe! Doi câte doi! Și de ce? Fiindcă le-a dat putere peste dușmanul care era mult mai puternic!

Vorbea cu pasiune, și, uimit, mi-am dat seama că mă sprijinea.

— Împărăția Cerurilor nu se propovăduiește stând acasă, continuă aprins episcopul, ci mergând mai departe, așa cum a poruncit Domnul nostru!

— Sfântul Marcu, îndrăzni un preot foarte tânăr.

— Foarte bine spus, părinte Olbert! Porunca se găsește într-adevăr în Evanghelia lui Marcu!

Un alt bubuit cutremură noaptea. Vântul se întetea, urlând în beznă în timp ce câinii din sală scheunau. Ploaia cădea și mai tare acum, prăvălindu-se în flăcările lucitoare cu un fâsâit neîncetat.

— Ni s-a poruncit să mergem mai departe! zise episcopul. Să mergem înainte și să cucerim!

— Părinte episcop, începu Cynlæf.

— Ciudate sunt căile Domnului, zise Leofstan fără să-l bage în seamă. Nu pot să-mi explic de ce Dumnezeu ne-a binecuvântat cu prezența lordului Uhtred, dar un lucru știu. Lordul Uhtred câștigă bătălii! Este un războinic foarte puternic în oastea lui Dumnezeu! Se opri brusc, înfiorându-se, și mi-am amintit de durerile bruște care-l chinuiau. Pentru o clipă păru în agonie, cu o mână strângându-și

sutana în dreptul inimii, apoi trăsăturile i se destinseră. Este aici vreun războinic mai mare decât lordul Uhtred? întrebă el. Dacă este, să se ridice în picioare! Majoritatea bărbaților erau deja în picioare, dar păreau să înțeleagă la ce se referea Leofstan. Știe cineva de aici mai multe despre război decât lordul Uhtred? Este aici vreunul care să bage spaima mai tare în inamic? Făcu o pauză, așteptând, dar nimeni nu vorbi. Nu neg că se află într-o teribilă greșeală cu privire la credința noastră, că are nevoie de mila lui Dumnezeu și de iertarea lui Hristos, însă Dumnezeu ni l-a trimis și nu trebuie să ne lepădăm de acest dar. Se plecă în fața lui Æthelflaed. Doamnă, iertați-mi umilele opinii, dar vă îndemn să-l ascultați pe lordul Uhtred.

Îmi venea să-l pup.

Æthelflaed se uită prin sală. Fulgerul luminează gaura din acoperiș, urmat de un tunet monstruos care cutremură cerul. Bărbații se mutau de pe un picior pe altul, dar nimeni nu-l contrazise pe înaltul prelat.

În acele din urmă, Æthelflaed se ridică pentru a arăta că discuția se încheiase.

— Merewalh, vei rămâne în oraș cu o sută de oameni. Ezită o clipă, uitându-se la mine, apoi se hotărî: Toți ceilalți îl vor însoți pe lordul Uhtred.

— Plecăm cu două ore înainte de răsărit, am spus.

— Răzbunarea este a mea! zise voios episcopul.

Greșea. Era a mea.

Plecam din Ceaster să-l atacăm pe Ragnall.

Comandam aproape opt sute de oameni prin întuneric. Am ieșit călare pe poarta de nord într-o furtună mai sălbatică decât oricare alta pe care mi-o amintesc. Tunetele umpleau cerul, fulgerele brăzdau norii, ploaia biciuia și vântul vuia ca urletele blestemaților. Îi aveam pe oamenii mei și pe oamenii lui Æthelflaed, războinici ai Merciei, soldați ai furtunii, toți călare pe armăsari buni, toți în zale și înarmați cu spade, lănci și topoare. Episcopul Leofstan ne strigase binecuvântări de pe platforma de deasupra porții, însă glasul îi era sufocat de vijelie.

— Faceți lucrarea lui Dumnezeu! Domnul este cu voi, binecuvântarea Lui este cu voi!

Lucrarea lui Dumnezeu era să-l zdrobim pe Ragnall. Și bineînțeles că era un risc. Poate chiar în acel moment, războinicii lui Ragnall se

strecurau prin ploaie spre Ceaster, pregătindu-se să lupte și să moară pe un zid roman. Era însă puțin probabil. Nu aveam nevoie nici de semne divine, nici de cercetași ca să știu că Ragnall nu era încă pregătit să asedieze Ceasterul.

Ragnall se mișcase repede. Își luase marea armată și se îndreptase spre Eoferwic, iar acel oraș, cheia nordului, căzuse fără luptă, așa că normandul se întorsese ca să dea atacul la Ceaster. Oamenii lui mărșăluiseră fără încetare. Erau obosiți. Ajunseseră la Eads Byrig doar pentru a găsi fortăreața distrusă și îmbibată de sânge, iar acum trebuiau să dea piept cu o cetate romană apărată strașnic. Aveau nevoie de o zi sau două, poate chiar mai mult, ca să facă scările, să găsească provizii și să aștepte ca oamenii mai înceți să ajungă din urmă grosul armatei.

Merewalh și ceilalți aveau bineînțeles dreptate. Cea mai simplă și mai sigură cale de a păstra Ceasterul era să stăm în spatele zidurilor și să-i lăsăm pe oamenii lui Ragnall să moară pe zidurile sale. Și ar fi murit. Mare parte din fyrd sosise, țăranii aducându-și topoarele, sapele și sulite. Își aduseseră familiile și animalele, așa că străzile erau pline acum de vite, porci și oi. Deși zidurile Ceasterului aveau să fie bine apărate, asta nu l-ar fi oprit pe Ragnall să încerce un atac, dar, dacă stăteam la adăpostul fortificațiilor și-l așteptam să se năpustească, am fi lăsat toată zona rurală din jur la mila lui. Ar fi dat un asalt și acel asalt ar fi dat greș, dar atât de mare îi era armata, încât își putea permite acel eșec, după care să atace din nou. Și în tot acest timp trupele lui ar fi pătruns adânc în Mercia, arzând și omorând, luând robi și capturând animale, iar armata lui Æthelflaed ar fi fost blocată în Ceaster, incapabilă să apere țara pe care jurase să o apere.

Așa că voiam să-l alung de la Ceaster. Voiam să-l lovesc năprasnic.

Voiam să-l lovesc în bezna de la sfârșitul nopții, să-l lovesc în timp ce bubuia tunetul lui Thor din furtuna providențială, să-l lovesc sub biciuirea fulgerelor lui Thor, să-l izbesc în ploaia și vântul zeilor. Aveam să stârnesc haosul. Sperase că Eads Byrig avea să-i ofere un refugiu, însă acum nu-i rămăsese alt refugiu decât scuturile oamenilor lui, iar acei oameni aveau să se ghemuiască în furtună, înfrigurați și obosiți, pe când noi călăream spre ei pentru a-i omorî.

Și urma s-o omor pe Brida. Gândindu-mă la fiul meu, la fiul meu

jugănit care se chircea pe patul durerii sale, am atins mânerul Răsufării-Șarpelui și mi-am jurat că lama ei va gusta sânge înainte de răsăritul soarelui. Voiam s-o găsec pe Brida, vrăjitoarea care-l tăiase pe fiul meu, și am jurat s-o fac pe ființa aceea diabolică să urle până când vocea ei avea să înece până și tunetul puternic al lui Thor.

Cynlæf îi comanda pe oamenii lui Æthelflaed. L-aș fi preferat pe Merewalh, dar Æthelflaed voia pe cineva de încredere care să apere zidurile Ceasterului și insistase ca Merewalh să rămână, trimițându-l pe Cynlæf în locul lui. Îi spusese favoritului ei că trebuia să-mi dea ascultare.

Æthelflaed, bineînțeles, voise să vină și ea, însă câștigasem disputa, spunându-i că n-avea ce căuta în haosul unei lupte în lumina chioară a zorilor loviți de furtună.

— Va fi un masacru, doamna mea, îi spusese, nimic altceva decât un masacru. Pe deasupra, dacă vei fi acolo va trebui să-ți dau o gardă, iar acei bărbați nu vor putea participa la luptă. Am nevoie de toți și nu vreau să-mi fac griji pentru Domnia Ta.

Îmi acceptase șovăielnic argumentele, trimițându-l în locul ei pe Cynlæf, care acum călărea în tăcere aproape de mine. Nu ne grăbeam. Singura lumină venea de la fulgerele intermitente care se întindeau până la pământ și albeau cerul, dar n-aveam nevoie de lumină. Planul era simplu. Voiam să provocăm haos, iar pentru asta trebuia doar să ajungem la marginea pădurii și să așteptăm acolo până ce lumina difuză a dimineții avea să dezvăluie copacii printre umbrele nopții, permițându-ne să înaintăm în siguranță spre măcel.

Un fulger ne arată că ajunseserăm la capătul pășunii. În fața noastră totul era negru, copaci și tufe și fantome. Când ne-am oprit sub rafalele necruțătoare de ploaie, Finan își aduse calul lângă al meu. Îi auzeam șaua scârțâind și sunetul înfundat al copitelor pe pământul ud.

— Asigură-te că sunt bine desfășurați, am spus.

— Sunt, zise Finan.

Le ordonasem călăreților să formeze opt grupuri care aveau să avanseze separat, indiferent de ce ar fi făcut celelalte. Eram o greblă cu opt colți, o greblă care avea să curețe pădurea. Singurele reguli erau că grupurile trebuiau să omoare, trebuiau să evite zidul de scuturi care urma să se formeze negreșit și trebuiau să asculte

semnalul de retragere. Plănuiam să fiu înapoi la Ceaster pentru micul dejun.

Asta dacă nu cumva inamicul prinsese de veste. Dacă nu cumva santinelele ne văzuseră venind, ne văzuseră argințați în beznă luminată de fulgerele lui Thor. Dacă nu-și atingeau deja scuturile cu margine de fier pentru a face zidul menit să ne aducă moartea. În clipele de așteptare, mintea se furișează într-o peșteră a lașității și scheaună să fie cruțată. Gândindu-mă că totul putea să dea greș, am simțit tentația de a-mi pune oamenii la adăpost, de a-i duce înapoi la Ceaster ca să apere zidurile și să-i ucidă pe inamicii care ne-ar fi asaltat. Nimeni nu m-ar fi învinuit, iar dacă Ragnall ar fi fost omorât sub zidurile de piatră ale Ceasterului, poezii ar fi izvodit o nouă baladă a lui Uhtred care ar fi fost cântată în sălile de ospete din toată Mercia. Mi-am atins ciocanul de la gât. Pe toată lungimea șirului de copaci bărbații își atingeau talismanele, rugându-se zeului sau zeilor lor, simțind cum frica le îngheța oasele mai abitir decât ploaia care-i uda până la piele sau vântul care sufla mânios.

— Acuși, spuse Finan cu voce joasă.

— Acuși, am răspuns.

Lumina lupului este acea lumină ciudată între întuneric și lumină, între noapte și zori. Nu sunt culori, nu e decât cenușiul de oțel al spadei, al ceții, cenușiul care înghite fantomele și elfii și goblinii. Vulpile își caută vizuinile, viezurii intră în pământ și bufnițele zboară în scorburi. Un nou tunet zgudui cerul. Mi-am ridicat privirea, lăsând ploaia să-mi izbească fața, și m-am rugat la Thor și la Odin. „Fac asta pentru voi”, am spus, „pentru distracția voastră.” Zeii se uită la noi, ne răsplătesc și câteodată ne dau pedepse. La rădăcinile lui Yggdrasil, cele trei scorpii priveau zâmbind; poate își ascuțeau foarfecele? M-am gândit la Æthelflaed, câteodată atât de rece și câteodată atât de disperată pentru căldură. O ura pe Eadith, care mi-era atât de loială și atât de iubitoare și care se temea atât de mult de ea. Amintindu-mi de Mus, acea creatură a întunericului care-i înnebunea pe bărbați, m-am întrebat dacă ea se temea de cineva și dacă nu cumva de fapt era un mesager al zeilor.

M-am uitat înapoi spre pădure. Acum puteam desluși în beznă formele copacilor și perdeaua de ploaie.

— Acuși, am spus din nou.

— În numele Domnului, murmură Finan făcându-și semnul crucii. Dacă îl vezi pe Conall, zise mai tare, este al meu.

— Dacă îl văd pe Conall, e al tău, i-am promis.

Godric îmi dăduse lancea grea, dar preferam spada, așa că am scos Răsuflarea-Șarpelui din teacă și am ținut-o întinsă, privindu-i luciul lamei ca o tresărire de lumină cețoasă în întuneric. Un cal necheză ușor. Am ridicat spada și am sărutat oțelul.

— Pentru Eostre, am spus, pentru Eostre și Mercia!

Și umbrele de sub copaci se dizolvară în forme, în tufe și trunchiuri, în frunze care se mișcau în vânt. Încă era noapte, dar lumina zorilor venise.

— Să mergem, i-am spus lui Finan, apoi mi-am ridicat vocea într-un strigăt. Să mergem!

Timpul furișării trecuse. Acum totul era viteză și zgomot. M-am aplecat în șa, atent la crengile joase, lăsându-l pe Tintreg să-și aleagă singur calea. Lumina creștea. Ploaia lovea în frunze, pădurea era plină de zgomotul cailor, vântul izbea crengile înalte într-o furie nebună. Așteptam să aud cornul dușmanilor noștri care să sune adunarea, dar nu se întâmplă nimic. Fulgerul lumină spre nord, apoi se auzi tunetul și abia apoi am văzut prima lumină palidă a unui foc în față. Focuri de tabără!

Oștenii lui Ragnall erau în luminișuri, și dacă aveau santinele, ori nu ne zăriseră, ori trecuserăm pe lângă ele. Peste câteva clipe, lumina tremurată a focurilor care se luptau cu ploaia torențială deveni mai clară. Am văzut umbre printre focuri. Unii oameni erau treji, probabil de pază la focuri, însă habar n-aveau că ne îndreptam spre ei să-i ucidem. Apoi, departe în dreapta mea, acolo unde drumul roman intra în pădure, am auzit strigăte și am știut că măcelul începuse.

Dimineața aceea a fost sălbatică. Ragnall crezuse că ne adăposteam în spatele zidurilor Ceasterului, speriați de cruzimea pe care o arătase cu ocazia sărbătorii lui Eostre; în schimb, am năvălit asupra oamenilor lui odată cu tunetul, luându-i pe nepregătite. Când am țâșnit dintre copaci într-un luminiș larg am văzut niște adăposturi amărâte încropite din crengi. Un bărbat ieși dintr-unul și ridică privirea, moment în care Răsuflarea-Șarpelui îl izbi direct în față.

Un altul fugea, și l-am împuns în spate cu vârful lamei. Peste tot în

jurul meu, călăreții răneau și omorau.

— Continuați, am strigat, continuați!

Asta era doar o mică tabără într-un luminiș, tabăra principală era încă în față. O lumină deasupra copacilor întunecați arăta unde erau aprinse focurile pe vârful lui Eads Byrig, așa că am călărit într-acolo.

Înapoi printre copaci. Lumina creștea, umbrită de norii de furtună, dar vedeam în față bucata lată de pământ de pe care fuseseră tăiați copacii; acolo, printre buturugi, își aveau tabăra majoritatea războinicilor lui Ragnall, și acolo i-am și omorât. Am țâșnit din pădure cu spadele însângerate și, trecând ca niște năluci printre oamenii panicați, i-am căsăpit. Femeile țipau, copiii plângeau. Uhtred comanda grupul din dreapta mea, tăind fugarii care se zburătăceau din calea spadelor noastre. Tintreg se lovi de un bărbat și-l aruncă în flăcări, iar nefericitul începu să țipe când părul îi luă foc. Am lovit din nou cu Răsuflarea-Șarpelui pentru a doborî un alt dușman care fugea cu ochii larg căscați, având cămașa de zale în brațe. În fața mea, la câțiva pași, un războinic își strigă sfidarea, așteptându-mi șarja cu o lance, dar se întoarse, auzind copite în spatele lui, și muri sub un topor frizon care-i zdrobi țeasta. Oameni abia treziți se târau prin primul șanț și peste valul de pământ, și acum un corn suna din vârful vechiului fort. Am dat pinteni calului într-un grup de inamici, lovind sălbatic în jos cu Răsuflarea-Șarpelui, în timp ce Godric năvălea în ei cu lancea, despiciând burta unui bărbat. Tintreg se aruncă asupra altuia, mușcându-l de față, apoi se năpusti înainte în timp ce tunetul sfâșia cerul deasupra noastră. Berg trecu pe lângă mine chiuind, cu o încurcătură de mațe atârându-i de spadă. Lovi cu sete, își întoarse calul, apoi lovi din nou. Omul pe care-l mușcase Tintreg se dădu înapoi, cu mâinile peste fața distrusă și cu sângele țâșnindu-i printre degete.

Cel mai strălucitor lucru în acea lumină difuză nu erau focurile, ci sângele dușmanilor reflectând fulgerele bruște.

Am dat pinteni calului spre intrarea fortului ruinat și am văzut că un zid de scuturi se formase acolo de-a latul cărării. Războinicii fugeau să se alăture tovarășilor, împingându-se în rânduri și alipindu-și scuturile rotunde pentru a lăți zidul. Stindardele erau atât de ude de ploaie, încât nici măcar vântul puternic al dimineții nu le putea face să fluture. Fiul meu trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre cărare, dar

I-am chemat înapoi.

— Lasă-i!

Cel puțin o sută de oameni păzeau poteca spre intrare. Caii nu puteau să-i spulbere. Eram sigur că Ragnall era acolo, Brida la fel, ambii sub stindardele lor îmbibate de apă, dar moartea lor trebuia să aștepte până într-o altă zi.

Veniserăm să ucidem, nu să luptăm contra unui zid de scuturi.

Le spuseseam oamenilor mei că fiecare trebuia să ucidă un singur om, căci scopul era să înjumătățim armata lui Ragnall. Mai mult răneam decât ucideam, dar un rănit îi provoacă mai multe necazuri inamicului decât un mort. Un cadavru poate fi îngropat sau ars, poate fi jelit și abandonat, pe când răniții au nevoie de îngrijire. Vederea unor oameni cu ochi lipsă sau burți însângerate sau oase rupte care ies prin piele înspăimântă pe oricine. O armată rănită este o armată lentă, plină de groază, și l-am încetinit și mai mult pe Ragnall mânăndu-i caii în pădure. Am mânăat și femeii și copiii, omorându-i pe cei care ne sfidau. Oamenii lui Ragnall aveau să știe că femeile lor erau în mâinile noastre și copiii lor erau destinați piețelor noastre de sclavi. Războiul nu este drept, însă Ragnall adusese războiul în Mercia, gândindu-se că o țară condusă de o femeie avea să fie ușor de cucerit. Acum descoperea exact cât de ușor era.

M-am uitat la Cynlæf cum vâna trei bărbați, toți înarmați cu sulite și toți încercând să-i eviscereze calul înainte să-l omoare pe el. Se descurcă ușor cu ei, folosindu-și iscusința de călăreț și de luptător cu spada pentru a-i răni pe doi și a-l omorî pe al treilea.

— Impresionant, spuse Finan cu ciudă.

Tânărul saxon își întoarse calul și lovi repede cu spada pentru a tăia brațul unui om de la cot la umăr, apoi folosi greutatea calului pentru a-l împinge la pământ pe ultimul inamic, unde îl omorî rapid, aplecându-se din șa și împungându-l cu spada. Cynlæf văzu că-l urmăriserăm și ne zâmbi larg.

— Bună vânătoare în dimineața asta, stăpâne! strigă el.

— Sună din corn, i-am spus lui Godric, care rânjea fiindcă ucisese și supraviețuise luptei.

Era timpul să plecăm. Îi distruseserăm taberele lui Ragnall, îmbibaserăm zorii în sânge și ne răniserăm dușmanul de moarte. Stârvurile zăceau printre focurile de tabără, care se stingeau acum

sub biciuirea ploii. O bună parte a armatei lui Ragnall supraviețuise, și acei oameni erau pe vârful colinei, de unde puteau doar să se uite cum călăreții noștri dezlanțuiți îi vânau pe ultimii supraviețuitori din taberele de jos. Am privit prin ploaia torențială și cred că l-am văzut pe Ragnall stând lângă o mogâldeață într-o pelerină neagră, probabil Brida.

— Fratele meu este acolo, spuse amar Finan.

— Îl vezi?

— Îl văd și-l miros, zise el vârându-și spada în teacă. În altă zi. Tot îl omor eu.

Ne-am întors. Veniserăm, omorâserăm, iar acum plecam, mânând cai, femei și copii în fața noastră prin pădurea răvășită de furtună. Nimeni nu ne urmări. Oamenii lui Ragnall, plini de încredere din cauza aroganței comandantului lor, se adăpostiseră de furtună, iar noi veniserăm cu tunetele și plecam cu zorile.

Am pierdut unsprezece oameni. Doar unsprezece. Doi, știam, își mânaseră caii peste șanțuri spre zidul de scuturi de pe vârful lui Eads Byrig, dar restul? N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu acei nouă oameni, dar era un preț mic pentru haosul pe care-l pogorâsem asupra oștii lui Ragnall. Omorâserăm sau răniserăm trei sau patru sute de oameni, iar la Ceaster am descoperit că puseseăm mâna pe o sută șaptesprezece cai, șaiszeci și opt de femei și nouăzeci și patru de copii. Chiar și Ceolberth și Ceolnoth, preoții care-mi purtau o ură înverșunată, aplaudau în timp ce prizonierii erau mânați în cetate.

— Lăudat fie Domnul! exclamă părintele Ceolnoth.

— Cea mai mare laudă fie a Lui! sâsâi fratele lui printre dinții lipsă. Când o captivă strigă la el, păși în față și o plesni tare peste cap. A dat norocul peste tine, femeie, ești în mâinile Domnului! Vei fi creștină acum!

— Atâția copilași pentru Hristos! exclamă episcopul Leofstan, uitându-se cu înflăcărare la copiii care plâneau.

— Pentru piețele france de sclavi, murmură Finan.

Am coborât din șaua lui Tintreg, mi-am desfăcut centura și i-am dat Răsuflarea-Șarpelui lui Godric.

— Curăț-o bine, i-am spus, și unge-o. Apoi găsește-l pe părintele Glædwine și trimite-l la mine.

Godric se holbă neîncrezător.

— Vreți un preot?

— Îl vreau pe părintele Glædwine, am zis, așa că adu-l.

Apoi am mers să caut ceva de mâncare.

Părintele Glædwine era unul dintre preoții lui Æthelflaed, un tânăr cu o frunte palidă și înaltă și o privire mereu încruntată. Se spunea că era învățat, produsul uneia dintre școlile lui Alfred din Wessex, și Æthelflaed îl folosea pe post de grămătic. Îi scria scrisorile, îi copia legile și întocmea acte de donație pentru pământuri, dar reputația lui mergea dincolo de astfel de sarcini mărunte. Era poet, faimos pentru imnurile pe care le compunea. Acele imnuri erau cântate de călugări în biserici și de harpiști în sălile de ospete, și eu fusesem silit să ascult câteva în palatul lui Æthelflaed. Mă așteptasem să fie plictisitoare, dar descoperisem că spuneau niște povești pasionante. Unul dintre cele mai bune cântece ale sale era despre o femeie fierar care făurise cuiele folosite la crucificarea zeului creștin.

Fuseseră trei cuie și trei blesteme. Ca urmare a primului, unul dintre copiii ei fusese mâncat de un lup, al doilea îl făcuse pe soțul ei să se înece într-o hazna, iar al treilea îi dăduse ei boala tremuratului și-i transformase creierul într-o zeamă, toate acestea dovedind, bineînțeles, puterea zeului creștin.

Era o poveste bună și de aceea îl chemasem pe Glædwine, care arăta de parcă propriul său creier fusese transformat în zeamă când ajunsese în curtea casei mele, unde Godwin îmi băga cămașa de zale într-un butoi. Apa se înroșise.

— E sânge, i-am spus lui Glædwine, care părea agitat.

— Da, stăpâne, bâigui el.

— Sânge păgân.

— Lăudat fie Domnul, zise el, apoi, amintindu-și că eram păgân, adăugă iute: Pentru că ați scăpat cu viață, stăpâne.

M-am căznit să-mi dau jos tunica de piele pe care o purtam pe sub cămașa de zale. Puțea. Curtea era plină de oameni, dar așa era tot timpul. Veneau să caute dreptate, favoruri, ori pur și simplu să-mi amintească faptul că existau. Acum așteptau la adăpostul pasajului acoperit care mărginea curtea. Încă ploua, cu toate că bună parte din violența furtunii trecuse. L-am văzut pe Gerbruht, marele frizon, printre ei. Împingea un prizonier în genunchi. Nu-l recunoșteam, dar bănuiam

că era unul dintre oamenii lui Æthelflaed care fusese prins la furat. Gerbrucht dădu să-mi explice, dar i-am spus că aveam să mă ocup de el mai târziu. M-am întors apoi spre preotul cel palid.

— Vei scrie un cântec, Glædwine.

— Da, stăpâne.

— Un cântec despre Eads Byrig.

— Desigur, stăpâne.

— Cântecul va povesti cum Ragnall Regele Mării, Ragnall cel Crud, a venit la Ceaster și a fost înfrânt.

— A fost înfrânt, stăpâne, repetă Glædwine clipind când ploaia îi intră în ochi.

— Vei scrie despre cum oamenii lui au fost doborâți, cum i-au fost capturate femeile, cum au fost luați în sclavie copiii lui.

— Luați în sclavie, stăpâne.

— Și cum bărbații Merciei și-au dus spadele la inamic și i-au făcut să se târască în noroi.

— Noroi, stăpâne.

— Va fi un cântec al triumfului, Glædwine!

— Desigur, stăpâne. Se încruntă, apoi privi neliniștit în jur. Dar nu aveți poezii Domniei Voastre, stăpâne? Harpiștii Domniei Voastre?

— Și ce vor cânta poezii mei despre Eads Byrig?

Își flutură mâinile pătate de cerneală, întrebându-se ce răspuns voiam.

— Vor vorbi despre victoria Domniei Voastre, desigur, stăpâne...

— Și exact asta nu vreau! I-am întrerupt. Acesta va fi un cântec despre victoria lui Lady Æthelflaed, înțelegi? Pe mine lasă-mă la o parte! Vei spune că Lady Æthelflaed i-a condus pe bărbații Merciei către măcelul păgânilor, vei spune că zeul vostru a călăuzit-o și i-a dat victoria.

— Dumnezeuul meu? Întrebă uimit.

— Vreau un poem creștin, idiotule.

— Vreți un... începu idiotul, apoi își luă seama. Triumful lui Lady Æthelflaed, da, stăpâne.

— Și prințul Æthelstan, am adăugat, să-l pomenești și pe el. Æthelstan luptase alături de fiul meu și se descurcase bine.

— Da, stăpâne, și pe prințul Æthelstan.

— A omorât mulți dușmani! Să spui asta! Că Æthelstan i-a

preschimbat pe păgâni în stârvuri. Țsta e un cântec despre Æthelflaed și Æthelstan, nici nu trebuie să-mi menționezi numele. Poți să spui că am stat la Ceaster cu un deget de la picior rănit.

— Un deget rănit, stăpâne, repetă Glædwine încruntându-se. Vreți ca această victorie să fie pusă în seama Atotputernicului?

— Și a lui Æthelflaed, am insistat.

— Și este perioada de după Paște, murmură Glædwine ca pentru sine.

— Sărbătoarea lui Eostre, l-am corectat.

— Pot să spun că este victoria de Paște, stăpâne! zise el cu înflăcărare.

— Poate să fie ce-ți place, m-am răstit, dar cântecul ăsta trebuie să răsune în fiecare sală de ospete. Îl vreau strigat în Wessex, auzit în Anglia de Est, spus galezilor, cântat în Franția. Fă-l bine, preotule, fă-l sângeros, fă-l atrăgător!

— Bineînțeles, stăpâne!

— Cântecul înfrângerii lui Ragnall, am zis, cu toate că, desigur, Ragnall nu fusese înfrânt, nu încă.

Mai mult de jumătate din armata lui încă era în picioare, și acea jumătate probabil încă ne depășea numeric, dar îl făcusem să pară vulnerabil. Venise de peste mare și ocupase Northumbria cu o îndrăzneală impresionantă, iar poveștile despre aceste reușite aveau să se răspândească iute ca gândul, creându-i faima de cuceritor, așa că era timpul să le spunem oamenilor că Ragnall putea fi înfrânt și că avea să fie înfrânt. Și era mai bine ca Æthelflaed să fie prezentată drept blestemul lui Ragnall, fiindcă mulți n-ar fi îngăduit să răsune cântecele despre Uhtred în sălile lor de ospete. Eu eram păgân, ei erau creștini. Aveau să asculte totuși cântecul lui Glædwine, care acorda zeului bătut în cuie toate meritele și le domolea frica față de Ragnall. Iar acei proști care încă mai credeau că o femeie nu trebuie să conducă aveau să asculte acum un cântec despre triumful unei femei.

l-am dat aur lui Glædwine. Ca majoritatea poetilor, pretindea că se apucase de izvodit cântece fiindcă nu avusese de ales. „N-am cerut niciodată să fiu poet”, îmi zisese cândva, „dar cuvintele îmi vin pur și simplu, stăpâne. Îmi vin de la Sfântul Duh! El este inspirația mea!” Probabil acesta era adevărul, deși am observat că Sfântul Duh era

mai darnic cu inspirația atunci când adulmeca aur sau argint.

— Scrie bine, i-am spus, apoi i-am făcut semn să plece.

În clipa în care Glædwine își croi drum spre poartă, oamenii din curte se repeziră să-și spună păsurile, dar sulițașii mei îi opriră. Am dat din cap spre Gerbruht.

— Tu urmezi.

Gerbruht își împinse prizonierul spre mine.

— E un om din nord, stăpâne, unul dintre gunoaiele lui Ragnall.

— Atunci de ce are ambele mâini? am întrebat. Luaserăm și câțiva bărbați prizonieri, laolaltă cu femeile și copiii, și ordonasem să le fie tăiate mâinile cu care mânuiau spadele înainte să le dăm drumul. Ar trebui să fie înapoi la Eads Byrig, am spus, cu un ciot însângerat în loc de încheietură.

Am luat o ulcică cu bere de la o slujnică și am dat-o pe gât. Când m-am uitat înapoi, am văzut că prizonierul plângea. Era un bărbat arătos, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu o față plină de cicatrice din lupte și obrajii tatuați cu topoare. Eram obișnuit să văd băieți plângând, dar acesta era un bărbat cu înfățișare aspră care plângea cu sughituri. Asta îmi stârni curiozitatea, căci majoritatea bărbaților se arată curajoși sau chiar sfidători când urmează să-și primească pedeapsa.

— Așteaptă, i-am spus lui Gerbruht, care scosese un cuțit.

— N-aveam de gând să-l ciopârțesc aici! protestă frizonul. Nu aici. Doamnei voastre Eadith nu-i place sângele întins peste tot prin curte. Vă amintiți de scroafa pe care am tăiat-o de Yule? Doamna n-a fost deloc încântată! Îl lovi pe prizonierul care bocea. Și pe asta nu l-am prins în timpul luptei de dimineață, stăpâne, tocmai ce a ajuns.

— Tocmai a ajuns?

— A călărit până la poartă, stăpâne. Îl urmăreau niște nenorociți, dar a izbutit să se strecoare înăuntru.

— Să vedem ce-i cu el, am spus folosindu-mi cizma pentru a ridica bărbia prizonierului. Cum te cheamă?

— Vidarr, stăpâne, bolborosi el printre suspine.

— Normand? Danez?

— Normand, stăpâne.

— De ce ești aici, Vidarr?

Luă o gură mare de aer. Gerbruht, crezând că n-avea de gând să răspundă, îl plesni peste cap.

— Soția mea! spuse repede Vidarr.

— Soția ta.

— Soția mea! repetă el, și fața i se schimonosi de durere. Soția mea, stăpâne.

— Lasă-l în pace, i-am zis lui Gerbruht, care era cât pe ce să-l lovească din nou. Spune-mi despre soția ta, i-am ordonat lui Vidarr.

— Este prizoniera voastră, stăpâne.

— Și?

Vocea îi era puțin mai tare decât o șoaptă.

— Este soția mea, stăpâne.

— Și o iubești? am întrebat cu asprime.

— Da, stăpâne.

— Ba Dumnezeu din ceruri o iubește, chicoti Gerbruht. Probabil că deja a fost...

— Liniște, m-am răstit. Cui i-ai jurat credință? I-am întrebat pe Vidarr.

— Jarlului Ragnall, stăpâne.

— Și ce te aștepti să fac eu? Să-ți dau înapoi nevasta și să te las să pleci?

— Nu, stăpâne.

— Un bărbat care-și calcă jurământul, am spus, nu este demn de încredere.

— Am jurat și față de Askatla, stăpâne.

— Askatla? Este soția ta?

— Da, stăpâne.

— Și acel jurământ este mai puternic decât cel dat lui Ragnall?

Cunoștea răspunsul, însă nu voia să-l spună cu voce tare.

În schimb, își ridică privirea și se uită la mine.

— O iubesc, stăpâne.

Suna jalnic și o știa și el, dar dragostea era cea care-l împinsese la umilință. O femeie poate face asta. Ele au o asemenea putere. Oricât am repeta că jurământul față de suzeranul nostru este jurământul care ne ghidează viețile, jurământul care se află deasupra tuturor celorlalte jurăminte, puțini bărbați nu s-ar lepăda de toate jurămintele de pe pământ pentru o femeie. Am călcat și eu jurăminte. Nu sunt mândru de asta, dar aproape de fiecare dată când s-a întâmplat a fost pentru o femeie.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să nu te trimit la moarte, i-am spus lui Vidarr. Cum nu zise nimic, am adăugat: Sau să nu te trimit înapoi la jarlul Ragnall.

Nu îndrăznim să recunoaștem că femeile au această putere, așa că eram dur cu el.

Normandul se mulțumi să scuture din cap, neștiind ce să-mi răspundă. Apoi, observând privirea lacomă a lui Gerbruht, încercă o ultimă variantă disperată.

— Știu de ce fiul Domniei Voastre a venit la Ragnall!

— Fiul meu?

— Preotul, stăpâne. Se uită la mine deznădăjduit, căci îmi lua tăcerea drept furie. Preotul pe care l-a tăiat vrăjitoarea, stăpâne, adăugă el cu voce joasă.

— Știu ce i-a făcut, am mârâit.

— Cruțați-mă, stăpâne, și-o să vă slujesc!

Mă făcuse curios. L-am ridicat fața cu mâna dreaptă.

— De ce a mers fiul meu la Ragnall? am întrebat.

— Era un sol de pace, stăpâne.

— Un sol? m-am mirat. De la cine?

— Din Irlanda, stăpâne! spuse Vidarr, părând convins că eu știam deja. De la fiica Domniei Voastre.

Preț de o clipă am fost prea uluit ca să mai vorbesc. Doar mă uitam la el. Ploaia îi cădea pe față, însă nu mai băgam în seamă vremea.

— Stiorra? am întrebat în cele din urmă. De ce ar trimite ea un sol de pace?

— Fiindcă ei se află în război, stăpâne!

— Care ei?

— Ragnall și fratele lui!

Vidarr deschise gura să spună mai multe, dar l-am amuțit printr-o clătinare a capului. Deci Sigtryggr era și el inamicul lui Ragnall? Ginerele meu îmi era aliat?

Am strigat către Godric:

— Adu-mi Răsuflarea-Șarpelui! Acum!

Se grăbi să-mi îndeplinească porunca. M-am uitat în ochii lui Vidarr, am ridicat spada și l-am văzut tresărind, apoi am lovit tare în jos, astfel încât vârful ei lovi în pământul moale dintre două lespezi. Mi-am pus mâinile în jurul mânerului.

— Jură-mi credință, i-am poruncit.

Îmi cuprinse mâinile în palme și jură să fie omul meu, să-mi fie credincios, să mă slujească, să moară pentru mine.

— Găsește-i o spadă, i-am ordonat lui Gerbruht, și o cămașă de zale, un scut și nevasta.

Apoi am plecat să-mi caut fiul. Pe fiul meu cel mai mare.

Wyrd bið ful ārcod.

Opt

Mai târziu în aceeași dimineață, Finan se duse cu două sute cincizeci de călăreți în zona de la sud de Eads Byrig, unde dădură peste două cete de-ale lui Ragnall care căutau provizii. Îi omorâră pe toți din prima ceată și-i puseră pe fugă pe cei din a doua, capturându-l pe un băiat de unsprezece ani care era fiul unui jarl din Northumbria.

— Va plăti o recompensă pentru băiat, prezise Finan.

Mai aduseră șaisprezece cai și vreo zece cămăși de zale, pe lângă arme, coifuri și scuturi. Îl trimisesem pe Vidarr cu Finan ca să-i pun la încercare loialitatea.

— Oho, a ucis destul de bine. Știe meserie, îmi zise Finan.

Din curiozitate îi chemasem pe Vidarr și pe nevasta lui la mine acasă, ca să văd cu ochii mei ce fel de femeie împingea un bărbat la trădare și lacrimi, și am descoperit că era o ființă mică și durdulie, cu ochii ca mărgelile și o limbă ascuțită.

— Vom primi pământ? mă întrebă. Când soțul ei încercă s-o facă să tacă, se întoarse spre el ca o vulpe: Nu mă bate la cap, Vidarr Leifson! Jarlul Ragnall ne-a promis pământ! N-am traversat un ocean ca să mor într-un șanț saxon!

M-ar fi făcut și pe mine să plâng, nu de dor, ci de râs, însă Vidarr se uita la ea de parcă ar fi fost regina Asgardului.

Călăreții obosiți ai lui Finan erau în culmea fericirii când se întoarseră. Știau că puteau bate hoarda lui Ragnall, iar răsplata dată de mine și banii obținuți din vânzarea armelor capturate aveau să le umple pungile. Războinicii mei abia așteptau să iasă călare; în aceeași seară, Sihtric se duse cu o altă trupă de o sută de oameni ca să cerceteze aceeași zonă. Voiam să-l țin pe Ragnall mereu în defensivă, să-l fac să priceapă că nu putea să aibă liniște atâta vreme

cât rămânea aproape de Ceaster. Îi dădusem o grea lovitură în ziua de după sărbătoarea lui Eostre și nu-i lăsam răgaz să-și revină.

Aș fi vrut să stau de vorbă cu fiul meu, dar părea incapabil să scoată un cuvânt. Zăcea acoperit cu pături și blănuri, transpirând și tremurând în același timp.

— Trebuie să-i treacă febra, îmi spuse Ymma, singura soră căreia i se îngăduia să discute cu bărbații. Are nevoie de rugăciuni și sudoare, multă sudoare!

Când am ajuns acolo, portarul infirm bătuse deja bara de fier ca să anunțe un vizitator bărbat și fusese un iureș de femei cu glugă alergând să se ascundă, în timp ce sora Ymma veni la mine cu un aer posomorât.

— Sângerarea i s-a oprit, slavă Domnului, zise ea făcându-și cruce. Noroc cu pânza de pe pieptul sfintei Werburgh.

— Noroc cu ce?

— Lady Æthelflaed ne-a împrumutat-o, este o relicvă sfântă. Tresărind, adăugă: Am avut privilegiul s-o ating!

— Pânza de pe piept?

— Binecuvântata sfântă Werburgh și-a legat sânii cu o bucată de pânză, mă lămuri sora Ymma. Și i-a legat strâns, ca să nu-i ispitească pe bărbați. Și și-a pus ghimpi pe sub pânză, ca o amintire a suferinței Domnului.

— Și-a pus țepi pe țâțe? am spus înspăimântat.

— Este una dintre căile de a-L proslăvi pe Dumnezeu! răspunse sora Ymma.

N-o să-i înțeleg niciodată pe creștini. Am văzut bărbați și femei biciuindu-se până când spatele nu le mai era altceva decât fâșii de piele atârând de pe coaste, am văzut pelerini șchiopătând pe picioare rupte și sângerânde ca să venereze dintele balenei care l-a înghițit pe Iona și am văzut un individ bătându-și cuie în picioare. Ce zeu vrea asemenea aiureli? Și de ce să prefer un zeu care vrea să te torturezi singur, în loc s-o venerez pe Eostre, care vrea să iei o fată în pădure să faceți copii?

— Episcopul însuși s-a rugat deasupra lui noaptea trecută, zise sora Ymma, atingând fruntea fiului meu cu o blândețe surprinzătoare. A adus limba sfântului Cedd și i-a pus-o pe rană. Și, bineînțeles, sora Gomer are grijă de el. Dacă e o ființă care poate îndeplini lucrarea lui

Dumnezeu, aceea este sora Gomer.

— Soția episcopului, am spus.

— O sfântă în viață, murmură cu respect sora Ymma.

Fiul meu avea nevoie de un sfânt în viață, sau măcar de un miracol. Nu mai stătea chircit în jurul durerii sale, dar încă părea incapabil să vorbească. I-am spus numele cu voce tare și am avut impresia că l-a recunoscut, dar nu puteam fi sigur. Nu știam nici măcar dacă era treaz.

— Neghiobule, ce-ai căutat în Irlanda? am mormăit.

Bineînțeles că nu răspunde.

— Putem fi siguri că făcea lucrarea lui Hristos, zise încrezătoare sora Ymma, și acum este un martir al credinței. I-a fost dat privilegiul de a suferi pentru Hristos!

Fiul meu suferea, dar sora Gomer făcea într-adevăr miracole, fiindcă a doua zi dimineață episcopul mă înștiință printr-un mesaj că rănitul se însănătoșea. M-am dus acolo, am așteptat până când curtea s-a golit de femei, apoi am mers în cămăruța unde zăcea Uhtred. Doar că nu mai era Uhtred, ci părintele Oswald, după cum alesese să-și spună. L-am găsit în capul oaselor, cu obraji într-o nuanță trandafirie ce contrasta cu paloarea de dinainte. Când ridică privirea spre mine, i-am spus aspru:

— Prostu' dracului!

— Bine ai venit, tată, răspunde el slab.

Mâncase, fiindcă un castron gol și o lingură de lemn stăteau pe blana cu care era acoperit. În mână ținea strâns un crucifix.

— Era să mori, neghiobule!

— Ți-ar fi păsat?

Fără să răspund, m-am uitat în curte.

— Nenorocitele astea de femei vorbesc cu tine?

— Câte o șoaptă din când în când.

— Câte o șoaptă?

— Vorbesc foarte puțin. Tăcerea este darul lor către Dumnezeu.

— O femeie tăcută nu-i un lucru rău, bănuiesc.

— Ele doar urmează Scriptura.

— Scriptura?

— În epistola sa către Timotei, sfântul Pavel spune că femeile trebuie să stea „în tăcere”, îmi explică el afectat.

— Probabil era însurat cu vreo ființă oribilă care-l tot bătea la cap, am zis, gândindu-mă la nevasta limbută a lui Vidarr. Dar de ce ar vrea un zeu liniște?

— Fiindcă urechile lui sunt lovite tot timpul de rugăciuni. Mii de rugăciuni. Rugăciuni de la bolnavi, de la cei singuri, de la muribunzi, de la amărâți, de la săraci și cei în nevoie. Tăcerea este un dar către acele suflete, îngăduind rugăciunilor să ajungă la Dumnezeu.

Mă uitam la vrăbiile care ciuguleau din iarba curții.

— Și tu crezi că zeul tău răspunde acelor rugăciuni?

— Sunt în viață, spuse el simplu.

— Așa și eu, cu toate că destui creștini nenorociți s-au rugat pentru moartea mea.

— Adevărat.

Păru amuzat, dar când m-am întors am văzut că fața îi era toată o grimasă de durere. L-am privit fără să știu ce să spun.

— Cred că doare tare, am zis într-un final.

— Doare, încuviință el.

— Cum ai ajuns să fii capturat de Ragnall? A fost o prostie!

— Am mers la el în misiune oficială, ca sol. Nu a fost o prostie, a fost de acord să mă primească.

— Erai în Irlanda?

— Nu atunci când m-am întâlnit cu el. Dar veneam de acolo.

— De la Stiorra?

— Da.

O pitică veni cu un vas cu apă sau bere și scânci ca să-mi atragă atenția. Voia să mă mișc din ușă.

— Leși afară, m-am răstit la ea, apoi mi-am întors privirea către fiul meu. Căteaua aia de Brida ți-a tăiat mădularul?

Șovăi, apoi încuviință din cap.

— Da.

— Bănuiesc că nu contează. Ești un nenorocit de preot. Poți să te piși ca o femeie.

Eram furios. Poate că mă lepădasem de Uhtred, îl dezmoștenisem și-l îndepărtasem, dar rămânea fiul meu, și un atac asupra lui era un atac asupra familiei mele. L-am privit. Avea părut tuns foarte scurt. Întotdeauna fusese un băiat chipeș, cu fața lungă și mereu gata să zâmbească, cu toate că zâmbetul îi dispăruse cu siguranță odată cu

mădularul. Arăta mai bine decât al doilea fiu al meu, despre care se zicea că-mi semăna, cu fața aspră și brăzdată de cicatrice.

— Încă te onorez ca tată, zise el după o pauză.

— Onorează-mă mai bine drept omul care-o să te răzbune. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu Stiorra.

Oftă, apoi tresări de durere când se mișcă sub pături.

— Ea și soțul ei sunt asediați.

— De către cine?

— De către Uí Néill. Sunt un clan, un trib, un regat în Irlanda. Păru dornic să spună mai multe, dar ridică din umeri, de parcă o explicație ar fi fost prea obositoare, și încheie: Lucrurile sunt altfel în Irlanda.

— Sunt aliații lui Ragnall?

— Da, însă n-au încredere unii în alții.

— Cine ar avea încredere în Ragnall? am izbucnit furios.

— Ia ostatici. Așa își ține oamenii loiali.

Mi-era greu să pricep ce încerca să-mi spună.

— Vrei să zici că Uí Néill i-a dat ostatici?

Încuviință din cap.

— Ragnall le-a cedat pământul lui în Irlanda, dar parte a prețului a fost ca irlandezii să-i dea un echipaj să-l slujească timp de un an.

— Sunt mercenari! am exclamat surprins.

— Mercenari, repetă el, și serviciul lor este o parte din prețul pământului. Dar altă parte este moartea lui Sigtryggr. Dacă Uí Néill nu se achită de această obligație?

— Dacă dau greș, Ragnall are oameni de-ai lor în puterea lui. Crezi că îi va omorî drept răzbunare?

— Tu ce crezi? Conall și oamenii lui sunt mercenari, dar sunt și ostatici.

În sfârșit, un lucru care avea noimă. Nici eu, nici Finan nu puteam înțelege de ce îl slujeau pe Ragnall războinicii irlandezi, și niciunul dintre prizonierii luați până atunci nu ne putuse da o explicație. Erau luptători angajați, mercenari, și o asigurare pentru moartea lui Sigtryggr.

— De ce se ceartă Ragnall cu fratele lui? am vrut să știu.

— Sigtryggr a refuzat să se alăture armatei lui Ragnall.

— De ce?

— Nu se plac unul pe altul. Înainte să moară, tatăl lor și-a împărțit

pământurile între cei doi fii, și lui Ragnall nu i-a plăcut asta. Crede că totul trebuia să-i revină lui. Râzând fără veselie, adăugă: Și, bineînțeles, Ragnall o vrea pe Stiorra.

M-am uitat fix la el.

— Ce vrea?

— Ragnall o vrea pe Stiorra. Cum nu spuneam nimic, simți nevoia să-mi explice: A ajuns o femeie frumoasă.

— Știu! Și este și păgână.

Încuviință din cap cu tristețe.

— Spune că este păgână, dar cred că este ca tine, tată. Spune așa doar ca să-i enerveze pe ceilalți.

— Sunt păgân! am zis furios. Și așa este și Stiorra!

— Mă rog pentru ea.

— Și eu, am mormăit.

— Și Ragnall o vrea. Are deja patru neveste, acum o vrea și pe Stiorra.

— Și Uí Néill ar trebui s-o captureze?

— Trebuie s-o captureze și să-l omoare pe Sigtryggr. Totul este parte din prețul pământului.

Am mers la ușă și m-am uitat în curte. Un bazin ornamental în ruină, piatră, care-și pierduse demult apa, forma umbre în lumina slabă a soarelui. Ghizdul bazinului era sculptat cu nimfe alergate de bărbați cu picioare de țap. Eterna fugăreală.

— Finan mi-a spus că Uí Néill este cel mai puternic trib din Irlanda, am spus din ușă. Tu zici că o urmăresc pe Stiorra?

— O urmăreau, spuse fiul meu.

— O urmăreau? am întrebat, dar el oftă fără să-mi răspundă. M-am întors și l-am privit aspru. O urmăreau?

— Se tem de ea.

Șovăia să continue și nu părea în stare să se uite în ochii mei.

— De ce s-ar teme un trib puternic de Stiorra? am vrut să știu.

— Își închipuie că e vrăjitoare, murmură el în cele din urmă.

Am râs. Fiica mea, vrăjitoare! Eram mândru de ea.

— Deci Sigtryggr și Stiorra sunt asediați, am spus, dar cei din Uí Néill nu atacă decisiv deoarece cred că Stiorra se bucură de favorurile zeilor?

— Ale diavolului, mai degrabă, zise el strâmbând din nas.

— Crezi că lucrează cu Satana? am întrebat dur.

Scutură din cap și se grăbi să-mi explice:

— Irlandezii sunt superstițioși. Numai Dumnezeu știe câte superstiții mai sunt și în Britania! Prea mulți oameni nu vor încă să abandoneze vechile credințe...

— Bine, am spus.

— Dar e și mai rău în Irlanda! Chiar și unii dintre preoții de acolo mai vizitează vechile altare. Deci da, se tem de Stiorra și de zeii ei păgâni.

— Și tu cum de ai ajuns să fii amestecat în asta? Credeam că ești în siguranță în Wessex.

— Un abate din Irlanda mi-a trimis veștile. Mănăstirile din Irlanda sunt altfel. Sunt mai mari, au mai multă putere, abații sunt ca niște regișori în unele privințe. Abatele voia ca Uí Néill să plece de pe terenurile lui, fiindcă îi măcelăreau turmele și-i mâncau grânelor. M-am dus acolo, așa cum mi-a cerut...

— Ce credeau ei că poți să faci? I-am întrerupt nerăbdător.

— Voiau să le mijlocesc împăcarea.

Am pufnit în răs.

— Și ce ai făcut? Te-ai târât în fața lui Ragnall și l-ai implorat să fie om de treabă și să-ți lase sora în pace?

— I-am dus o ofertă lui Ragnall.

— Ofertă?

— Sigtryggr îi oferea două coifuri pline cu aur dacă accepta să le spună celor din Uí Néill să-și ridice asediul.

— Și Ragnall ți-a tăiat boașele.

— A refuzat oferta. Și-a bătut joc de ea. Avea de gând să mă trimită înapoi în Irlanda ca să-i duc răspunsul, dar apoi Brida din Dunholm a venit în tabăra lui.

— Cățeaua aia, am mârâit. M-am uitat înapoi în curte. Femeile hotărâseră probabil că prezența mea nu era de natură să le corupă, fiindcă vreo câteva traversau cu pas vioi iarba uscată, ducând așternuturi și mâncare. Brida, am spus, a fost prima mea iubită, iar acum mă urăște.

— Dragostea se poate transforma în ură.

— Se poate? am întrebat furios. Te-a tăiat fiindcă ești fiul meu.

— Și fiindcă sunt creștin. Îi urăște pe creștini.

— Atunci nu e pe de-a-ntregul rea, am spus, însă mi-am regretat pe loc mojicia. Îi urăște pe creștini fiindcă strică pământul. Această țară le-a aparținut lui Odin și lui Thor, fiecare pârâiaș, fiecare râu, fiecare câmp aveau un spirit sau o nimfă, acum au un zeu străin.

— Dumnezeu Unul, murmură el.

— O s-o omor.

— Tată...

— Nu-mi servi rahaturile tale creștine despre iertare! Eu nu-mi întorc și celălalt obraz! Cățeaua te-a tăiat, și eu o s-o tai pe ea! O să-i scot nenorocitul ăla de pântec și o să-l dau hrană câinilor mei. Unde-i Sigtryggr?

— Sigtryggr? făcu el, încercând să-și revină după izbucnirea mea de furie.

— Da, Sigtryggr și Stiorra! Unde sunt?

— De cealaltă parte a Mării Irlandei. E un golf mare, numit Loch Cuan. Pe partea lui vestică este un fort pe un deal, aproape ca o insulă.

— Loch Cuan, am repetat numele nefamiliar.

— Orice căpitan care cunoaște Irlanda te poate duce la Loch Cuan.

— Câți oameni are Sigtryggr?

— Erau o sută patruzeci când am plecat eu de acolo.

— Și nevestele lor?

— Și nevestele și copiii, da.

Încruntat, am privit în curte, unde doi dintre cocoșații episcopului așezau așternuturi de in să se usuce pe iarbă. Imediat ce plecară, un cățel ieși din umbră și se pișă pe un cearșaf.

— De ce râzi? mă întrebă fiul meu.

— A, nu-i nimic, am spus. Deci, ar trebui să fie vreo cinci sute de oameni în fortul lui?

— Cam așa, da, dacă...

— Dacă, ce?

— Dacă au destulă mâncare.

— Deci războinicii din clanul Uí Néill n-o să-i atace, ci o să-i lase să moară de foame?

Încuviință din cap.

— Sigtryggr are destulă mâncare pentru o vreme și poate pescui, bineînțeles. Pe deasupra, există un izvor în apropiere. Nu sunt

războinic...

— Cu atât mai rău, l-am întrerupt.

— Dar fortul lui Sigtryggr poate fi apărat. Calea dinspre uscat este strâmtă și pietroasă. Douăzeci de oameni pot s-o țină. Orvar Freyrson a atacat de pe mare, dar a pierdut oameni pe singura plajă de acolo.

— Orvar Freyrson?

— Este unul dintre comandanții lui Ragnall. Are patru nave în loch.

— Și Sigtryggr nu are niciuna?

— Niciuna.

— Deci la final o să piardă. O să rămână fără mâncare.

— Da.

— Și nepoata mea o să fie măcelărită.

— Nu și dacă dorința lui Dumnezeu e alta.

— N-aș avea încredere în zeul vostru să salveze măcar un vierme.

M-am uitat la el. Ce-o să faci de acum înainte?

— Episcopul Leofstan mi-a oferit să devin capelanul lui, cu voia lui Dumnezeu.

— Dacă trăiești, vrei să spui?

— Da.

— Și asta înseamnă că vei rămâne la Ceaster?

— Bănuiesc că da. Ezită. Cum tu comanzi garnizoana de aici, tată, bănuiesc că nu mă vrei în preajmă.

— Ce vreau este ceea ce am vrut dintotdeauna. Bebbanburg.

— Deci nu vei rămâne aici, zise el cu o urmă de speranță. Nu vei rămâne la Ceaster?

— Bineînțeles că nu, neghiob bătut de soartă! Plec în Irlanda.

— Nu, n-o să mergi în Irlanda, îmi zise, sau mai degrabă îmi porunci Æthelflaed.

Era pe la începutul după-amiezii. Soarele dispăruse, înlocuit de o nouă masă de nori joși și amenințători care promiteau o ploaie zdravănă înainte de venirea nopții. Era o zi de stat în casă, dar noi ne găseam mult la est de Eads Byrig și la sud de drumul roman pe care venisem cu trei sute de oameni din Ceaster. Aproape jumătate erau ai mei, ceilalți, de-ai lui Æthelflaed. Cotiserăm la sud de pe drum înainte să atingem punctul cel mai apropiat de Eads Byrig, sperând să găsim alte trupe pornite după provizii, însă n-am văzut niciuna.

— M-ai auzit? întrebă Æthelflaed.

— Nu-s surd.

— Decât atunci când vrei să fii, spuse ea cu asprime.

Călărea pe Gast, iapa ei albă, și era îmbrăcată de luptă. Nu voisem să vină, spunându-i că zona din jurul Ceasterului era încă prea periculoasă pentru civili, dar, ca de obicei, nu-mi băgase în seamă sfatul. „Sunt conducătoarea Merciei, îmi spusese cu emfază, „și călăresc oriunde vreau în țara mea.” „Măcar o să fii îngropată în propria ta țară”, îi răspunsese posac.

Se părea că nu aveam să dăm peste dușmani. Dacă Ragnall trimisese trupe în căutare de hrană, cu siguranță o luaseră spre est, fiindcă nu era niciuna la sud. Străbătuserăm pășuni unde nu se mai păscuse demult, traversaserăm pâraie, iar acum ne odihneam cail printre rămășițele unui crâng de stejari, observând că trecuseră neîndoielnic ani buni de când vreun tăietor de lemne venise să se ocupe de arbori. Discutam dacă să ne întoarcem înapoi, când Berg strigă că unul dintre cercetașii noștri se întorcea dinspre nord. Trimisesem vreo cinci oameni să se mai uite o dată la drumul roman, însă după-amiaza părea atât de liniștită, încât nu mă așteptam să găsească ceva.

Greșeam.

— Pleacă, stăpâne! Grimdahl, un mercian, era cercetașul care striga vestea în timp ce-și îmboldea calul obosit înspre noi. Pleacă! strigă din nou.

— Pleacă? întrebă Æthelflaed.

— Toți, doamnă. Grimdahl își întoarse calul și arătă spre est. O iau pe drum încolo!

Æthelflaed își mână calul înainte.

— Așteaptă! am strigat, grăbindu-mă s-o prind din urmă. Finan! Douăzeci și cinci de oameni! Acum!

Am ales oamenii cu cail cei mai iuți și i-am condus peste pășunea bogată în iarbă de primăvară. Aceste pământuri fuseseră abandonate de ani întregi deoarece normanzii erau prea aproape, astfel că un fermier nu putea să se aștepte decât la jafuri și omoruri. Era pământ bun, însă câmpurile erau pline de buruieni și tufe mari de scaieți. Am urmat o cărare de vite spre est și ne-am croit drum cu greu printr-o pădure plină de muri până am ajuns pe o fâșie de teren plat.

Grimdahl, care călărea lângă mine, arată spre copacii din fața noastră.

— Drumul nu este departe de pinii aceia, stăpâne.

— Să-i atacăm! strigă Æthelflaed.

Venise după noi, dând piteni lui Gast ca să țină pasul.

— N-ar trebui să fii aici, am mormăit.

— Îți place să-ți irosești suflul, replică ea.

Fără s-o bag în seamă, am intrat în păduricea de pini. Nu erau prea multe tufe în care să se ascundă vreun inamic, așa că am continuat cu atenție, ținându-l pe Tintreg la pas, până am putut vedea drumul roman. Și acolo erau. Un șir lung de oameni, cai, femei și copii, toți târându-se spre est.

— Ar trebui să atacăm, stăruie Æthelflaed.

— Ei fac exact ceea ce vrem noi să facă. Pleacă. De ce să-i deranjăm?

— Fiindcă n-ar fi trebuit să vină aici de la bun început, spuse ea mânioasă.

Se impunea să vorbesc din nou cu preotul Glædwine, m-am gândit. Cântecele lui despre victoria lui Æthelflaed putea acum să se termine cu scena în care dușmanul pleca târându-se ca un câine bătut. Mă uitam la oastea lui Ragnall care se retrăgea spre est și știam că acesta era triumful. Cea mai mare armată care invada Mercia și Wessexul de ani buni venise, își etalase forța în fața zidurilor Ceasterului, iar acum o lua la goană. Nu fluturau steaguri, nu sfidau, pur și simplu abandonau orice speranță de a cuceri orașul. Fără îndoială, Ragnall avea necazuri mari. Armata lui putea chiar să se destrame. Danezii și normanzii erau inamici teribili pe câmpul de luptă, războinici sălbatici, dar erau și oportuniști. Când treburile mergeau bine, când le cădeau în mână pământuri și sclavi și aur și animale, urmau cu bucurie un comandant, dar imediat ce respectivul dădea greș plecau de lângă el. Ragnall urma să aibă niște probleme de rezolvat. Luase Eoferwic, știam, dar cât de mult putea ține acel oraș? Avusese nevoie de o mare victorie, însă fusese respins.

— Vreau să omor cât mai mulți, zise Æthelflaed.

Mă tenta și pe mine. Oamenii lui Ragnall erau înșirați de-a lungul drumului, așa că ar fi fost simplu să-i atacăm călare și să-i căsăpim pe fugarii panicați. Cum însă erau încă în Mercia, Ragnall cu siguranță le poruncise să mărșăluiească în zale, cu scuturile și armele pregătite.

Dacă atacam, ar fi făcut ziduri de scuturi și ar fi primit ajutor din capetele lungii coloane.

— Vreau să-i văd plecați, dar vreau și să-i văd morți! spuse Æthelflaed.

— N-o să-i atacăm. Văzând că se încruntase de nervi, am întins o mână s-o potolesc și-am adăugat: O să-i lăsăm pe ei să ne atace.

— Să ne atace ei pe noi?

— Așteaptă.

Vedeam vreo treizeci sau patruzeci de războinici de-ai lui Ragnall călărind pe marginile coloanei, de parcă ar fi mânat turma de fugari spre siguranță. Cel puțin la fel de mulți își duceau caii de dârlogi, și toți caii aceia valorau aur pentru o oaste, deoarece permiteau deplasarea rapidă a trupelor. Un bărbat este judecat după calitatea aurului său, a armurii sale, a armelor sale, a femeii sale și a cailor săi. Cum Ragnall încă nu avea destui cai, i-am fi dat o lovitură cumplită dacă i-am fi luat din cei rămași.

— Grimdahl, du-te înapoi la Sihtric, am poruncit. Spune-i să aducă pe toată lumea la capătul pădurii. Am arătat spre copacii de pe cealaltă parte a câmpului. Să-i aducă pe absolut toți! Și să stea ascunși!

— Îi spun, stăpâne.

— Voi, ceilalți! am strigat. Nu-i atacăm! Doar îi ocărâm! Vreau să vă bateți joc de ei, să-i umiliți! Să râdeți de ei! Să-i întărâtați! Coborându-mi glasul, i-am zis lui Æthelflaed: Poți veni, doamnă, dar nu călări prea aproape de drum.

S-o las să se arate atât de aproape de dușmanul umilit era un risc, bineînțeles, dar m-am gândit că prezența ei avea să-i înfurie pe unii dintre nordici, în timp ce alții ar fi văzut o ocazie s-o captureze și astfel să smulgă o victorie improbabilă din înfrângerea lor usturătoare. Æthelflaed era momeala mea.

— M-ai auzit? am întrebat-o. Vreau să te arăți, dar fii gata să te retragi când dau ordinul.

— Să mă retrag?

Nu-i plăcea cuvântul.

— Vrei să dai tu ordinele în locul meu?

— Mă voi comporta frumos, Lord Uhtred, îmi promise ea cu prefăcută naivitate.

Părea să se distreze de minune.

Am așteptat până i-am văzut pe războinicii lui Sihtric printre copacii din depărtare, apoi mi-am condus oamenii în câmpul deschis de lângă drum. Dușmanul ne văzu, bineînțeles, dar în primul moment își închipui că eram doar o patrulă care nu voia neazuri. Ne apropiam de drum încet, în ritmul coloanei care se retrăgea. Odată ajunși în dreptul lor ne-am răcnit insultele, ne-am bătut joc de ei, le-am strigat că erau niște băieței speriați. Am arătat spre Æthelflaed:

— Ați fost bătuți de o femeie! De o femeie!

Și oamenii mei începură să scandeze cuvintele: „De o femeie! De o femeie!”

Dușmanii ne priveau posomorâți. Câțiva strigară înapoi, dar fără vlagă, în timp ce ne apropiam și mai mult, râzând de ei. Un războinic ieși din coloană spre noi, cu spada scoasă, dar își îndemnă calul să se retragă atunci când își dădu seama că nu-l urma nimeni. Totuși, am văzut că oștenii care-și duceau caii de dârlogi se suiau în șa și mai mulți călăreți se întorceau dinspre fruntea coloanei, alții venind din spate.

— Berg! i-am strigat tânărului normand.

— Stăpâne?

— Stai lângă Lady Æthelflaed și asigură-te că pleacă de aici nevătămată.

Æthelflaed pufni, dar nu protestă. În vreme ce oamenii mei continuau să scandeze, m-am îndepărtat ușor de la drum și i-am întors din cale, astfel încât acum ne îndreptam spre locul unde erau ascunși oamenii lui Sihtric. Ajunseserăm la vreo patruzeci de pași de armata înfrântă, dar am mărit distanța în momentul în care i-am văzut pe călăreții inamici adunându-se. Am socotit că erau peste o sută, mai mult decât de ajuns să-i măcelărească pe cei douăzeci și cinci ai mei, și bineînțeles că asta voiau să facă. Ne bătuserăm joc de ei, se retrăgeau după o înfrângere, iar moartea noastră ar fi fost o mărunță consolare.

— Vin, mă avertiză Finan.

— Pleacă! i-am strigat lui Æthelflaed, apoi m-am întors în șa. O luăm la fugă! le-am strigat oamenilor mei.

I-am dat pinteni lui Tintreg și am plesnit crupa lui Gast pentru a o face s-o ia la goană.

Acum era rândul oamenilor lui Ragnall să strige. Văzând că fugeam, călăreții se grăbiră să ne urmărească. Când am intrat în păduricea de pini, am zărit iapa albă a lui Æthelflaed gonind cu Berg în apropierea ei. L-am îmboldit pe Tintreg la galop astfel încât să ajung în fața lor, iar de pe fâșia de teren plat de dincolo de copaci mi-am condus oamenii direct spre vest, între cele două bucăți de pădure. Eram cu șaizeci sau șaptezeci de pași în fața urmăritorilor noștri, care chiuiau și răcneau în timp ce-și grăbeau tot mai tare caii. Am aruncat o privire iute înapoi și am văzut licărul oțelului, lumina soarelui reflectându-se de pe spade și sulite, iar apoi Sihtric ieși dintre copacii de la sud. Ambuscada era perfectă.

Și ne-am întors, cu pământ și ferigi rupte sărind din copitele cailor noștri, iar inamicii își dădură seama că văzuseră capcana prea târziu. Oamenii lui Sihtric se aruncară asupra lor, spadele căzură, sulitele împunseră. Am dat pinteni bidiviului cu Răsuflarea-Șarpelui în mână. Un cal negru căzu, lovind din copite în aer. Godric, servitorul meu, care stătuse cu Sihtric, se lăsa din șa ca să înfigă sulita în pieptul unui călăreț căzut. Un normand îl văzu și se repezi spre el gata să-l lovească în spinare, dar Finan fu mai rapid, tăindu-l nemilos cu spada.

— Le vreau caii! am strigat. Luați-le caii!

Ultimii războinici inamici reușiseră să se întoarcă și încercau să scape, dar un iureș al oamenilor mei îi ajunse din urmă și spadele loviră din nou. M-am uitat după Æthelflaed, însă n-am văzut-o. Un om căruia îi curgea sânge din nas își mâna calul spre nord; l-am doborât din șa, apoi l-am lăsat pe Tintreg să-l calce în copite. l-am prins calul de hățuri și l-am întors, apoi i-am plesnit crupa cu Răsuflarea-Șarpelui pentru a-l trimite spre copacii de la sud. Abia atunci am văzut licărul oțelului printre tufele dese, și mi-am îmboldit armăsarul spre pădure.

Berg era pe jos, luptându-se cu doi inamici care de asemenea descălecaseră, deoarece tufele erau prea dese și crengile prea joase ca să le permită să lupte de pe cal. Cei doi o văzuseră pe Æthelflaed luând-o spre pădure și o urmăriseră. Era chiar în spatele lui Berg, încă în șaua lui Gast.

— Pleacă de aici! am strigat la ea.

Nu mă băgă în seamă. Berg pară o lovitură de spadă, însă al doilea dușman reuși să-l rănească la coapsă. Fără să stau pe gânduri, mi-am năpustit Răsuflarea-Șarpelui, și individul care-l atinsese pe Berg

se împletici într-o parte cu coiful spart. L-am urmărit, împingând o creangă joasă din fața mea, și i-am vârât spada în gât, apoi am scos-o violent, trăgându-i lama prin sânge și carne, lăsându-l să cadă sprijinit pe jumătate de trunchiul unui carpen. Am coborât din șa. Eram furios, nu din cauza dușmanului, ci din cauza lui Æthelflaed, iar furia mă făcu să dau în rănitul care nu se mai putea împotrivi. Era un bărbat mai în vârstă, fără îndoială un războinic experimentat. Murmura ceva, am bănuit că cerea îndurare. Avea o barbă stufoasă, albă pe alocuri, trei brățări și o cămașă de zale fin lucrată. O astfel de armură era prețioasă, dar, mâniș fiind, i-am scos mațele cu o lovitură sălbatică în sus, distrugându-i zalele. Am strigat la el, l-am lovit aiurea peste capul acoperit de coif, apoi l-am ucis în sfârșit cu o lovitură în gât. Muri cu spada în mână; știam că mă va aștepta în Valhalla, un alt dușman care mă va întâmpina în sala de ospete și-mi va turna bere în timp ce ne vom depăna poveștile.

Berg își omorâse adversarul, dar sângera din coapsă. Rana părea adâncă.

— Întinde-te, i-am spus, apoi m-am răstit la Æthelflaed: Ți-am spus că n-ar fi trebuit să vii!

— Mai taci, îmi replică ea, apoi descălecă pentru a se îngriji de rana lui Berg.

Am luat treizeci și șase de cai. Inamicul lăsase șaisprezece morți printre ferigi și de două ori mai mulți răniți. I-am lăsat acolo pe răniți, după ce le-am luat armele și cămășile de zale. Ragnall putea ori să aibă grijă de răniții lui, ori să-i lase să moară. Oricum, îl loviserăm din nou.

— Să fi lăsat oare o garnizoană la Eads Byrig? mă întrebă Æthelflaed pe drumul de întoarcere.

Am chibzuit câteva clipe. Era posibil ca Ragnall să fi lăsat o mică garnizoană pe vârful de deal, dar cu cât mă gândeam la această idee, cu atât mai puțin plauzibilă mi se părea. Nu existau fortificații, astfel că pe acei oameni nu-i aștepta altă soartă decât moartea din mâinile mercienilor. Ragnall fusese bătut, alungat, înfrânt, și orice om lăsat la Eads Byrig ar fi avut aceeași soartă ca trupa lui Haesten.

— Nu, am spus într-un târziu.

— Atunci vreau să merg acolo, ceru Æthelflaed.

Și astfel, în timp ce soarele se afunda în spatele norilor groși din

vest, mi-am condus oamenii în susul pantei și înapoi în vechiul fort.

Ragnall lăsase oameni acolo. Erau vreo douăzeci și șapte de oșteni răniți prea grav ca să poată fi cărați. Le luaseră zalele și armele și-i lăsaseră să moară. Câteva femei mai în vârstă, care-i îngrijeau, căzură în genunchi și începură să se vaite.

— Ce facem? mă întrebă Æthelflaed, îngrozită de duhoarea rănilor.

— Îi omorâm pe nenorociți, am spus. Va fi o dovadă de milă.

Cădeau primele picături grele de ploaie.

— Au murit destui, zise Æthelflaed, uitând că la începutul după-amiezii voia să omoare cât mai mulți oameni de-ai lui Ragnall. Acum se plimba printre răniți uitându-se la fețele lor tatuată și în ochii lor disperăți. Când un bărbat își întinse mâna spre ea i-o luă și o ținu, apoi mă privi și-mi spuse: O să aducem căruțe și-o să-i cărăm la Ceaster.

— Și ce-o să faci cu ei după ce se însănătoșesc? am vrut să știu, deși bănuiam că majoritatea aveau să moară înainte să ajungă în oraș.

— Până atunci vor fi convertiți întru Hristos, zise ea lăsând mâna rănitului.

Am înjurat auzind aceasta. Ea zâmbi pe jumătate și mă prinse de braț, ducându-mă dincolo de cenușa clădirilor care arseseră pe vârful dealului. Când am ajuns la valul unde fusese palisada, se uită spre nord, la ceața bătută de ploaie care ascundea Northumbria.

— Vom merge în nord, îmi promise.

— Mâine?

— Când fratele meu va fi gata. Se referea la Edward, regele Wessexului. Îi voia armata alături de a ei înainte să pătrundă în nordul păgân. Strângându-mă de braț prin cămașa de zale, murmură: Și n-o să mergi în Irlanda.

— Fiica mea... am început.

— Stiorra a făcut o alegere, mă întrerupse ea ferm. A ales să-L abandoneze pe Dumnezeu și să se mărite cu un păgân. A ales! Și trebuie să trăiască cu alegerea aceasta.

— Și tu nu ți-ai salva propria fiică? am întrebat tăios.

Nu răspunse. Fiica ei nu-i semăna deloc. Ælflæd era ușuratică și zăpăcită, dar îmi plăcea destul de mult.

— Am nevoie de tine aici, zise Æthelflaed în loc să-mi răspundă la

întrebare, și am nevoie de oamenii tăi. Nu poți pleca acum, când suntem atât de aproape de victorie!

— Ai obținut deja victoria, am spus calm. Ragnall este înfrânt.

— Înfrânt aici, dar va părăsi Mercia?

Un fulger luci departe spre nord, făcându-mă să mă întreb dacă era un semn. Nu urmă niciun bubuit de tunet. Norii se colorau în negru în timp ce crepusculul se apropia.

— O să trimită niște oameni la Eoferwic, fiindcă nu-și permite să piardă orașul acela. Dar n-o să-i trimită pe toți acolo. Nu, n-o să părăsească Mercia.

— Deci nu este înfrânt, zise ea.

Avea dreptate, bineînțeles.

— O să-și țină cea mai mare parte din armată aici și-o să caute prăzi. O să se miște repede, o să incendieze, o să ia sclavi, o să jefuiască. Oamenii se așteaptă la o răsplată. Trebuie să ia sclavi, aur și vite, deci da, va face raiduri adânc în Mercia. Singura lui șansă de a păstra ce i-a mai rămas din oaste este să le dea războinicilor pământ, vite și sclavi.

— Și de aceea am nevoie de tine aici, zise ea încă ținându-mă de braț.

Nu am spus nimic, dar știa că mă gândeam la Stiorra.

— Spui că este prinsă în capcană?

— Într-un golf, da.

— Și ai aduce-o înapoi? Dacă ai putea?

— Bineînțeles.

Zâmbi.

— Poți trimite barca de pescuit pe care o folosim să aprovizionăm Brunanburhul.

Se referea la o ambarcațiune în care încăpeau vreo zece oameni. Era bine făcută și putea naviga departe. Îi aparținuse unui mercian încăpățânat care se stabilise în zona nelocuită de la vest de Brunanburh. Îi spusese că năvălitorii treceau în mod regulat fluviul Mærese ca să fure vite sau oi, dar el insistase că va supraviețui. Și chiar supraviețuise, aproape o săptămână întreagă, după care el și familia lui fuseseră toți omorâți sau luați în sclavie. Dintr-un motiv oarecare, jefuitorii lăsaseră barca la locul ei, legată de un stâlp înfipt în mâl, iar acum noi o foloseam pentru a trimite provizii grele de la

Ceaster la Brunanburh. Era mult mai ușor să transportăm zece butoaie de bere pe apă decât să le târâm peste uscat cu căruțele.

— Trimite oameni cu barca aceea, îmi zise Æthelflaed. Îi pot da Stiorrei și fiicei sale o șansă să scape.

N-am spus nimic. Zece oameni într-o bărcuță? Când Ragnall lăsase drakkare pline cu războinici în Loch Cuan?

— Putem să ne lipsim de câțiva oameni, continuă ea, dar ce facem dacă trebuie să-l prindem pe Ragnall și să-l omorâm? Trebuie să rămâi aici. Făcu o pauză. Gândești ca Ragnall, deci am nevoie de tine aici, ca să te lupti cu el. Am nevoie de tine.

Și fiica mea avea nevoie de mine.

Iar eu aveam nevoie de un căpitan de navă care să cunoască Irlanda.

Trimiseserăm cercetași pe urmele armatei care se retrăgea; de la ei am aflat că, exact cum prezisesem, forțele lui Ragnall se împărțiseră în două. Partea mai mică o luase spre nord, probabil spre Eoferwic, pe când cealaltă, cam șapte sute de oameni, se îndreptase spre est. A doua zi după ce-i prinseserăm trupele în ambuscadă am văzut primele trâmbe de fum mânjind cerul, ceea ce ne spunea că Ragnall incendia case și hambare în nordul Merciei.

— Trebuie să-l hărțuim, îmi spuse Æthelflaed în timp ce priveam fumul din depărtare.

— Știu ce trebuie făcut, am zis morocănos.

— O să-ți dau două sute de oameni. Vreau să-l urmărești, să-l hărțuiești, să-i faci viața un iad.

— Va fi iad, i-am promis, însă am nevoie de o zi să mă pregătesc.

— O zi?

— O să fiu gata de plecare mâine, înainte de ivirea zorilor, dar îmi trebuie un răgaz. Caii sunt oboșiți, armele sunt tocite, trebuie să luăm cu noi provizii. Și trebuie s-o pregătesc pe *Blesian*.

Toate acestea erau adevărate. *Blesian*, care însemna binecuvântare, era barca de pescuit pe care nordicii o lăsaseră intactă pe Mærse, probabil închipuindu-și că era blestemată din cauza crucii mari de lemn montate la prova.

— Îl trimit pe Uhtred în Irlanda, i-am spus lui Æthelflaed.

— Și-a revenit îndeajuns cât să călătorească?

— Nu el! Fiul meu cel mic, am zis indignat. Oricum, avem nevoie de mâncare.

Se încruntă.

— Nu este o călătorie lungă, nu?

— O zi, dacă vântul este bun, două zile dacă este calm, dar nu pleci pe mare fără provizii. Dacă sunt loviți de furtună, ar putea petrece o săptămână în larg.

— Îmi pare rău pentru Stiorra, murmură ea atingându-mi brațul.

— Și mie.

— Dar prima noastră îndatorire este să-l înfrângem pe Ragnall. Când îl alungăm de-aici, poți să mergi în Irlanda.

— Nu-ți mai face atâtea griji, i-am spus. O să fiu gata de plecare mâine înaintea zorilor.

Și am fost.

Nouă

Am pornit, o sută douăzeci și doi de războinici, înainte de răsăritul soarelui. Copitele bocăneau tare sub bolta de piatră a porții de nord a Ceasterului, unde două torțe ardeau scoțând mult fum. Ne urmau servitorii, cu treisprezece cai de povară încărcăți cu scuturi și sulite, posmagi, pește afumat și bucăți de șuncă. Mergeam la luptă.

Coiful îmi atârna de oblâncul șeii, Răsuflarea-Șarpelui îmi era la brâu, Finan călărea la dreapta mea, iar Sihtric, la stânga. În spatele meu, stegarul purta flamura cu cap de lup a Bebbanburgului. Am urmat spre nord drumul roman, trecând prin cimitirul de unde fantomele ne priveau din umbra pietrelor străvechi. Drumul cotea brusc spre est înainte să ajungă la Mærse, și acolo m-am oprit să privesc înapoi. Ceaster era o formă întunecată, cu zidurile ușor vizibile datorită licărului slab al torțelor din oraș. Nu era lună, norii ascundeau stelele, și m-am gândit că nimeni nu ne putea vedea de pe metereze.

Oamenii lui Ragnall erau departe, undeva spre răsărit. Zorii aveau să scoată la iveală trâmbe mari de fum pentru ca toți să știe unde jefuiau fermele bogate. Acele focuri se mutaseră ușor spre sud în ziua precedentă, arătând că armata lui înainta în zone mai puțin protejate. Acel război se ducea la est de Ceaster. Și noi am cotit spre vest.

Călăream spre Brunanburh, urmând cărarea de pe malul sudic al

fluviului. Întunericul ne silea să mergem încet, dar, pe măsură ce lumina difuză creștea în spatele nostru, am grăbit pasul. Marea era în retragere, și apa se retrăgea bolborosind din zonele mlăștinoase. Păsările marine țipau în întâmpinarea zorilor. O vulpe ne tăie calea ținând în gură un pescăruș cu aripa ruptă, și am încercat s-o iau drept un semn de bun augur. Fluviul șerpuitor, ca argintul mat, se vălurea la cea mai mică adiere. Speram să fie mai mult vânt, însă aerul era aproape nemișcat.

În cele din urmă am ajuns la Brunanburh, un contur întunecat pe fundalul cerului. Linia roșcată ce ținea zidurile arăta că înăuntru ardeau focuri. Cărarea o lua la stânga aici, mergând spre poarta principală a cetății, dar noi am cotit la dreapta, îndreptându-ne spre fluviu, pe ale cărui ape argintii se profilau siluetele celor două nave capturate de Æthelstan și tovarășii lui la nord de Eads Byrig. Cea mai mare se numea *Sœbroga*, Teroarea-Mării, și era acum a mea.

Îi alesesem acest nume neștiind cum o botezaseră nordicii. Unele nave au numele sculptat pe o scândură de la prova, dar *Sœbroga* nu avea așa ceva. Toți navigatorii îți vor spune că este de rău augur să schimbi numele unei nave, deși am făcut-o de mai multe ori, dar niciodată fără precauția necesară de a pune o fecioară să se ușureze în fundul calei. Asta îți schimbă ghinionul, așa că trimisesem o copiliță să-și facă nevoile pe pietrele de balast. Corabia proaspăt botezată, mai mare decât surata ei, era o frumusețe; cu burta lată, zveltă pe lung și cu prova înaltă. O lamă de topor sculptată dintr-o bucată masivă de stejar era montată la prova, acolo unde majoritatea navelor aveau un dragon, un lup sau un vultur, iar toporul mă făcea să mă întreb dacă nu cumva nava fusese chiar a lui Ragnall. Lama fusese odinioară pictată în roșu aprins, însă vopseaua dispăruse aproape complet. Avea bănci pentru șaizeci de vâslași, o velă țesută cu grijă și un set complet de vâsle.

— Dumnezeu să ne apere, dar este o frumusețe, zise Dudda, apoi sughită.

— Este, am încuviințat.

— O navă bună e ca o femeie, îmi explică el schițând o formă cu mâinile. După ce-mi dezvălui gândul acesta pe un ton foarte serios, ca și cum nimănui nu i-ar mai fi trecut prin minte vreodată, lunecă din șa cu toată grația unui bou amețit. Gemu când atinse pământul, apoi se

mișcă anevoie până la noroiul de la marginea fluviului, unde își lăasă nădragii să cadă și se ușură. O navă bună este ca o femeie, repetă el. Se întoarce să mă privească înainte să termine. Ai văzut-o vreodată pe acea Mus, stăpâne? Fătucă Mus? Cea cu semnul ca un măr pe frunte? Dacă tot vorbim de frumusețe! I-aș putea mânca mărul până la mijloc!

Dudda era, sau fusese, comandant de navă și navigase pe Marea Irlandei încă din copilărie. Probabil că băuse o cantitate de bere și mied cât toată apa din marea respectivă, ceea ce-l umflase, îi înroșise fața și-l făcuse nesigur pe picioare, dar în acea dimineață era treaz, o stare nefirească pentru el, și încerca să mă uimească cu cunoștințele lui.

— Avem nevoie s-o aducem mai aproape, zise el arătând vag cu mâna spre *Sœbroga*. S-o tragem cu parâmele! Stăpâne, s-o aducem mai aproape cu parâmele.

Era ancorată de unul dintre pușinii stâlpi care supraviețuiseră primului atac al lui Ragnall. Se construia un nou debarcader, dar încă nu ajunsese la apa mai adâncă.

— De ce nu înoți până la ea? i-am sugerat lui Dudda.

— Doamne apără și păzește, eu nu înot, stăpâne! exclamă el alarmat. Eu sunt navigator! Peștii înoată, nu eu!

Se așeză brusc pe marginea cărării, obosit după efortul celor cinci pași făcuți. Căutaserăm prin tavernele din Ceaster oameni care să cunoască coasta Irlandei, iar Dudda, așa neajutorat cum părea, era singurul pe care-l găsiserăm.

„Loch Cuan?” bolborosise când îl întrebaser. „Aș putea găsi Loch Cuan legat la ochi într-o noapte întunecoasă, am fost acolo de o sută de ori, stăpâne.”

„Dar poți să-l găsești când ești beat?” mă răstisem.

„Întotdeauna l-am găsit, stăpâne”, răspunsese el rânjind.

Doi dintre oamenii mei mai tineri își dădeau jos zalele și cizmele, pregătindu-se să intre în apă până la *Sœbroga*, pe care refluxul încerca s-o ducă spre mare. Unul făcu un semn cu capul spre fort:

— Călăreți, stăpâne.

M-am întors și l-am văzut pe Osferth apropiindu-se cu patru însoțitori. El comanda acum garnizoana din Brunanburh, numit în acest post de *Æthelflaed*, sora lui vitregă. Era unul dintre cei mai vechi

prieteni ai mei, un om cu care fusesem de multe ori într-un zid de scuturi. Zâmbi când dădu cu ochii de mine.

— Nu mă așteptam să te văd, stăpâne!

Ultima dată ne întâlniserăm cu câteva zile înainte, atunci când mersesem la Brunanburh să văd cele două minunății cu ochii mei. Am arătat cu capul spre *Sœbroga*.

— Lady Æthelflaed dorește ca această navă să fie mutată pe fluviul Dee, am spus. Crede că va fi mai în siguranță acolo.

— E în deplină siguranță aici! zise el încrezător. De-o săptămână n-am mai văzut nicio navă de-a păgânilor. Dar, dacă Lady Æthelflaed dorește asta... Își lăsă gândul neterminat și privi spre est, unde zorii roșeau cerul cu un licăr palid. Se arată o zi bună pentru călătoria voastră, stăpâne!

— Vrei să vii cu noi? l-am întrebat, rugându-mă să refuze.

Zâmbi, amuzat în mod evident de ideea de a-și lua o zi liberă de la îndatoririle sale.

— Trebuie să terminăm debarcaderul.

— Lucrările merg bine! am spus, uitându-mă la debarcaderul ce traversa malul noroios.

— Așa este, cu toate că partea cea mai grea e încă în fața noastră. Cu ajutorul lui Dumnezeu o să terminăm în curând, zise Osferth făcându-și cruce. Moștenise de la Alfred nu doar evlavia, ci și simțul datoriei. Lăsați nava cea mică aici? întrebă el îngrijorat.

Mă gândisem să iau ambele nave, dar hotărâsem că *Sœbroga* trebuia să navigheze singură.

— Lady Æthelflaed n-a spus nimic despre nava cea mică, am spus.

— Bine! Fiindcă aș folosi-o ca să înfig stâlpii în apa mai adâncă.

Osferth se uita cum oamenii mei legau o frânghie lungă de cânepă de prova lui *Sœbroga*. Unul dintre ei aduse frânghia pe uscat, pe când celălalt dezlega nava de la stâlp. În cele din urmă, câțiva o traseră spre mal în scandările entuziasmăte ale tuturor.

— Încărcați-o! strigă Finan când prova înaltă intră în mâl.

l-am comunicat lui Osferth ultimele vești în timp ce oamenii mei duceau sacii cu provizii pe navă. l-am spus cum Ragnall fugise spre est și prăda acum adânc în Mercia.

— N-o să se întoarcă aici, cel puțin nu pentru o vreme, așa că Lady Æthelflaed s-ar putea să-și recheme la Ceaster o parte dintre oamenii

pe care ți i-a dat.

Osferth încuviință din cap.

— Luați foarte multe provizii pentru o călătorie scurtă, observă el peste câteva clipe.

— Nu pleci niciodată pe mare fără să-ți iei precauții. Chiar dacă totul pare calm dimineață, nu înseamnă că o furtună nu ne poate schimba cursul pe la amiază.

— Mă rog să nu se întâmple așa ceva, spuse el evlavios uitându-se cum ultimul sac era dus la bord.

I-am aruncat lui Godric o pungă plină cu bucăți de argint.

— Vei duce caii înapoi la Ceaster, i-am poruncit.

— Desigur, stăpâne. După o scurtă șovăire, slujitorul meu își luă inima-n dinți și mă întrebă: Dar nu pot să vin cu voi? Vă rog?

— Tu vei avea grijă de cai, am spus tăios.

Nu-i luam în Irlanda decât pe războinicii mei din zidul de scuturi, bărbați care erau în stare să tragă de vâsle și să mânuiască o spadă. Știam că *Sœbroga* s-ar fi dovedit neîncăpătoare dacă trebuia să-i luăm pe oamenii lui Sigtryggr din fort; oricât de mult am fi încărcat-o, tot n-am fi avut destul loc pentru toți. Acesta era un motiv destul de bun să iau și nava cea mică, dar mă temeam să-mi împart mica trupă în două. Aveam un singur comandant, un singur om care pretindea că știe cum să ajungă la Loch Cuan, iar dacă nava cea mică ar fi pierdut contactul cu *Sœbroga* în timpul nopții riscam să nu-i mai văd echipajul niciodată.

— Ne vedem diseară, l-am mințit pe Godric de dragul lui Osferth, apoi m-am dus prin apă spre *Sœbroga* și am așteptat ca masivul Gerbruht să-l treacă pe Dudda peste balustradă.

Dudda se încruntă și gemu, apoi se prăbuși peste o bancă de vâslași ca o focă extenuată. Rânjind, Gerbruht îmi întinse o mână carnoasă și mă trase la bord. Godric, care venise și el, îmi întinse coiful, spada și scutul. Finan stătea deja la cârmă.

— Dați-i drumul, le-am spus oamenilor mei, și vreo zece își folosiră vâslele lungi ca s-o împingă pe *Sœbroga* de la mal spre apa mai adâncă.

L-am salutat pe Osferth. Departe la est vedeam trei călăreți grăbindu-se pe cărarea care venea de la Ceaster. Prea târziu, m-am gândit, prea târziu. Am rânjit, uitându-mă cum oamenii mei își ocupau

locurile pe bănci și vârau vâslele în furci, apoi am întors toporul înalt și mândru spre marea din depărtare. Când am pus mâna pe cârmă, Finan bătu din picior pe punte.

— La ordinul meu! strigă. Acum!

Vâslele mușcară din apă, carena lungă se aruncă înainte și păsările sălbătice se împrăștiară în vântul care adia ușor. Am simțit cârma răspunzând, am simțit vibrația navei în umăr și mi-am simțit inima crescând de bucuria cântecului unei corăbii pe mare. Refluxul puternic făcea fluviul să tremure în lumina soarelui, Finan dădea ritmul, bătând din picior, și cei șizeci de vâslași trăgeau cu vigoare. Am simțit cum *Soebroga* prindea viața, pulsând pe ritmul loviturilor de vâslă, am auzit sunetul apei șiroind de-a lungul carenei și am văzut cum siajul se lărgea în spate. Cei trei mesageri, despre care presupuneam că veniseră de la Ceaster, ajunseseră la Osferth, iar el galopa acum de-a lungul malului, dând din mâini și strigând. Cred că l-am auzit strigând că trebuia să ne întoarcem, că aveam ordin să ne întoarcem, însă *Soebroga* se mișca repede spre mijlocul fluviului, depărtându-se mereu de țarm, și m-am mulțumit să flutur din mână spre el. Îmi făcu iarăși semne agitate să ne întoarcem, și eu am fluturat iarăși din mână.

Ce credea *Æthelflaed* că voi face? În numele așa-zisului ei zeu mărinimos, ce? Credea c-o să-mi abandonez fiica în mâinile lacome ale lui Ragnall? C-o să-l las să-mi măcelărească nepoata, ca să-și poată sădi el sămânța în Stiorra? Îmi jugănisese deja fiul, acum urma să-mi siluiască fiica? Jurasem că-l voi auzi urlând, aveam să-l privesc cum sângera, aveam să-i smulg carnea bucată cu bucată înainte de a mă gândi la *Æthelflaed*. Aceasta era familia. Aceasta era răzbunarea.

Soebroga își vârî prova în marea largă de cum am ajuns la gura fluviului. În stânga mea erau acum mlaștinile largi și înșelătoare care mărgineau *Wirhealum*, pământul dintre ape. Pe vânt puternic, zona aceea era un vârtej groaznic de valuri biciuitoare și spumă răscolită, un loc unde mureau navele, și scheletele prea multora stăteau țepene și întunecate acolo unde fluxul se revărsa peste mâl. Vântul creștea, venind dinspre vest, exact ceea ce nu ne trebuia, dar în fața mea era *Blesian*, ancorată la vreo jumătate de milă de mal.

Fiul meu cel mic, cel pe care-l rebotezasem *Uhtred*, se afla acolo. El și șase oameni așteptaseră toată noaptea, cu barca plină cu butoaie

de bere, singurul lucru pe care nu-l puteam căra de la Ceaster pe cai. Am legat cele două nave una de alta, apoi am aruncat o funie de pe punte și am tras berea, încă niște lăzi cu mâncare și o legătură de lănci grele la bordul lui *Sœbroga*. Dudda, care se uita pofticios la noile provizii, mă asigurase că nu vom călători mai mult de o zi, poate o zi și jumătate, dar Marea Irlandei era cunoscută pentru furtunile iscate din senin. Luam destulă bere să ne ajungă o săptămână, în cazul în care vreo soartă potrivnică ne-ar fi dus în marele ocean.

— Ce facem cu *Blesian*? întrebă fiul meu.

Arăta vesel pentru unul care tocmai petrecuse o noapte agitată, ținându-și barca departe de sunetul valurilor care lunecau pe lângă un banc de noroi din apropiere.

— Las-o să plutească.

— E păcat, e o barcă bună, spuse el trist.

Mă gândisem s-o tragem după noi, dar respinsesem imediat ideea. *Blesian* era grea, și ne-ar fi încetinit considerabil.

— Dă-i drumul, i-am zis.

Am tras frânghiile care o ținuseră și am lăsat-o să plutească în derivă. Vântul avea s-o ducă în cele din urmă pe bancurile de noroi de la *Wirhealum*, unde avea să fie distrusă.

Am vâslit mai departe, înfruntând vântul și valurile până când Dudda, dându-și seama că eram destul de departe de țarm, ne întoarse spre nord-vest.

— Ajungem la Mann dacă ținem cursul neschimbat, zise comandantul așezându-se pe punte, sprijinit de parapet. Aveți de gând să deschideți un butoi din astea? se interesă el uitându-se cu jind la berea care fusese depozitată la baza catargului.

— În curând, am spus.

— Ai grijă la insulă, zise el, referindu-se la Mann. Nimic nu le place mai mult decât să captureze o navă.

— O iau spre vest sau spre est?

— Spre vest. Se uită la soarele care răsărea. Doar menține cursul. O să ajungem acolo, mă asigură Dudda închizând ochii.

Vântul se calmă peste ceva vreme și am ridicat vela. Vederea ei mă convinse că într-adevăr capturaserăm nava lui Ragnall, fiindcă pânza avea pe ea un tăiș mare și roșu de topor. Vela în sine era făcută din in greu, un material scump, bine țesut într-un strat dublu. Toporul era al

treilea strat, cusut pe celelalte două, care erau ranforsate de niște frânghii de cânepă. Am tras vâslele când am ridicat vela și nava se înclină, mânată acum de vântul răcoros care înălbea vârfulurile valurilor.

— Este minunată, i-am spus lui Finan când am simțit presiunea mării asupra cârmei.

— Pentru tine, da, zise el rânjind. Dar Domnia Ta iubești navele, stăpâne.

— Pe asta o iubesc!

— Eu sunt cel mai fericit atunci când pot atinge un copac.

Am mai văzut încă două nave în acea dimineață, dar ambele o luară la goană la vederea marelui topor roșu de pe vela noastră. Erau ori vase de pescuit, ori de negoț, și se temeau pe bună dreptate de un lup de mare care luneca spre nord cu valurile spumegând albe la gură. Dudda mă avertizase în legătură cu pirații de pe insula Mann, dar numai un nebun ar fi atacat *Sœbroga* cu echipajul ei de războinici sălbatici. Majoritatea acelor războinici sălbatici dormeau acum, ghemuiți pe lângă bănci.

— Deci, zise Finan, ginerele tău.

— Ginerele meu.

— Neghiobul s-a lăsat prins în capcană, așa-i?

— Așa mi s-a spus.

— Cu vreo cinci sute de oameni? Când am confirmat pe tăcute, irlandezul mormăi: Mă gândesc că am putea înghesui încă vreo patruzeci de oameni în copaia asta, dar cinci sute?

Sœbroga își afundă prova, și o explozie de apă lovi carena. Vântul se întetea, însă nu simțeam răutate în el. M-am rezemat de cârmă ca să virez ușor spre vest, știind că vântul avea să ne împingă tot timpul spre răsărit. Dintr-odată, niște nori se arătară departe în față, și Dudda își dădu cu părerea că erau deasupra insulei Mann.

— Doar menține cursul, stăpâne, menține cursul.

— Cinci sute de oameni, îmi aminti Finan.

Am rânjit.

— Ai auzit vreodată de un om numit Orvar Freyrson?

— Niciodată.

— Ragnall l-a lăsat în Irlanda cu patru nave. L-a atacat deja pe Sigtryggr o dată și a fost învins. Deci acum, bănuiesc, tot ce face e să se asigure că nimeni nu-l aprovizionează pe Sigtryggr cu mâncare.

Blochează golful, sperând că ocupanții fortului o să se predea când îi lovește foamea.

— Are noimă, zise Finan.

— Dar de ce are nevoie Orvar Freyrson de patru nave? am întrebat. Asta e pură lăcomie. Va trebui să învețe să împartă, nu?

Finan zâmbi. Se uită înapoi, dar uscatul dispăruse. Eram acum în mijlocul mării, mânați de un vânt zglobiu, și spărgeam valurile verzi într-o spumă albă. Eram un lup căruia i se dăduse libertatea.

— Doamna n-o să fie mulțumită de tine, remarcă el.

— Æthelflaed? O să scuipe ca o pisică sălbatică, dar mie de Eadith îmi pare rău.

— Eadith?

— Æthelflaed o urăște. Lui Eadith n-o să-i placă defel că a rămas singură în Ceaster.

— Biata fată.

— Dar ne vom întoarce, am spus.

— Și crezi că măcar vreuna din ele te va ierta?

— Eadith, da.

— Și Lady Æthelflaed?

— Va trebui doar să-i duc un cadou, am zis.

— Dumnezeu, și încă ce cadou! râse el. Nu e ca și cum i-ar lipsi aurul sau giuvaierurile! Ce te gândești să-i dai?

Am zâmbit.

— Mă gândeam să-i dau Eoferwic.

— Sfântă Fecioară! strigă Finan, devenind brusc agitat. Se ridică în picioare și se uită la mine preț de o clipă. Vorbești serios! Și cum, pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să faci așa ceva?

— Nu știu, am spus, apoi am izbucnit în râs.

Fiindcă eram pe mare și eram fericit.

Vremea se înrăutăți în acea după-amiază. Vântul tot mai aprig ne sili să coborâm vela cea mare și s-o legăm de vergă, după care am vâslit pe marea agitată, luptându-ne cu vântul și curentul, în timp ce deasupra noastră norii se rostogoleau de la vest pentru a întuneca cerul. Ploaia îi uda pe vâslași și curgea de pe vela strânsă. *Sœbroga* era o navă superbă, elegantă și zveltă, dar, după ce vântul crescuse și valurile se întesiră, am văzut că avea prostul obicei de a-și vârî capul

În apă, împrôșcând de fiecare dată toată puntea.

— Toporul e de vină, i-am spus lui Finan.

— Toporul?

— De la provă! E prea greu.

— E o bucată masivă de lemn, asta e clar.

— Trebuie să mutăm câteva pietre de balast la pupa.

— Dar nu acum! zise el, alarmat la gândul unor oameni uzi străduindu-se din răputeri să mute niște pietre grele în timp ce *Sœbroga* se lupta cu valurile agitate.

Am zâmbit.

— Nu acum.

Am zărit țărnul insulei Mann la est. Odată cu venirea întunericului am ținut-o pe *Sœbroga* la depărtare de coastă, nevrând să navighez mai departe în beznă. Se vedeau totuși licăriri de la focurile de pe pantele îndepărtate ale insulei, lumini palide care ne ajutau să ne calculăm poziția. L-am lăsat pe fiul meu la cârmă și am dormit până dimineață.

— Mergem spre vest acum, îmi spuse în zori Dudda cu privirea încețoșată. Tot spre vest, stăpâne, până ajungem la Loch Cuan.

— Și numai Dumnezeu știe ce vom găsi acolo, mormăi Finan.

Sigtryggr mort? Fiica mea răpită? Un vechi fort mânjit cu sânge? Sunt momente când ne persecută demonii, ne trezesc îndoieli, încearcă să ne convingă de faptul că suntem sortiți pieirii dacă nu-i ascultăm pe ei. Sunt încredințat că acest țărâm de mijloc colcăie de demoni, demoni invizibili, servitorii lui Loki, care vin în bătaia vântului ca să ne joace renghiuri. Țin minte cum, în urmă cu mulți ani, dragul părinte Beocca, tutorele meu din copilărie și vechi prieten, îmi spunea că Satana trimite demoni pentru a-i ispiti pe bunii creștini. „Încearcă să ne împiedice să înfăptuim lucrarea lui Dumnezeu”, îmi spusese foarte convins. „Știi că Dumnezeu are un plan pentru noi toți, chiar și pentru tine?”

Scuturasem din cap. Aveam probabil vreo opt ani, și chiar și atunci știam că scopul meu era să învăț să mânuiesc spada, nu să deprind cititul și scrisul, care mi se păreau culmea plictiselii.

— Să văd dacă poți descoperi singur planul lui Dumnezeu! continuase entuziast Beocca. Ședeam pe o margine a stâncii de la Bebbanburg, uitându-ne la marea sălbatică care spumega în jurul

insulelor Farnea. Mă pusese să citesc tare dintr-o carte care povestea că sfântul Cuthbert trăise pe una dintre acele insule singuratice, predicând papagalilor-de-mare și focilor, dar apoi Beocca începuse să salte pe fundul lui sfrijit, așa cum făcea de fiecare dată când se înflăcăra. Vreau să te gândești la ce spun! Și poate vei găsi singur răspunsul! Dumnezeu – vocea lui devenise foarte serioasă – ne-a făcut după propriul Lui chip. Gândește-te la asta!

Îmi amintesc că mi se părea o treabă foarte curioasă, deoarece Beocca avea un picior strâmb, ochi sașii, nasul plat, o claie de păr roșu vâlvoi și un cap mic.

— Deci Dumnezeu este infirm? îl întrebam.

— Bineînțeles că nu, zisese el plesnindu-mă cu mâna lui dreaptă, cea bună. Dumnezeu este perfect! Mă plesnise din nou, mai tare, și repetase: Este perfect!

Mă gândeam că probabil Dumnezeu arăta ca Eadburga, una dintre fetele de la bucătărie, care mă dusesese în spatele capelei și-mi arătase țâțele.

— Gândește! mă îndemnase părintele Beocca, dar nu mă puteam gândi decât la sânii Eadburgăi, așa că am scuturat din cap. Oftând, îmi explicase răbdător: Ne-a făcut să arătăm ca El fiindcă scopul vieții este să fim ca El.

— Să fim ca El?

— Să fim perfecți! Trebuie să învățăm să fim buni. Să fim bărbați și femei cumsecade.

— Și să omorâm copii? am întrebat serios.

Se uitase ciudat la mine.

— Să omorâm copii?

— Mi-ai spus odată povestea! Cum cei doi urși i-au omorât pe toți băieții! Și Dumnezeu i-a pus s-o facă! Mai spune-mi-o!

Bietul Beocca părea zăpăcit.

— N-ar fi trebuit să-ți citesc povestea aceea, oftase el abătut.

— Dar este adevărată?

Încuviințase cu tristețe.

— Este adevărată, da. Este în Scriptura noastră.

— Băieții au fost necuviincioși față de proroc?

— Elisei, da.

— I-au spus „Cheliosul”, nu?

— Așa ne spune Scriptura.

— Așa că Dumnezeu a trimis doi urși să-i omoare pe toți! Drept pedeapsă?

— Ursoaice, da.

— Și patruzeci de băieți au murit?

— Patruzeci și doi de copii, suspinase el.

— Urșii i-au rupt în bucăți! Îmi place povestea asta!

— Sunt sigur că Dumnezeu a vrut ca acei copii să moară repede, zisese Beocca fără mare convingere.

— Scripturile spun așa ceva?

— Nu, recunoscuse el, dar Dumnezeu este milostiv!

— Milostiv? A omorât patruzeci și doi de copii...

Mă lovise din nou.

— Este timpul să citim din nou despre sfântul Cuthbert și misiunea sa la foci. Începe din vârful paginii.

Am zâmbit amintindu-mi acestea, în timp ce *Sœbroga* își izbea prova în marea cu inimă verde și împrășca apă rece de-a lungul întregii punți. Îmi plăcuse de Beocca, fusese un om bun, dar atât de ușor de supărat. Și, într-adevăr, acea poveste din cartea sfântă a creștinilor demonstra că zeul lor nu era atât de diferit de ai mei. Creștinii pretindeau că era bun și perfect, dar era la fel de capabil să-și piardă cumpătul și săucidă copii ca oricare zeu din Asgard. Dacă sensul vieții e să fii un tiran imprevizibil și sângeros, atunci e simplu să fii ca zeii, însă bănuiam că noi avem altă datorie, de a încerca să facem lumea un loc mai bun. Nici aici nu mi se părea clar. Credeam acum și încă mai cred că lumea ar fi un loc mai bun dacă oamenii i-ar venera pe Thor, Odin, Freya și Eostre; totuși, am luptat cu spada în mână alături de zeul creștin care omoară copii.

Măcar nu aveam dubii în legătură cu scopul acelei călătorii. Mergeam să mă răzbun. Dacă descopeream că Sigtryggr fusese învins și Stiorra, capturată, intenționez să o întorc pe *Sœbroga* înapoi spre est și să-l vânez pe Ragnall până în cel mai întunecos colț al lumii, unde aveam să-i scot mațele din burtă și să dănuiesc pe spinarea lui.

Ne-am luptat cu vremea în acea zi, împingând prova grea a navei prin vântul care bătea din vest. Începusem să cred că zeii nu voiau să fac această călătorie, dar după-masă târziu trimiseră un corb drept

semn. Pasărea epuizată ateriză pe mica platformă de la prova și se cuibări acolo zgribulită. Am privit-o atent, știind că era trimisă de Odin. Toți oamenii mei, inclusiv creștinii, știau că era un semn, așa că am așteptat, trăgând de vâsle prin valurile mici, loviți de averse, am așteptat ca pasărea să-și dezvăluie mesajul. Mesajul sosi la apus, atunci când vântul se potoli și valurile se așezară, iar coasta irlandeză apăru la orizont. Pentru mine coasta îndepărtată părea o pată difuză și verde, dar Dudda nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Chiar acolo, stăpâne! zise el arătând o umbră la dreapta prorei. Acolo este intrarea, chiar acolo!

Am așteptat. Corbul se împletici doi pași într-o parte, doi în cealaltă. *Sœbroga* se poticni când un val mai mare se rostogoli sub carenă, și doar atunci pasărea se ridică în aer și, cu o energie reînnoită, zbură drept ca o suliță spre coasta irlandeză. Semnul era favorabil.

M-am rezemat de cârmă ca să virez spre nord.

— Este acolo. Stăpâne! protestă Dudda în timp ce întorceam capul navei din direcția pe care o indicase el. Intrarea, stăpâne! Chiar după promontoriu. Ajungem la strâmtoare înainte să cadă întunericul, stăpâne!

— Nu-mi duc corabia în ape inamice la apus, am mârâit.

Orvar Freyrson avea patru nave în Loch Cuan, patru nave de război cu echipaje formate din războinicii lui Ragnall. Când intram în loch trebuia să-l iau prin surprindere, nu să vâslesc înăuntru și imediat să caut un loc sigur unde să ancorez sau să trag la mal. Dudda mă avertizase că era plin de bancuri, insulițe și ape joase, deci nu era locul unde să ajungi la căderea nopții, în timp ce navele inamice familiare cu pericolele de acolo pândeau în apropiere.

— Intrăm în zori, i-am spus lui Dudda.

Părea agitat.

— Mai bine să așteptăm apa calmă, stăpâne. În zori, fluxul va fi puternic.

— Oare așa s-ar gândi Orvar Freyrson? Că am aștepta apa calmă?

— Da, stăpâne, zise el neliniștit.

L-am bătut ușor pe umăr.

— Nu face niciodată ce așteaptă inamicul, Dudda. Intrăm în zori. Pe flux.

A fost o noapte urâtă. Eram aproape de o coastă plină de stânci,

cerul era înnorat, valurile, agitate. Vâsleam spre nord, și eram îngrijorat că vreunul dintre oamenii lui Orvar ar fi putut să recunoască prova distinctivă a lui *Scebroga* când ajunseserăm în raza vizuală a coastei. Era puțin probabil. Virasem spre nord cu mult înainte de țărniș și foloseam doar vâslele, deci nimeni de pe uscat n-ar fi putut să vadă toporul roșu imens de pe velă. Dar, dacă nava ar fi fost recunoscută, atunci Orvar se întreba cu siguranță de ce am luat-o spre larg în loc să căutăm adăpost peste noapte.

Vântul ne împingea spre coasta irlandeză, însă aveam doisprezece oameni care trăgeau de vâsle ca să ne țină pe poziție. Ascultam cu atenție, căutând sunetul groaznic al valurilor care se zdrobesc de stânci. Câteodată mi se părea că aud acele zgomote și simțeam un imbold de panică, dar era mai degrabă vreun demon marin care se ținea de șotii. Ran, zeița mării, care poate fi o cățea geloasă și sălbatică, era în toane bune în acea noapte. Marea lucea de giuvaierurile ei, luminile ciudate care pâlpâie și licăresc în apă. Când o vâslă lovea marea, apa se spârgea în mii de picături sclipitoare care se stingeau încet.

Ran trimitea giuvaierurile doar atunci când se simțea bine, dar și așa mă temeam. Se vădi că temerile mele nu avuseseră temei, fiindcă atunci când se iviră zorii cenușii încă eram la o bună depărtare de țărniș.

— Dumnezeule, zise Dudda când în sfârșit putu vedea coasta, Sfântă Maică a lui Dumnezeu! Laudă lui Hristos! Ca să-și potolească îngrijorarea băuse zdravăn toată noaptea, și acum se uita cu ochi cețoși la fâșia verde de pământ. Drept spre sud, stăpâne, drept spre sud.

— Cât de mult?

— Cam un ceas.

Dură mai mult, nu fiindcă Dudda ar fi greșit, ci pentru că le-am lăsat oamenilor mei răgaz să mănânce, apoi să-și ia cămășile de zale.

— Țineți-vă coifurile și armele aproape, le-am spus, dar nu vă puneți coifurile încă. Și ascundeți-vă zalele sub mantii!

Nu puteam intra în loch în ținută de luptă, ci mai degrabă ca niște călători oboșiți care nu voiau nimic mai mult decât să se alăture tovarășilor lor. L-am chemat la mine pe Vidarr, normandul care dezertase de dragul soției sale.

— Ce poți să-mi spui despre Orvar Freyrson?

Vidarr se încruntă.

— Este unul dintre comandanții navelor lui Ragnall, stăpâne, și încă unul bun.

— Bun la ce?

— La navigație, stăpâne.

— Bun și la luptă?

Vidarr ridică din umeri.

— Toți suntem războinici, stăpâne, dar Orvar este mai bătrân acum, este precaut.

— Te cunoaște?

— O, da, stăpâne. Am navigat cu el printre insulele de la miazănoapte.

— Atunci îl vei saluta, sau vei saluta pe oricine întâlnim, ai înțeles? Îi spui că am fost trimiși să-l atacăm pe Sigtryggr. Și dacă mă trădezi...

— N-o voi face, stăpâne!

Am stat un pic, uitându-mă la el.

— Ai fost în loch?

— Da, stăpâne.

— Spune-mi despre el.

Îmi povesti, asemenea lui Dudda, că Loch Cuan era un imens lac marin plin de stânci și insulițe, intrarea fiind un canal lung și foarte îngust prin care fluxul curgea cu o viteză uimitoare.

— Apa e adâncă în mijlocul canalului, stăpâne, dar marginile sunt înșelătoare.

— Și locul unde se află Sigtryggr?

— E aproape o insulă, stăpâne. Limba de pământ care ajunge acolo este îngustă. Un zid de zece oameni poate s-o blocheze cu ușurință.

— Deci Orvar poate să atace doar de pe mare?

— Și asta e greu, stăpâne. Insula este înconjurată de stânci, iar canalul spre plajă este îngust.

Ceea ce explica de ce Orvar încerca să-l înfometeze pe Sigtryggr, asta dacă, bineînțeles, nu capturase deja fortul. Eram aproape de uscat acum, destul de aproape ca să vedem fumul care se ridica din vetre, valurile care se spărgeau de stânci și apoi se scurgeau albe în marea înspumată. Un vânt din est se trezise după venirea zorilor și ne

îngăduise să ridicăm din nou vela, așa că *Sœbroga* înainta repede spre loch.

— Când ajungem acolo, i-am spus lui Dudda, vreau să navigăm sau să vâslim direct prin canal. Nu vreau să ne oprim și să ne căutăm drumul prin apele joase.

— Este mai sigur...

— La dracu' cu siguranța! m-am răstit. Trebuie să părem că știm ce facem, nu că suntem agitați. Ragnall ar părea agitat?

— Nu, stăpâne.

— Așa că intrăm repede!

— Putem să navigăm la velă prin canal, stăpâne, dar, pentru numele lui Dumnezeu, stați pe mijloc. După o clipă de șovăială adăugă: Strâmtoarea merge aproape drept spre nord, stăpâne. Vântul și fluxul ne vor duce înainte, dar dealurile amețesc vântul. Nu e un loc unde să fim luați prin surprindere.

Voia să spună că dealurile blochează uneori vânturile cu totul, sau le schimbă direcția, și o astfel de schimbare ar fi putut să-o arunce pe *Sœbroga* pe stâncile aliniat de-a lungul strâmtoării ori s-o arunce în vârtejul pe care Dudda îl numise „malefic”.

— Deci folosim și vâslele pe lângă velă.

— Curentul este înfricoșător, stăpâne, mă avertiză Vidarr.

— Atunci e mai bine să trecem cât mai repede, am spus. Știi unde își ține Orvar oamenii atunci când sunt pe țarm? I-am întrebat.

— Imediat după canal, stăpâne. Pe țarmul vestic. Acolo este un golf care oferă adăpost.

— Vreau să trecem direct prin el, i-am spus lui Dudda, cât de repede putem.

— Fluxul o să ne ajute, zise bătrânul navigator, însă Vidarr are dreptate. Curentul ne va duce ca vântul, stăpâne. Fuge ca o căprioară.

Am ajuns în apele nervoase de la sud de promontoriul care proteja intrarea în strâmtoare. Bănuiam că erau stânci la mică distanță sub chila lui *Sœbroga*, dar Dudda nu era îngrijorat.

— E un loc prost la reflux, stăpâne, dar destul de sigur la flux. Vântul sufla cu putere, iar vela cu toporul mare și roșu era umflată și împingea prova navei în valurile agitate.

— Înainte s-o luăm înapoi, vreau să mutăm pietrele de balast spre

pupa.

— Dacă trăim, murmură Dudda făcându-și semnul crucii. Am cotit spre nord, întorcând vela pentru a menține nava pe un curs rapid, și am simțit-o prinzând viteză pe flux. Dudda era neliniștit, își frângea mâinile în timp ce privea în față. Valurile păreau că gonesc spre nord, ridicând pupa lui *Sœbroga* și aruncând-o în față. Apa șiroia pe carenă, valurile tremurau albe la provă, iar sunetul talazurilor ce se zdrobeau pe stânci era asurzitor.

— Loch Cuan înseamnă lacul liniștit! strigă Finan râzând.

— Noi îl numim Strangrfjörthr! strigă Vidarr la rândul lui.

Marea ne scutura de parcă voia să ne arunce pe stâncile imense, îmbrăcate în jerbe înalte de spumă albă, ce mărgineau canalul. Cârma nu întâmpina aproape nicio rezistență.

— Vâsle! am răcnit. Aveam nevoie de viteză. Vâsliți mai tare! Vâsliți de parcă diavolul ar fi după fundul vostru!

Aveam nevoie de viteză! Deja aveam viteză! Purtată de flux și de vânt, *Sœbroga* gonia mai repede decât orice navă pe care navigasem vreodată, dar mare parte din acea viteză se datora curentului, și pentru a controla nava cu cârma trebuia să fim mai iuți decât el.

— Vâsliți, nenorociților, am urlat, vâsliți!

— Dumnezeule, murmură Finan.

Fiul meu tuși. Zâmbea larg, ținându-se de marginea navei. Valurile se spărgeau albe, împrășcându-i cu mii de stropi pe vâslașii care trăgeau din greu. Goneam printr-un cazan de stânci și valuri agitate.

— După ce trecem de intrare, strigă Dudda, o să vezi o insulă! Ia-o pe la est de ea!

— Înăuntru se potolesc valurile?

— E și mai rău acolo!

Am râs. Vântul se întetea, aruncându-mi părul peste ochi. Apoi, brusc, am ajuns la intrare, în colții stâncilor, am văzut insula și am tras de cârmă, dar nu se întâmplă nimic. Curentul era mai puternic aici, ducându-ne spre stâncile din față.

— Vâsliți! am urlat. Vâsliți!

Am mișcat din nou cârma, și *Sœbroga* ascultă încet. Apoi dealurile opriră vântul și vela se scutură ca nebuna, dar tot gonia spre uscat. La dreapta și la stânga erau vârtejuri unde apa se rotea și se izbea de

stânci nevăzute, de unde păsări albe țipau la noi. Valurile nu ne mai împingeau în față, dar curentul ne ducea repede prin canalul îngust.

— Vâsliți! le-am strigat oamenilor mei, care asudau la vâsle. Vâsliți!

Dealurile verzi de pe ambele maluri arătau incredibil de liniștite. Ziua promitea să fie frumoasă. Cerul era albastru, cu doar câțiva nori albi zdrențuiți. Niște oi pășteau pe o pajiște verde.

— Bucuros să fii din nou acasă? l-am întrebat pe Finan.

— Dacă ajung vreodată acasă! mormăi el.

Nu mai văzusem vreodată un canal atât de stâncos și atât de înșelător, dar rămânând în mijloc, unde curentul era cel mai puternic, navigam în apă adâncă. Alte nave își găsiseră sfârșitul aici, coastele lor negre ieșeau din apa iute. Dudda ne ghida, arătându-ne vârtejul care rupea suprafața mării cu violență.

— Așa ceva te poate omorî, zise el. Am văzut unul care a smuls fundul unei nave zdravene, stăpâne! S-a dus la fund ca o piatră.

Vârtejul era la dreapta noastră și l-am ocolit cu atenție, lăsându-l în spatele nostru.

— Portul, stăpâne! strigă Vidarr arătând spre locul unde se vedeau două catarge deasupra unui promontoriu jos.

— Vâsliți! am strigat.

Canalul era aici cel mai strâmt, și curentul ne ducea ca o viteză amețitoare. O pală de vânt umflă vela, adăugându-ne viteză; după ce am trecut de acel punct am zărit niște colibe deasupra unei plaje cu pietriș și vreo zece oameni pe malul stâncos. Ne făcură cu mâna și am salutat înapoi.

— Orvar are patru nave, nu? l-am întrebat pe Vidarr.

— Patru, stăpâne.

Deci două erau probabil în fața noastră, undeva prin loch, și asta nu era prea departe, ci chiar după o insulă joasă și verde.

— Nu mergeți aproape de insulă, stăpâne, zise Dudda, sunt stânci peste tot în jurul ei.

Apoi, brusc și uimitor, *Sœbroga* ajunse în ape liniștite. Acum fusese în ghearele unei mări nervoase, în clipa următoare plutea la fel de calmă ca o lebădă pe un lac scaldat de razele soarelui. Vela care se zbatuse ca o nebună se umfla blândă, așa că nava își continuă înaintarea agale.

— Bun venit la Loch Cuan, spuse Finan zâmbind în colțul gurii.

Am simțit cum mi se ducea tensiunea din brațe. Nici nu-mi dădusem seama că țineam cârma atât de strâns. Apoi m-am aplecat, am luat oala cu bere din mâna lui Dudda și am dat-o pe gât.

— Încă nu suntem în siguranță, stăpâne, zise el rânjind.

— Nu?

— Bancuri! Recifuri! Locul ăsta poate să-ți rupă carena în bucăți! Mai bine pune un om la prova, stăpâne. Chiar dacă totul pare calm, apa e plină de stânci ascunse.

Și plină de dușmani. Cei care ne văzuseră nu porniseră în urmărirea noastră; închipuindu-și că fuseserăm trimiși de Ragnall, așteptau să afle ce treabă aveam. Marele topor de la provă și toporul uriaș de pe velă îi induseseră în eroare, și speram ca acele simboluri stacojii să păcălească și celelalte nave care așteptau undeva în față.

Vâsleam printr-un rai. Rar am mai văzut un loc atât de frumos. Era un lac marin presărat cu insule cu foci pe plaje, pești sub vâslele noastre și mai multe păsări decât putea număra un zeu. Dealurile erau blânde, iarba, bogată, iar marginile lochului, pline de capcane pentru pești. Nimeni nu putea muri de foame aici. Vâslele se mișcau lent, iar *Sœbroga* luneca pe apă aproape fără să tremure. În siajul nostru, care se lărgea treptat, se legănau o mulțime de rațe, găște și pescăruși.

Am zărit câteva bărci rudimentare de pescuit, niciuna cu mai mult de trei oameni, și toate se grăbiră să plece din calea noastră. Berg, care refuzase să rămână la Ceaster în ciuda rănii sale, stătea la prova cu o mână pe după toporul de lemn, urmărind cu atenție apa. Eu mă uitam în spate, vrând să văd dacă vreuna din cele două nave pe care le văzuserăm în strâmtoare venea după noi, dar catargele nu se mișcau.

O vacă mugii pe țărm. O femeie acoperită cu un șal, care aduna scoici, se îndreptă de spate ca să ne privească. I-am făcut cu mâna, însă ea ignoră gestul.

— Deci, unde este Sigtryggr? I-am întrebat pe Vidarr.

— Pe țărmul vestic, stăpâne.

Nu-și amintea exact unde, dar se vedea o trâmbă de fum pe țărmul de apus al lochului, așa că am vâslit spre acel semn îndepărtat. Înaintam încet, cu grijă la bancurile și stâncile subacvatice. Berg ne ghida făcând semne cu mâna, dar și așa vâslele de pe dreapta

zgâriară piatra de două ori. Adierea de vânt se opri, făcând să atârne vela, dar am lăsat-o așa, ca oricine să poată vedea că era nava lui Ragnall.

— Acolo, zise Finan arătând în față.

Văzuse un catarg după o insuliță. Știam că Orvar avea două nave undeva prin loch și bănuiam că una era la nord de Sigtryggr și cealaltă, la sud. În mod clar nu reușiseră să cucerească fortăreața, așa că acum sarcina navelor era de a opri orice ambarcațiune care ar fi putut duce mâncare la garnizoana asediată. Mi-am prins Răsuflarea-Șarpelui la brâu, apoi am acoperit-o cu o mantie maronie din lână.

— Vreau să stai lângă mine, Vidarr, am spus. Numele meu va fi Ranulf Godricson.

— Ranulf Godricson, repetă el.

— Danez.

— Ranulf Godricson, am priceput, stăpâne.

I-am dat cârma lui Dudda, care, cu toate că era pe jumătate amețit de bere, părea să fie un cârmaci foarte priceput.

— Când ajungem la acea navă, i-am zis arătând spre catargul din depărtare, vreau să trecem pe lângă ea. Dacă nu ne lasă, va trebui să-i rupem niște vâsle, dar nu prea multe, fiindcă avem nevoie de ele. Doar pune prova lângă a lui.

— Provă la provă, spuse Dudda.

L-am trimis pe Finan cu douăzeci de oameni la prova lui *Sœbroga*, unde se ghemuiră sau se întinseră. Nimeni nu purta coif, zalele ne erau acoperite de mantii, iar scuturile erau pe punte. La prima vedere, nu eram pregătiți de luptă.

Nava din depărtare ne observase acum. Când apăru din spatele insuliței am zărit soarele reflectându-se de pe bănci în timp ce vâslele se ridicau ude din apă. Ceva alb se văzu la prova ei în timp ce se întoarse spre noi. Un dragon sau un vultur, nu-mi dădeam seama precis.

— Este nava lui Orvar, zise Vidarr.

— Bine.

— *Hrœsvelgr*.

Am zâmbit. *Hrœsvelgr* este vulturul care stă pe cea mai înaltă creangă a lui *Yggdrasil*, copacul lumii. Este o pasăre malefică, îi urmărește atât pe oameni, cât și pe zei, mereu gata să atace și să

sfâșie cu ciocul și cu ghearele. Sarcina lui Orvar era să-l urmărească pe Sigtryggr, dar *Hrœsvelgr* era pe cale să fie sfâșiată.

Am strâns vela, legând-o nu foarte tare de vergă.

— Când vă spun, vâsliți mai încet! le-am zis vâslașilor. Lăsați impresia că sunteți obosiți!

— Suntem obosiți, oftă unul.

— Cei care sunteți creștini, ascundeți-vă crucile! Am privit cum talismanele erau sărutate, apoi vârâte sub cămășile de zale. Și când atacăm, mișcați-vă iute! Finan!

— Stăpâne?

— Vreau cel puțin un prizonier. Cineva care să știe despre ce vorbește.

Am continuat să vâslim încet, așa cum ar face oamenii obosiți. Când am ajuns destul de aproape am văzut că la prova lui *Hrœsvelgr* era un vultur cu ochii pictați în alb și vârful ciocului în roșu. Un membru al echipajului scruta cu atenție întinderea de apă, probabil uitându-se după stânci ascunse, așa cum făcea și Berg. Am încercat să număr vâslele; nu erau mai mult de douăsprezece de fiecare parte.

— Și țineți minte, am strigat, arătați toropiți de somn. Vrem să-i luăm prin surprindere!

Am așteptat încă zece lovituri leneșe de vâslă.

— Ridicați vâslele!

Urmă un moment de confuzie atunci când vâslele lungi fură aduse la bord și așezate pe mijloc, apoi ne-am apropiat încet de cealaltă navă. Comandantul ei, văzând ce intenționam, porunci la rândul lui ca vâslele să fie ridicate. Cele două vase care se legănau alături ofereau o imagine frumoasă, m-am gândit. Oamenii mei păreau adormiți pe bănci, dar degetele lor deja strângeau mânerle spadelor sau cozile topoarelor.

— Salută-i, i-am spus lui Vidarr.

— Jarl Orvar! strigă el.

Un om făcu cu mâna de la pupa lui *Hrœsvelgr*.

— Vidarr! Tu ești? Jarlul este cu tine?

— Jarlul Ranulf este aici!

Numele probabil că nu însemna nimic pentru Orvar, dar nu dădu importanță acestui fapt.

— De ce sunteți aici?

— De ce credeți?

Orvar scuipește peste margine.

— Ați venit după căteua lui Sigtryggr? Mergeți și luați-o!

— Jarlul o vrea! am strigat în daneză. Nu mai are răbdare!

Orvar scuipește din nou. Era un bărbat zdravăn, cu barba sură și chipul bătut de soare, și stătea lângă cărmaciul lui. *Hrœsvelgr* avea un echipaj mult mai mic decât *Sœbroga*, abia dacă erau cincizeci de oameni.

— Va avea căteua cât de curând, strigă el în timp ce navele se apropiu. Nu mai au mult până să moară de foame!

— Cum ar putea să moară de foame? am întrebat chiar în clipa în care un pește sări din apă cu un licăr de solzi argintii. Trebuie să-i atacăm!

Orvar își croi drum printre băncile vâslașilor lui, mergând la prova lui *Hrœsvelgr* ca să ne vadă mai bine.

— Cine ești? vru el să știe.

— Ranulf Godricson, am răspuns.

— Nu am auzit de tine!

— Eu am auzit de tine!

— Jarlul v-a trimis?

— S-a săturat să aștepte, am spus.

Nu mai trebuia să strig, fiindcă navele erau acum la câțiva pași distanță, apropiindu-se încet.

— Și câți oameni trebuie să moară ca să poată el să se bage între coapsele cătelei ăleia? întrebă Orvar.

În acea clipă navele se atinseră, iar oamenii mei se prinseră de bordajul lui *Hrœsvelgr* și o traseră în partea dreaptă a navei noastre.

— Acum! am strigat.

Nu puteam sări de la pupa, așa că m-am grăbit înainte în timp ce primii mei oameni săreau în cealaltă navă, cu armele la vedere. Finan, în fruntea lor, se năpustise primul cu spada scoasă. Se năpustise spre măcel.

Echipajul lui *Hrœsvelgr* era format din bărbați de ispravă, bărbați curajoși, războinici ai nordului. Meritau o soartă mai bună. Nu erau pregătiți de luptă, zâmbeau în semn de salut într-o clipă și mureau în următoarea. Puțini avură timp să pună mâna pe o armă. Oamenii mei, ca dulăii care amușină sângele, trecură de pe o navă pe cealaltă și

începură să omoare. Îi uciseră rapid pe cei din mijlocul punții, eliberând acolo un spațiu. Finan își comanda oamenii spre pupa, pe când eu îi comandam pe ai mei spre prova, unde se ridica mândru vulturul. Câțiva dintre oamenii lui Orvar reușiseră să pună mâna pe spade și topoare, dar niciunul nu avea zale. O spadă mă izbi peste coaste, fără să treacă prin inelele de fier, iar eu am lovit în lateral cu Răsuflarea-Șarpelui, atingându-i adversarului gâtul cu capătul lamei. Căzu, și fiul meu îl omorî cu o lovitură a spadei sale, Pliscul-Corbului. Oamenii se retrăgeau împiedicându-se de bănci, iar unii chiar săriră peste bord ca să evite spadele noastre ude. Nu-l vedeam pe Orvar, însă auzeam un bărbat care urla.

— Nu! Nu! Nu! Nu!

Un tânăr își năpusti spada, ținând-o cu două mâini, către mijlocul meu. Am parat cu Răsuflarea-Șarpelui și i-am tras un genunchi în față, apoi l-am călcat pe boașe.

— Nu! Nu! continua să urle vocea.

Tânărul mă lovi, făcându-mă să mă împiedic de un colac de funie și să cad pe punte, însă doi dintre oamenii mei îmi săriră în ajutor. Eadger își vârî spada în gura tânărului și o împinse în jos până atinse puntea. Vidarr îmi dădu mâna ca să mă ridic.

Vocea încă mai urla.

— Nu! Nu!

Am băgat Răsuflarea-Șarpelui într-un inamic care voia să-l lovească pe Eadger cu un topor. Omul căzu pe spate. Eram gata să-i înfig spada între coaste când toporul îi fu smuls din mână de Orvar, care-și croise drum de la provă și acum stătea pe o bancă deasupra războinicului căzut.

— Nu! Nu! răcni Orvar, iar în clipa următoare aruncă toporul și-și deschise larg brațele. Mă predau! Mă predau! Groaza și durerea îi erau întipărite pe față. Mă predau! strigă el din nou. Opriți lupta!

— Opriți lupta! am strigat la rândul meu. Opriți-vă!

Puntea era alunecoasă de la sânge. Bărbați gemeau, bărbați urlau, bărbați se văitau în timp ce navele, legate acum laolaltă, se mișcau ușor pe apa calmă a lacului. Unul dintre oamenii lui Orvar se împletici până la marginea navei și vomită sânge.

— Opriți lupta! repetă Finan.

Orvar își luă spada de la unul dintre oamenii lui, coborî de pe bancă

și mi-o întinse cu mânerul în față.

— Mă predau, zise el. Mă predau, blestematule.

Și acum aveam două nave.

Zece

O dâră roșie colora apa. Se dispersă, se transformă în roz și dispăru încet. Puntea lui *Hræsvelgr* era stacojie, aerul duhnea a sânge și căcat. Erau șaisprezece morți, pe opt îi luaserăm prizonieri, iar ceilalți oameni ai lui Orvar erau în apa însângerată, ținându-se de vâslele care pluteau aproape de navă. I-am tras la bord, apoi i-am căutat atât pe ei, cât și pe morți de monede, bucăți de argint sau orice alt obiect de valoare. Am îngrămădit prada și armele capturate lângă catargul lui *Sœbrogā*, de unde Orvar privea cum stârvurile erau aruncate peste bordul lui *Hræsvelgr*, care încă era legată de nava noastră mai mare.

— Cine ești? mă întrebă el.

— Sunt tatăl cățelei, am spus.

Tresări, apoi închise ochii pentru o clipă.

— Uhtred de Bebbanburg?

— Eu sunt Uhtred.

Râse fără veselie.

— Jarlul Ragnall i-a jertfit un armăsar negru lui Thor ca să fie sigur c-o să fii ucis.

— A murit așa cum trebuie?

— Au făcut-o de oaie, zise el clătînând din cap. Le-au trebuit trei lovituri de ciocan.

— Am primit un armăsar negru acum puțină vreme, am spus.

Tresări din nou, dându-și seama că zeii ținuseră cu mine și că sacrificiul lui Ragnall fusese respins.

— Înseamnă că zeii te iubesc, norocosule.

Era cam de vârsta mea, ceea ce însemna că era bătrân. Era încărunțit, ridat și dur. Barba, sură cu fire negre, era împodobită cu inele din fildeș, avea cercei din aur în urechi și purtase un lanț de aur gros cu un ciocan din aur, până când fiul meu i-l luase.

— Chiar a trebuit să-i omori? întrebă el privind cadavrele oamenilor lui ce pluteau despuiate în apa înroșită.

— O asediezi pe fiică-mea, m-am răstit, pe ea și pe nepoata mea. Ce era să fac? Să te pup?

Dădu din cap în semn de acceptare parțială a furiei mele.

— Dar erau băieți buni, zise, făcând o grimasă în timp ce un alt cadavru era aruncat peste marginea lui *Hrœsvelgr*. Cum ați capturat-o pe *Øxtívar*?

— *Øxtívar*?

— Nava lui! Bătu în catarg. Nava asta!

Deci acela era numele lui *Sœbroga*, *Øxtívar*. Însemna Toporul Zeilor și era un nume bun, dar *Sœbroga* era și mai bun.

— În același fel în care l-am fugărit pe Ragnall de la Ceaster, am spus, învingându-l în luptă.

Se încruntă neîncrezător, apoi râse iarăși cu amărăciune.

— Nu am mai auzit nimic de la jarl de când a plecat. Trăiește?

— N-o să mai trăiască mult.

Făcu o grimasă.

— Nici eu, bănuiesc. Așteptă un răspuns, dar am tăcut, așa că lovi ușor catargul cu palma și murmură: Jarlul Ragnall iubește nava asta.

— O iubea, l-am corectat. Dar i-a pus o greutate prea mare în față.

Încuviință din cap.

— Întotdeauna a făcut așa. Dar îi place să-și vadă vâslașii uzi. Zice că-i întărește. Taică-său era la fel.

— Și Sigtryggr? am întrebat.

— Ce-i cu el?

— Îi place să-și întărească oamenii?

— Nu, zise Orvar, el este fratele cel bun.

Răspunsul mă miră, nu fiindcă aș fi avut altă părere despre Sigtryggr, ci pentru că Orvar îl slujea pe Ragnall și-i datora loialitate.

— Fratele cel bun? am întrebat.

— Oamenii îl plac, întotdeauna l-au plăcut. E mărinimos, spre deosebire de Ragnall, care e crud. Ar trebui să știi asta, s-a însurat cu fiica Domniei Tale!

— Îmi place de el, am spus, și se pare că și ție.

— Așa este, dar i-am jurat credință lui Ragnall.

— Ai avut de ales?

Scutură din cap.

— A fost porunca tatălui lor. Unii i-am jurat credință lui Ragnall, iar

alții, lui Sigtryggr. Jarlul Olaf credea pasămite că frații aveau să-și împartă pașnic pământurile lui, dar s-au certat îndată după ce-a murit. Și eu am ajuns aici, încheie Orvar uitându-se la cadavrele care pluteau.

Mă urmări în timp ce alegeam armele capturate, cântărind spadele una după alta.

— Deci acum mă omori? vru el să știe.

— Ai vreo idee mai bună? am întrebat sarcastic.

— Ori mă omorâți voi, ori mă omoară irlandezii.

— Credeam că sunt aliații voștri.

— Ce mai aliați! pufni el în zeflema. Au făgăduit să atace partea dinspre uscat a fortului în timp ce noi atacam pe plajă, dar nenorocii n-au mai apărut. Am pierdut douăzeci și trei de oameni! Blestemații de irlandezi au zis că semnele au fost proaste! Scuipă. Nu cred c-au vrut să atace vreodată. Doar au mințit!

— Se tem cumva de vrăjile fiicei mele?

— I-a speriat zdravăn, într-adevăr. Vor ca noi să dăm lupta și ei să vină apoi doar să omoare supraviețuitorii. Apoi s-o ducă pe fiica Domniei Tale la... Nu-și termină propoziția. Noi luptăm, continuă el peste câteva clipe, și irlandezii câștigă. Nu-s proști.

M-am uitat în sus și am văzut nori mici și albi plutind calmi pe bolta de un albastru perfect. Soarele lumina pământul într-un verde strălucitor. Îmi dădeam seama de ce oamenii tânjeau după acest pământ, dar îl cunoșteam pe Finan destul de bine ca să-mi dau seama că viața nu era ușoară acolo.

— Nu înțeleg, am zis. Îți place Sigtryggr, n-ai încredere în aliații voștri, așa că de ce n-ai făcut pur și simplu un armistițiu cu el? De ce nu te-ai alăturat lui?

Orvar își ridică ochii pentru a se uita într-ai mei.

— Fiindcă Ragnall o are pe soția mea ostatică.

Am tresărit.

— Și pe copiii mei, urmă el. A luat-o pe soția mea și a luat-o și pe femeia lui Bjarke.

— Bjarke?

— Bjarke Neilson, comandantul lui *Nidhogg*.

Arată cu capul spre nord, și mi-am dat seama că *Nidhogg* era a doua navă care bloca fortăreața lui Sigtryggr, aflându-se în nordul

lochului. Dacă *Hroesvelgr* era vulturul din vârful copacului vieții, *Nidhogg* era șarpele ghemuit la rădăcinile sale, o creatură ticăloasă care se înfrupta cu trupurile bărbaților fără onoare. Era un nume ciudat pentru o navă, dar unul care, bănuiam, băga frica în dușmani.

Orvar se încruntă.

— Bănuiesc că vrei s-o capturați și pe aceea?

— Bineînțeles.

— Și nu puteți risca să-i avertizăm prin strigăte, pricep asta, dar măcar ne lăsați să murim cu spadele în mâini? Se uită la mine rugător. Te implor, stăpâne, lasă-ne să murim ca războinicii.

Am luat cea mai bună spadă dintre armele capturate. Avea lama lungă și un mâner din fildeș sculptat în formă de topor. Am cântărit-o în mână; îmi plăcea greutatea ei.

— A fost a ta?

— Și a tatălui meu înaintea mea, zise el privind mohorât arma.

— Deci spune-mi, ce trebuie să faci ca să-ți recapeți familia?

— Să i-o dau lui Ragnall pe fiica Domniei Tale, ce altceva?

Am întors spada, ținând-o de lamă pentru a-i întinde lui mânerul.

— Atunci de ce nu facem tocmai asta?

Se uită fix la mine, neînțelegând, așa că i-am explicat.

*

Aveam nevoie de oameni. Aveam nevoie de o armată. Ani întregi, Æthelflaed refuzase să treacă granița în Northumbria, cu excepția unor incursiuni de pedepsire a normanzilor sau danezilor care furaseră vite sau robi din Mercia. Astfel de raiduri de răzbunare puteau fi brutale, dar erau doar raiduri, niciodată o invazie reală. Voia întâi să pună Mercia în siguranță, să construiască un lanț de burhuri de-a lungul graniței nordice, dar prin refuzul ei de a captura pământ northumbrian îndeplinea și dorința lui Edward.

Edward al Wessexului se dovedise a fi un rege destul de bun. Nu era egalul tatălui său, bineînțeles. Îi lipseau istețimea deosebită a lui Alfred și hotărârea lui încăpățânată de a-i salva pe saxoni și întreaga creștinătate de nordicii păgâni, dar continuase munca părintelui său. Condusese armata Wessexului în Anglia de Est, unde recâștiga teritorii și construia burhuri. Ținuturile stăpânite de Wessex se întindeau încet spre nord, iar saxonii preluau moșiile care le

aparținuseră jarlilor danezi. Alfred visase la un singur regat, un regat al creștinilor saxoni, condus de un rege saxon și creștin și vorbind limba saxonilor. Se intitulase rege al neamurilor vorbitoare de engleză, ceea ce nu era chiar același lucru cu a fi rege al Englandului, dar acel vis, visul unei țări unite, devenea treptat realitate.

Îndeplinirea deplină a aceluși vis însemna însă subjugarea normanzilor și danezilor din Northumbria, și exact aici șovăia Æthelflaed. Nu se temea de riscuri, ci mai degrabă de nemulțumirea fratelui ei și a bisericii. Wessexul era mult mai bogat decât Mercia răvășită de războaie. Argintul saxonilor de vest susținea trupele merciene și aurul saxonilor de vest curgea în bisericile merciene, iar Edward nu voia ca sora lui să se bucure de o faimă mai mare decât el. În cazul unei invazii în Northumbria, Edward avea să comande armata și să primească la sfârșit cununa de lauri, așa că-i interzicea surorii lui să invadeze Northumbria fără el. Æthelflaed, știind cât de dependentă era de aurul fratelui ei și, pe lângă asta, nevoind să-l jignească, se mulțumea cu recucerirea teritoriilor nordice ale Merciei. Îmi spunea adesea că va veni vremea când armatele unificate ale Merciei și Wessexului vor mărșălui triumfătoare până la granița scoțiană și, când se va întâmpla asta, va exista o nouă țară, nu Wessex, nici Mercia, nici Anglia de Est, nici Northumbria, ci England.

Toate acestea erau probabil adevărate, dar se întâmplau prea încet pentru mine. Îmbătrâneam. Aveam dureri în oase, fire cărunte în barbă și un vechi vis în inimă. Voiam Bebbanburgul. Bebbanburgul era al meu. Am fost și sunt stăpânul lui. Cetatea le-a aparținut tatălui meu și tatălui său și le va aparține fiului meu și fiului său. Și Bebbanburg se afla adânc în Northumbria. Ca să-l asediez, ca să-l recuceresc de la vărul meu, al cărui tată îl furase de la mine, trebuia să fiu în Northumbria, însă nu puteam spera să ocup cetatea cu o adunătură de normanzi înverșunați și danezi răzbunători în jurul meu. Încercasem deja să capturez Bebbanburgul o dată, venind dinspre mare, însă dădusem greș. Jurasem ca data viitoare să comand o armată la Bebbanburg. Pentru asta trebuia întâi să pun mâna pe teritoriile din jurul fortăreței, învingându-i pe nordicii care le stăpâneau. Trebuia să invadez Northumbria.

Ceea ce însemna că aveam nevoie de o armată.

Ideea îmi venise atunci când, fără să mă gândesc, îi spuseseam lui

Finan că darul meu pentru a obține iertarea lui Æthelflaed avea să fie Eoferwic, urmând să eliberez orașul de trupele lui Ragnall.

Acum însă, brusc, vedeam clar ce trebuia să fac.

Aveam nevoie de Bebbanburg. Ca să pun mâna pe cetate trebuia să-i înfrâng pe nordicii din Northumbria, iar ca să-i înfrâng pe nordicii din Northumbria aveam nevoie de o armată.

Iar dacă Æthelflaed nu-mi dădea voie să folosesc armata Merciei, aveam s-o folosesc pe cea a lui Ragnall.

Fortăreața lui Sigtryggr era o cocoasă de pământ stâncos ce se ridica din apa golfului, apărată dinspre mare de bancuri, insulițe și stânci. Accesul dinspre uscat era și mai dificil. Singura cărare era joasă și strâmtă, astfel încât numai șase bărbați să meargă unul lângă altul. Și dacă bărbații ar fi trecut de acea cărare, îi aștepta un urcuș abrupt până în vârf, unde era fortul lui Sigtryggr, același urcuș pe care l-ar fi găsit atacatorii veniți din larg după plaja îngustă. Pentru a ajunge la acea plajă, o navă trebuia să treacă cu atenție printr-un canal cu meandre, dar, odată coborâți pe uscat, soldații s-ar fi văzut în fața unor stânci înalte și pante greu accesibile deasupra cărora așteptau apărătorii. Promontoriul era ca acela de la Bebbanburg, dar aici nu exista o palisadă, pur și simplu pentru că nu era nevoie de una, fiind de ajuns înălțimile stâncoase deasupra cărora fumegau focurile vetrelor.

Sœbroga se apropie de fort dinspre sud, navigând cu grijă printre bancuri și stâncile ascunse. Gerbruht stătea la provă, încercând apa cu o vâslă și strigând atunci când atingea vreo piatră. Doar doisprezece oameni vâsleau, nu aveam nevoie de mai mulți, fiindcă nu îndrăzneau să navigăm repede. Tot ce puteam să facem era să ne târâm printre pericole.

Războinicii lui Sigtryggr văzură o navă plină de oameni cu arme strălucitoare ce etala toporul roșu al lui Ragnall la provă. Recunoscând-o pe *Sœbroga*, își închipuiau că ori Ragnall însuși venise să-i termine, ori îl trimisese pe vreunul dintre cei mai de încredere comandanți de-ai lui. Priveam cum se forma un zid de scuturi pe pantă și ascultam răpăitul spadelor pe lemnul pavezelor. Stindardul lui Sigtryggr, un topor roșu asemănător cu simbolul fratelui său, era desfășurat mai sus pe deal, și mi se păru c-o vedeam pe

Stiorra stând lângă el.

Soțul ei, cu părul blond lucind în lumina soarelui, ieși din zidul de scuturi și veni până la jumătatea drumului spre plajă.

— Haideți la moarte! strigă el din vârful unei stânci. Haideți să vă alăturați prietenilor voștri!

Arată cu spada scoasă, și am văzut capete umane înșirate de-a lungul malului. Așa cum eu îl întâmpinasem cu capetele tăiate pe Ragnall la Eads Byrig, Sigtryggr le ura bun-venit vizitatorilor în refugiul său.

— E oastea strigoilor, zise Finan.

— Poftim?

— Capetele! Te gândești de două ori înainte să treci de oastea strigoilor, zise el făcându-și cruce.

— Vreau mai multe capete! răcni Sigtryggr. Așa că aduceți-mi-le pe ale voastre! Vă implor!

În spatele lui, spadele loveau în scuturi. Niciun atacator nu putea spera să supraviețuiască unui asalt asupra stâncii aceleia decât dacă putea aduce o armată pe țărm, copleșindu-i astfel pe pușinii apărători, însă asta era imposibil. Era loc pentru doar trei, poate patru nave pe plajă, iar acele nave ar fi fost silite să înainteze în șir. Ne deplasam ca melcul, și nu o dată prova lui *Sœbroga* atinse stânca și am fost nevoiți să dăm înapoi și să încercăm din nou în timp ce Gerbruht striga instrucțiuni.

— Ca să vă ușurăm treaba, strigă Sigtryggr, vă vom lăsa să ajungeți pe mal!

Stătea pe țănc între două capete. Părul lung și auriu îi cădea până sub umerii în jurul cărora era înfășurat de trei ori un lanț de aur. Purta zale, dar nu avea coif sau scut, ci doar o spadă lungă în mâna dreaptă.

Rânjea, așteptând cu nerăbdare o luptă pe care știa că o va câștiga. Era un adevărat senior al războiului, și, chiar dacă era prins în capcană și asediat, arăta magnific.

Am mers în față și i-am spus lui Gerbruht să-mi facă loc, apoi m-am suit pe mica platformă de sub prova cu topor.

Cum purtam un coif simplu cu obrăzarele închise, Sigtryggr crezu că eram Orvar.

— Bine ai venit înapoi, Orvar! Mi-ai adus mai mulți oameni pe care

să-i omor? N-ai pierdut destui ultima dată?

— Arăt ca Orvar? am strigat înapoi. Idiot chior ce ești! Scuturătură de țăp! Vrei să-ți iau și celălalt ochi?

Se holba la mine, nevenindu-i să creadă.

— Nu poate un tată să-și viziteze fiica fără să primească ocările unui normand cu un singur ochi și creier de căcat? am răcnit.

Ridică mâna, indicându-le oamenilor lui să se oprească din lovitul scuturilor, însă nu-și putea lua privirea de la mine. În spatele lui, zgomotul încetă.

Mi-am dat jos coiful și i l-am aruncat lui Gerbruht.

— De primirea asta are parte un socru iubitor? Bat tot drumul ăsta să-ți salvez ție curu' ăla de nimic, și tu mă ameninți cu ocările tale copilărești? De ce nu mă umpli de aur și daruri, căcat de broască?

Începu să râdă, apoi să danseze. Zburdă câteva clipe, după care se opri și-și deschise larg brațele.

— E extraordinar!

— Ce e extraordinar, căcărează de capră ce ești?

— Că un amărât de saxon a putut să vină până aici din Britania! A fost foarte înspăimântătoare călătoria?

— Aproape la fel de înspăimântătoare ca a te întâlni pe tine în luptă, am spus.

— Deci te-ai pișat pe tine? întrebă el rânjind.

Am râs.

— Am împrumutat nava fratelui tău!

— Văd! zise el băgându-și spada în teacă. Sunteți în siguranță acum! Aveți apă adâncă până la plajă!

— Vâsliți! le-am strigat oamenilor mei.

Soebroga lunecă pe ultimii yarzi și își vârî prova în pietriș, iar eu m-am cățărat peste marginea de la tribord și am sărit în apa care-mi ajungea până la glezne. Era să cad, dar Sigtryggr, care coborâse de pe bolovanul lui, îmi întinse o mână și mă trase pe mal. Mă îmbrățișă.

Chiar și fără un ochi era încă un bărbat chipeș, cu trăsături bine definite și părul blond, mereu gata să zâmbească, și am înțeles foarte bine de ce Stiorra venise cu el din Britania. Îi căutasem un soț dintre războinicii Merciei și Wessexului, un bărbat care să fie pe potriva inteligenței și energiei sale, dar ea luase această alegere din mâinile mele. Se măritase cu dușmanul meu, care acum îmi era aliat. Mă

bucuram să-l văd, chiar surprins de emoția pe care o simțeam.

— Ți-a luat ceva timp să apari, Lord Uhtred, spuse el voios.

— Știam că n-ai necazuri mari, deci de ce să mă grăbesc?

— Fiindcă ni se termină berea, de aceea. Se întoarse și strigă în susul pantei stâncoase: Puteți să vă lăsați armele! Nenorociții ăștia ne sunt prietenii! Mă prinse de cot. Haide să-ți cunoști nepoata, Lord Uhtred.

Stiorra venea spre mine ducând un copilăș de mână, și mărturisesc că mi s-a oprit răsuflarea în gât. Nu copilul mi-a încețoșat privirea. Nu mi-au plăcut niciodată copiii mici, nici măcar ai mei, dar îmi iubeam fiica și vedeam de ce Ragnall s-ar fi războit pentru ea. Stiorra devenise o femeie grațioasă și încrezătoare și semăna atât de mult cu mama ei, încât mă durea s-o privesc. Zâmbi când ajunse în fața mea.

— Tată!

— Nu plâng, am spus, mi-a intrat doar praf în ochi.

— Desigur, tată.

Am îmbrățișat-o, apoi am ținut-o de umeri să mă uit la ea. Purta o rochie neagră de in pe sub o mantie din lână vopsită în negru. Un ciocan din fildeș îi atârna pe piept și un colan din aur îi înconjura gâtul. Își purta părul ridicat, ținut de piepteni din aur și fildeș.

Făcu un pas în spate, dar numai pentru a-și putea aduce fiica în față.

— Aceasta este nepoata ta, Gisela Sigtryggrdottir.

— Ce nume lung!

— Și ea e o sălbatică.

M-am uitat la fata care semăna cu mama și bunica ei.

Avea pielea închisă, ochii mari și un păr negru și lung. Mă privea foarte serioasă, dar niciunul din noi nu avea ceva de spus, așa că n-am zis nimic. Stiorra râse de tăcerea noastră ciudată, apoi se întoarse să-l salute pe Finan. Oamenii mei o legau pe *Sœbroga* la țarm, folosind funii lungi pe care le treceau pe după bolovani.

— Ar fi mai bine să lăsați oameni la bord, mă avertiză Sigtryggr, fiindcă două dintre navele fratelui meu patrulează prin loch. *Hrœsvelgr* și *Nidhogg*.

— *Hrœsvelgr* este deja a noastră, l-am înștiințat, și *Nidhogg* va fi în curând. Vom captura și celelalte două nave.

— Ați capturat-o pe *Hrœsvelgr*? întrebă el uimit.

— N-ați văzut? M-am întors spre sud și mi-am dat seama că insulele de acolo ascuseseră întâlnirea dintre *Sœbroga* și *Hrœsvelgr*. Ar trebui să avem cinci nave până mâine, am spus, dar cu echipajele lor, echipajul meu și oamenii tăi vor fi pline ochi. Totuși, dacă vremea rămâne așa calmă ca acum, ar trebui să putem traversa. Sau poate vrei să rămâi aici?

Îi venea greu să priceapă.

— Echipajele lor?

— Echipajele tale, de fapt, am spus, încântat să-l pot năuci cu un șuvoi de vești bune.

Se uita peste umărul meu; când m-am întors, am văzut că *Hrœsvelgr* tocmai apăruse de după promontoriu, iar o a doua navă venea în siajul ei.

— Acea este cu siguranță *Nidhogg*, i-am spus lui Sigtryggr.

— Este.

— Orvar Freyrson îți va jura credință. Bănuiesc că și Bjarke va face la fel, și fiecare membru al echipajelor lor. Dacă vreunul refuză, eu zic să-i lăsăm aici pe o insulă, dacă nu cumva vrei să-i omori.

— Orvar o să-mi jure credință?

— Și Bjarke la fel, bănuiesc.

— Dacă Orvar și Bjarke jură, zise el gânditor, și echipajele lor o vor face. Toate.

— Și Orvar crede că-i poate lămuri și pe războinicii de pe celelalte două nave.

— Dar cum ai reușit să-l convingi...

Tăcu, încă încercând să priceapă cum se întorseseră sortii în acea dimineață. Se trezise prins în capcană și asediat, iar acum comanda o mică flotă.

— Cum? Fiindcă i-am oferit pământ, mult pământ. Pământul tău, din întâmplare, dar m-am gândit că n-o să te superi.

— Pământul meu? întrebă, acum complet năuc.

— Te fac rege în Eoferwic, i-am zis, de parcă era un lucru pe care îl făceam zilnic, și al Northumbriei. Nu-mi mulțumi!

Nu făcuse vreun semn că voia să-mi mulțumească, doar se holba uimit la mine.

— Fiindcă vor fi condiții! am adăugat. Dar acum ar trebui să ne pregătim navele pentru călătorie. Ar trebui să golim o parte din balast,

fiindcă vor fi pline până la ultima scândură. Mi s-a spus că aici vremea se poate schimba într-o clipită, dar acum arată destul de așezată, așa că ar trebui să plecăm imediat ce putem. Potrivit lui Dudda, ar trebui să ieșim din loch când apa este calmă, deci probabil mâine-dimineată?

— Dudda?

— Navigatorul meu. De obicei e beat, dar se pare că nu este mare diferență în cazul lui. Deci, mâine-dimineată?

— Unde mergem? Întrebă Sigtryggr.

— La Cair Ligualid.

Se uită la mine cu ochii cășcați. Era clar că nu auzise niciodată de acel loc.

— Unde-i asta?

— Încolo, am spus arătând spre est, la o zi de aici.

— Rege al Northumbriei? bâigui năuc ginerele meu.

— Dacă ești de acord, te fac regele Northumbriei. Rege în Jorvik, de fapt, dar cine ocupă acel tron se intitulează de obicei și regele Northumbriei. Fratele tău își arogă titlul acum, dar tu și cu mine ar trebui să fim în stare să-i dăm în schimb un mormânt. *Hrcesvelgr* tocmai ajunsese la țarm, iar comandantul sări de la provă și veni spre noi pe țarmul pietros. Ori are de gând să te omoare, am spus uitându-mă la Orvar, ori să îngenuncheze în fața ta.

Orvar, cu lanțul de aur la gât, căci le restituiserăm oamenilor lui armele, monezile, bucățile de argint și talismanele, străbătu fâșia îngustă de plajă. O salută pe Stiorra destul de jenat, dar respectuos, apoi se uită în ochiul lui Sigtryggr.

— Stăpâne?

— I-ai jurat credință fratelui meu, zise tăios Sigtryggr.

— Și fratele Domniei Tale mi-a luat familia ostatică, ceea ce niciun senior n-ar trebui să facă vreodată.

— Adevărat, spuse Sigtryggr.

Se uită cum *Nidhogg* atingea țarmul zgâriind pietrișul cu prova. Comandantul ei, Bjarke, sări jos și rămase privind-l pe jarlul care-și scotea spada. Lama scrâșni în timp ce ieșea din teacă. Pentru o clipă, Sigtryggr păru că-l amenința pe Orvar cu spada, însă apoi o lăsă în jos până când vârful ei atinse solul.

— Știi ce ai de făcut, îi spuse lui Orvar.

Sub privirile echipajelor de pe *Hroesvelgr* și *Nidhogg*, Orvar îngenunche și cuprinse mâinile lui Sigtryggr care țineau spada. Orvar luă o gură de aer, dar, înainte să rostească jurământul, se uită în sus la mine.

— Promiți că familia mea va trăi, stăpâne?

— Ce promit e că voi face tot ce pot ca să mă asigur că vor trăi și vor fi nevătămați. Jur asta pe Thor și pe viețile celor din familia mea, am încheiat atingându-mi ciocanul de la gât.

— Și cum îți vei ține promisiunea? vru să știe ginerele meu.

— Dându-i-o pe nevastă-ta lui Ragnall, bineînțeles. Acum lasă-l pe jarlul Orvar să-ți jure credință.

Pe plaja aceea de pe malul lacului liniștit, sub cerul albastru cu alb, oamenii își rostiră jurămintele unul câte unul.

Nu e greu să fii lord, jarl sau chiar rege, dar este greu să fii un conducător.

Majoritatea oamenilor vor să urmeze pe cineva, și tot ce ei cer de la conducătorul lor este prosperitate. Noi suntem cei care împart inele și aur. Dăm pământ, dăm argint, dăm robi, dar asta nu e de ajuns. Lasă-i pe bărbați să stea degeaba câteva zile la rând și se vor plictisi, iar bărbații plictisiți sunt un izvor de necazuri. Trebuie să fie luați prin surprindere și provocați, să li se dea sarcini despre care cred că sunt peste puterile lor. Și trebuie să se teamă. Un conducător care nu este temut nu va fi ascultat de nimeni, însă frica nu e de ajuns. Trebuie să fie și iubit. Când se formează zidul de scuturi, când inamicul își strigă provocările, când spadele se lovesc de paveze, când pământul este pe cale să fie îmbibat de sânge, când corbii zboară în cercuri așteptând leșurile umane, un războinic care-și iubește comandantul va lupta mai bine decât unul care doar se teme de el. În acea clipă suntem frați, luptăm unul pentru celălalt, și trebuie să știm că acela care ne mână în luptă își va jertfi propria viață ca s-o salveze pe a oricărui dintre oamenii lui.

Am învățat toate acestea de la Ragnar, un om care comanda cu bucurie în suflet, deși inspira și teamă. Marele lui inamic, Kjartan, știa cum să comande folosind doar frica, iar Ragnall era la fel. Bărbații care se bizuie numai pe frica supușilor pot ajunge mari regi și pot stăpâni țări atât de mari încât nimeni nu le știe granițele, dar și ei pot fi

înfrânți, înfrânți de bărbați care luptă ca frații.

— Oferta lui Ragnall a fost ca eu să fiu rege al insulelor, iar el rege al Britaniei, îmi spuse Sigtryggr în acea noapte.

— Al insulelor?

— Al tuturor insulelor din mare, tot ce este de-a lungul coastei.

Arată cu mâna spre nord. Navigasem prin acele ape și știam că la nord de Marea Irlandei se găsește un amestec de insule, stânci și valuri sălbatice.

— Scoților nu le-ar fi plăcut deloc, am chicotit. Și scoții sunt o adevărată pacoste.

Zâmbi larg.

— Cred că la asta se gândea Ragnall. Eu urma să-i țin pe scoți la respect până când el cucerea pământurile saxone. Tăcu o clipă, uitându-se la scânteile care urcau în întuneric. Eu să iau stâncile, algele, pescărușii și caprele, iar el să ia aurul, grâul, femeile.

— Ai refuzat?

— Am acceptat.

— De ce?

Mă privi cu singurul lui ochi. Celălalt era o zbârcitură de piele cicatrizată și căzută în orbită.

— Suntem frați, și asta și-a dorit tatăl nostru. Viața a devenit grea aici, în Irlanda, și este vremea să găsim noi pământuri. Ridică din umeri. Pe lângă asta, dacă aș fi fost Lord al Insulelor, aș fi putut să le transform stâncile în aur.

— Stânci, alge, pescăruși și capre? am întrebat.

— Și nave, zise el, referindu-se la piraterie. Și se spune că sunt pământuri dincolo de mare.

— Am auzit poveștile acelea, am spus neîncrezător.

— Dar gândește-te! Pământuri noi! Așteptând să se așeze cineva acolo!

— Nu e nimic altceva decât foc și gheață, am zis. Am navigat cândva acolo, în ținuturile unde gheața strălucește și munții scuipe foc.

— Atunci vom folosi focul ca să topim gheața.

— Și dincolo de acestea? Oamenii spun că sunt alte pământuri, dar bântuite de monștri.

— Atunci îi căsăpim pe monștri, zise el voios.

Entuziasmul lui mă făcu să zâmbesc.

— Deci ai acceptat oferta fratelui tău?

— Da! Eu aş fi fost Regele Mării, iar el Regele Britaniei. Apoi însă, a cerut-o pe Stiorra.

Era linişte în jurul focului. Stiorra ascultase, cu faţa ei lungă şi gravă, iar acum se uită în ochii mei şi zâmbi uşor, un zâmbet tainic. Oamenii din jur se aplecaseră ca să audă mai bine şi le şopteau mai departe celorlalţi.

— O voia pe Stiorra, am spus hotărât.

— Întotdeauna vrea ostatici, zise Orvar.

M-am încruntat.

— Îi iei ostatici pe cei din familiile duşmanilor, nu ale prietenilor.

— Toţi suntem duşmanii lui Ragnall, interveni Bjarke.

Era comandantul lui *Nidhogg*, un normand înalt şi zvelt cu o barbă lungă şi împletită şi o faţă tatuată cu câte o navă pe fiecare obraz.

— O are şi pe nevasta ta? l-am întrebat.

— Nevasta mea, două fiice şi fiul meu.

Deci Ragnall conducea prin frică şi doar prin frică. Oamenii se temeau de el şi aşa şi trebuia, fiindcă era un bărbat înfricoşător, dar un conducător care stăpâneşte prin frică trebuie să aibă şi succes. Trebuie să-şi conducă oamenii din victorie în victorie, fiindcă în clipa în care-şi arată slăbiciunea este vulnerabil, iar Ragnall fusese înfrânt. Îl lovise în pădurile din jurul lui Eads Byrig, îl alungasem de la Ceaster, deci nu era de mirare că oamenii pe care-i lăsase în Irlanda erau gata să-şi trădeze jurămintele.

Asta ridică o nouă întrebare. Dacă un bărbat depune un jurământ de credinţă şi apoi stăpânul lui ia ostatici pentru îndeplinirea acelui jurământ, mai este jurământul valabil? Când un războinic îmi prinde mâinile cu ale sale, când rosteşte acele cuvinte care-i leagă soarta de a mea, îmi devine ca un frate. Ragnall părea să n-aibă încredere în nimeni. Lua atât jurăminte, cât şi ostatici. Toţi oamenii îi erau inamici, însă nimeni nu datorează loialitate inamicului.

Svart, un uriaş care era al doilea comandant după Sigtryggr, mârâi:

— Nu a vrut-o pe doamna Stiorra ca ostatică.

— Nu, încuviinţă Sigtryggr.

— Trebuia să fiu soţia lui, zise Stiorra, a cincea soţie a lui.

— Ți-a spus așa ceva? am întrebat-o.

— Fulla mi-a spus. Fulla este prima lui soție. Mi-a arătat și cicatricile ei. Tu ți-ai bătut vreodată femeile, tată?

I-am zâmbit printre flăcări.

— Sunt slab în privința asta, nu.

Îmi zâmbi înapoi.

— Ne spuneai, țin minte, că un bărbat nu bate o femeie. O repetai adesea.

— Doar un bărbat slab bate o femeie, am zis. Unii dintre cei care ascultau păreau jenați, însă niciunul nu deschise gura. Dar cu siguranță ești un bărbat foarte puternic dacă ai mai mult de o soție, am continuat uitându-mă la Sigtryggr, care râse.

— N-aș îndrăzni, m-ar bate măr.

— Deci Ragnall a cerut-o pe Stiorra? am întrebat, revenind la subiect.

— Și-a adus întreaga flotă să o ia! Sute de oameni! A spus că era dreptul lui. Așa că am venit aici.

— Am fugit aici, îl corectă Stiorra.

— Aveam șase nave, explică Sigtryggr, el avea treizeci și șase.

— Ce s-a întâmplat cu cele șase nave?

— I-am mituit pe irlandezi cu ele, le-am schimbat pe grâu și bere.

— Pe aceiași irlandezi care au fost plătiți să te omoare? Când Sigtryggr confirmă, am insistat: Și cum de nu te-au omorât?

— Fiindcă nu vor să moară pe stâncile astea, zise Sigtryggr, și din cauza fiicei Domniei Tale.

M-am uitat la ea.

— Din cauza vrăjitoriilor tale?

Stiorra încuviință din cap, apoi se ridică. Focul îi arunca umbre ciudate pe față.

— Vino cu mine, tată, zise, și i-am văzut pe oamenii lui Sigtryggr rânjind, distrându-se de o glumă secretă. Tată? Stiorra arătă spre vest. Oricum, a venit vremea.

— Vremea?

— O să vezi.

Am urmat-o spre vest. Îmi dădu mâna ca să mă ghideze în josul pantei, fiindcă noaptea era întunecoasă și cărarea din vârful dealului era abruptă. Am mers încet, așteptând ca ochii să mi se deprindă cu bezna.

— Eu sunt, spuse ea când am ajuns la poalele dealului.

— Stăpână, răspuse o voce din întuneric.

Erau santinelele de la zidul brut de piatră ridicat peste fâșia îngustă de pământ care ducea de la fort. Vedeam focuri acum, focuri de tabără, departe pe uscat.

— Câți oameni sunt în jurul acelor focuri? am vrut să știu.

— Sute, spuse calmă Stiorra. Destui cât să ne copleșească, așa că am avut nevoie de alte metode să-i ținem la distanță.

Îmi lăsă mâna și se urcă pe vârful zidului. Abia o mai vedeam acum. Purta o mantie neagră ca noaptea, neagră ca părul ei, dar știam că stătea dreaptă, uitându-se la inamicul din depărtare.

Și apoi începu să cânte.

Sau mai degrabă fredona și gemea, vocea ei urcând și coborând straniu într-un plânset, uneori oprindu-se pentru a țipa apoi ca o vulpe. Apoi tăcu, lăsând să domnească o liniște tulburată doar de oftatul vântului. Peste câteva clipe începu din nou cu alte țipete de vulpe, lătrături scurte și ascuțite pe care le scuipe spre vest înainte de a-și lăsa glasul să urce într-un strigăt disperat care încet-încet se dispersă într-un scâncet. Atunci, ca și cum i-ar fi răspuns, orizontul vestic fu luminat de un fulger. Nu sulizele drepte ale lui Thor, nici zigzagurile furioase care împărțeau cerul în două, ci linii subțiri și lucioase de fulger silențios de vară. Apăreau, îndepărtate și strălucitoare, apoi lăsa loc iarăși întunericului și unei liniști pline de amenințări. În lumina lor am văzut craniile albe ce formau oastea strigoilor de-a lungul zidului pe care stătea Stiorra.

— I-am mai blestemat o dată, spuse ea.

Am prins-o de mână și am ajutat-o să coboare de pe zid.

— Blestemat?

— Își închipuie că sunt vrăjitoare.

— Și ești?

— Se tem de mine. Chem spiritele morților ca să-i bântuie și vorbesc cu zeii.

— Credeam că sunt creștini.

— Sunt, dar se tem de vechii zei, și eu le ațâț această teamă. Tăcu, uitându-se în întuneric. Este altfel aici, în Irlanda, zise peste câteva clipe, părând nedumerită. Aici e ca și cum vechea magie încă mai stăruie în pământ. Poți s-o simți.

— Eu nu pot.

Zâmbi. I-am văzut dinții albi.

— Am învățat să citesc în rune. Fulla m-a învățat.

Îi dădusem bețele de citit în rune pe care le folosise mama ei, bețișoare subțiri și bine șlefuite care, atunci când erau aruncate, formau modele în care se putea desluși viitorul, din câte se spunea.

— Și ce-ai aflat?

— Mi-au spus că vei veni și că Ragnall va muri. Au mai spus și un al treilea lucru...

— Un al treilea lucru? am îmboldit-o să continue, văzând că se oprise brusc.

— Nu. Câteodată sunt prea greu de citit, zise ea hotărâtă, luându-mă de braț și ducându-mă înapoi spre focul de pe vârful dealului. Dimineață, vrăjitorii creștini vor încerca să-mi desfacă magia. O să dea greș.

— Vrăjitorii creștini?

— Preoții, pufni ea cu dispreț.

— Și ți-au spus runele că fratele tău mai mare va fi jugănit?

Se opri să mă privească în întuneric.

— Jugănit?

— Era să moară.

— Nu. Nu!

— Brida a făcut-o.

— Brida?

— Cățeaua iadului i s-a alăturat lui Ragnall, am zis cu amărăciune.

— Nu! protestă din nou. Dar Uhtred a fost aici! S-a dus la Ragnall cu solie de pace!

— Îl cheamă părintele Oswald acum, am spus, și exact asta n-o să fie niciodată, părinte.

— Această Brida e o vrăjitoare? întrebă Stiorra cu glas aprig.

— Așa crede și așa spune.

Răsuflă ușurată.

— Ei bine, ăsta e treilea lucru pe care l-am citit în rune, tată, că o vrăjitoare trebuie să moară.

— Bețele cu rune au spus așa ceva?

— Trebuie să fie vorba despre Brida, zise Stiorra înverșunată, în mod clar, se temuse că bețele prevedeau moartea ei. Va fi Brida,

adăugă cu hotărâre.

Am urmat-o înapoi la foc.

Dimineață, trei preoți irlandezi se apropiară de fâșia îngustă de pământ unde craniile erau înșirate pe zidul jos din piatră. Se opriră la cel puțin cincizeci de pași, își înălțară mâinile în aer și începură să intoneze rugăciuni. Unul dintre ei, un bărbat cu părul vâlvoi, dansa în cercuri în timp ce cânta.

— Ce speră să facă? am întrebat.

— Se roagă ca Dumnezeu să distrugă craniile, zise Finan făcându-și cruce.

— Chiar se tem de ele, am spus uimit.

— Tu nu te-ai teme?

— Sunt doar niște tigve.

— Ei sunt strigoii! zise el fioros. Nu ai știut asta atunci când ai pus capetele în jurul lui Eads Byrig?

— Voiam doar să-l îngrozesc pe Ragnall, am spus.

— Te-ai apărat cu oastea strigoilor, nu-i de mirare că a luat-o la sănătoasa. Iar asta, spuse Finan arătând în josul dealului, unde Stiorra aranjase craniile în așa fel încât să privească spre uscat, oastea asta are puteri nebănuite!

— Cum așa?

— Hai să-ți arăt.

Mă conduse dincolo de culme la o groapă înconjurată de pietre. Nu era mare, probabil doar vreo doi metri pătrați, dar era plină de oase.

— Dumnezeu știe de câtă vreme sunt aici, zise Finan, erau acoperite cu lespede a ceea. Arată spre o lespede de piatră care fusese trasă de lângă groapă. Pe suprafața ei fusese scrijelită o cruce, acum plină de licheni. Rămășițele fuseseră sortate, astfel încât oasele lungi ale picioarelor erau puse separat de coaste. Am văzut bazine, oase de la brațe, dar niciun craniu. Bănuiesc că primul strat era alcătuit din tigve, spuse irlandezul.

— Cine au fost aceștia? am întrebat aplecându-mă să mă uit în groapă.

— Probabil călugări. Îmi închipui că i-au măcelărit primii năvălitori de la mieznoapte. Se întoarse și se uită spre vest. Și nenorociții ăia sunt înspăimântați. Este o armată a morților, a propriilor morți! O să

ceară o grămadă de aur ca s-o înfrunte.

— Aur?

Finan zâmbi ușor.

— Ragnall i-a plătit pe Uí Néill cu aur ca s-o prindă pe Stiorra. Dar, ca să se lupte și cu morții, nu doar cu viii, o să vrea cu mult mai mult aur decât le-a dat el până acum.

— Morții nu luptă, am spus.

Finan pufni.

— Voi, saxonii! Câteodată am impresia că nu știți nimic! Așa este, morții nu luptă, dar se răzbună! Vrei laptele acru de la uger? Vrei să-ți piară recoltele? Să ți se îmbolnăvească vitele? Copiii?

Îi auzeam pe preoții irlandezi scoțând țipete de vulpe și m-am întrebat dacă aerul nu era cumva plin de spirite nevăzute ce se luptau între ele. Gândul mă făcu să-mi ating ciocanul de la gât, dar am uitat de strigoi când fiul meu strigă de pe deal:

— Tată! Navele!

Am văzut că ultimele două nave veneau dinspre sud, ceea ce însemna că Orvar le convinsese echipajele să-l trădeze pe Ragnall. Aveam acum flota mea și începutul unei armate.

— Trebuie să salvăm familia lui Orvar, am zis.

— Am promis, încuviință Finan.

— Ragnall nu-i ține cu războinicii săi călare. Nu vrei să te încetinească femeile și copiii când faci raiduri în teritoriul inamic.

— Dar îi ține undeva la loc sigur, zise Finan.

Prin urmare, erau la Eoferwic. Orașul acela era baza lui Ragnall, fortăreața lui. Știam că-și trimisese o parte din oaste acolo, probabil ca să apere zidurile romane, în timp ce restul armatei lui prăda Mercia.

— Să sperăm doar că nu sunt la Dunholm, am spus.

Cetatea Bridei era formidabilă, cocoțată pe un țănc deasupra râului.

— Ne-ar fi cumplit de greu să cucerim locul ăla, oftă Finan.

— Trebuie să fie la Eoferwic, am zis, rugându-mă să nu mă înșel. Mă gândeam că la Eoferwic începuse povestea mea.

Acolo murise tatăl meu. Acolo devenisem lord de Bebbanburg. Acolo îl întâlnisem pe Ragnar și aflasem despre vechii zei. Și era timpul să mă întorc.

PARTEA A TREIA

Războiul fraților

Unsprezece

Am îndurat la viața mea călătorii de coșmar. Am fost sclav cândva, trăgând la o vâslă grea pe mări agitate, înghețând în apa împrăscată pe punte, luptând cu valurile și cu vântul, împingând o navă spre țărmul înconjurat de stânci și de ghețuri. Aproape că mi-aș fi dorit să ne înghită marea. Gemeam de frică și de frig.

Acum însă a fost mai rău.

Fusesem la bordul lui *Heahengel*, corabia lui Alfred, atunci când flota lui Guthrum dispăruse într-o furtună izvorâtă din senin care biciuise marea cu furie imensă în dreptul țărmului Wessexului. Vântul șuiera, valurile erau diavoli albi, catargele zburaseră peste bord, velele fuseseră rupte în fâșii zdrențuite și marile nave se scufundaseră una după alta. Urletele înecaților îmi stăruiseră în minte zile întregi.

Dar acum a fost mai rău.

A fost mai rău chiar dacă marea era calmă, iar vântul care venea dinspre vest adia ușor. N-am văzut niciun dușman. Am traversat o mare la fel de liniștită ca un iaz de rațe, și totuși fiecare clipă a acelei călătorii a fost înspăimântătoare.

Am părăsit lochul când apa era înaltă și curenții sălbatici care curgeau prin strâmtori erau supuși și calmi. Aveam cinci nave acum. Toate echipajele lui Ragnall din Loch Cuan îi juraseră credință lui Sigtrygg, dar asta însemna că trebuia să le luăm familiile, pe lângă toți oamenii lui Sigtryggr și toți oamenii mei. Niște corăbii care erau făcute să care nu mai mult de șaptezeci de oameni aveau acum aproape două sute la bord. Erau mult adâncite din cauza greutatei, astfel încât cei care nu vâsleau trebuiau să scoată permanent apa aruncată la bord de valuri. Aruncaserăm o parte din balast peste bord, dar asta le îngreunase periculos spre vârf, astfel încât se balansau îngrijorător de

fiecare dată când o pală de vânt rătăcitoare venea dinspre nord sau sud și chiar și cel mai mic val neregulat risca să ne scufunde. Deși marea era atât de calmă, în nicio clipă nu m-am simțit în afara pericolului. Chiar și în cea mai cumplită furtună, bărbații pot vâsli, pot să se lupte cu zeii, dar acele cinci nave pe marea liniștită erau îngrozitor de vulnerabile. Cele mai rele momente erau noaptea. Vântul scădea până la o boare, ceea ce ar fi putut fi salvarea noastră, dar în întuneric nu puteam vedea micile valuri, ci doar le simțeam atunci când treceau de balustradă. Vâsleam încet și constant prin beznă și umpleam urechile zeilor cu rugăciuni. Ascultam loviturile de vâsle, străduindu-ne să stăm aproape de celelalte nave, și ne tot rugam fiecărui zeu cunoscut de noi.

Fără îndoială, zeii ne-au ascultat, fiindcă a doua zi toate cele cinci nave au ajuns în siguranță pe coasta Britaniei. Era ceață pe țărm, îndeajuns de groasă cât să învăluie promontoriile de la sud și de la nord, și Dudda se încruntă nedumerit.

— Dumnezeu știe unde ne aflăm, recunosc el într-un final.

— Oriunde suntem, trebuie să debarcăm, i-am spus.

Așa că am vâslit direct spre țărm, unde valurile mici abia se mișcau. Sunetul carenei zgâriind nisipul fu cel mai dulce sunet pe care-l auzisem vreodată.

— Dumnezeule, gemu Finan căzând în genunchi și făcându-și cruce. Mă rog lui Dumnezeu să nu mai văd nicio navă cât oi trăi.

— Roagă-te doar să nu fim în Strath Clota, am spus.

Tot ce știam era că, vâslind spre est, traversaserăm marea acolo unde Northumbria se mărginea cu Scoția, iar țărmul Scoției era locuit de sălbatici care-și numeau țara Strath Clota. Aceasta era o țară sălbatică, un loc al jefuitorilor, al forturilor sumbre și al luptelor fără milă. Aveam oameni mai mult decât îndeajuns pentru a ne croi drumul cu arma spre sud, dacă trăseseam pe țărmul scoțian, dar nu voiam să fim urmăriți de sălbatici cu părul vâlvoi care voiau răzbunare, jaf și sclavi.

Am văzut prin ceață niște dune înierbate și pantele domoale ale unui deal dincolo de ele și mi-am spus că așa trebuie să se fi simțit și strămoșul meu atunci când, după ce a traversat Marea Nordului, a atins un țărm ciudat din Britania, fără să știe unde era și ce pericole îl așteptau. Numele lui era Ida, Ida Purtătorul Făcliei, și el a fost cel care

a capturat Țancul de lângă marea cenușie unde se ridica acum Bebbanburgul. Și oamenii lui, la fel ca oamenii care coborau acum din cele cinci nave, cu siguranță înaintaseră prin apa joasă de la mal pentru a-și aduce armele într-o țară străină și priviseră atent uscatul, întrebându-se ce inamici îi așteptau. Îi învinseseră pe acei inamici, iar pământul pe care-l cuceriseră războinicii lui Ida era acum pământul nostru. Inamicii lui Ida Purtătorul Făcliei fuseseră alungați de pe pășunile și din văile lor, vânați până în Țara Galilor, Scoția sau în Cornwallum, iar țara pe care o lăsaseră în urmă era acum a noastră, țara pe care într-o bună zi voiam s-o numim Englalnd.

Sigtryggr sări pe mal.

— Bun venit în regatul tău, i-am spus. Cel puțin sper că este regatul tău.

Se uită la dunele unde creștea iarba palidă.

— Aceasta este Northumbria?

— Așa trag nădejde.

— De ce n-ar fi regatul Domniei Tale, Lord Uhtred? mă întrebă el rânjind.

Mărturisesc că fusesem tentat. Să fiu rege al Northumbriei? Să fiu stăpân al pământurilor care odinioară formaseră regatul familiei mele? Fiindcă mă trăgeam dintr-un neam de regi. Urmașii lui Ida Purtătorul Făcliei domniseră în Bernicia, un regat care cuprindea Northumbria și părțile sudice ale Scoției, și un rege al Berniciei clădise Bebbanburgul pe stânca sumbră de lângă mare. Preț de o clipă, stând pe acea plajă înconjurată de ceață lângă valurile care se spărgeau încet, mi-am imaginat o coroană pe cap, însă apoi m-am gândit la Alfred.

Nu-mi plăcuse de el mai mult decât îi plăcuse lui de mine, dar nu eram atât de prost încât să-l consider un rege rău. Fusesse un rege bun, însă cârmuirea unei țări nu înseamnă nimic altceva decât datorie și responsabilitate, și acestea îl uzaseră pe Alfred și-i puseseră riduri pe față și coji pe genunchii roși de atâta rugăciune. Tentația mea venea dintr-o dorință copilărească, de parcă un rege putea să facă orice voia. În acel moment, dintr-un motiv oarecare, am văzut-o cu ochii minții pe Mus, copila nopții din Ceaster. Cu siguranță am zâmbit, și Sigtryggr îmi interpretează greșit zâmbetul ca pe o acceptare a sugestiei lui.

— Ar trebui să fii rege, Lord Uhtred.

— Nu, am răspuns hotărât, și pentru o clipă am fost tentat să-i spun adevărul, dar nu puteam să-l înscăunez rege al Northumbriei și să-i spun, în același timp, că Northumbria era blestemată.

Nu putem ști viitorul. Poate unii, ca fiica mea, pot să citească în rune și să găsească profeții în grămada de bețișoare, și alții, ca scorpia de cățea din peșteră, cea care-mi spusese viitorul, poate primesc vise de la zei, dar pentru cei mai mulți dintre noi viitorul este o ceață și vedem înaintea doar atât cât ne permite ceața; cu toate acestea, nutream convingerea că Northumbria era blestemată. La nordul ei era Scoția, și oamenii acelei țări sunt sălbatici, violenți și mândri. Soarta ne-a impus să ne batem cu ei, probabil pentru totdeauna, dar nu doream să comand o armată pe dealurile lor mizerabile. Să stai în văile Scoției însemna să cazii în ambuscadă, pe când să mășăluiești pe înălțimi însemna să mori de foame. Scoții stăteau bine în țara lor, iar dacă se gândeau s-o ia pe a noastră, aveam să-i omorâm așa cum am făcut dintotdeauna, exact așa cum ei ne-ar fi măcelărit dacă le-am fi invadat dealurile.

Iar la sud de Northumbria erau saxonii. Ei aveau un vis, visul lui Alfred, visul pe care-l slujisem aproape toată viața mea, de a uni într-o singură țară regatele locuite de saxoni, și Northumbria era ultima parte a acelui vis pe care Æthelflaed voia cu atâta ardoare să-l împlinească. Călcasem multe jurăminte în viața mea, dar niciodată unul dat lui Æthelflaed. Aveam să-l înscăunez pe Sigtryggr, punându-i condiția să trăiască în pace cu Mercia lui Æthelflaed.

Aveam să-i dau tronul ca să-l distrug pe fratele lui și ca să pot ataca Bebbanburgul, chiar dacă sădeam eu însumi semințele pieirii regatului său. Deși el trebuia să jure că va trăi în pace cu Mercia, n-aș fi putut cere ca Æthelflaed să trăiască în pace cu el. Northumbria lui Sigtryggr avea să fie prinsă între sălbăticia nordului și ambițiile sudului.

Nu i-am spus lui Sigtryggr nimic din toate acestea. În schimb, mi-am pus brațul pe după umărul lui și am mers pe vârful unei dune de unde am urmărit debarcarea. Ceața se ridica, și pe toată lungimea țărmului vedeam cum erau aduse arme și scuturi prin apa joasă. Copiii, eliberați din navele înghesuite, alergau pe plajă țipând și făcând tumbe.

— Vom mășălui sub stindardul tău, i-am spus lui Sigtryggr.

— Toporul roșu.

— Fiindcă oamenii vor crede că-l slujești pe fratele tău.

— Și mergem la Jorvik.

Se încruntă gânditor. Briza care începuse să adie îi flutura părul. Se uita la nave cu părere de rău că trebuia să le abandoneze, dar nu era altă variantă. Un băiețel urcă pe dună și se uită cu gura căscată la el, însă un mârâit din partea mea fu de ajuns ca să-l pună pe fugă.

— Nu-ți plac copiii? mă întrebă amuzat Sigtryggr.

— Îi urăsc. Sunt niște afurisiți mici și gălăgioși.

Râse.

— Fiica Domniei Tale spune că ai fost un tată bun.

— Asta fiindcă m-a văzut rar.

Am simțit un junghi ușor. Avusesem noroc cu copiii mei. Stiorra era o femeie pe care orice bărbat ar fi fost mândru s-o numească fiica lui, în timp ce Uhtred, care acum căra sulite pe țărni și râdea cu tovarășii săi, era un om de treabă și un războinic priceput, dar cel mai mare? Fiul meu jugănit? El era cel mai deștept și probabil cel mai bun dintre cei trei, însă n-aveam să fim niciodată prieteni.

— Tatăl meu nu m-a plăcut niciodată, am spus.

— Nici al meu, zise Sigtryggr, cel puțin nu până am devenit bărbat. Se întoarse și se uită înspre dune. Ce facem acum?

— Aflăm unde suntem. Cu puțin noroc, ne găsim aproape de Cair Ligualid, deci mergem întâi acolo și punem familiile la adăpost. Apoi o luăm spre Eoferwic.

— Cât de departe este?

— Fără cai? Ne va trebui o săptămână.

— Poate fi apărat?

— Are ziduri bune, dar este așezat pe teren plat. Are nevoie de o garnizoană mare.

— Și dacă fratele meu este acolo?

— Ne vom trezi cu o luptă-n față, am spus, dar oricum asta avem de făcut. Nu ești în siguranță până ce Ragnall nu-i în pământ.

Mă îndoiam că Ragnall s-ar fi întors la Eoferwic. În ciuda înfrângerii sale de la Eads Byrig, încă mai avea o armată mare căruia trebuia să-i ofere prăzi. Bănuiam că încă jefuia Mercia, dar fără îndoială trimisese o trupă înapoi la Eoferwic ca să apere orașul până se întorcea el. Pe de altă parte, puteam să mă înșel cu totul. Mărșăluiam ca orbii, dar cel puțin navele noastre ajunseseră în Northumbria, fiindcă spre sfârșitul

dimineții, când ceața se ridicase complet, am urcat pe un deal din apropiere și am văzut fum ridicându-se dintr-un oraș destul de mare aflat la nord de noi. Putea fi doar Cair Ligualid, fiindcă nu mai era nici o altă așezare importantă în Cumbraland.

Cumbraland era acea parte a Northumbriei de la vest de munți. Întotdeauna fusese un loc sălbatic și nelegiuit. Regii care stăpâneau în Eoferwic puteau pretinde că stăpâneau și în Cumbraland, dar puțini ar fi mers acolo fără o armată mare și chiar și mai puțini ar fi socotit că merita să facă o astfel de călătorie. Era o regiune de dealuri și lacuri, văi adânci și păduri și mai adânci. Danezii și normanzii se așezaseră aici și construiseră ferme apărate de palisade solide, dar nu era o zonă care să te îmbogățească. Erau capre și oi, câteva câmpuri amărâte cu orz, dușmani peste tot. Vechii locuitori, mici și negricioși, încă trăiau în văile înalte, venerând zei uitați în alte părți, și scoții treceau tot timpul râul Hedene ca să ia vite și robi. Cair Ligualid apăra acel râu, însă orașul n-ar fi existat dacă nu l-ar fi construit și fortificat romanii, care au lăsat și o biserică mare în centru.

Poate că odinioară fusese o fortăreață înspăimântătoare, la fel de formidabilă ca Eoferwic și Ceaster, dar timpul nu avusese milă de Cair Ligualid. Zidurile de piatră căzuseră parțial, clădirile romane se dărâmaseră aproape toate, rămânând numai o adunătură de cocioabe de lemn cu acoperișuri din stuf. Biserica încă era în picioare, deși zidurile se prăbușiseră în cea mai mare parte și fuseseră reparate cu scânduri, iar vechiul acoperiș din țiglă dispăruse demult. Totuși, lăcașul mi-era drag, fiindcă acolo o văzusem prima oară pe Gisela. M-am înfiorat de dor atunci când am intrat în Cair Ligualid și am aruncat o privire scurtă spre Stiorra, care semăna atât de mult cu mama ei.

Încă mai erau călugări în oraș, cu toate că în primul moment i-am luat drept cerșetori sau vagabonzi în straie lungi și ciudate. Stofa maronie era peticită, mânecile, rupte, și doar tonsurile și crucile grele din lemn trădau ocupația celor cinci bărbați. Cel mai în vârstă, care avea o barbă subțire și lungă până la brâu, se grăbi să ne întâmpine.

— Cine sunteți? Ce vreți? Când plecați?

— Cine ești? i-am replicat.

— Sunt abatele Hengist, spuse el cu un ton care sugera că ar trebui să-i recunosc numele.

— Cine cârmuiește aici?

— Dumnezeu Atotputernic.

— El este jarlul?

— El este jarlul întregului pământ și a tot ce este pe el. El este jarlul creației!

— Atunci de ce nu a reparat zidurile aici?

Abatele Hengist se încruntă, neștiind cum să răspundă.

— Cine ești?

— Omul care-o să-ți scoată mațele pe gaura curului dacă nu-mi spui cine cârmuiește la Cair Ligualid, i-am zis pe un ton blajin.

— Eu! zise Hengist făcând un pas înapoi.

— Bine, am spus vesel. Stăm două nopți. Mâine vă vom ajuta să vă reparați zidul. Bănuiesc că n-aveți destulă mâncare pentru noi toți, dar ne veți da bere. Vom lăsa femeile și copiii aici, sub protecția voastră, și-i veți hrăni până vom trimite după ei.

Abatele Hengist se uită cu gura căscată la mulțimea care intrase în orașul lui.

— Nu pot hrăni atâta...

— Ești creștin?

— Bineînțeles!

— Crezi în minuni? Cum el se grăbi să încuviințeze, am continuat: Atunci mai bine adu cele cinci pâini și doi pești, și roagă-te ca nenorocitul ăla de zeu al tău să facă rost de restul. Las aici și niște războinici, și ei trebuie hrăniți.

— Nu putem...

— Ba da, puteți, am mârâit. Am mers la el și l-am luat de sutană, prinzând și o bucată de barbă albă în același timp. O să-i hrăniți, piticanie scârboasă ce ești, și o să-i apărați, și dacă găsesc vreun copil lipsă sau vreun copil flămând când trimit după ei, rad carnea de pe oasele tale sfrijite și le arunc la câini. Îl scuturam în timp ce vorbeam. Aveți capcane pentru pești? Aveți grâne? Aveți animale? Așteptam până dădea din cap fără tragere de inimă la fiecare întrebare. Atunci o să-i hrăniți! L-am scuturat din nou, apoi l-am lăsat brusc, astfel încât se împiedică și căzu în fund. Iată, am spus vesel, ne-am înțeles. Vom mai avea nevoie și de lemne să reparăm zidurile, am adăugat când se ridică în picioare.

— Nu avem, se văicări el.

Văzusem puțini copaci lângă oraș, și oricum erau piperniciți și îndoțiți

de vânt, nu i-am fi putut folosi ca să umplem găurile din vechile ziduri.

— Nu aveți lemn? Și atunci din ce este construită mănăstirea voastră?

Se holbă la mine pentru o clipă.

— Din lemn, șopti într-un final.

— Iată! am spus voios. Ai câte un răspuns pentru fiecare dintre problemele voastre!

Nu puteam duce femeile și copiii la Eoferwic. Femeile puteau mărșălui la fel de bine ca bărbații, dar copiii ne încetineau. Pe lângă asta, nu duceam cu noi hrană, deci tot ce urma să mâncăm pe drum trebuia cumpărat, furat sau vânat, așa că era preferabil să avem cât mai puține guri de ostoit. Era aproape sigur că vom ajunge la Eoferwic flămânzi, dar acolo aveam să găsim depozitele pline cu grâne, carne afumată și pește.

Înainte de orice, trebuia să protejăm familiile pe care le lăsam acolo. Bărbații aveau să lupte cu nădejde, dar trebuiau să știe că femeile și copiii lor erau în siguranță, așa că am petrecut o zi umplând găurile din zidul de la Cair Ligualid cu lemne solide luate din mănăstire. Erau doar șapte călugări și doi băieți în clădirile care puteau adăposti șaptezeci de oameni, iar căpriorii și stâlpii alcătuiră o palisadă zdravănă. Pentru a apăra fortificațiile am lăsat treizeci și șase de războinici, majoritatea bărbați mai în vârstă sau răniți.

Nu aveau nicio șansă să reziste unui atac de anvergură din partea unei hoarde de războinici urlători din Strath Clota, dar un astfel de atac era puțin probabil. Scoții năvăleau în cete de patruzeci-cincizeci de oameni, toți oameni duri călare pe cai mici, însă ei nu treceau râul ca să moară sub zidul roman. Veneau să ia robi de pe câmpuri și vite de pe pășuni, iar acei câțiva oameni pe care i-am lăsat, laolaltă cu populația orașului, ar trebui să fie mai mult decât de ajuns ca să respingă un atac. Ca să fim siguri, am ridicat o lespede din biserică și am găsit o veche criptă plină cu oase, de unde am luat șaizeci și trei de cranii pe care le-am pus pe zidurile orașului, cu ochii goi privind înspre afară. Abatele Hengist protestă.

— Sunt călugări, stăpâne!

— Vrei ca dușmanul să-ți siluiască cei doi novici?

— Doamne ferește, nu!

— E oastea strigoilor, am spus. Morții îi protejează pe cei vii.

Stiorra, învăluită în negru, murmură incantații ciudate pentru fiecare dintre cei șaiszeci și trei de paznici, apoi făcu pe frunțile lor un simbol ce nu însemna nimic pentru mine. Era doar o dâră de funingine umedă, însă Hengist, văzând dâra și auzind incantațiile, se temu de o magie păgână prea puternică pentru credința lui slabă. Aproape că-mi părea rău pentru el, fiindcă încerca să-și mențină religia vie într-un loc plin de păgânism. Cele mai apropiate ferme aparțineau unor nordici care-i venerau pe Thor și pe Odin, care le sacrificau animale vechilor zei și nu aveau niciun dram de iubire pentru mântuitorul bătut în cuie al lui Hengist.

— Mă mir că nu te-au omorât, i-am spus.

— Păgânii? făcu el tresărind. Unii au vrut, dar cel mai puternic jarl de aici este Geir, și nevasta lui era bolnavă de moarte, stăpâne, și a adus-o la noi și ne-a cerut s-o tămăduim cu ajutorul lui Dumnezeu. În marea Lui milostenie, ne-a dat acest ajutor, încheie smerit călugărul.

— Ce-ați făcut? I-am întrebat. V-ați rugat?

— Bineînțeles, stăpâne, dar i-am și înțepat bucele cu una dintre săgețile sfintei Bega.

— Cum adică? I-ați băgat săgeți în cur?

Încuviință din cap.

— Sfânta Bega a apărut pământul mănăstirii sale cu un arc, stăpâne, dar n-a ochit ca să omoare, ci doar ca să-i sperie și să-i alunge pe răufăcători. Întotdeauna spunea că Dumnezeu îi ghidează săgețile la țintă, și suntem norocoși să avem una dintre ele.

— Dumnezeu îi nimerea pe nenorociți în cur?

— Da, stăpâne.

— Și voi acum trăiți aici sub protecția lui Geir?

— Da, stăpâne, mulțumită binecuvântatei sfinte Bega și săgeților ei.

— Unde este Geir?

— S-a alăturat lui Ragnall, stăpâne.

— Și ce vești aveți de la Ragnall sau de la Geir?

— Niciuna, stăpâne.

Nici nu mă așteptam la vreo știre. Cumbraland era prea departe, dar mi se părea interesant că Geir socotise că merita să treacă dealurile și să se alătore armatei lui Ragnall.

— De ce s-a dus la jarlul Ragnall? I-am întrebat pe călugăr.

Abatele Hengist începu să tremure, și mâna i se strânse de parcă ar

fi vrut să-și facă semnul crucii.

— Era înspăimântat, stăpâne! Jarlul Ragnall a trimis vorbă că-l va măcelări pe fiecare bărbat de aici dacă nu vine în oastea lui. Își făcu cruce și închise ochii o clipă. Toți s-au dus, stăpâne! Toți proprietarii de pământ care aveau arme. Se tem de el. Și am auzit că jarlul Ragnall îi urăște pe creștini!

— Așa este.

— Domnul să ne apere, suspină el.

Ragnall stăpânea doar prin frică, însă asta dădea roade numai atâta vreme cât era victorios. Am simțit un junghi de vină gândindu-mă la ce făceau trupele lui în Mercia. Măcelăreau și ardeau și distrugeau tot ce nu era apărat de un burh, dar Æthelflaed ar fi trebuit să atace spre nord. Apăra Mercia, în loc să atace Northumbria. Nu-ți scapi casa de o invazie de viespi omorându-le una după alta, ci găsindu-le cuibul și dându-i foc. Eram urmașul lui Ida Purtătorul Făcliei și, așa cum el adusese focul de dincolo de mare, eu aveam să duc flăcările dincolo de dealuri.

Am plecat a doua zi dimineață.

Fu o călătorie grea pe un teren dificil. Găsiserăm trei ponei și un catâr în apropiere de Cair Ligualid, dar n-am găsit cai. Stiorra cu fiica ei călăreau pe unul dintre ponei, dar noi ceilalți mergeam pe jos cărându-ne zalele, armele, hrana și scuturile. Am băut din pâraie de munte, am omorât oi la cină și le-am prăjit coastele peste focuri amărâte de ferigi și grozamă. Toți eram obișnuiți să călărim sau să vâslim către bătălie, iar încălțările noastre nu erau potrivite pentru acel drum. Deja a doua zi, cărările pietroase amenințau să ne rupă cizmele în bucăți, așa că le-am ordonat oamenilor să umble desculți și să-și păstreze încălțările pentru luptă. Asta ne-a încetinit, fiindcă oamenii șchiopătau și se împiedicau. Acolo nu erau drumuri romane, ci doar cărări de oi și capre și dealuri înalte bătute de vântul din nord și de rafalele de ploaie. În primele două nopți am dormit sub cerul liber și am avut puțină mâncare, dar în a treia zi am coborât într-o vale fertilă unde o fermă bogată ne oferi căldură. O femeie și două slujnice în vârstă ne priveau sosind. Eram peste trei sute cincizeci, toți purtând arme, și femeia lăsă deschisă poarta palisadei ca să arate că nu putea să opună rezistență. Era căruntă, bătoasă și cu ochi albaștri, stăpână peste o casă, două hambare și un staul de vite putrezit.

— Soțul meu nu e aici, ne întâmpină ea cu răceală.
— S-a dus la Ragnall? am întrebat.
— La jarlul Ragnall, da, mormăi femeia.
— Cu câți oameni?
— Șaisprezece. Și cine sunteți voi?
— Oameni chemați de jarlul Ragnall, am spus vag.
— Am auzit că are nevoie de cât mai mulți, zise ea batjocoritor.
— Ce ați auzit, doamnă? am întrebat-o, intrigat de tonul vocii ei.
— Njall o să vă spună. Bănuiesc că mă veți jefui?
— Voi plăti pentru tot ce luăm.
— Tot flămânzi o să rămânem. Nu pot să-mi hrănesc oamenii cu bucățile voastre de argint.

Njall se dovedi a fi unul dintre cei șaisprezece războinici care plecaseră în sud ca să se alăture armatei lui Ragnall. Își pierduse mâna dreaptă la Eads Byrig și se întorsese în această vale singuratică unde făcea agricultură pe câteva fâșii amărâte de pământ. Veni la fermă în acea noapte, un om morocănos cu barbă roșie, un ciot bandajat și o nevestă mică și antipatică. Majoritatea oamenilor mei mâncau în hambarul mai mare, înfulecând trei porci și două capre, dar Lifa, care era stăpâna fermei în absența soțului ei, insistase ca eu și câțiva războinici să mergem în casă, unde ne servi o cină formată din carne de vită, orz, pâine și bere.

— Avem un harpist, îmi spuse, dar a plecat în sud cu soțul meu.
— Și nu se mai întoarce, completă Njall.
— A fost ucis, explică Lifa. Ce fel de dușman omoară harpiști?
— Am fost acolo, zise sumbru Njall, l-am văzut luând o suliță în spate.
— Spune-ne povestea ta, Njall, îi ceru gazda. Spune-le acestor bărbați ce fel de inamic vor înfrunța.
— Uhtred, mârâi Njall.
— Am auzit de el, am spus.
Njall îmi aruncă o privire neliniștită.
— Dar nu te-ai luptat cu el.
— Adevărat. Turnându-i bere, l-am îmboldit: Ce s-a întâmplat acolo?
— Are o vrăjitoare care-l ajută, zise el atingându-și ciocanul de la gât. O vrăjitoare!

— N-am mai auzit despre asta.

— Vrăjitoarea Merciei. O cheamă Æthelflaed.

— Æthelflaed este vrăjitoare? se băgă Finan.

— Cum altfel poate conduce Mercia? întrebă nervos Njall. Credeți că o femeie poate cârmui dacă nu folosește vrăjitoria?

— Așadar, ce s-a întâmplat? întrebă Sigtryggr.

Am obținut povestea de la el. Pretindea că Ragnall ne asediase la Ceaster, cu toate că nu-și putea aduce aminte numele acelui oraș, doar că era un loc cu ziduri de piatră despre care bănuia că fuseseră construite de duhurile aflate în slujba lui Æthelflaed.

— Chiar și așa, erau prinși în capcană în oraș, și jarlul a zis că-i va ține acolo până va pune mâna pe restul Merciei. Dar vrăjitoarea a trimis o furtună, și Uhtred a călărit pe vântul dimineții.

— A călărit pe vânt?

— A venit cu furtuna. A venit o hoardă de oameni, dar el comanda. Are o spadă de foc și un scut de gheață. A venit cu tunetul.

— Și jarlul Ragnall? am vrut să știu.

Njall ridică din umeri.

— Trăiește. Încă are o armată, dar așa are și Uhtred.

Nu știa mai multe, fiindcă fusese luat prizonier la Eads Byrig. Se număraseră printre oștenii inamici cărora le dăduserăm drumul după ce le tăiaserăm mâna. Venise acasă pe jos, ne spuse, după care mai adăugă o frântură de veste:

— Jarlul poate că este mort. Dar plănuia să prade Mercia până când propria lui vrăjitoare își făcea magia ei.

— Vrăjitoarea lui? am întrebat.

Își atinse din nou ciocanul.

— Cum te lupti contra unei vrăjitoare? Cu altă vrăjitoare, bineînțeles! Jarlul a găsit una puternică! O scorpie bătrână, și ea face morții.

— Face morții?

— Am călătorit spre nord cu ea, zise Njall strângându-și ciocanul între degete, și atunci mi-a explicat.

— Ce ți-a explicat? întrebă Sigtryggr.

— Creștinii îi venerază pe morți. Fiecare biserică de-a lor se roagă la un mort ca la un idol, și mulți păstrează bucăți din trupurile unor morți în cutii din argint.

— Am văzut așa ceva, am spus.

— Relicve, zise Finan.

— Și ei vorbesc cu bucățile din morți, continuă Njall, și morții vorbesc cu zeul lor. Se uită în jurul mesei, temându-se că nimeni nu-l credea. Așa fac ei! stăruie. Așa vorbesc ei cu zeul lor!

— Are noimă, spuse cu grijă Sigtryggr uitându-se la mine.

Am dat din cap.

— Celor vii le e greu să vorbească cu morții.

— Dar nu și creștinilor! zise Njall. De aceea câștigă! De aceea vrăjitoarea lor este atât de puternică! Zeul lor îi ascultă pe morți.

Finan, singurul creștin de la masă, zâmbi prefăcut.

— Poate creștinii câștigă fiindcă îl au pe Uhtred?

— Și de ce îl au pe Uhtred? întrebă triumfător Njall. Oamenii spun că el îi venerază pe zeii noștri, și totuși luptă pentru zeul creștin. Vrăjitoarea i-a făcut farmece!

— Adevărat, spuse Finan puțin prea entuziast, și aproape că mi-a venit să-l lovesc pe sub masă.

— Cu siguranță este un zeu singur, spuse gânditoare Lifa, gazda noastră. Zeii noștri sunt laolaltă. Chefuiesc împreună, se luptă împreună, dar zeul lor? Nu are pe nimeni.

— Așa că-i ascultă pe morți, conchise Sigtryggr.

— Dar numai pe morții creștini, insistă Njall.

— Dar ce poate face vrăjitoarea lui Ragnall ca să schimbe acest lucru?

Aproape că rostisem numele Bridei, dar mi-am luat seama în ultima clipă.

— Îi trimite un mesaj zeului lor, zise Njall.

— Un mesaj?

— A zis că-i va trimite mulți morți creștini. Ei îi vor spune să-i ia puterea vrăjitoarei merciene dacă nu vrea să fie omorâți toți creștinii din Britania.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Doar Brida ar fi fost destul de nebună încât să amenințe un zeu! Apoi am tresărit. Voia să trimită un grup mare de mesageri? Și unde avea să-i găsească? Trebuiau să fie creștini, altfel zeul lor bătut în cuie nu i-ar fi ascultat, și în multe părți ale Northumbriei mănăstirile fuseseră arse până la pământ, iar călugării și călugărițele din ele ori uciși, ori surghiuniți. Dar mai exista

un loc unde biserica încă înflorea. Un loc unde putea găsi destui creștini pe care să-i trimită urlând în viața de apoi cu un mesaj sfidător către zeul bătut în cuie.

Se dusesese la Eoferwic.

Și acolo am mers și noi.

Îi spuseseam lui Sigtryggr că Eoferwic era așezat pe teren plat și așa era, cu toate că acel teren plat se ridica ușor peste câmpia din jur. Mai era și la confluența a două râuri, lucru care-l făcea greu de cucerit. Zidurile îngreunau și mai mult sarcina atacatorilor, fiindcă erau de două ori mai înalte decât cele de la Ceaster. Fuseseră găuri mari în zid atunci când tatăl meu atacase orașul, dar acelea fuseseră momeli pentru o capcană în care el își pierduse viața. Spărturile erau umplute acum, noua zidărie fiind mai deschisă la culoare decât cea veche.

Stindardul cu toporul roșu al lui Ragnall atârna de pe ziduri și flutura în vânt de pe un par înalt deasupra porții de sud.

Eram o adunătură zdrențăroasă, majoritatea tot pe jos, deși furaserăm sau cumpăraserăm vreo zece cai după ce părăsiserăm ferma Lifei dintre dealuri. Cei mai mulți erau în picioarele goale, epuizați și prăfuiți. Vreo treizeci rămăseseră în urmă, dar restul încă își mai cărau zalele, armele și scuturile. Acum, când ne apropiam de oraș, etalam stindardul lui Sigtryggr, care era identic cu al fratelui său, și Orvar și câțiva războinici de-ai lui înaintau călare. Stiorra, într-o rochie albă, călărea pe o iapă mică și neagră și o ținea pe fiica ei în fața sa. Părea să fie păzită de Finan și de doi dintre nordicii lui Orvar, care călăreau de-o parte și de alta, în timp ce Sigtryggr și cu mine mergeam alături de restul oștenilor în urma lor.

Zidul era înalt și construit pe un val de pământ.

— Aici a murit bunicul tău, i-am spus fiului meu, și eu am fost capturat de danezi. Am arătat spre unul dintre peticele de zidărie mai deschise la culoare. Bunicul tău a comandat un atac chiar în locul acela. Credeam că am câștigat! Observând o gaură în zid, s-a năpustit într-acolo și a pătruns în oraș.

— Ce s-a întâmplat?

— Construiseră un nou zid înăuntru. Era o capcană. Odată ce armata noastră a intrat, i-au măcelărit pe toți.

Se uita înainte, observând turlile de biserică cu crucile în vârf.

— Dar dacă este oraș danez de atâta vreme, de ce este încă creștin?

— Unii danezi s-au convertit, printre ei și unchiul tău.

— Unchiul meu?

— Fratele mamei tale.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Majoritatea oamenilor lui erau saxoni, saxoni creștini. Voia să-și asigure loialitatea lor, așa că și-a schimbat religia. Nu cred că era un foarte bun creștin; pur și simplu i-a convenit manevra asta.

— Sunt mulți danezi creștini aici, spuse Sigtryggr posomorât. Se însoară cu fete saxone și se convertesc.

— De ce? vru să știe fiul meu.

— Ca să aibă pace, zise Sigtryggr. Pe deasupra, o pereche bună de țâțe ar convinge pe orice bărbat să-și schimbe religia.

— Țâțele, niște misionari pe cinste, chicoti Finan. Arătați-ne misionarii!

Poarta orașului se deschise. Călăreții noștri din frunte erau la vreo două sute de pași mai în față, dar prezența marelui stindard al lui Sigtryggr îi convinsese pe străjeri. Doar doi călăreți veniră în galop să ne întâmpine, iar Orvar, care se dădea drept comandantul micii noastre armate, ridică mâna pentru a ne opri în timp ce aceia se apropiau. Am mers în față să ascult.

— Orvar!

Unul din călăreți îl recunosc.

— I-am adus jarlului fata, zise Orvar arătând cu un deget spre Stiorra.

Stătea dreaptă în șa, cu mâinile puse protector peste Gisela.

— Bine ați făcut! Un călăreț trecu printre oamenii lui Orvar ca să se uite la Stiorra. Și bărbatul ei?

— Hrănește peștii în Irlanda.

— Mort?

— Tăiat în bucăți, zise Orvar.

— A lăsat o văduvă drăguță.

Omul chicoti și-și întinse mâna înmănușată ca să ridice bărbia Stiorrei. Sigtryggr mârâi lângă mine, însă i-am pus o mână preventivoare pe braț. Îi cerusem să poarte un coif cu obrăzarele

închise, care-i ascundea fața. Purta de asemenea niște zale vechi, fără podoabe, așa că părea un oștean de rând.

Călărețul zâmbi răutăcios către Stiorra.

— O, foarte drăguță. Când jarlul o să termine cu tine, scumpo, o să-ți dau niște plăceri pe care n-o să le uiți prea curând.

Stiorra îl scuipe în față. Omul își trase imediat mâna în spate ca s-o plesnească, dar Finan, care călărea pe unul dintre pușinii noștri cai, îl prinse de încheietură.

— Cum te cheamă? îl întreabă pe un ton prietenos.

— Brynkætil, răspunse liniștit bărbatul.

— Atinge-o, Brynkætil, și-i voi da să-ți mănânce boașele. Prăjite, ca delicatesă, adăugă Finan zâmbind.

— Destul! Orvar dădu pînteni calului și se propti între cei doi. Jarlul este aici?

— Jarlul trece Mercia prin foc și spadă, dar cățeaua cea bătrână este aici.

Brynkætil ne aruncă o privire rapidă; era limpede că nu-i plăcea ce vedea.

— Cățeaua cea bătrână? întreabă Orvar.

— Bida din Dunholm, o s-o cunoașteți. Urmați-mă, zise războinicul arătând cu capul spre poartă.

Și astfel, după mulți ani, am ajuns din nou la Eoferwic. Cunoscusem orașul în copilărie, îl vizitasem des la tinerețe, dar soarta mă dusese în Wessex, și Eoferwic era departe în nord. Era al doilea oraș ca importanță din Britania, cel puțin dacă judecam după mărime și avere, cu toate că, de fapt, Eoferwic era un cătun amărât în comparație cu Lundene, care devenea mai mare și mai bogat și mai murdar în fiecare an. Totuși, Eoferwic avea bunăstarea lui, adusă de fermele rodnice din jur și de navele care puteau urca pe râuri până când le oprea vreun pod. Un pod roman, bineînțeles. Cea mai mare parte a orașului fusese construită de romani, inclusiv marile ziduri care-l înconjurau.

Am trecut prin tunelul porții și am ajuns pe o stradă cu case care aveau scări! Și Lundene avea astfel de case și ele întotdeauna mă uimesc. Case care au mai multe caturi clădite unul peste altul! Țin minte că Ragnar avea la Eoferwic o casă cu două scări, iar fiul său Rorik și cu mine ne întreceam urcând pe o scară și coborând pe

cealaltă, chiuind și țipând, comandând o haită de câini nervoși într-o goană nebună către nicăieri, până când Ragnar ne prindea, ne trăgea de urechi și ne trimitea să enervăm pe altcineva.

Majoritatea caselor aveau prăvălii care se deschideau înspre stradă. În timp ce-i urmam pe Orvar și pe Brynkætil am văzut că prăvăliile erau pline de marfă. Am zărit obiecte din piele, ceramică, pânză, cuțite; era și un aurar cu doi războinici în zale care-i păzeau atelierul, dar, cu toate că prăvăliile erau pline, străzile erau ciudat de goale. Orașul avea un aer apăsător. Un cerșetor fugi din calea noastră, ascunzându-se într-o alee, o femeie se uită la noi de la etajul unei case, apoi închise obloanele. Am trecut pe lângă două biserici, însă niciuna nu avea ușile deschise, ceea ce sugera că creștinii de acolo se temeau. Și nu era de mirare, dacă Brida cârmuia orașul. Ea, care-i ura pe creștini, venise în unul din cele două locuri din Britania care aveau arhiepiscopi. Contwaraburg era celălalt. Un arhiepiscop este important pentru creștini, știe mai multă vrăjitorie decât preoții obișnuiți, chiar mai multă decât episcopii, și are mai multă autoritate. Am cunoscut câțiva arhiepiscopi de-a lungul anilor și niciunui n-aș avea încredere să-i dau în grijă o tarabă de morcovi. Toți sunt șireți, fățarnici și răzpunători. Æthelflaed, bineînțeles, îi credea cei mai sfinți oameni de pe pământ. Dacă Plegmund, arhiepiscopul de Contwaraburg, se bășea, ea striga amin.

Finan se gândea la aceleași lucruri ca mine, fiindcă se întoarse în șa și-l întrebă pe Brynkætil:

— Ce s-a întâmplat cu arhiepiscopul de aici?

— Bătrânul? Brynkætil râse. L-am ars de viu. Niciodată n-am auzit un bărbat guițând atât!

Palatul din centrul orașului fusese cu siguranță locul de unde un senior roman stăpânea tot nordul. Decăzuse odată cu trecerea timpului, dar care dintre mărețele clădiri lăsate de romani nu se ruinaseră? Devenise palatul regilor Northumbriei, și mi-am amintit că l-am văzut pe regele Osbert, ultimul conducător saxon care a stăpânit fără sprijin danez, cum a fost măcelărit de danezi beți în marea sală. Îi despicaseră burta și-i scosese mațele afară. Lăsaseră câinii să-i mănânce mațele cât încă trăia, însă dulăii luaseră câte o înghițitură și apoi plecaseră scârbiți. „Cu siguranță a fost din cauza a ceva ce măncașe”, îmi spusese Ravn cel orb când i-am descris scena, „sau

pur și simplu câinilor noștri nu le place gustul de saxon.” Regele Osbert murise plângând și urlând.

În fața palatului era un spațiu deschis. Șase coloane uriașe romane erau acolo în copilăria mea, cu toate că nu descoperisem vreodată la ce serveau. Când am ieșit din umbra întunecată a străzii am văzut că doar patru dintre ele mai rămăseseră la marginea curții largi. Și l-am auzit pe fiul meu icnind.

Nu coloanele înalte îi provocaseră icnetul, nici fațada din piatră albă a palatului cu statuile sale, nici măcar dimensiunile bisericii care fusese construită într-o parte a spațiului deschis.

În schimb, ceea ce umplea marea piață îl șocase. Cruci. Și, pe fiecare cruce, un trup gol.

— Creștini, ne explică scurt Brynkætil.

— Brida cârmuiește aici? l-am întrebat.

— Cine întreabă?

— Un om care merită un răspuns, mârâi Orvar.

— Cârmuiește în locul lui Ragnall, zise Brynkætil.

— Va fi o plăcere s-o întâlnesc, am spus. Pufnetul lui mă îndemnă să întreb: E drăguță?

— Depinde de cât de disperat ești, chicoti el. E bătrână, uscată și la fel de rea ca o pisică sălbatică. Numai bună pentru un bătrân ca tine. Mai bine să-i spun că veniți, ca să se poată pregăti.

Dădu pintoni calului spre palat.

— Dumnezeule, murmură Finan făcându-și cruce și uitându-se la crucificați.

Erau treizeci și patru de cruci și treizeci și patru de trupuri goale, bărbați și femei. Unele aveau mâinile sfâșiate, cu sânge uscat la încheieturi, și mi-am dat seama că Brida, cu siguranță fusese Brida, încercase să-i crucifice bătându-le cuie în palme, dar acestea nu ținuseră greutatea, așa că trupurile căzuseră. Acum, cei treizeci și patru erau legați de cruci cu bucăți de piele, deși toți aveau cuie bătute în mâini și în picioare. O tânără încă era în viață, se mișca și mormăia. Deci așa trimisese Brida un mesaj zeului creștin? Ce nebună, m-am gândit. Poate că-i împărtășeam aversiunea față de zeul creștin, singuratic și răzbunător cum era, dar nu-i negasem vreodată puterea, și care bărbat sau femeie scuipă în fața unui zeu?

M-am dus lângă calul Stiorrei.

- Ești pregătită pentru asta?
- Da, tată.
- Voi sta aproape, am zis, și Sigtryggr la fel.
- Să nu care cumva să vă recunoască!

Aveam un coif la fel ca al lui Sigtryggr, și acum i-am închis obrăzarele, ascunzându-mi fața. De asemenea, nu purtam niciun obiect de valoare. La o privire superficială, amândoi arătam ca soldați de rând, bărbați care luptam în zidul de scuturi, dar nu avuseserăm niciodată ocazia să ne umplem pungile cu pradă. Orvar era cel mai bine îmbrăcat dintre noi, deoarece se dădea drept comandantul nostru.

— Fără arme în sală! strigă un bărbat în timp ce ne apropiam de intrare. Fără arme!

Acesta era obiceiul. Niciun conducător nu îngăduie arme în sala unde șade el, singurii cărora li se permite să fie înarmați fiind huscarlii lui, în care are deplină încredere, așa că ne-am aruncat ostentativ spadele și sulile într-o grămadă păzită de câțiva dintre războinicii noștri. Am pus jos Răsuflarea-Șarpelui, dar n-am rămas dezarmat. Purta o mantie maronie destul de lungă încât să ascundă Acul-Viespii, spada mea scurtă.

Fiecare războinic din zidul de scuturi poartă două arme. Cea lungă, spada care este vârâtă într-o teacă de argint sau aur și poartă un nume nobil, este cea pe care o prețuim. A mea era Răsuflarea-Șarpelui, și până în ziua de azi o țin aproape, astfel încât s-o strâng între degete când vine moartea să mă ia și astfel să pot ajunge în Valhalla. Avem însă și o a doua armă, un sax, iar saxul este o spadă scurtă și solidă, mai puțin flexibilă și mai puțin frumoasă decât cea lungă, dar în zidul de scuturi, când poți să miroși răsuflarea puturoasă a inamicului și să-i vezi păduchii din barbă, saxul este arma pe care trebuie s-o folosești. Cu saxul se împunge. Îl strecuri printre paveze și-l vâri în burta dușmanului. Răsuflarea-Șarpelui era prea lungă pentru zidul de scuturi, ajungea prea departe, pe când în acea îmbrățișare iubitoare a morții ai nevoie de o spadă scurtă care poate împunge în învălmășeala de oameni care încearcă să se omoare unii pe alții. Acul-Viespii era exact o astfel de spadă, lama ei solidă nu era mai lungă decât palma și antebrațul meu, dar aducea negreșit moartea în spațiul restrâns al unui zid de scuturi.

Am ascuns-o cu teacă cu tot sub mantie fiindcă, odată ajunși în sală, urma să am nevoie de Acul-Viespii.

Sigtryggr și cu mine am rămas în urmă cu oamenii noștri, lăsându-i pe Orvar și pe războinicii lui s-o ia înainte, fiindcă ei aveau să fie recunoscuți de oricare dintre oștenii lui Ragnall care s-ar fi aflat acolo. Oștenii cu pricina n-aveau să se uite atent să vadă cine intrau ultimii în palat și, chiar dacă s-ar fi uitat, fața lui Sigtryggr, la fel ca a mea, era acoperită de coif. L-am lăsat pe Sihtric cu șase dintre oamenii mei să păzească armele.

— Știi ce să faci? i-am murmurat lui Sihtric.

— Știu, stăpâne, zise el cu înflăcărare.

— Fă-o bine, am spus.

După ce ultimii oameni ai lui Orvar intrară în clădire, Sigtryggr și cu mine i-am urmat.

Îmi aminteam perfect de această sală. Era mai mare decât marea sală din Ceaster și mult mai elegantă, deși frumusețea ei avusese de suferit după ce apa îi intrase în pereți, făcând să cadă majoritatea bucăților de marmură care odinioară acopereau cărămizile roșii. În alte locuri, apa desprinsese tencuiala, chiar dacă mai rămâneau petice cu desene vagi reprezentând bărbați și femei ce purtau un fel de lințolii. Coloane mărețe susțineau un acoperiș înalt. Vrăbii zburau printre bârne, unele țâșnind afară prin găurile dintre țiglele acoperișului. Unele spărturi erau peticite cu mănunchiuri de paie, dar majoritatea erau deschise spre cer și lăsau să intre raze de lumină. Podeaua fusese acoperită odinioară cu plăcuțe mici cât unghia formând tablouri ce înfățișau zei romani, dar acelea dispăruseră demult, lăsând în loc pietre cenușii acoperite cu stuf uscat. La capătul îndepărtat al sălii era un podium de lemn înalt de trei picioare, la care se ajungea pe niște trepte, și pe podium era un tron învelit cu o pânză neagră. De ambele părți ale tronului stăteau de pază niște războinici. Cu siguranță erau oamenii Bridei, deoarece purtau sulite cu coadă lungă și lama lată. Erau opt paznici pe podium, alții fiind pe marginile umbrite ale sălii. Tronul era gol.

Politețea spunea că ar fi trebuit să fim întâmpinați cu bere și cu vase cu apă să ne spălăm mâinile, cu toate că eram atât de mulți, încât ar fi fost greu să ni se facă o asemenea primire. Chiar și așa, cineva ar fi trebuit să-i caute pe comandantii noștri să le ureze bun venit; în

schimb, un slăbănog îmbrăcat în negru veni de la o ușă care dădea pe podium și lovi cu un băț pe podeaua de lemn. Lovi din nou, încruntându-se spre noi. Avea părul negru, dat cu ulei și lipit de cap, o față trufașă și o barbă scurtă aranjată cu atenție.

— Stăpâna Dunholmului va fi aici în curând, anunță el când se lăsă tăcerea. Veți aștepta!

Orvar făcu un pas în față.

— Oamenii mei au nevoie de mâncare și de adăpost.

Bărbatul cel slab îl privi stăruitor, iar după o lungă pauză zise:

— Tu ești cel căruia i se spune Orvar?

— Sunt Orvar Freyrson, și oamenii mei...

— Au nevoie de mâncare, ai mai zis. Se uită nemulțumit la noi, ceilalți. Când vine stăpâna Dunholmului, veți îngenunchea. Tresări. Sunteți atât de mulți! Și puțiți!

Dispăru pe ușa de unde venise, și paznicii de pe podium schimbară zâmbete complice. Alți bărbați intrau în sală, unii înghesuindu-se în spatele nostru, alții pe margini, până se adunară vreo patru sute de oameni sub acoperișul înalt. Sigtryggr mă privi întrebător, dar m-am mulțumit să ridic din umeri. Nu știam ce se întâmplă, decât că Brynkætil ne anunțase sosirea și că Brida urma să apară. Mi-am croit drum până la Stiorra, care stătea lângă Orvar, ținând-o de mână pe fiica ei.

Chiar când am ajuns lângă ea, toba sună.

O singură lovitură, tare și bruscă, iar nou-veniții, cei care intraseră după noi în sală și care știau ce se aștepta de la ei, căzură în genunchi.

Și toba sună din nou. Lovituri încete, una după alta.

Amenințătoare, regulate și fără milă, ca bătăile unei inimi damnate.

Am îngenuncheat.

Doisprezece

Doar paznicii rămaseră în picioare.

Loviturile de tobă continuară. Instrumentul era în altă încăpere, dar mi-am dat seama că era una din acele tobe imense, acoperite cu piele de capră, care trebuiau duse pe câmpul de bătălie într-un car tras de boi. De aceea se făceau auzite atât de rar, însă, atunci când erau

prezente, bubuitul lor profund îi înspăimânta negreșit pe dușmani. Ritmul era lent, fiecare lovitură apucând să se stingă înaintea următoarei, iar apoi se rări și mai mult, încât am crezut că tobarul terminase de tot, însă mai răsună un bubuit. Toți ne uitam la podium, așteptând să apară Brida.

Tăcerea care urmă era chiar și mai amenințătoare. Nimeni nu vorbea. Eram în genunchi și am simțit teroarea din sală. Nimeni nu îndrăznește nici măcar să miște. Dintr-odată se auzi scârțâitul unei balamale neunse, iar ușa care dădea pe podium se deschise. Am ridicat privirea, așteptându-mă s-o văd pe Brida; în schimb, intrară doi copii, două fete îmbrăcate în rochii negre lungi până la podeau. În vârstă de cinci sau șase ani, aveau plete negre care le ajungeau până la brâu. Ar fi putut fi gemene, probabil chiar erau, și apariția lor o făcu pe Stiorra să icnească.

Fiindcă ambele fete fuseseră orbite.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că ochii lor nu erau altceva decât găuri cicatrizate și goale; găuri ridate de teroare neagră în fețe care odinioară fuseseră frumoase. Cele două fete merseră pe podium și apoi ezitară, neștiind în care parte să se întoarcă, dar bărbatul cel slab se grăbi să le ajungă și le ghidă cu bățul lui negru. Le plasă de fiecare parte a tronului, după care se postă în spatele lui privindu-ne cu dispreț.

În sfârșit, Brida își făcu apariția.

Veni târându-și picioarele, mormăind ceva și grăbindu-se de parcă ar fi întârziat. Purta o mantie neagră prinsă la gât cu o broșă de aur. Se opri lângă tronul învelit în negru și aruncă o privire în sala unde eram îngenuncheați.

Arăta furioasă, de parcă prezența noastră era o pacoste.

M-am uitat la ea pe sub marginea coifului. N-am putut s-o văd pe fata pe care o iubisem în baba care intrase în sală. Îmi salvase viața odată, conspirase cu mine și râsese cu mine și tot cu mine îl privise pe Ragnar murind, și întotdeauna mi se păruse frumoasă, fascinantă și plină de viață, însă frumusețea ei se înăcrise în răutate, iar dragostea ei se preschimbăse în ură. Am simțit un tremur de teamă în sală. Gărzile stăteau mai drepte și evitau să se uite la ea. M-am lăsat mai jos, temându-mă că mă va recunoaște chiar cu obrăzarele închise la coif. Se așeză pe tron, care era uriaș pe lângă ea. Fața îi era

răutăcioasă, ochii, strălucitori, iar părul, alb și rar. Bărbatul cel slab târî un taburet, iar scrâșnetul acestuia pe podea sună neașteptat de tare în sală. Brida își puse picioarele pe scaunel și-și așeză o traistă neagră în poală. Cele două fete oarbe nu se mișcară. Bărbatul slab se aplecă să-i șoptească ceva la ureche, și ea dădu din cap nerăbdătoare.

— Onarr Gormson, strigă cu o voce aspră. Este aici Onarr Gormson?

— Doamnă, răspunse un bărbat din centrul sălii.

— Apropie-te, Onarr Gormson.

Bărbatul merse la podium, urcă treptele și îngenunche în fața Bridei. Era un zdrahon cu fața zgâriată și corbi tatuați pe obraji. Arăta ca un războinic care își croise drumul prin ziduri de scuturi, totuși nervozitatea lui fu evidentă atunci când își plecă fruntea în fața Bridei.

Individul cel slab șopti ceva din nou, iar Brida încuviință din cap.

— Onarr Gormson ne-a adus ieri douăzeci și nouă de creștini, anunță ea, douăzeci și nouă! Unde i-ai găsit, Onarr?

— Într-o mănăstire de maici, doamnă, în dealurile de la nord.

— Se ascundeau?

Vocea ei era un cârâit de corb.

— Se ascundeau, doamnă.

— Ai făcut bine, Onarr Gormson. Ai slujit zeii, și ei te vor răsplăti. Și eu. Umblă cu mâna prin traistă și scoase o pungă zornăitoare pe care i-o înmână bărbatului îngenuncheat. Vom curăța această țară, o vom curăța de falsul zeu! Îi făcu semn cu mâna lui Onarr să plece, apoi brusc îl opri ridicând o mână ca o gheară. O mănăstire de maici?

— Da, doamnă.

— Toate sunt femeii?

— Toate, doamnă.

Am văzut că nu-și ridicase fața nici măcar o dată ca s-o privească pe Brida, ci își ținuse ochii pe picioarele ei micuțe.

— Dacă oamenii tăi le vor pe cele mai tinere, sunt ale voastre. Celelalte vor muri. Îi făcu din nou semn să plece, apoi întrebă: Skopti Alsvartson este aici?

— Doamnă! răspunse un alt bărbat.

Și el găsisese creștini, trei preoți pe care-i adusesese la Eoferwic. Și el primi o pungă, și nici el nu-și ridică privirea în timp ce îngenunchea la

picioarele Bridei. Acea reuniune părea să fie un eveniment zilnic, un prilej pentru Brida să-i răsplătească pe oamenii care-i ascultau poruncile și să-i mustre pe codași.

Una din fetele oarbe icni brusc, apoi scoase un mieunat jalnic. Am crezut că Brida se va enerva din cauza întreruperii; în schimb, se aplecă în față, iar fata îi șopti la ureche, îndreptându-se, Brida ne aruncă o grimasă care se voia un zâmbet.

— Zeii au vorbit! Și ne spun că jarlul Ragnall a ars încă trei orașe în Mercia!

A doua copilă îi șopti ceva, și din nou Brida ascultă. Peste câteva clipe spuse tare, părând că repeta ceea ce tocmai auzise:

— A luat o mulțime de prizonieri, și trimite înapoi comorile luate din zece biserici din nord ca să le păstrăm noi în siguranță.

Un murmur de apreciere răsună în sală, dar eram nedumerit. Ce orașe? Orice oraș de dimensiuni apreciabile din Mercia era de fapt un burh, și era de neconceput ca Ragnall să fi capturat trei deodată.

— Nenorocita de Æthelflaed încă se adăpostește la Ceaster, apărată de trădătorul Uhtred! continuă Brida. Nu vor rezista mult.

Aproape că am zâmbit când mi-a pronunțat numele. Deci ea inventa poveștile, pretinzând că veneau de la cele două copile orbite.

— Bărbatul care-și spune rege al Wessexului s-a retras la Lundene, declară Brida, și în curând jarlul Ragnall îl va scoate din acel oraș. În curând, toată Britania va fi a noastră!

Bărbatul cel slab întâmpină aceste spuse lovind cu bățul în podiumul de lemn, iar oamenii din sală, care erau obișnuiți cu acest ritual, răspunseră bătând din picioare. Brida zâmbi, sau cel puțin își arătă dinții galbeni printr-o nouă grimasă.

— Și mi s-a spus că Orvar Freyrson s-a întors din Irlanda!

— Da! zise Orvar.

I-am ghicit neliniștea în glas.

— Vino aici, Orvar Freyrson, porunci Brida.

Orvar se ridică și merse la podium. Cei doi bărbați care primiseră pungi cu bani merseseră înapoi în mulțime, iar Orvar îngenunche singur în fața tronului negru cu ocupanta lui malefică.

— Aduci fata din Irlanda? întrebă Brida, cunoscând deja răspunsul, fiindcă se uita la Stiorra.

— Da, doamnă, șopti Orvar.

— Și soțul ei?

— Este mort, doamnă.

— Mort?

— Tăiat în bucăți de spadele noastre, doamnă.

— Mi-ați adus capul lui?

— Nu m-am gândit, doamnă. Nu.

— Păcat, zise ea fără să-și ia ochii de la Stiorra. Dar te-ai descurcat bine, Orvar Freyrson. Ne-ai adus-o pe Stiorra Uhtredsdottir și pe odrasla ei. Ai îndeplinit ordinul jarlului, numele tău va fi rostit în Asgard, vei fi iubit de zei! Ești binecuvântat!

Îi dădu o pungă, mult mai grea decât cele două pe care le dăduse deja, apoi cercetă din nou sala. Pentru o clipă am crezut că ochii ei bătrâni s-au uitat direct într-ai mei și am simțit un fior de frică, dar privirea ei se mută mai departe.

— Aduci bărbați, Orvar! Mulți bărbați!

— Cinci echipaje, murmură Orvar.

Asemenea celor doi care îngenuncheaseră în fața ei mai devreme, și el se uita la scăunelul pentru picioare.

— Îi vei duce la jarlul Ragnall. Vei pleca mâine și-l vei ajuta la cuceririle lui. Acum du-te înapoi la locul tău, zise ea fluturând din mână.

Orvar păru ușurat să coboare de pe podium. Se întoarse pe podeaua de piatră și îngenunche lângă Stiorra.

— Fritjof! Bărbatul cel slab se grăbi să-i ofere stăpânei sale un braț pentru a o ajuta să coboare de pe tron. Du-mă la fată, porunci Brida.

Nu se auzea nici musca în marea sală câtă vreme ea își târșâi picioarele pe treptele podiumului și peste lespezile acoperite cu stuf. Fritjof, zâmbind, îi ținu brațul până când Brida se desprinse la vreo cinci pași distanță de Stiorra.

— Ridică-te, fată!

Stiorra se ridică.

— Și odrasla! Când Stiorra o ridică pe Gisela în picioare, Brida se răsti: Vei merge în sud cu Orvar, la noua ta viață ca soție a lui Ragnall. Ești norocoasă că te-a ales pe tine. Dacă soarta ta era a mea? Se cutremură înfiorată, apoi i se adresă bărbatului: Fritjof!

— Doamnă, murmură el.

— Trebuie să meargă aranjată ca o mireasă. Haina asta jechoasă nu

e bună. Vei găsi straie potrivite.

— Ceva frumos, doamnă, zise Fritjof măsurând-o din priviri pe Stiorra. La fel de frumos ca însăși doamna.

— De unde să știi tu? întrebă urâcioasă Brida. Oricum, găsește-i ceva potrivit pentru o regină a întregii Britanii, ceva potrivit pentru jarl. Mârâi apoi la Stiorra: Dacă îl dezamăgești pe jarl vei fi a mea, fato, înțelegi?

— Nu, zise Stiorra, nu fiindcă n-ar fi înțeleș, ci fiindcă voia s-o enerveze pe Brida.

Reuși.

— Nu ești încă regină! cârâi vrăjitoarea. Încă nu, fato! Și dacă jarlul Ragnall se plictisește de tine, îți vei dori să fi fost sclavă în cel mai împruțit lupanar al Britaniei! Și asta se va întâmpla, fato, se va întâmpla! Ești fiica tatălui tău, și sângele lui putregăit o să iasă la iveală. Brusca, chicoti. Du-te să devii regină, fato, dar să știi că vei sfârși ca sclavă a mea, și apoi îți vei dori ca maică-ta să nu-și fi desfăcut picioarele. Acum dă-mi-o pe fiică-ta.

Stiorra nu se mișcă. Doar strânse mai tare mâna Giselei. Nu era niciun sunet în toată sala. Mi se părea că fiecare om de acolo își ținea răsuflarea.

— Dă-mi-o pe fiică-ta!

Brida sâsâise fiecare vorbă distinct.

— Nu, replică Stiorra.

Mișcăm teaca Acului-Viespii cu mare băgare de seamă, astfel încât mâna mea dreaptă să-i poată prinde mânerul. Când l-am simțit ferm între degete, am continuat să ascult calm.

— Fiica ta are noroc, cârâi Brida. Noul tău soț nu-ți vrea odrasla! Și nu poți s-o ții pe lângă tine! Dar îi voi da o nouă viață de mare înțelepciune, o voi face vrăjitoare! Va primi puterea zeilor! Întinse mâna, dar Stiorra o ținea încăpățânată pe Gisela. Odin și-a sacrificat un ochi ca să aibă parte de înțelepciune. Copilul tău va avea aceeași înțelepciune! Va vedea viitorul!

— Ai orbi-o? întrebă oripilată Stiorra.

Încet, atât de încet, am scos lama din teacă.

Mantia neagră a Stiorrei mă ascundea de Brida.

— N-o voi orbi, proasto, mârâi Brida, dar îi voi deschide ochii spre zei. Dă-mi-o!

— Nu! zise Stiorra.

Țineam Acul-Viespii de lamă.

— Fritjof, ia copila! porunci Brida.

— O orbesc acum? întrebă el.

— O orbești acum.

Fritjof își puse jos bățul și luă o sulă dintr-un săculeț de la brâu. Unealta avea un mâner gros din lemn din care ieșea o țepușă scurtă și solidă din metal, de tipul celor folosite de pielari ca să dea găuri.

— Vino, copilă, zise el făcând un pas înainte.

Stiorra se retrase și o împinse pe Gisela în spatele ei. Eu am luat fetița și, în aceeași clipă, i-am vârât în palmă mânerul Acului-Viespii. Fritjof, încă neînțelegând ce se întâmpla, se aplecă să ia copilul din spatele Stiorrei, dar ea împunse cu Acul-Viespii în sus și în față.

Brida înțelese că era ceva în neregulă atunci când Fritjof țipă. Se dădu înapoi, scăpând sula pe pietre, apoi se prinse de burtă și gemu în timp ce sângele îi șiroia pe picioare. Am împins-o pe Gisela înapoi în mulțime și m-am ridicat. Peste tot în jurul meu bărbații scoteau saxuri sau cuțite. Sigtryggr se împingea prin îmbulzeală alături de Sihtric, care-mi aducea Răsuflarea-Șarpelui.

— I-am omorât pe cei doi de afară, zise el dându-mi spada.

Fritjof căzu. Lovitura Stiorrei îi alunecase pe coaste, îl tăiasse în josul burții și ajunsese până la boașe, iar acum bărbatul scâncea jalnic lovind cu picioarele pe sub roba lui lungă. Toți oamenii mei erau în picioare acum, cu spade și saxuri în mâini. Unul dintre membrii gărzii fu destul de prost încât să-și pună sulita în poziție de atac și se prăbuși sub o ploaie de lovituri de spadă. L-am împins pe Sigtryggr în față.

— Treci pe podium, tronul este al tău!

— Nu!

Țipătul era al Bridei. Îi trebuise un moment de șoc să priceapă ce se întâmpla, să înțeleagă că palatul fusese invadat de un inamic care-i depășea numeric pe oamenii ei. Se uită la Fritjof pentru o clipă, apoi se aruncă asupra Stiorrei, dar fu prinsă de Sigtryggr, care o aruncă în spate atât de violent, încât se împiedică de trepte și căzu pe spate.

— Podiumul! i-am strigat lui Sigtryggr. Las-o!

Oamenii mei, în rândul cărora puneam la socoteală și echipajele lui Orvar, erau mult mai numeroși decât adversarii. L-am văzut pe fiul

meu înaintând pe marginea sălii, folosindu-și spada pentru a doborî sulilele gărzilor. Pe trepte, Sihtric își ținea spada la gâtul Bridei privindu-mă întrebător. Am scuturat din cap, căci nu era privilegiul lui s-o omoare. Sigtryggr ajunsese la podium, unde cele două fetițe țipau isteric, și membrii gărzii, având încă sulilele în mâini, se uitau șocați la haosul din sală. Sigtryggr se postă lângă tron și-i privi pe rând pe cei din gardă, iar aceștia își lăsară sulilele jos unul după altul. Luă pânza neagră de pe tron, o aruncă la o parte, apoi împinse taburetul la o parte și se așază. Se întinse și le luă pe cele două fetițe, ținându-le aproape de genunchii lui și potolindu-le spaima.

— Ține-o pe cățea aici, i-am spus lui Sihtric, după care am urcat pe podium. Voi, m-am răstit la cei opt războinici care păziseră tronul, lăsați-vă sulilele aici și mergeți alături de ceilalți în sală!

Am așteptat să îndeplinească ordinul. Doar unul dintre oamenii Bridei opusese oarecare rezistență, și el, bănuiam, își ridicase arma mai mult din cauza panicii decât din loialitate. Brida, la fel ca Ragnall, conducea prin teroare, și sprijinul față de ea dispăruse asemenea ceții sub soarele arzător.

— Numele meu este Uhtred de Bebbanburg, am rostit tare.

— Nu! țipă Brida.

— Fă-o să tacă, i-am spus lui Sihtric, iar el își mișcă iute vârful spadei, închizându-i gura. M-am uitat la bărbații din sală, la cei pe care nu-i cunoșteam, și nu am văzut sfidare pe chipurile lor. Vi-l prezint pe noul vostru rege, Sigtryggr Ivarson.

Era liniște. Simțeam că mulți dintre partizanii Bridei erau ușurați, dar numirea lui Sigtryggr ca rege nu însemna mare lucru atâta vreme cât fratele lui trăia. Fiecare războinic gândea același lucru, întrebându-se pe care din cei doi frați să-i sprijine.

— Vi-l prezint, am spus din nou cu voce amenințătoare, pe noul vostru rege, Sigtryggr Ivarson.

Oamenii mei izbucniră în urale, și încet, șovăielnic, ceilalți se alăturară chiotelor. Sigtryggr își dăduse jos coiful și zâmbea. Ascultă aclamațiile câteva clipe, apoi își ridică mâna cerând liniște. Când sala tăcu, îi spuse ceva uneia din fetele oarbe, dar vorbea prea încet ca să-i pot auzi cuvintele. În timp ce el se apleca să asculte răspunsul copilei, mi-am întors privirea spre sala tensionată.

— Vor fi depuse jurăminte, am zis.

— Dar întâi! interveni Sigtryggr ridicându-se. Creatura aceea, arătă spre rănitul Fritjof, le-a orbit pe aceste fete și ar fi orbit-o și pe fiica mea. Veni la marginea podiumului și își scoase spada. Era înalt, impresionant, încrezător, un bărbat care arăta de parcă trebuia să fie rege. Un om care orbește copii, spuse el în timp ce cobora treptele, nu este om. Merse până la Fritjof, care-l privea îngrozit. Au țipat fetele? Cum bărbatul încremenise și nu părea în stare să răspundă, Sigtryggr stăruie: Te-am întrebat ceva. Au țipat fetele atunci când le-ai orbit?

— Da, șopti Fritjof.

— Atunci ascultați, fetelor! strigă Sigtryggr. Ascultați bine! Fiindcă aceasta este răzbunarea voastră.

Își puse vârful spadei pe fața lui Fritjof, și bărbatul urlă cu o groază pură.

Sigtryggr făcu o pauză, lăsând urletul să umple sala, apoi spada lui lovi de trei ori. Câte o împunsătură pentru fiecare ochi, o a treia pentru gât, iar sângele lui Fritjof făcu pe podea o baltă diluată de propriul lui pișat. Sigtryggr privi cum își dădea duhul.

— Mai repede decât ar fi meritat, mormăi el nemulțumit. Se aplecă și-și curăță vârful spadei de haina lui Fritjof, apoi vârî arma în teacă. Își scoase saxul în schimb și-i făcu un semn lui Sihtric, care încă o păzea pe Brida. Las-o să se ridice.

Sihtric păși la o parte. Brida ezită, apoi brusc se ridică în picioare și se aruncă asupra lui Sigtryggr de parcă ar fi încercat să-i smulgă saxul din mână, însă el o ținu la o lungime de braț cu o ușurință sfidătoare.

— Mi-ai fi orbit fiica.

— I-aș fi dat înțelepciune!

Sigtryggr o ținu cu mâna lui stângă și ridică saxul cu mâna dreaptă, dar Stiorra îi atinse brațul drept.

— Este a mea.

Sigtryggr șovăi, apoi încuviință din cap.

— Este a ta.

— Dă-i spada, zise Stiorra, care încă ținea în mână Acul-Viespii.

— Să-i dau spada? întrebă nedumerit Sigtryggr.

— Dă-i-o, porunci fiica mea. Să vedem pe cine iubesc zeii. Pe Uhtredsdottir sau pe ea.

Sigtryggr îi întinse Bridei mânerul saxului.

— Să vedem pe cine iubesc zeii, într-adevăr.

Brida își rotea privirea prin sală, căutând un sprijin care nu era acolo. Preț de o clipă nu băgă în seamă saxul oferit, dar apoi îl smulse brusc din mâna lui Sigtryggr și dădu să i-l înfigă în pântec, însă el împinse arma cu un gest disprețuitor. Rareori se întâmplă ca un sax să aibă lama ascuțită, e o armă făcută să împungă, nu să taie, așa că nu lăsa nicio urmă pe încheietura lui Sigtryggr.

— Este a ta, îi spuse din nou Stiorrei.

Astfel muri prima mea iubită. Nu muri așa cum ar fi trebuit, deoarece fiica mea era prea furioasă. Stiorra moștenise frumusețea maică-sii, părea atât de calmă, de grațioasă, dar sub toată acea drăgălășenie se ascundea un suflet de oțel. O văzusem omorând un preot cândva și-i surprinsesem bucuria de pe chip, iar acum am văzut din nou bucuria aceea, când a hăcuit-o pe Brida. Ar fi putut s-o omoare repede pe bătrână, dar alese s-o omoare încet, iscând un amestec de gemete, pișat și sânge, înainte s-o termine cu o lovitură puternică în gât.

Și astfel, Sigtryggr Ivarson, Sigtryggr Chiorul, deveni rege în Jorvik.

Majoritatea bărbaților din Eoferwic îi juraseră credință lui Ragnall, dar aproape toți îngenuncheară acum în fața fratelui său și-și puseră mâinile peste ale sale. Creștinii care fuseseră ținuți pentru următorul masacru în masă al Bridei fură eliberați.

— Nu veți silui pe nimeni, i-am spus lui Onarr Gormson.

Și el îngenunchease în fața lui Sigtryggr, dar o mână de războinici refuzaseră să-și calce jurământul dat lui Ragnall. Skopti Alsvartson, cel care-i găsisse pe cei trei preoți și-i adusese la Eoferwic pentru distracția Bridei, era unul dintre ei. Era un nordic încăpățânat, cu fața fioroasă, experimentat în luptă, cu părul lung împletit până la brâu. Comanda treizeci și opt de oameni, echipajul lui, și Ragnall îi dăduse pământ la sud de oraș.

— Am depus un jurământ, îmi zise el sfidător.

— Lui Olaf, tatăl lui Ragnall.

— Și fiului său.

— Olaf ți-a poruncit să depui acel jurământ, am spus.

— Am făcut-o de bunăvoie, stăruie el.

Nu aş omorî un bărbat pentru că refuză să-și calce jurământul. Oamenii Bridei fuseseră eliberați de obligații când ea murise, și cei

mai mulți erau acum nedumeriți de soarta care le schimbase viețile atât de brusc. Unii fugiseră, mergând fără îndoială la sumbrul fort de la Dunholm, de unde într-o bună zi vor trebui scoși afară cu ajutorul armelor, dar majoritatea îngenunchează în fața lui Sigtryggr. Câțiva, nu mai mulți de zece, ne blestemă pentru c-o uciseseăm pe Brida, și acei câțiva își găsiră moartea. Brynkætil, care încercase să-mi lovească fiica și apoi mă insultase, se număra printre ei. Se oferă să depună jurământ, dar își făcuse deja un inamic din mine, așa că muri. Skopti Alsvartson nu ne blestemă, nu ne sfidă, ci spuse simplu că avea să-și păstreze jurământul față de Ragnall.

— Așa că faceți ce vreți cu mine, mârâi el, doar lăsați-mă să mor ca un bărbat.

— Ți-am luat spada? Când el încuviință, i-am spus: Poți s-o păstrezi, dar fă-mi o singură promisiune.

Se uită la mine cu neîncredere.

— O promisiune?

— Că nu vei părăsi orașul până nu-ți dau eu voie.

— Și când va fi asta?

— Curând, am spus, foarte curând.

— Și pot să mă alătur jarlului Ragnall?

— Poți să faci ce vrei, dar numai după ce-ți îngădui eu să pleci.

Se gândi o clipă, apoi dădu din cap aprobator.

— Promit.

Am scuiptat în palmă și i-am întins-o, iar el scuipea într-a lui și-mi strânse mâna.

Orvar își găsisese soția. I-am găsit pe toți ostaticii închiși în ceea ce fusese o mănăstire de maici, și toți spuseră că fuseseră bine tratați, dar se bucurară să afle că Brida murise.

— Câți dintre voi aveți soți care-l slujesc pe fratele meu? întrebă Sigtryggr.

Opt femei ridicară mâinile. Bărbații lor erau departe în sud, slujindu-l pe Ragnall în incursiunile lui de jaf și distrugere.

— Vom merge spre sud, și voi ne veți însoți, le spuse Sigtryggr.

— Dar copiii voștri vor rămâne aici, am adăugat. Vor fi în siguranță.

— Vor fi în siguranță, repetă Sigtryggr. Cele opt femei protestară, dar el le reduse repede la tăcere. Veți veni cu noi fără copiii voștri.

Aveam acum peste șapte sute de oameni, cu toate că, în ciuda

jurămintelor lor, nu puteam fi siguri că toți vor fi loiali. Știam că mulți juraseră să-l urmeze pe Sigtryggr pur și simplu ca să scape de necazuri, și probabil aceia aveau să se întoarcă la fermele lor cu cel dintâi prilej. Locuitorii erau încă înspăimântați, temându-se de răzbunarea lui Ragnall sau poate de faptul că Brida, vrăjitoarea, nu era moartă de-a binelea, de aceea i-am plimbat cadavrul prin oraș. I-am pus trupul pe un căruș mic, cu stindardul ei negru târât după el, și l-am dus pe malul râului la sud de oraș, unde l-am ars. Am dat un ospăț în acea seară, frigând trei tauri întregi la focuri mari făcute din crucile Bridei. Patru bărbați muriră în încăierări iscate de la bere, dar acesta era un preț mic. Majoritatea se mulțumeau să asculte cântece, să bea și să caute târfele din Eoferwic.

Și în timp ce ei cântau, beau și curveau, eu am scris o scrisoare.

Alfred insistase să învăț să scriu și să citesc. Niciodată nu mi-a plăcut. De copil am vrut să învăț cum să călăresc și să mă lupt, dar tutorii mei m-au bătut până am fost în stare să citesc poveștile lor plicticoase despre oameni plicticoși care țineau predici focilor, papagalilor-de-mare și somonilor. Știam și să scriu, cu toate că nu foarte citeț. Nu aveam răbdarea să fac literele cum trebuie în acea noapte, ci le-am zgâriat pe pagină cu o pană boantă, dar am bănuț că se puteau citi cuvintele.

Îi scriam lui Æthelflaed ca s-o înștiințez că eram la Eoferwic, unde urcase pe tron un nou rege care renunțase public la ambițiile Northumbriei față de Mercia și era gata să semneze un armistițiu cu ea. Totuși, înainte de asta, Ragnall trebuia distrus, lucru pentru care urma să pornim spre sud într-o săptămână. „Voi aduce cinci sute de războinici”, i-am scris, deși speram să fie mai mulți. Insistam că Ragnall ne va depăși numeric, ceea ce era adevărat, însă nu mi-am dezvăluit îndoielile față de loialitatea multora dintre oamenii lui. Comanda jarli ale căror neveste fuseseră ținute ostatice la Eoferwic, și acele femei urmau să ne însoțească. Ragnall conducea prin teroare, iar eu voiam să întorc acea teroare împotriva lui, arătându-le jarlilor că familiile lor erau în mâinile noastre, însă nu i-am spus lui Æthelflaed nimic din toate acestea. „Ce aș dori”, i-am scris, „este să urmărești hoarda lui Ragnall în timp ce se îndreaptă spre noi, ceea ce va face cu siguranță, și să ne ajuți să-l distrugem, chiar dacă bătălia va avea loc în Northumbria.” Știam că avea rețineri să comande o armată

peste granița cu Northumbria din cauza insistențelor fratelui ei de a nu invada regatul nordic fără el, așa că i-am sugerat ca pur și simplu să întreprindă un raid de amploare, ca replică la distrugerile cauzate Merciei de oastea lui Ragnall.

L-am trimis pe fiul meu să ducă scrisoarea, spunându-i că aveam să plecăm și noi spre sud în trei sau patru zile.

— Ne ducem la Lindcolne, i-am spus. De acolo puteam alege mai multe drumuri, unul mergând spre sud spre Lundene, altul spre sud-vest spre centrul Merciei. Probabil o vom lua pe drumul către Ledecestre, am adăugat, însemnând ruta care mergea spre centrul Merciei.

— Și Ragnall va veni spre tine, zise el.

— Și spune-i asta lui Æthelflaed! Sau spune-i oricui îi comandă armata. Spune-le să-l urmărească îndeaproape!

— Dacă au pornit din Ceaster, spuse îngrijorat fiul meu.

— Suntem toți la ananghie dacă n-au făcut-o, am murmurat atingându-mi ciocanul.

I-am dat o escortă de treizeci de oameni și pe unul dintre preoții pe care-i salvaserăm de planul nebunesc al Bridei de a-l provoca pe zeul creștin. Preotul era părintele Wilfa, un tânăr de treabă ale cărui sinceritate și evlavie mă gândeam că aveau s-o impresioneze pe Æthelflaed.

— Spune-i povestea ta, i-am poruncit, și spune-i ce s-a întâmplat aici! Îi arătasem trupurile date jos de pe crucile Bridei, văzusem groaza de pe fața lui și mă asiguraseam că știa că o armată păgână de nordici și danezi oprise masacrele. Și spune-i că Uhtred de Bebbanburg a făcut toate acestea în slujba Domniei Sale.

— Îi voi spune, stăpâne, zise părintele Wilfa. Îmi plăcea de el. Era respectuos, dar nu slugarnic. Știți cumva, stăpâne, ce s-a întâmplat cu arhiepiscopul Æthelbald?

— A fost ars de viu, i-am zis.

— Domnul să ne ajute, șopti el înfiorându-se. Și catedrala a fost pângărită?

— Spune-i lui Lady Æthelflaed că moartea lui a fost răzbunată, că bisericile sunt deschise din nou și catedrala este curățată. Bida transformase catedrala în grajd. Spărsese altarele, rupsesse prapurii sfinți și scosese morții din morminte. Și mai spune-i că regele

Sigtryggr a promis că-i va ocroti pe creștini, am adăugat.

Părea ciudat să-l numesc astfel pe ginerele meu. Găsisem un cerculeț din bronz aurit în vistieria palatului și l-am pus să-l poarte pe post de coroană. În dimineața de după ospăț, marea sală se umplu de oameni care aveau câte ceva de cerut, mulți dintre ei proprietari ale căror pământuri fuseseră luate de Ragnall și date susținătorilor lui.

Aduseră documente pentru a-și dovedi drepturile, iar Stiorra, fiindcă știa citi, stătea la o masă lângă tronul soțului ei și descifra vechile hrisoave. Unul fusese semnat chiar de tatăl meu, care dădea un teren despre care nici nu știam că-l avusese. Mulți nici nu aveau vreun act, doar afirmația indignată că tarlalele lor fuseseră ale taților, bunicilor și străbunicilor lor de la începutul vremurilor.

— Ce să fac? mă întrebă Sigtryggr. Nu știi cine spune adevărul!

— Zi-le că nu se va face nimic până la moartea lui Ragnall. Apoi găsește un preot care știe carte și pune-l să facă o listă cu toate cererile.

— Ce folos va aduce așa ceva?

— Îți aduce un răgaz, i-am spus. Și după ce fratele tău moare, poți aduna un Witan.

— Witan?

— Un sfat. Adună-i pe toți oamenii care cer pământuri în sală, pune-i să-și spună păsul pe rând, unul după altul, și lasă consiliul să voteze. Ei știu cine deține într-adevăr terenul cu pricina. Își cunosc vecinii. Ei vor ști și care pământuri sunt ale oamenilor care-l sprijină pe fratele tău; acele pământuri sunt acum ale tale și poți să le dăruiești. Dar așteaptă până când fratele tău este mort.

Pentru a-l omorî aveam nevoie de cai. Finan căutase prin oraș și trimisese oameni în valea largă a râului Use și adunase patru sute șaizeci și doi de cai. Unii aparținuseră oamenilor Bridei, dar pe mulți i-am cumpărat folosind monede și bucăți de argint din vistieria ei. Nu erau cai buni, nu era vreunul pe care aș fi vrut să-l călăresc în luptă, dar aveau să ne ducă mai repede decât propriile noastre picioare, și aceasta era tot ce ne trebuia. I-am dat vreo zece gloabe lui Skopti Alsvartson, care-și ținuase promisiunea de a nu părăsi orașul până nu-i îngăduiam eu.

— Poți să pleci, i-am spus la două zile după ce fiul meu plecase spre sud.

Skopti nu era prost. Știa că mă foloseam de el. Avea să se ducă în Mercia și să-i povestească lui Ragnall ce se întâmplase cu Brida și cu oamenii lui la Eoferwic, avertizându-l că veneam să-l atac. Asta și voiam. L-am lăsat cu bună știință pe Skopti să vadă caii pe care-i adunaserăm și chiar i-am dat timp să-i numere, ca să-i spună lui Ragnall că armata noastră era mică, mai mică de cinci sute de oameni. Îi scrisesem lui Æthelflaed că veneam cu peste cinci sute, dar speranța aceea pălea; oricum, știam că împreună cu oastea Merciei aveam să fim destui.

— Spune-i că ne vom întâlni și-l voi ucide. Și te vom omorî și pe tine dacă-i vei rămâne loial.

— I-am jurat credință, spuse Skopti cu încăpățănare.

Porni spre sud, urmând să ajungă la Ragnall în trei sau patru zile. Era posibil ca Ragnall să știe deja ce se întâmplase la Eoferwic, să fi aflat deja despre întoarcerea fratelui său și despre moartea Bridei. Un grup de sclavi o luase spre nord, însoțit firește de războinici de-ai lui Ragnall, așa că vestea se răspândise cu siguranță.

Într-un fel sau altul, ori aflase, ori urma să afle în curând. Oare ce avea să facă? Știa că armata lui Æthelflaed era pe urmele lui, sau cel puțin speram că era, și acum avea un nou dușman care venea dinspre nord.

— Dacă are vreun dram de judecată, va merge spre est, îmi zise Finan. Să găsească nave și să plece în altă parte.

— Dacă are vreun dram de judecată, o să se arunce asupra lui Æthelflaed și o s-o distrugă, apoi o să vină spre noi. Dar n-o s-o facă.

— Nu?

Am scuturat din cap.

— Își urăște prea mult fratele. Întâi o să ne caute pe noi.

La două zile după ce Skopti plecase să-l avertizeze pe Ragnall, am luat-o și noi spre sud.

Eram o armată mică. Într-un final, doar trei sute optzeci și patru de oameni plecară, ceilalți rămânând la Eoferwic sub comanda lui Orvar.

Voisem să iau un număr mai mare, dar aveam prea puțini cai, și unii erau folosiți la căratul proviziilor. Pe de altă parte, Sigtryggr era îngrijorat că susținătorii Bridei, dintre care prea mulți fugiseră în nord imediat după moartea stăpânei lor, ar fi putut aduna destul sprijin ca

să atace Eoferwicul. Eu credeam că, mai degrabă, acei fugari aveau să se baricadeze în spatele zidurilor înalte de la Dunholm, însă am cedat rugămintilor lui Sigtryggr și am lăsat o garnizoană substanțială în Eoferwic. La urma urmei, el era regele.

Plecară trei sute optzeci și patru de bărbați, dar și nouă femei. Stiorra era una dintre ele. La fel ca în cazul lui Æthelflaed, nu i se putea refuza acest lucru; pe deasupra, nu i-ar fi plăcut să rămână cu Orvar, care până de curând fusese omul lui Ragnall. Aveam încredere în Orvar, la fel și Sigtryggr, care insistase ca fiica lui, nepoata mea, să rămână în oraș sub protecția lui. Stiorra fu nemulțumită, dar acceptă. Celelalte opt femei fuseseră toate ostaticele lui Ragnall, soțiile jarlilor Regelui Mării, și acum erau arma mea.

Am mers pe drumul roman spre sud. Ragnall, dacă ar fi învățat ceva din rețeaua de drumuri care brăzda Britania, ar fi ghicit că mergeam de la Eoferwic spre Lindcolne, fiindcă acea rută ne asigura cea mai rapidă călătorie, dar mă îndoiam că avusese timp să-și miște armata ca să ne blocheze calea. Ultima dată când auzisem de el, e drept, cu multe zile în urmă, înaintase și mai adânc în Mercia, așa că mă așteptam să văd fumul de la focurile lui abia după Lindcolne, pe drumul spre Ledecestre, un oraș mercian care fusese în mâinile danezilor de când mă știam. Ledecestre era în acea parte din nordul Merciei care rămânea necucerită de către saxoni, teritoriu pe care Æthelflaed jurase să-l ia înapoi. Odată ajunși la sud de Ledecestre ne apropiam de zona care nu era nici daneză, nici saxonă, un loc al raidurilor și distrugerii, pământul aflat între două triburi și două religii.

Aveam cercetași în față. Chiar dacă eram încă în Northumbria și fluturam stindardul lui Ragnall cu toporul roșu, tot ne consideram în teritoriu inamic. Nu am aprins focuri de tabără noaptea și am căutat locuri de popas cât mai ferite. Ne-am oprit la vest de Lindcolne, cu toate că Sigtryggr și cu mine am traversat podul roman cu vreo zece oameni și am urcat dealul abrupt până la oraș. Ne întâmpină magistratul, care purta lanțul de argint al funcției sale. Era în vârstă, cu barba sură, și avea un ciot în locul unui braț.

— L-am pierdut luptându-mă cu saxonii de vest, spuse el voios, dar nenorocitul care mi l-a luat și le-a pierdut pe amândouă!

Magistratul, un danez pe nume Asmund, îl slujea pe jarlul numit Steen Stigson.

— I s-a alăturat lui Ragnall acum o lună, ne zise Asmund. Și voi mergeți la el?

— Da, răspunse Sigtryggr.

— Dar unde este? am întrebat.

— Cine știe? răspunse Asmund pe același ton vesel. Ultima dată când am auzit ceva erau departe în sud. Ce vă pot spune este că jarlul Steen ne-a trimis cincizeci de vite acum o săptămână, și ciurdarii au spus că le-a trebuit patru zile să ajungă aici.

— Și mercienii?

— Nu am văzut niciunul! N-am primit nicio veste.

Ne aflam la una dintre porțile din zidurile romane, și de pe acele ziduri puteai privi departe peste zona rurală, dar nicio trâmbă de fum nu mânjea cerul. Totul părea liniștit, luxuriant, verde. Era greu de crezut că niște armate se căutau unele pe altele în acel amestec de păduri, pășuni și teren arabil.

— Ragnall trimitea sclavi la Eoferwic, am spus.

Speraserăm să întâlnim niște oameni de-ai lui care aduceau sclavi din Mercia și să aflăm de la ei pe unde umbla Ragnall, dar nu văzuserăm pe nimeni.

— N-a mai trecut nimeni pe aici de o săptămână! Poate îi adună pe bieții amărâți la Ledecestre? Adu-o aici! Ultimele cuvinte fuseseră strigate către o servitoare care adusese o tavă plină de căni cu bere. Asmund luă două și ni le dădu, apoi îi făcu semn din cap fetei să le ducă pe celelalte oamenilor noștri. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să vă continuați drumul spre sud! Veți găsi pe cineva!

Entuziasmul lui mă intrigă.

— L-ați văzut pe Skopti Alsvartson?

— Skopti Alsvartson. Urmă o scurtă ezitare. Nu, nu-l cunosc.

Mi-am trecut berea în mâna stângă și am pus dreapta pe mânerul Răsuflării-Șarpelui, iar Asmund făcu un pas grăbit în spate. M-am prefăcut că mutam spada doar pentru că mă deranja, apoi mi-am terminat berea și i-am întins cana servitoarei.

— Ne vom continua drumul spre sud, am zis, spre ușurarea magistratului.

Asmund ne îndrugase minciuni. O făcuse bine, convingător, dar Skopti Alsvartson cu siguranță trecuse prin Lindcolne.

Skopti, la fel ca noi, o luase pe drumul cel mai scurt către sud, și

asta explica de ce nu întâlniserăm nici om de-al lui Ragnall venind din partea opusă, fiindcă toți fuseseră avertizați. Era posibil, bineînțeles, ca Skopti și oamenii lui să fi trecut pe lângă oraș, dar era puțin probabil. Le trebuia mâncare, și fără îndoială ceruseră cai odihniți ca să înlocuiască mârtoagele pe care li le dăduserăm noi. M-am uitat în ochii lui Asmund și mi s-a părut că văd neliniște. Am zâmbit.

— Mulțumesc pentru bere.

— Cu plăcere, stăpâne.

— Câți oameni aveți aici?

— Nu destui, stăpâne.

Voia să spună că nu avea destui ca să apere zidurile.

Lindcolne era un burh, dar bănuiam că cea mai mare parte din garnizoană plecase spre sud cu jarlul Steen. Într-o bună zi, mă gândeam, niște războinici aveau să moară sub acele ziduri pentru a făuri Englaandul. Am aruncat o ultimă privire spre sud de pe dealul de la Lindcolne. Ragnall era acolo undeva, o simțeam. Aflase deja că Brida era moartă și pierduse fortăreața de la Eoferwic, iar acum voia răzbunare.

Venea să ne omoare. Și am privit spre acea mare întindere de pământ rodnic unde umbrele norilor alunecau peste crânguri și pășuni, peste verdele lucios al culturilor proaspăt răsărite, peste livezi și câmpii, și am știut că moartea se ascundea acolo. Ragnall venea spre nord.

Noi ne-am continuat drumul spre sud.

*

— Două zile, am spus după ce am plecat de la Lindcolne.

— Două zile? întrebă Sigtryggr.

— Ragnall va da de noi peste două zile.

— Cu șapte sute de oameni.

— Cu mai mulți, probabil.

Nu văzuserăm niciun semn că Ragnall sau vreo trupă merciană ar fi fost prin preajmă. Nicio urmă îndepărtată de fum nu indica focurile de tabără ale unei armate. Era fum, bineînțeles, întotdeauna era fum pe cer. Țăranii își țineau aprinse focurile pentru gătit și mai erau cuptoarele de cărbune din păduri, dar prezența unei armate e trădată de o pată densă care întunecă cerul. Focurile taberei merciene, dacă

oastea lui Æthelflaed chiar venea, ar fi trebuit să fie departe spre vest, iar în acea după-masă am ieșit de pe drumul roman și am luat-o într-acolo. Nu mai mergeam să-l atrag pe Ragnall într-o luptă, ci mai degrabă să caut ajutor. Aveam nevoie de războinicii lui Æthelflaed.

Spre seară am ajuns la o poiană unde era o cocioabă în ruine. Poate fusese casa unui pădurar cândva, dar acum nu era mai mult decât o grămadă mare de stuf acoperind o gaură săpată în solul luminișului. Am petrecut o oră tăind crengi și îngrămădindu-le peste stuf, apoi am continuat spre vest, lăsând doi cercetași în urmă.

Ne-am oprit când veni seara și, uitându-ne înapoi spre estul cuprins de întuneric, am văzut focul lucind brusc printre copaci. Cercetașii aprinseseră stuful, iar flacăra era un reper pentru inamicii noștri. Speranța mea era ca Ragnall să vadă fumul mângînd cerul dimineții și s-o ia spre est să ne caute, în timp ce noi continuam să călărim spre vest. Fumul era încă acolo a doua zi dimineață, cenușiu pe cerul albastru. L-am lăsat în spate, îndepărtându-ne la trap de soarele care răsărea. Cercetașii noștri călăreau mult la sud de noi, însă nu văzură niciun inamic. Nu văzură nici prieteni, și mi-am amintit de cearta din marea sală de la Ceaster când voisem să ies călare împotriva inamicului, și fiecare bărbat de acolo, în afara episcopului Leofstan, insistase să rămânem în oraș. Oare asta făcuse Æthelflaed? Fiul meu, dacă supraviețuise, trebuia să fi ajuns deja la Æthelflaed, dacă ea încă se mai adăpostea la Ceaster; era oare ea atât de furioasă pe noi încât să ne lase să murim pe dealurile acelea?

— Ce facem, tată? mă întrebă Stiorra.

Răspunsul adevărat? Fugeam. Răspunsul adevărat era că mergeam spre îndepărtatul Ceaster, în vest, sperând că vom da de forțele merciene.

— Vreau să-l atrag pe Ragnall spre nord, am spus în schimb, unde va fi prins între noi și armata merciană. De asta îmi condusesem oamenii la sud de Eoferwic, dar încă de la Lindcolne mă chinuia teama că eram singuri, că niciun mercian nu se afla pe urmele lui Ragnall și că trebuia să dăm piept cu el singuri, încercând să-mi iau un ton vesel, am adăugat: Trebuie doar să-l evităm pe Ragnall până știm că mercienii sunt destul de aproape să ne ajute!

— Și mercienii știu asta?

Era o întrebare bună, o întrebare la care nu aveam răspunsul

potrivit.

— Dacă fratele tău a ajuns la ei, da.

— Și dacă nu?

— Și dacă nu, am spus, de data asta serios, atunci tu și cu Sigtryggr mergeți în nord cât de repede puteți. Îți iei fiica de la Eoferwic, apoi găsiți un loc sigur. Treceți marea! Doar plecați!

Ultimele vorbe le-am rostit cu furie, dar nu eram furios pe fiica mea, ci pe mine.

— Soțul meu nu fuge, zise Stiorra.

— Atunci e prost.

Dar eu eram prostul mai mare. Îi împuiasem capul tânărului Æthelstan cu sfaturi, îi spuseseam să nu fie încăpățânat, să-și folosească judecata înainte de a-și folosi spada, iar acum condusesem o mică armată la dezastru fiindcă nu chibzuisem destul. Mă gândisem să mă alătur unei armate merciene, mă gândisem să-l prindem pe Ragnall între două forțe, dar eu eram cel care avea să fie prins în capcană. Știam că Ragnall venea. Nu-l puteam vedea sau mirosi, dar știam. Cu fiecare oră creștea suspiciunea că nu eram singuri în această zonă care arăta atât de neprihănită. Instinctul țipa la mine, și mă învățasem să-l ascult întotdeauna. Pe deasupra, nu era niciun ajutor prin preajmă. Nu era nici fum pe cer de la focurile de tabără ale vreunei armate, dar nici nu avea să fie. Ragnall mai bine ar fi înghețat de viu decât să-și trădeze prezența. Știa unde eram, pe când noi habar n-aveam unde se găsea oastea lui. În acea dimineață i-am văzut cercetașii pentru prima oară. Am zărit vag niște siluete la mare distanță, și Eadger, care era cel mai bun dintre călăreții mei, porni cu vreo cinci oameni în urmărirea lor, dar fusese oprit de un grup mare de războinici. Tot ce-mi putu raporta fu că grupul mai mare era la sud.

— N-am putut trece de nenorociți, stăpâne. Încercase, voinde să vadă măcar pentru o clipă armata lui Ragnall, dar inamicul îl împiedicase. Însă nu pot fi foarte departe, stăpâne, adăugă Eadger, și avea dreptate.

M-am gândit să ne întoarcem spre nord, să mergem înapoi la Eoferwic în speranța că ne mișcăm mai repede decât Ragnall, care ne urmărea, dar și dacă am fi ajuns acolo am fi fost prinși în capcană. Trupele lui Æthelflaed n-ar fi pătruns atât de adânc în Northumbria ca

să ne ajute, n-ar fi venit nimeni să ne salveze, așa că ar fi urmat un asalt asupra zidurilor de la Eoferwic și un masacru fără milă pe străzile sale înguste.

Ce crezusem? Mă gândisem că Æthelflaed va trimite trupe să-l hărțuiască pe Ragnall, că undeva aproape de oastea lui era o armată merciană de cel puțin patru sau cinci sute de oameni care să ni se alăture. Mă gândisem s-o uimesc pe Æthelflaed capturând Eoferwicul, să-i dau un nou rege al Northumbriei care să jure că va păstra pacea cu ea și să-i ofere stindardul roșu ca sângele al lui Ragnall drept trofeu. Mă gândisem să dau Merciei un nou cântec al lui Uhtred; în schimb, le dădeam poezilor lui Ragnall o nouă sursă de inspirație.

Așa că i-am spus Stiorrei adevărul, și anume că o adusesem la un dezastru, dar pe la amiază acest lucru era evident pentru toți oamenii mei. Călăream pe o creastă deasupra unei văi largi. Râul de jos șerpuia încet către mare printre pășuni bogate unde pășteau oi. Pentru asta luptam, pentru acest pământ mănos.

Încă ne mai îndreptam spre vest, urmând creasta, deși habar nu aveam unde eram. L-am întrebat pe un cioban, însă tot ce putu spune fu „acasă”, de parcă asta explica totul. Peste puțin timp, când poposiserăm pe o culme, am văzut călăreți în față. Erau trei.

— Nu-s de-ai noștri, mârâi Finan.

Deci cercetașii lui Ragnall erau în fața noastră. Erau la vest de noi, la sud și, cu siguranță, și în spatele nostru. M-am uitat la râu. Eram la sud de el. M-am gândit că puteam să-l trecem pe undeva și să ne îndreptăm spre nord, dar caii noștri erau niște gloabe și, dacă Ragnall era acum atât de aproape pe cât suspectam eu, ne-am fi bătut pe un teren ales de el. Era timpul să ne oprim, așa că l-am trimis pe Finan cu un grup de oameni să găsească un loc unde ne puteam apăra. Aveam să mă năpustesc asupra inamicului ca o bestie turbată, însă trebuia să alegem un loc unde-l puteam lovi înainte să ne copleșească. Un loc, m-am gândit, unde aveam să murim dacă mercienii nu veneau.

— Uită-te după un vârful de deal, i-am spus lui Finan, care nu mai avea nevoie de acest sfat.

Găsi ceva și mai bun.

— Mai ții minte locul unde ne-a prins Eardwulf în capcană? mă întrebă la întoarcere.

— Îl mai țin minte.

— Este ca acela, doar că mai bun.

Eardwulf condusese o revoltă împotriva lui Æthelflaed și ne prinsese în capcană în ruinele unui vechi fort roman, construit acolo unde se întâlneau două râuri. Scăpaserăm de acolo, salvați de sosirea lui Æthelflaed, dar acum abandonaserăm orice speranță de a primi vreun ajutor.

— Râul face un cot în față, îmi spuse Finan. Trebuie să-l trecem, dar este un vad. Și pe celălalt mal este un fort.

Avea dreptate. Locul pe care-l găsisese era perfect, un loc făcut pentru apărare, un loc fortificat de către romani și, ca la Alencestre, unde ne înconjurase Eardwulf, un loc unde se întâlneau două râuri. Ambele râuri erau prea adânci ca să fie trecute cu piciorul, iar între ele era un fort roman din pământ, de formă pătrată, așezat pe vârful unui dâmb. Singura cale de acces era dinspre vadul de la nord, din direcția de unde veneam noi, ceea ce însemna că Ragnall trebuia să dea ocol fortului și să treacă vadul, iar asta avea să-i ia timp, timp numai bun ca armata merciană să ne salveze. Iar dacă armata merciană nu venea, aveam de apărut un fort și un zid pe care să ne omorâm inamicii.

Era aproape noapte când am pătruns călare prin intrarea de nord a fortului. Acea intrare nu avea poartă, era doar o potecă printre zidurile care, la fel ca acelea de la Eads Byrig, decăzuseră sub asaltul ploii și timpului. Înăuntru n-am găsit nicio construcție romană, doar o fermă cu o încăpere mare din lemn înnegrit, acoperită cu un strat gros de stuf, și lângă ea un hambar și un staul, dar nu era nicio vită acolo și niciun om, în afară de un bătrân care locuia într-una din cocioabele de dincolo de zid. Berg mi-l aduse.

— Zice că locul aparține unui danez pe nume Egill.

— A fost al unui saxon, spuse bătrânul, care și el era saxon. Hrothwulf! Îmi aduc aminte de Hrothwulf! Era un om bun.

— Cum se numește locul ăsta? l-am întrebat.

Se încruntă.

— Ferma lui Hrothwulf, bineînțeles!

— Unde este Hrothwulf?

— Mort și îngropat, stăpâne, sub pământ. Dus în ceruri, sper. Trimis acolo de un danez, adăugă bătrânul scuipând. Eram doar un copil! Abia un copil. Bunicul lui Egill l-a omorât. Am văzut! L-a despicat ca

pe un lemn!

— Și Egill?

— A plecat, stăpâne, a luat tot cu el.

— A plecat azi, spuse Finan arătând spre niște baligi de vacă de lângă hambar. Astea-s proaspete, de azi-dimineață.

Am descălecat și mi-am scos Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Finan veni cu mine, cu spada în mână, și am deschis ușa casei. Sala era goală, în afară de două mese rudimentare, câteva bănci, o saltea de paie, o oală de gătit ruginită, o coasă ruptă și o grămadă de piei uzate și împutite. Am îngenuncheat lângă vatra din mijloc și am pus mâna pe cenușă.

— Încă este caldă, am spus.

Am stârnit cenușa cu vârful spadei și am văzut tăciuni lucind. Deci Egill danezul fusese în casă nu cu multă vreme înainte, dar plecase, luându-și și animalele cu el.

— A fost avertizat, i-am spus lui Sigtryggr când m-am dus lângă el pe parapetul de pământ. Egill știa că venim.

Și Egill, mă gândeam, a avut vreme să-și ia vitele și lucrurile, ceea ce însemna că fusese anunțat cu cel puțin o jumătate de zi înainte. Fără îndoială, cercetașii lui Ragnall ne urmăreau încă din zori. M-am uitat spre miazănoapte de-a lungul crestei domoale dintre râuri.

— Ar trebui s-o iei pe Stiorra și să o duci în nord, i-am spus lui Sigtryggr.

— Și să vă las pe Domnia Ta și pe oamenii Domniei Tale aici?

— Ar trebui să pleci.

— Eu sunt regele aici, nimeni nu mă alungă de pe pământul meu.

Creasta dinspre nord era plată și mergea printre cele două râuri, care se uneau la sud de fort. Acoperită de pășune, cobora foarte lin dinspre noi înainte de a se ridica din nou, la fel de lin, către o linie de pădure întunecată unde brusc apăruă niște călăreți.

— Sunt cercetașii noștri, zise Finan atunci când oamenii își duseră mâinile la spade.

Erau șase și călăreau într-un grup strâns. Când se apropiară am văzut că doi erau răniți. Unul abia stătea în șa, celălalt avea capul însângerat.

— Vin, stăpâne, îmi spuse Eadger arătând cu capul spre sud.

M-am întors, dar zona de dincolo de râuri era tăcută, liniștită,

încălzită de soare, goală.

— Ce ați văzut? întrebă Sigtryggr.

— Este o fermă dincolo de pădurile acestea. Eadger întinse mâna spre pădurile de după râu. Cel puțin o sută de oameni sunt acolo, și vin și mai mulți. Vin de peste tot. Se opri câtă vreme Folcbald îl dădu jos pe rănit din șa, apoi continuă: Câțiva dintre ei ne-au urmărit, și Ceadda a luat o suliță în burtă.

— Am golit totuși două șei, spuse cel cu capul însângerat.

— Sunt foarte împrăștiați, stăpâne, zise Eadger, dinspre est, dinspre vest, dinspre sud, vin de peste tot, stăpâne, dar vin.

Pentru o clipă nebună m-am gândit să-mi iau oamenii și să atacăm avangarda forțelor lui Ragnall. Am fi trecut râul, i-am fi găsit pe cei abia sosiți dincolo de pădure, apoi am fi creat haos printre ei înainte să sosească restul armatei lor, dar chiar atunci Finan mormăi ceva. Când m-am întors, am văzut că un singur călăreț apăruse la marginea pădurii dinspre nord. Omul stătea nemișcat în spinarea unui armăsar sur și se uita la noi. Încă doi mai apărură, apoi încă cinci.

— Sunt dincolo de râu, zise Finan.

Și tot mai mulți apărură la acea lizieră din depărtare. Nu făceau altceva decât să ne privească. M-am întors și m-am uitat spre sud, unde de această dată am văzut călăreți, coloane de călăreți, venind pe drumul care ducea spre vad.

— Sunt toți aici, am spus.

Ragnall ne găsisse.

Treisprezece

Primul foc fu aprins nu cu mult după asfințit. Ardea undeva în adâncul pădurii, dincolo de pășunea de pe creastă, și flăcările lui aruncau umbre lugubre printre copaci.

Apărură apoi mai multe focuri care luminau pădurile din nord, dintre râuri. Atât de multe, încât uneori aveam impresia că întreaga fâșie de copaci ardea. Apoi, adânc în noaptea luminată de vâlvătăi, am auzit copite pe creastă și am văzut umbra unui călăreț galopând spre noi, apoi întorcându-se.

— Vor să ne țină treji, zise Sigtryggr.

Urmă un al doilea călăreț, în timp ce la marginea sudică a crestei un

inamic nevăzut lovea o lamă de o pavăză.

— Ne țin treji, am răspuns, apoi m-am uitat la Stiorra: Și de ce n-ai plecat spre nord?

— Am uitat.

Egill lăsase două lopeți în hambar; le-am folosit ca să adâncim vechiul șanț din fața parapetului de pământ, punând astfel un obstacol în fața unui eventual zid de scuturi. Nu aveam destui oameni să luptăm în spațiul deschis al pășunii, așa că urma să facem un zid de scuturi pe rămășițele vechiului parapet roman. Știam că romanii aveau două tipuri de fortificații: erau cele mari, precum Eoferwic, Lundene sau Ceaster, protejate de ziduri masive din piatră, și aceste forturi din zona rurală, numeroase și plasate la distanțe mici unul de altul, nu mai mult decât un șanț și un parapet de pământ pe care era o palisadă de lemn. Aceste forturi mai mici păzeau vadurile și răscrucile de drumuri, și chiar dacă palisada acestui fort dispăruse demult, parapetul lui, în ciuda erodării, era încă destul de abrupt încât să reprezinte un obstacol formidabil. Sau așa îmi spuneam. Oamenii lui Ragnall trebuiau să treacă șanțul, apoi să se cațăre pe parapet în ciuda topoarelor, sulitelor și spadelor noastre, iar morții și răniții lor ar fi format un nou obstacol, împiedicându-i pe cei care veneau din spate. Punctul cel mai slab era intrarea fortului, care nu era altceva decât o cărare plată, dar pe malul râurilor creșteau tufe groase de spini, așa că am trimis niște oameni să le taie și să încropească o palisadă cu ele.

Sigtryggr cercetase împrejurimile înainte să apună soarele și să ne învăluie întunericul.

— Ar fi bine să mai avem încă o sută de oameni, oftă el.

— Roagă-te să ne atace frontal, i-am răspuns.

— Nu e prost.

Aveam destui oameni ca să apărăm un parapet. Dacă Ragnall ar fi venit în josul cărării care trecea peste pășune și ne-ar fi asaltat frontal, îmi dădeam seama că am fi putut să rezistăm până la ceea ce creștinii numesc Ziua de Apoi. Dar, dacă ar mai fi trimis oameni de oricare parte a fortului să atace întăriturile din est și din vest, ne-am fi risipit prea mult forțele. Spre norocul nostru, terenul cobora spre râuri de ambele părți, dar pantele nu erau imposibil de abrupte, și asta însemna că aveam nevoie de oameni pe ambele valuri laterale și alți

oameni pe parapetul de sud, dacă oamenii lui Ragnall ne-ar fi înconjurat. Adevărul era că Ragnall avea să ne copleșească. Aveam să luptăm, să-i măcelărim pe unii dintre cei mai buni războinici ai săi, dar pe la amiază aveam să fim toți cadavre sau prizonieri, dacă Ragnall nu-mi făcea plăcerea să asalteze doar valul de nord.

Sau dacă nu apăreau mercienii.

— Avem ostaticii, zise Sigtryggr.

Stăteam pe valul de nord, uitându-ne la focurile amenințătoare și ascultând sunetul lopeților noastre care adânceau șanțul. Un alt dușman veni până aproape de fort, om și cal ieșind în evidență pe fundalul flăcărilor din pădurea îndepărtată.

— Avem ostaticii, am încuviințat.

Cele opt femei erau toate soții ale unor jarli de-ai lui Ragnall. Cea mai tânără avea în jur de paisprezece ani, cea mai în vârstă, probabil treizeci. Erau, pe bună dreptate, posomorâte și nemulțumite. Le lăsasem în sala lui Egill, păzite acolo de patru oameni.

— De ce s-a temut? I-am întrebat pe Sigtryggr după câteva clipe.

— Să se teamă?

— De ce a luat ostatici?

— Lipsă de loialitate, zise el simplu.

— Un jurământ nu e de ajuns ca să-i faci pe oameni loiali?

— Nu pentru fratele meu, spuse Sigtryggr. Acum cinci, poate șase ani, tata s-a dus cu o oaste în sudul Irlandei. Lucrurile n-au mers bine, și jumătate dintre războinici pur și simplu s-au suit pe nave și au plecat de acolo.

— Așa se întâmplă.

— Dacă pui mâna pe pământ, sclavi, vite, oamenii îți rămân loiali, dar imediat ce ai neazuri? Se topesc. Ostaticii sunt răspunsul lui Ragnall.

— Iei ostatici de la inamic, am spus, nu din propria tabără.

— Decât dacă ești fratele meu, zise Sigtryggr.

Își ascuțea lama spadei cu o piatră. Sunetul era monoton.

M-am uitat la pădurea îndepărtată gândindu-mă că și dușmanii își ascuțeau spadele. Trebuiau să fie încrezători. Știau că în zori îi așteptau bătălia, victoria, jaful și faima.

— Ce vei face cu ostaticile? întrebă Finan.

— O să le pun la vedere, zise Sigtryggr.

— Și-o să le ameninți? interveni Stiorra.

— Sunt o armă pe care o vom folosi, răspunse mohorât Sigtryggr.

— Și le vei omori? întrebă Stiorra. Cum soțul ei nu răspunse, adăugă: Dacă le omori, pierzi puterea pe care ți-o dau ele.

— Ar trebui să fie de ajuns doar să ameninț, zise Sigtryggr.

— Oamenii aceia te cunosc, spuse fiica mea arătând spre focurile din pădure. Știu că nu vei omori femeii.

— S-ar putea să fim nevoiți, oftă Sigtryggr. Măcar una.

Niciunul dintre noi nu mai scoase o vorbă. În spatele nostru, în fort, oamenii stăteau în jurul focurilor. Unii cântau, cu toate că nu erau cântece prea vesele. Erau cântece de jale. Știau ce-i așteaptă, și mă întrebam pe câți mă puteam baza. Eram sigur pe oamenii mei și pe cei ai lui Sigtryggr, dar un sfert dintre războinici fuseseră supușii lui Ragnall până cu o săptămână sau două înainte, și cum aveau să lupte ei? Aveau să dezerteze? Sau frica de mânia lui Ragnall avea să-i convingă să lupte și mai vajnic pentru mine?

— Îl ții minte pe Eardwulf? mă întrebă brusc Finan.

Am zâmbit ușor.

— Știu la ce te gândești.

— Eardwulf? se miră Sigtryggr.

— Un om ambițios, am spus, care ne-a prins într-o capcană ca aceasta. Exact ca aceasta. Și, cu câteva clipe înainte să ne căsăpească, Lady Æthelflaed a sosit.

— Cu o armată?

— El a crezut că avea o armată. De fapt nu avea, dar el și-a închipuit că urma să piardă bătălia și ne-a lăsat în pace.

— Și mâine? întrebă Sigtryggr.

— Ar trebui să fie o armată merciană care-l urmărește pe Ragnall, am spus.

— Ar trebui, zise hotărât Sigtryggr.

Încă mai speram la acea armată merciană. Ar fi putut să fie la două ore distanță, undeva la vest. Probabil o comanda Merewalh? Era destul de înțelept încât să nu aprindă focuri de tabără, destul de viclean încât să apară înainte de venirea zorilor ca să-l atace pe Ragnall din spate. Trebuia să mă agăț de această speranță, deși fiecare instinct îmi spunea că era o speranță deșartă. Știam că, fără ajutor, soarta noastră era pecetluită.

— Mai sunt și alți ostatici, spuse pe neașteptate Finan. Observându-ne uimirea, explică: Trupele fratelui meu.

— Crezi că n-o să lupte? l-am întrebat.

— Bineînțeles c-o să lupte, doar sunt irlandezi. Dar dimineață, stăpâne, împrumută-mi coiful tău, brățărilor tale și tot aurul și argintul pe care-l găsești.

— Sunt mercenari, am spus. Ai de gând să-i cumperi?

Scutură din cap.

— Și vreau și cel mai bun cal.

— Poți să ai orice dorești.

— Ce vrei să faci? întrebă Sigtryggr.

Finan zâmbi.

— Vrăjitorie, zise, doar vrăjitorie irlandeză.

Am așteptat zorii.

O pâclă subțire tulbura prima geană de lumină. Focurile din pădurea îndepărtată păliră, deși erau acolo, firave printre copacii încețoșați. Finan încercă să le numere, dar erau prea multe. Toți numărăm. Aveam doar puțin peste trei sute optzeci de oameni apți pentru luptă, pe când inamicul trebuia să aibă de trei ori mai mulți, poate chiar de patru ori. Toți numărăm, cu toate că nimeni nu vorbea despre asta.

Primii călăreți veniră imediat după apariția zorilor. Erau tineri din armata lui Ragnall care nu se puteau abține să ne batjocorească. Ieșiră dintre copaci la galop, apoi se opriră la treizeci sau patruzeci de pași de zidul nordic, cerându-ne să trecem șanțul ca să ne luptăm în duel. Dădusem ordin ca nimeni să nu accepte o astfel de provocare, însă refuzul nostru îi îmbie pe și mai mulți să vină să ne insulte. Armata lui Ragnall era încă ascunsă în copacii de la o jumătate de milă distanță, dar le dădea voie războinicilor lui înfierbântați să ne sfideze.

— Sunteți lași! strigă unul.

— Haideți și omorâți-ne! Dacă îndrăzniți!

Altul se plimba de colo colo prin fața noastră.

— Dacă vă temeți de mine, s-o trimit pe soră-mea să se bată cu unul dintre voi?

Făceau pe grozavii atât unul față de celălalt, cât și față de noi. Astfel de ocări au fost întotdeauna parte a bătăliei. Este nevoie de timp

pentru formarea zidului de scuturi și de încă și mai mult timp pentru ca oamenii să-și adune curajul, iar ritualul insultelor și provocărilor reprezenta o latură importantă a pregătirilor. Ragnall încă trebuia să-și scoată oamenii la iveală, îi ținea printre copaci, cu toate că din când în când mai vedeam câte o strălucire metalică printre frunzele din depărtare. Cu siguranță le ținea un discurs comandanților săi, le spunea la ce să se aștepte și cum aveau să fie răsplătiți; între timp, tinerii lui veneau să-și bată joc de noi.

— Vreau să mă lupt cu doi de-ai voștri! strigă unul dintre ei. Îi omor dintr-o singură lovitură!

— Cățelandru, mârâi Sigtryggr.

— Parcă țin minte că m-ai provocat la Ceaster, am spus.

— Eram tânăr și prost.

— Nu te-ai schimbat.

Zâmbi. Era într-o cămașă de zale care fusese curățată cu nisip și oțet, astfel încât reflecta lumina soarelui. Teaca spadei sale era bătută cu butoni de aur, și un lanț de aur de care atârna un ciocan din același metal îi era înfășurat de trei ori în jurul gâtului. Nu purta coif, dar peste părul lui blond purta cercul din bronz aurit pe care-l găsiserăm la Eoferwic.

— O să-i împrumut lui Finan lanțul, se offeri el.

Finan înșeua un armăsar mare și negru. La fel ca Sigtryggr, purta zale lustruite și centura mea cu plăcuțe de argint cusute pe piele. Își împletise părul și și-l legase cu panglici, în timp ce antebrațele îi erau pline de brățări războinice. Marginea din fier a scutului fusese curățată de rugină, iar vopseaua palidă fusese răzuită, o cruce creștină fiind acum pictată pe lemnul de salcie. Orice vrăjitorie pregătea, era evident creștină, însă nu voise să-mi spună despre ce era vorba. M-am uitat cum strânse chinga, apoi se întoarse, se rezemă de calul care stătea liniștit și se uită afară prin poarta blocată de scaieți spre locul unde șase războinici de-ai lui Ragnall încă ne strigau ocări. Ceilalți se plictisiseră și o luaseră înapoi spre copacii îndepărtați, dar aceștia șase își aduseseră caii până chiar la marginea șanțului, de unde ne sfidau.

— Toți sunteți așa de fricoși? întrebă unul. O să mă bat cu doi dintre voi! Nu fiți copii de țâță! Haideti și luptați!

Alți trei călăreți ieșiră dintre copacii de la nord și veniră în galop să li

se alătore celor șase.

— Mi-ar plăcea să-i omor pe câțiva, mârâi Sigtrygr.

— Să n-o faci.

— N-o s-o fac. Se uita la cei trei călăreți, care-și scoseseră spadele.

Așa-i că-s nerăbdători?

— Cei tineri sunt întotdeauna.

— Așa ai fost și Domnia Ta?

— Îmi amintesc de primul meu zid de scuturi, am spus. Muream de frică.

Îi înfruntam pe hoții de vite din Țara Galilor, și atunci cunoscusem prima dată groaza. De atunci luptasem cu cei mai buni războinici pe care nordicii putuseră să-i trimită împotriva noastră, mă izbisem în scuturi și simțisem duhoarea împuțită a răsuflării inamicilor înainte de a-i omorî. Încă mă mai temeam de zidul de scuturi.

Într-o bună zi o să mor într-un astfel de zid. O să cad, mușcându-mi buzele de durere, și o spadă inamică o să-mi smulgă viața din trup. „Poate astăzi”, m-am gândit, „poate astăzi.” Mi-am atins ciocanul.

— Aștia ce fac? întrebă Sigtrygr.

Nu se uita la mine, ci la cei trei călăreți care dăduseră pinteni armăsarilor și acum îi atacau pe oamenii care ne insultau. Aceia rămaseră pe loc, neînțelegând ce se întâmpla, și ezitarea le aduse sfârșitul. Cei trei nou-veniți se năpustiră în același timp; cel din mijloc se repezi asupra unui adversar, aruncându-l din șa, apoi se întoarse asupra altuia și-l lovi cu toată vigoarea. Am văzut lunga lamă intrând prin zale, l-am văzut pe nordic îndoindu-se peste ea, l-am văzut scăpându-și arma în iarbă. Atacatorul, care-și continua iureșul, fu cât pe ce să fie smuls din șa, fiindcă lama spadei lui era îngropată în burta muribundului. Reuși totuși s-o scoată la timp și, întorcându-și iute calul, izbi cu spada în spinarea rănitului. Unul dintre cei șase tineri care ne ocărâseră până atunci o luase la goană pe creastă, ceilalți cinci erau ori morți, ori răniți. Niciunul nu mai era călare.

Cei trei se îndreptară spre noi. Căpetenia lor era fiul meu, Uhtred, care-mi zâmbi larg în timp ce venea spre bariera de spini de la intrarea în fort. Am tras înapoi o secțiune a gardului pentru a-i lăsa înăuntru, și ei intrară în uralele oamenilor. Am văzut că fiul meu purta o amuletă mare din fier în formă de ciocan la gât. l-am ținut calul când descălecă, apoi l-am îmbrățișat.

— Te-ai dat drept danez? I-am întrebat atingându-i ciocanul.

— Da! Și nimeni nu ne-a băgat în seamă! Am ajuns ieri-noapte.

Însoțitorii lui erau amândoi danezi care-mi juraseră credință.

Zâmbeau larg, mândri de ce făcuseră. Mi-am scos două verigi de pe brațe și le-am dat drept răsplată.

— Ați fi putut rămâne cu Ragnall, dar nu ați făcut-o.

— Sunteți stăpânul nostru, față de care am depus jurământ, zise unul.

— Și încă nu ne-ați condus spre o înfrângere, stăpâne, zise celălalt.

Am simțit un junghi de vină, fiindcă mai mult ca sigur călăriseră spre propria moarte când traversaseră pășunea.

— Ați fost ușor de găsit, spuse fiul meu. Nordicii roiesc aici ca viespile la miere.

— Câți? vru Sigtryggr să știe.

— Prea mulți, zise posomorât Uhtred.

— Și armata merciană? am întrebat.

Scutură din cap.

— Care armată merciană?

Am înjurat și mi-am întors privirea spre pășunea care era goală acum, cu excepția celor trei cadavre și a celor doi răniți care se târau înapoi către copaci.

— Lady Æthelflaed nu l-a urmărit pe Ragnall?

— L-a urmărit, dar a trebuit să se întoarcă la Ceaster pentru înmormântarea episcopului Leofstan.

— Ce-a făcut? am bolborosit, nevenindu-mi să cred.

— Leofstan a murit, zise Uhtred. Acum trăia, și în clipa următoare era mort. Mi s-a spus că ținea slujba când s-a întâmpat. A scos un țipăt de durere și s-a prăbușit.

— Nu! Eram surprins de tristețea care mă cuprinsese. Îl urâsem pe Leofstan la început, căci umilința lui mi se păruse fățarnică, dar ajunsese să-l plac, chiar să-l admir. A fost un om bun, am spus peste câteva clipe.

— A fost.

— Și Æthelflaed s-a dus cu toată armata la înmormântare?

Fiul meu scutură din cap, apoi luă o gură de apă din cana pe care i-o întinsese Berg.

— S-a dus cu o mică escortă și cu preoții ei obișnuiți, lăsându-l pe

Cynlæf la comanda armatei.

Cynlæf, favoritul ei, omul care urma să-i devină ginere.

— Și Cynlæf? am întrebat abătut.

— Ultima dată când am auzit de el era mult la sud de Ledecestre, și refuza să aducă trupele în Northumbria.

— Nenorocitul, am spus.

— M-am dus la Ceaster și i-am explicat situația lui Lady Æthelflaed, continuă Uhtred.

— Și?

— I-a trimis poruncă lui Cynlæf s-o ia spre nord și să te găsească, dar mesajul n-o să ajungă la el decât azi.

— Și e la o zi de marș distanță.

— Cel puțin o zi, spuse fiul meu, așa că trebuie să-i batem pe nenorociții ăștia singuri. Zâmbi larg, apoi mă mai uimi o dată atunci când se întoarse și se uită la Finan. Hei, irlandezule!

Finan păru surprins să fie strigat astfel, dar nu se simți jignit.

— Lord Uhtred? îi răspunse binevoitor.

Fiul meu rânjea ca un nebun.

— Îmi datorezi doi șilingi.

— Da?

— Ai spus că nevasta episcopului arată ca un broscoi, ții minte?

— Țin minte.

— Nici vorbă. Deci îmi datorezi doi șilingi.

Finan pufni.

— Am doar cuvântul tău pentru asta! Și cât valorează cuvântul tău? Ai crezut că fetișcana aia de la taverna din Gleawecestre era frumoasă, și avea o față ca un fund de bou. Nici Gerbruht n-ar fi atins-o, și l-am văzut călărind chestii pe care nu le-ar mirosi un câine!

— O, sora Gomer este frumoasă, zise fiul meu, întreabă-l numai pe tata.

— Pe mine? am întrebat. De unde să știu eu?

— Fiindcă sora Gomer are un semn din naștere de forma unui măr, tată. Exact aici, spuse Uhtred atingându-și fruntea cu un deget înmănușat.

Am rămas fără replică, holbându-mă la el. Pentru o clipă l-am dat uitării pe Ragnall, gândindu-mă doar la acel trup rumen din fânar.

— Ei bine? întreabă Finan.

— Îi datorezi fiului meu doi șilingi, am spus izbucnind în râs.
Ragnall veni la scurt timp după aceea.

Mi-am amintit cum se ivise Ragnall din pădure la Ceaster atunci când se răz bunase pentru capetele pe care le lăsasem la ruinele fortului de la Eads Byrig. Își organizase oamenii în linie, astfel încât apăruseră toți deodată, și acum făcu la fel. Dintre copacii învăluiți în lumina strălucitoare a dimineții, cu frunzele lor verzi liniștite, ieși o formație lungă de pedestrași, oameni cu scuturi, oameni cu arme, un zid de scuturi menit să ne îngrozească. Își îndeplini menirea, căci un zid de scuturi este un lucru teribil. Este un zid de lemn, fier și oțel cu doar un singur scop, să ucidă.

Acest zid de scuturi rotunde și pictate se lungea mult pe vârful plat al crestei, deasupra lui fluturând stindardele jarlilor, căpeteniilor și regilor care veniseră să ne ucidă.

În centru, bineînțeles, era toporul roșu al lui Ragnall, flancat de patruzeci sau cincizeci de stindarde înfățișând corbi, vulturi, lupi, șerpi și creaturi pe care niciun om nu le-a văzut vreodată decât în coșmaruri. Războinicii care veneau în urma stegarilor se opriră la marginea pădurii și începură să-și lovească scuturile într-un tunet constant. I-am numărat cât de bine am putut și mi-am dat seama că erau cel puțin o mie. Flancurile zidului erau pe pantele crestei, ceea ce sugera că Ragnall voia să ne învăluie și să atace din trei părți. Oamenii mei erau pe zidurile fortului. Și ei știau să numere; priveau în tăcere forța impresionantă a lui Ragnall și ascultau tunetul scuturilor lui.

Ragnall nu era încă pregătit să atace. Îi lăsa pe oamenii lui să ne cerceteze, îi lăsa să-și dea seama cât de puțini eram. Acei războinici care-și loveau pavezele pentru a crea tunetul provocării vedeau parapetul fortului și, pe vârful lui, un zid de scuturi mult mai mic decât al lor.

Vedeau că aveam doar două stindarde, capul de lup și toporul roșu, și Ragnall voia ca ei să știe cât de ușoară avea să fie victoria. L-am zărit călărind un armăsar negru în spate și strigând către oamenii săi. Îi asigura de izbândă și le promitea moartea noastră, îi umplea de încredere, și știam că mai erau doar câteva clipe până să vină să ne insulte. Avea să ne ofere șansa de a ne preda și, când refuzam, urma

să-și împingă zidul de scuturi în față.

Dar înainte să se miște Ragnall, Finan porni spre inamic peste pășunea luxuriantă. Om și cal erau magnifici, plini de aur, strălucind de argint. Avea lanțul de aur gros al lui Sigtryggr la gât, cu toate că-și dăduse jos ciocanul, și purta coiful meu cu lupul de argint pe creastă, de care atârname fâșii de pânză neagră imitând panașul din coadă de cal al fratelui său. Și tocmai spre fratele lui călărea, spre stindardul cu nava neagră care naviga pe o mare roșie ca sângele. Stindardul era în dreapta liniei lui Ragnall, la marginea platoului. Irlandezii mai aveau și alte flamuri, decorate cu crucea creștină, același simbol pe care Finan îl scrijelise pe scutul său. Pavăza îi atârna în stânga, deasupra tecii strălucitoare care-l adăpostea pe Hoțul-de-Suflete, o spadă pe care o luase de la un nordic într-o luptă. Hoțul-de-Suflete era o spadă mai ușoară decât altele, cu toate că era la fel de lungă, o spadă de care mă temeam că s-ar fi putut rupe în încleștarea cu armele grele ale inamicului. Dar Finan, care-i dăduse numele, își iubea Hoțul-de-Suflete.

Doi bărbați ieșiră din liniile lui Ragnall ca să-l provoace pe Finan. Caii lor fuseseră ținuți cu siguranță aproape de zidul de scuturi, și Ragnall le dăduse permisiunea să lupte. I-am auzit pe oștenii lui încurajându-i cu chiote. Nu aveam dubii că cei doi erau plini de iscusință în mânăuirea spadei și teribili în luptă; fără îndoială, oamenii lui Ragnall crezuseră că Finan va accepta provocarea, dar irlandezul îi surprinse trecând pe lângă ei fără să-i bage în seamă. Îl urmărea, sfidându-l, însă niciunul nu-l atacă. Și aceasta era o parte a ritualului luptei. Finan venise singur și urma să-și aleagă adversarul. Își continuă drumul hotărât, fără grabă, până când ajunse în fața irlandezilor și a stindardelor lor.

Și le vorbi.

Eram mult prea departe ca să aud ce spunea, și chiar dacă aș fi fost lângă el nu le-aș fi înțeles limba. Cei doi războinici, dându-și seama probabil că provocarea era din partea unui irlandez pentru compatrioții săi, se întoarseră printre ai lor. Finan continua să vorbească. În gândurile sale trebuia să fi fost o fată frumoasă ca un vis, o fată cu păr negru din clanul Ó Domhnaill, o fată pentru care merita să sfidezi soarta, o fată pe care s-o iubești și s-o venerezi, o fată care fusese târâtă prin noroi pentru a fi jucăria fratelui lui, o fată care-l bântuise în

toți anii aceia lungi.

În cele din urmă, un bărbat păși afară din liniile irlandeze.

Nu era Conall. Zidul inamic era departe, dar până și eu puteam să văd că acest om era cu mult mai mare decât Conall, mai mare și decât Finan. Era o ditamai namila într-o cămașă de zale imensă, purtând un scut mai mare decât oricare altul din zid și mânuind o spadă care arăta de parcă fusese făcută pentru un zeu, nu pentru un om, o spadă grea cât un topor de luptă, o spadă pentru măcelărit. Și Finan lunecă jos din șa.

Două armate priveau.

Finan își aruncă scutul deoparte, și mi-am amintit de acea zi de acum foarte multă vreme, când am luptat cu Steapa. Asta a fost înainte să devenim prieteni, și nimeni nu-mi dăduse vreo șansă în fața lui. Atunci era cunoscut drept Steapa Snotor, Steapa cel Isteț, ceea ce era o glumă crudă, fiindcă nu era cel mai deștept dintre oameni, dar era loial, prudent și de neoprit în luptă. El, la fel ca bărbatul care pășea spre Finan, era uriaș și monstruos de puternic. Ne luptaserăm pe viață și pe moarte, și unul dintre noi ar fi murit în acea zi dacă danezii n-ar fi năvălit peste graniță în aceeași dimineață. Începusem prin a-mi arunca la o parte scutul și chiar prin a-mi da jos cămașa de zale. Steapa se uitase la mine fără vreo expresie pe chip. Știa ce făceam. Mă descotoroseam de greutatea care m-ar fi încurcat, căci voiam să fiu iute și să dansez în jurul lui ca un câine care mușcă un taur.

Finan își păstră cămașa de zale, dar își aruncă jos scutul și așteptă.

L-am văzut pe bărbatul cel uriaș atacând, folosindu-și scutul pentru a-l lovi, și înclăștarea se petrecu atât de rapid, încât niciunul dintre noi nu putu fi sigur de ce văzuse. Era departe, prea departe ca să vedem clar, însă cele două personaje se apropiară, am văzut cum uriașul își împinse scutul în față și, crezând că-l lovise pe Finan, începu să se întoarcă, ținându-și spada ridicată pentru a-i da lovitura de grație. Apoi, pur și simplu căzu.

Totul se întâmpla cu iuțeala fulgerului, dar n-am cunoscut vreodată un om mai iute decât Finan. Nu era mare, de fapt arăta chiar slăbănog, dar era iute. Lupta cu Hoțul-de-Suflete fiindcă arareori trebuia să pareze cu spada, putea să se ferească dănțuind din calea oricărei lovituri. Îl înfruntasem deseori la antrenamente, și rar

trecusem de garda lui. Uriașul, probabil campionul războinicilor lui Conall, căzu în genunchi, iar Finan îi trecu lama spadei prin gât. Acesta fu sfârșitul luptei. Totul se terminase în câteva clipe, și Finan făcuse ca totul să pară atât de simplu. Tunetul scuturilor din depărtare se opri, iar Finan le vorbi din nou compatrioților lui. Nu am aflat niciodată ce le-a spus, dar l-am văzut mergând la zidul de scuturi până era la distanță de un braț și adresându-i-se fratelui său. Cu siguranță era Conall, deoarece coiful lui era mai strălucitor decât al celorlalți și stătea exact sub stindardul roșu ca sângele.

Frații stăteau față în față. Mi-am amintit de ura lor de la Ceaster, și aceeași ură trebuie să fi fost și acolo, însă Conall nu se mișcă. Îl văzuse pe campionul lui murind și nu avea chef să-l urmeze în iad.

Finan făcu un pas în spate.

Două armate priveau.

Finan îi întoarse spatele fratelui său și se îndreptă spre cal.

În momentul acela, Conall atacă.

Am icnit. Cred că fiecare om de pe câmpul de luptă își ținea răsuflarea. Conall se năpusti cu spada ațintită spre spinarea fratelui său, dar în acea clipă Finan se întoarse.

Hoțul-de-Suflete străluci. N-am auzit izbitura dintre spade, doar am văzut arma lui Conall zburând în aer după ce fusese deviată. Hoțul-de-Suflete șfichiui fața lui Conall, apoi Finan se întoarse și merse mai departe spre cal. Nimeni dintre privitori nu vorbi. Îl văzură pe Conall pășind în spate, având sânge pe chip, și pe Finan plecând. Și Conall atacă din nou. De data asta ochi ceafa lui Finan, însă vechiul meu prieten se lăsă în jos, se întoarse din nou și lovi cu mânerul spadei în fața fratelui său făcându-l să se dezechilibreze și să cadă în fund. Finan merse la el și-i puse Hoțul-de-Suflete la gât. Am așteptat să văd împungerea și țâșnitura bruscă a sângelui; în schimb, Finan ținu spada la gâtul fratelui său și le vorbi oamenilor acestuia. Conall încercă să-și ridice spada, dar Finan o împinse la o parte cu dispreț, apoi se aplecă și, cu mâna stângă, îi atinse coiful.

l-l trase de pe cap.

Încă stătea deasupra fratelui său. Cu un dispreț și mai mare, vârî în teacă Hoțul-de-Suflete, își dădu jos coiful meu și și-l puse pe cel al lui Conall, cu coadă neagră de cal și cerculețul regal deasupra.

Regele Finan.

Se îndepărtă și, după ce-și luă scutul din iarbă, urcă în șa. După ce-și umilise fratele, își călărea armăsarul prin fața liniei războinicilor lui Ragnall. Nu se grăbea. Îi provoca pe oameni să iasă afară din zid și să lupte cu el. Niciunul nu îndrăzni. Coada de cal a coifului său cu cerc din aur se undui în vânt când, în sfârșit, dădu pinteni armăsarului la galop și o luă spre fort.

— Oamenii lui Conall n-o să se mai lupte contra noastră acum, fu tot ce-mi spuse.

Ceea ce însemna că ne rămâneau doar o mie de inamici.

Îi creasem lui Ragnall o problemă, și Finan o înrăutățise. Ragnall era încrezător că ne putea bate, dar știa că victoria avea să-l coste mult. Fortul roman era vechi, însă parapetele erau abrupte, așa că oamenii care ar fi urcat pe ele ar fi fost vulnerabili. În final ne va zdrobi. Avea prea mulți războinici și noi aveam prea puțini, dar prea mulți dintre oamenii lui Ragnall urmau să moară în timp ce-i omorau pe ai noștri. De aceea luptele dintre zidurile de scuturi se desfășoară fără grabă. Oamenii trebuie să se încarce nervos pentru oroarea care urmează. Șanțurile fortului nu erau un obstacol deosebit, dar peste noapte înfipseaserăm în ele o mulțime de țepușe scurte. Războinicii care avansează în spatele scuturilor nu văd mare lucru și, mai ales dacă sunt împinși de către liniile din spate, pot să se împiedice, iar un om care cade în zidul de scuturi este aproape mort. La Dealul lui ÆEsc, acum mulți ani, o armată de danezi victorioși fusese înfrântă de un șanț pe care-l apăra Alfred. Liniile din spate împinseseră zidul de scuturi în față, și liniile din față se împotmoliseră în șanț, unde saxonii de vest îi căsăpiseră până ce șanțul se umpluse de sânge. Deci oamenii lui Ragnall ezitau să atace, și deveniseră și mai șovăitori după umilirea lui Conall. Era sarcina lui Ragnall să-i stârnească acum, să-i umple de furie și de bere. În zidul de scuturi poți să miroși berea în răsuflarea dușmanului. Noi nu aveam bere. Luptam treji.

Soarele era deja pe jumătate pe cer când Ragnall veni să ne insulte. Și aceasta era parte a tiparului bătăliei. Întâi, tinerii nesăbuiți îl provoacă pe inamic la duel, apoi se țin cuvântările menite să le dea oamenilor chef de sânge, și într-un final dușmanul este insultat.

— Viermi! ne strigă Ragnall. Căcați de scroafă! Vreți să muriți aici? În timp ce oamenii mei își loveau ritmic saxurile pe scuturi, făcând ca muzica morții să-i înece cuvintele, răcni: Trimiteți-mi-l pe fratele meu

mai mic, și veți trăi!

Ragnall, cu zale și coif, călărea pe armăsarul lui negru și purta un ditamai toporul. Vreo zece războinici îl însoțeau, războinici sumbri pe cai mari, cu fețele ascunse de obrăzarele închise. Inspectau șanțul și zidul, pregătindu-se să-și avertizeze oamenii cu privire la dificultățile care-i așteptau. Doi veniră până la gardul de spini și se întoarseră doar atunci când o suliță lovi pământul în fața lor. Unul din ei se aplecă să apuce coada tremurândă a suliței și o luă cu el.

— Am distrus Mercia! strigă Ragnall. Am ras fermele, am luat vitele de pe câmpuri și o mulțime de robi! Scorpia bătrână care-și zice cârmuitoarea Merciei se ascunde în spatele zidurilor de piatră! Țara ei este a noastră și pământul ei îl împart eu! Vreți pământ bun, pământ mănos? Veniți la mine!

În loc să ne insulte, încerca să ne mituiască. În spatele lui, peste pășunea lată de pe creastă, vedeam cum dușmanii își treceau din mână-n mână burdufuri cu bere. Scuturile se odihneau pe pământ, cu marginea de sus rezemându-se pe coapsele inamicilor, iar vâfurile sulițelor scliceau în soare. Era o mulțime de astfel de sulițe sub stindardul lui Ragnall din centrul liniei, și asta îmi spunea că plănuia să le folosească pentru a ne sparge formația la mijloc. Așa aș fi făcut eu. Și-ar fi adunat cei mai zdraveni luptători acolo, cei mai sălbatici, care se lăudau cu omorurile lor și cu văduvele pe care le făcuseră, și le-ar fi dat drumul să atace intrarea în fort, dublând acest atac cu un iureș de războinici cu spade care să ne atace parapetul și să ne omoare ca pe niște șobolani prinși în capcană.

Obosi să mai strige, căci, fără să răspundem, continuam să batem cu lamele în scuturi. Pe lângă asta, cercetașii văzuseră deja ce obstacole le pregătiserăm. După ce scuipe spre noi și ne strigă că aleseserăm moartea în locul vieții, Ragnall porni înapoi la oamenii lui, care își luară pe dată scuturile și începură să le intercaleze. Sulițașii se dădură la o parte ca să le facă loc lui Ragnall și însoțitorilor lui prin zid, apoi scuturile se închiseră din nou. L-am văzut pe Ragnall descălecând și postându-se în prima linie. Veneau.

Nu apucară să pornească însă, că Sigtryggr se duse spre ei.

Călărea cu opt războinici și cu opt ostatice. Mâinile femeilor erau legate în față, și caii lor erau conduși de cei opt bărbați. Ragnall cu siguranță știa că le capturaserăm atunci când cuceriserăm Eoferwicul,

dar era o surpriză pentru el să le vadă aici. O surpriză și un șoc. Și soții acelor femei? Mi-am amintit cuvintele lui Orvar, că oamenii îl plăceau pe Sigtryggr, dar se temeau de Ragnall, iar acum Sigtryggr, splendid în zalele lui strălucitoare și cu cercul regal pe coif, călărea spre ei cu ostaticile în spatele lui, fiecare escortată de un războinic cu spada în mână. Fără îndoială, oamenii lui Ragnall crezură că urma o vărsare de sânge, căci am auzit un murmur de furie ridicându-se din partea îndepărtată a pășunii.

Sigtryggr se opri la jumătatea distanței dintre armate. Femeile erau în linie, fiecare amenințată cu o spadă. Mesajul era limpede. Dacă Ragnall ataca, femeile aveau să moară, dar era la fel de limpede că, dacă Sigtryggr le omora pe femei, urma să fim atacați cu sălbăcie.

— Ar trebui să le aducă înapoi, zise Finan.

— De ce?

— Nu le poate omorî acolo! Dacă sunt ascunse în casă, inamicul n-o să știe ce se întâmplă cu ele.

În schimb, Sigtryggr își ridică brațul drept într-un semn pentru cei opt oameni ai lui, apoi îl lăsă să cadă repede.

— Acum! strigă.

Cele opt spade tăiară legăturile largi care abia țineau încheieturile femeilor.

— Mergeți, le spuse Sigtryggr, mergeți și găsiți-vă soții, mergeți odată.

Femeile ezitară o clipă, apoi dădură neîndemânic pinteni cailor spre linia lui Ragnall, care tăcuse brusc atunci când Sigtryggr, în loc să le omoare, le eliberase. Una dintre ele, neputându-și stăpâni calul agitat, sări din șa și fugi spre stindardul soțului ei. Am văzut doi bărbați venind din cealaltă parte, grăbindu-se să-și întâmpine nevestele, iar Ragnall, pricepând că-i scădea puterea asupra războinicilor pe care nu știa decât să-i înspăimânte, își dădu seama că trebuia să atace acum. L-am văzut întorcându-se și strigând, l-am văzut făcând semn zidului de scuturi să avanseze. Cornurile sunară, stindardele fură ridicate, sulile fură îndreptate spre noi și oamenii se puseră în mișcare chiuind.

Dar nu toți chiuiau.

Zidul de scuturi pornise, într-adevăr. Războinicii din față, cei de care mă temeam cu adevărat, avansau constant, dar cei pe flancuri ezitau.

Irlandezii nu se clintiseră, și unitățile de lângă ei stăteau și ele. Și alții rămăseseră pe loc. Am văzut un bărbat îmbrățișându-și nevasta, iar oamenii lui îi priveau fără să se miște. Poate jumătate din linia lui Ragnall venea împotriva noastră, cealaltă jumătate nu se mai temea de el.

Sigtryggr venea spre noi, dar se opri atunci când auzi cornurile sunând tare. Își întoarse calul și văzu că jumătate din zidul de scuturi al fratelui său ezita să atace. Câțiva călăreți galopau în spatele stindardelor lui Ragnall, strigându-le celor ce șovăiau să înainteze. Irlandezii nici măcar nu-și luaseră scuturile în mâini, ci stăteau într-o neclintire încăpățânată. Priveam o armată cu două minți, o armată care-și pierduse încrederea. Bărbații ale căror soții le fuseseră înapoiate își cântăreau loialitatea, și vedeam asta în ezitarea lor.

Sigtryggr se întoarse și se uită la mine.

— Lord Uhtred! strigă el cu entuziasm în glas. Lord Uhtred!

— Știu! am strigat la rândul meu.

Râse. Ginerelui meu îi plăcea lupta. Era un războinic înnăscut, un comandant de trupe, un om al nordului, și văzuse ce vedeam și eu. Dacă un om stăpânește prin frică, trebuie să fie victorios. Trebuie să-și țină subalternii docili arătându-le că nu poate fi înfrânt, că destinul lui este să obțină izbânzi și bogății. *Wyrd bið ful āroed*. Soarta este neînduplecată. Un om care conduce prin frică nu-și poate permite un singur eșec, iar gestul lui Sigtryggr de a le elibera pe femeile ostatice dezlegase legăturile fricii. Însă oamenii care ezitau nu aveau să rămână sfidători pentru multă vreme. Dacă i-ar fi văzut pe sulițașii lui Ragnall croindu-și drum prin gardul de spini și prin intrarea fortului, dacă și-ar fi văzut tovarășii năpădind parapetul, dacă ar fi văzut topoarele ciopârțindu-ne scuturile pe vârful întăriturii, atunci s-ar fi alăturat luptei. Oamenii vor să fie în tabăra învingătoare. În următoarele clipe, când războinicii lui Ragnall aveau să se îmbulzească pe parapetele noastre atacându-ne din trei părți, teama că normandul urma să se răzbune pe cei care rămăseseră în spate avea să-i împingă la luptă.

Ce înțelesese Sigtryggr și înțelesesem și eu era că nu trebuiau să aibă ocazia să vadă acel crâmpei de imagine cu victoria lui Ragnall. Nu puteam apăra fortul, fiindcă acei oameni ai lui Ragnall care avansau spre noi tot erau mult prea numeroși, iar imaginea acelor

războinici croindu-și drum în fortul nostru avea să mobilizeze și restul armatei dușmane. Așa că trebuia să le dăm un crâmpei din imaginea înfrângerii lui Ragnall.

Trebuia să le oferim speranță.

Trebuia să ne părăsim refugiul.

Trebuia să atacăm.

— Înainte! am strigat. Înainte, omorâți-i!

— Dumnezeule, murmură Finan lângă mine.

Oamenii mei ezitară o clipă, nu din codeală, ci din uimire. Toată noaptea ne pregătiserăm să apărăm fortul, și acum îl părăseam ca să ne năpustim asupra inamicului. Am sărit de pe zid în șanț.

— Haideți! am strigat. O să-i omorâm!

Câțiva aruncară într-o parte gardul de spini, iar alții coborâră de pe valul de pământ și trecură șanțul pentru a forma zidul de scuturi pe cealaltă parte.

— Avansați! am strigat. Avansați și omorâți-i!

Sigtryggr și călăreții lui ne lăsară cale liberă. Înaintam de-a lungul vârfului plat al crestei, încă lovindu-ne lamele de scuturi.

Inamicul se oprise uimit. Oamenii au nevoie de un strigăt de luptă. Nu puteam să le cer să strige pentru Mercia, fiindcă cea mai mare parte a trupelor mele nu erau mercieni, ci normanzi.

Aș fi putut să strig numele lui Sigtryggr, și cu siguranță toți ar fi repetat acest nume, fiindcă luptam pentru tronul lui, dar un oarecare impuls mă făcu să strig altceva.

— Pentru Mus! am răcnit, pentru cea mai bună curvă din Britania! Pentru Mus!

Urmă o clipă de liniște, apoi oamenii mei izbucniră în râs și urlară:

— Pentru Mus!

Un inamic vede că atacatorul lui râde? Asta face cât o mie de insulte. Un om care râde atunci când intră în luptă este un om care are încredere, iar un om încrezător vâra spaima în inima dușmanului.

— Pentru curvă! am strigat. Pentru Mus!

Și strigătul se împrăștie de-a lungul liniei mele, când oameni care nu auziseră vreodată de Mus aflară că era o curvă, și încă una foarte bună. Le plăcea ideea. Toți râdeau și-i strigau numele acum. Strigau pentru o curvă în timp ce mergeau spre îmbrățișarea morții.

— Mus! Mus! Mus!

— Ar face bine să-i răsplătească, zise Finan.

— O va face! strigă fiul meu din cealaltă parte.

Ragnall le cerea sulitașilor lui să avanseze, dar ei se uitau la Sigtryggr, care venise cu ceata lui în dreapta lor. Striga la oamenii care rămăseseră în spatele zidului de scuturi, încurajându-i să se întoarcă împotriva lui Ragnall.

— Omorâți-i! am răcnit grăbind pasul. Trebuia să ajungem la inamic înainte ca aceia care șovăiau să creadă că eram terminați. Oamenilor le place să fie de partea învingătoare, așa că trebuia să câștigăm. Mai repede, am strigat. Pentru curvă!

Treizeci de pași, douăzeci, și poți vedea ochii oamenilor care vor încerca să te omoare, vezi vârfurile sulitelor, iar instinctul este să te oprești, să îndrepti scuturile. Ne dăm înapoi de la luptă, frica pune gheara pe noi, timpul pare că se oprește, este liniște cu toate că o mie de oameni urlă, și în acel moment, când groaza pune stăpânire pe inimă ca o bestie prinsă în capcană, trebuie să te arunci în oroare.

Fiindcă și inamicul simte la fel. Și trebuie să-l omori. Ești fiara din coșmarurile lui. Omul din fața mea se ghemuise ușor, cu sulita dreaptă și scutul sus. Am știut că ori va coborî, ori va ridica tăișul în timp ce mă apropiam; voiam să-l ridic, așa că înadins mi-am lăsat scutul în jos ca să-mi acopăr picioarele. Nu m-am gândit. Am știut că se va întâmpla. Luptasem în prea multe bătălii, iar tăișul veni bineînțeles în sus, ochindu-mi pieptul sau gâtul în timp ce se pregătea de lovitură. În acea clipă am ridicat scutul, astfel încât sulita ricoșă de pe el sus în aer, și apoi am lovit.

Îmi bubuia în urechi sunetul zdrobitor al zidului de scuturi, zgomotul brusc, loviturile pe lemn și metal și oamenii care-și urlă strigătele de luptă. Am împuns cu Acul-Viespii în spațiul dintre două paveze; camaradul din spatele meu agățase scutul inamicului cu toporul și trăgea, îngăduindu-mi să-i bag saxul între coaste. Am simțit cum lama trecu brusc prin cămașa de zale, tăie prin pielea de dedesubt și se frecă de oase. Am învârtit-o și am scos-o în timp ce o spadă îmi izbea scutul. Finan mă apăra pe dreapta, împungând cu saxul lui. Oponentul meu dădu drumul sulitei, căci era o armă mult prea lungă în acea situație. Menită să spargă zidul de scuturi inamic, era aproape inutilă în apărare. Își scoase saxul, dar înainte ca lama să iasă din teacă, l-

am șfichiuit cu Acul-Viespii peste fața tatuată cu corbi, astfel că sângele îl orbi și-i înroși barba scurtă. O altă împungere, de data asta la gât, și căzu la pământ. Oșteanul din spatele lui se întinse să dea o lovitură de spadă care-mi întoarse scutul și-l tăie pe fiul meu la braț. Aproape că m-am împiedicat de omul căzut, care încă mai încerca să împungă în sus cu saxul.

— Omoară-! am strigat la camaradul din spatele meu.

Am lovit cu scutul în inamicul cu spada, apoi am coborât Acul-Viespii și i-am despicat piciorul de la gleznă până la genunchi. O lamă îmi izbi coiful, și în clipa următoare un topor se roti pe deasupra. M-am lăsat jos repede, ridicându-mi scutul, iar toporul îi crăpă marginea de fier, smulse așchii din lemnul de salcie și-l îndoii. Am împuns din nou coapsa însângerată, de data asta în sus, într-o lovitură dură care îl făcu pe om să urle și să iasă din luptă. Finan îi sfâșie celui cu toporul obrazul cu saxul, apoi îi înfipse lama în ochi. Gerbruht, în spatele meu, prinse toporul și-l întoarse împotriva inamicului. Fiindcă mă ghemuisem, crezu că eram rănit și urlă de furie atunci când trecu pe lângă mine și învârti uriașa armă cu toată forța sa de gigant. O spadă veni spre el, dar lunecă în sus în timp ce toporul lui tăie un coif și un craniu în două, ploaia de sânge și bucăți de creier improșcându-mă pe coif. M-am ridicat, apărându-l pe Gerbruht cu scutul meu. Fiul meu avansa în dreapta, cu piciorul pe fața unui inamic. Doborâserăm primele două linii ale zidului lui Ragnall și cei din spate se retrăgeau, încercând să scape de scuturile noastre pictate cu sânge, de lamele noastre ude, de pofta noastră neostoită de măcel.

Am auzit o altă izbitură și strigăte înverșunate. Deși nu puteam vedea ce se întâmpla, am simțit cutremurarea din partea stângă și am știut că alți oameni se alăturaseră luptei.

— Pentru curvă! am răcnit. Pentru curvă!

Era un strigăt nebunesc. Dar acum venise bucuria luptei, cântecul măcelului. Folcbald ajunsese în stânga fiului meu. La fel de puternic ca Gerbruht, avea un topor cu un tăiș imens, cu care trăgea scuturile inamicilor astfel încât Uhtred să-i poată împunge. O suliță lunecă pe sub scutul meu și se lovi de fâșiile de fier din cizmă. Fără s-o bag în seamă, am înfipt Acul-Viespii printre două paveze și i-am simțit lama mușcând. Cântam un cântec fără cuvinte. Finan își folosea saxul pentru a împunge scurt și iute printre scuturi, zgâriind brațele

dușmanilor până le cădeau armele și apoi vârându-le lama în coaste. Folcbald își aruncase scutul zdrențuit și tăia cu toporul urlând blesteme frizone, izbind lama grea prin coifuri și capete, lăsând în urmă o grămadă de morți împroșcați cu sânge și strigându-le dușmanilor să vină să fie omorâți. Undeva în față, nu departe, vedeam stindardul lui Ragnall. L-am strigat:

— Ragnall! Blestematele! Ragnall! Căcat îmbârligat ce ești! Hai și mori, bastardule! Pentru curvă!

O, nebunia bătăliei! Ne temem de ea, o proslăvim, poeții o cântă, iar când îți umple sângele aidoma focului, este o adevărată nebunie. Este fericire! Toată groaza trece, simți că poți trăi veșnic, îl vezi pe inamic că se retrage, știi că tu însuși ești invincibil, că până și zeii s-ar trage la o parte din fața spadei tale și a scutului plin de sânge. Încă fredonam acel cântec nebun, cântecul măcelului, cântecul care acoperea urletele muribunzilor și răniților. Frica, bineînțeles, este cea care hrănește nebunia luptei, transformându-se în sălbăticie. Învingi în zidul de scuturi dacă ești mai sălbatic decât inamicul și reușești să-i transformi sălbăticia în frică.

Voiam să-l omor pe Ragnall, dar nu-l vedeam. Tot ce vedeam erau margini de scuturi, fețe bărboase, tășuri, oameni mârâind, un om care-și scuipa dinții din gura plină de sânge, un băiat care striga după mama lui, altul plângând pe jos și tremurând. Un rănit gemu și se întoarse în iarbă. Crezând că încerca să ridice saxul să mă împungă, i-am băgat Acul-Viespii în gât, iar șuvoiul de sânge mă izbi cald în față. Când am scos lama, am zărit un om scund venind din dreapta mea. L-am izbit cu sete, și el se lăsă în jos strigând: „Tată!” Era un băiat, nu un bărbat.

— Tată!

Acest al doilea strigăt era al fiului meu, care mă trăgea înapoi.

Băiatul, cu fața plină de sânge, plângea și tremura. Îl aruncasem la pământ. Nu știusem. Îl văzusem doar venind dintr-o parte și-l lovisem, tăindu-i pe jumătate brațul stâng, când el nu avea mai mult de nouă ani, poate zece.

— S-a terminat, zise fiul meu, este gata.

Nu era chiar gata. Oamenii încă mai izbeau scut pe scut, tășurile încă mai loveau și împungeau, însă războinicii lui Ragnall se întorseseră împotriva lui. Irlandezii intraseră în luptă, dar de partea

noastră. Își cântau imnul de bătălie, un strigăt strident, în timp ce-i omorau pe ultimii fideli ai lui Ragnall. Bărbații ale căror soții le eliberaserăm se întorseseră și ei împotriva căpeteniei normande. Din cei o mie de oameni ai săi mai rămăseseră doar câțiva, poate vreo două sute, și erau înconjurați.

— Destul! răcni Sigtryggr. Destul! Găsise un cal pe undeva și se urcase în șa. Își ținea sus spada însângerată în timp ce striga la oamenii care se înverșunau să-i omoare fratele. Destul! Lăsați-i în viață!

Ragnall era în mijlocul oamenilor care încă mai luptau pentru el, oamenii depășiți numeric și încercuiți care acum își lăsau armele în jos.

— Ai grijă de băiatul acela, i-am spus lui Uhtred.

Băiatul se ghemuise peste tatăl lui mort, plângând isteric. „Așa am fost și eu”, m-am gândit, „la Eoferwic, acum câți ani?!” M-am uitat la Finan.

— Câți ani avem noi?

— Prea bătrâni, stăpâne.

Avea sânge pe față. Din barba lui sură se prelingea un fir roșu.

— Ești rănit? I-am întrebat, iar el confirmă. Încă purta coiful fratelui său, al cărui cerc auriu fusese îndoit de o lovitură de spadă. Mergi acasă?

— Acasă? făcu el nedumerit.

— În Irlanda, am spus privind cercul din jurul coifului. Regele Finan. Zâmbi.

— Sunt acasă, stăpâne.

— Și fratele tău?

Finan ridică din umeri.

— Va trebui să poarte în suflet rușinea acestei zile. E terminat. Pe lângă asta, un om nu trebuie să-și omoare fratele, încheie el făcându-și cruce.

Sigtryggr îl omorî pe fratele său. Le oferi viața oamenilor care se predau, apoi se luptă cu Ragnall. A fost o luptă dreaptă. N-am fost de față, dar la sfârșit Sigtryggr avea o tăietură de spadă pe șold și o coastă ruptă.

— Știa să lupte, zise el mulțumit, dar eu am luptat mai bine.

M-am uitat la oamenii de pe pășune. Sute de oameni.

— Acum sunt toți ai tăi, am spus.

— Ai mei, într-adevăr.

— Ar trebui să te întorci la Eoferwic. Dăruiește pământ, dar asigură-te că ai destule trupe ca să aperi zidurile orașului. Patru oameni la fiecare cinci pași. Unii pot fi măcelari, brutari, pielari, salahori, dar presară-i pe războinicii tăi printre ei. Și capturează Dunholmul.

— Așa voi face. Rânjind, veni să mă îmbrățișeze, apoi spuse: Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Fiindcă ai făcut-o pe fiica Domniei Tale regină.

Am plecat de acolo a doua zi dimineață. Pierduserăm șaisprezece oameni în luptă, doar șaisprezece, cu toate că alți patruzeci erau prea răniți ca să poată fi mișcați. Mi-am îmbrățișat fiica, apoi m-am plecat în fața ei, fiindcă era într-adevăr regină. Sigtryggr vru să-mi dea lanțul lui masiv din aur, dar am refuzat.

— Am destul aur, i-am spus, iar tu ești acum cel care dăruiește aur. Fii generos!

Și am plecat.

Am revăzut-o pe Æthelflaed șase zile mai târziu, în marea sală de la Ceaster. Cynlæf era acolo, alături de Merewalh, Osferth și tânărul prinț Æthelstan. Războinicii Merciei erau și ei acolo, oamenii care nu-l urmăriseră pe Ragnall la nord de Ledecestre. Ceolnoth și Ceolberth se aflau printre ceilalți preoți. Părintele Oswald, fiul meu, stătea cu un aer protector lângă văduva episcopului Leofstan, sora Gomer, sau Mus, Șoarecele. Ea îmi zâmbi, dar zâmbetul îi trecu atunci când ochii ni se întâlniră.

Nu-mi curățasem zalele. Ploaia spălase o bună parte din sânge, dar găurile lăsate de tășuri rămăseseră, și pieptarul de piele avea pete roșii. Coiful se înfundase într-o parte de la o lovitură de topor pe care abia o simțisem în toiul luptei, dar care acum îmi stârnea o durere surdă în creștet. Am intrat în sală cu Uhtred, fiul meu, cu Finan și cu Rorik. Acesta era numele băiatului pe care-l rănisem în luptă; îl chema la fel ca pe fiul lui Ragnar, prietenul meu din copilărie.

Brațul acestui Rorik era aproape vindecăt, ceea ce-i îngăduia să țină în mână o cutie mare din bronz cu portrete de sfinți pe laturi și o imagine a lui Hristos în toată gloria sa pe capac. Era un băiat bun, cu

părul blond, ochii albaștri și o fețișoară ghidușă. Nu-și cunoscuse niciodată mama, și eu îi omorâsem tatăl.

— Vi-l prezint pe Rorik, care-mi este ca un fiu, am spus, apoi am atins ciocanul de aur de la gâtul băiatului. Amuleta îi aparținuse tatălui său, la fel ca spada care-i atârna, mult prea mare, la șoldul slăbănog. Rorik, am continuat, este ce voi numiți un păgân, și va rămâne păgân. M-am uitat pe rând la toți preoții, și doar părintele Oswald îmi întoarse privirea, încuviințând din cap. Am o fiică, am zis în direcția lui Æthelflaed, care ședea în jilțul folosit drept tron la Ceaster. Acum este regină a Northumbriei, iar soțul ei este rege. El a jurat să nu atace Mercia. În semn de prietenie, vă va ceda o bucată de pământ mercian care în clipa de față este sub control danez și va încheia un tratat cu voi.

— Mulțumim, Lord Uhtred, zise Æthelflaed. Fața îi era neclintită, dar mă privi în ochi pentru o clipă, înainte de a se uita la băiatul de lângă mine. Și bine ai venit, Rorik.

— Am socotit, doamnă, că era cel mai bine să pun un păgân prieten pe tronul Northumbriei, de vreme ce bărbații Merciei par să fie prea lași ca să intre în acea țară, chiar pentru a-și urmări dușmanul.

Mă uitam la Cynlæf, care se enervă brusc.

— Eu... începu, apoi șovăi.

— Tu, ce? I-am provocat.

Se uită la Æthelflaed după ajutor, însă ea rămase încremenită ca o statuie.

— Am fost sfătuit, zise el slab.

— De către un preot? am întrebat, uitându-mă la Ceolnoth.

— Ni s-a poruncit să nu intrăm în Northumbria! protestă Cynlæf.

— Vei învăța de la lordul Uhtred că sunt momente când încalci ordinele, zise Æthelflaed privindu-mă, deși vorbea cu Cynlæf. Se întoarse spre el și adăugă cu voce de gheață: Ai luat hotărârea greșită.

— Dar nu a avut nicio urmare, fiindcă Thor și Odin mi-au ascultat rugăciunile, am spus uitându-mă la părintele Ceolnoth.

Æthelflaed zâmbi foarte ușor.

— Vei mânca alături de noi în această seară, Lord Uhtred?

— Și voi pleca mâine-dimineață, cu oamenii mei și familiile lor. M-am uitat într-un colț al sălii, unde Eadith stătea printre umbre. Și cu

tine, i-am spus, și ea încuviință din cap.

— Măine! Pleci? întrebă Æthelflaed, deopotrivă uimită și indignată.

— Cu voia Domniei Tale, da.

— Încotro?

— În nord, doamnă, în nord.

— În nord? făcu ea încruntată.

— Înainte să plec însă, am un dar pentru Domnia Ta.

— Unde anume în nord?

— Am treburi în nord, doamnă, am spus, apoi am atins umărul lui Rorik. Du-te, băiete, așaz-o la picioarele Domniei Sale.

Băiatul dădu ocol vetrei, îngenunche și puse cutia grea de bronz la picioarele tronului lui Æthelflaed, apoi se întoarse lângă mine târându-și spada cea mare prin stuful uscat de pe podeaua sălii.

— Plănuiam să vă dau Eoferwicul, doamnă, dar i l-am dat lui Sigtryggr. Darul acesta e menit să-l înlocuiască.

Știa ce conținea înainte să fie deschisă, dar pocni din degete și un servitor veni din umbre, îngenunche și deschise capacul greu. Oamenii se îngrămădiră să vadă ce era înăuntru; i-am auzit pe câțiva dintre preoți sâsâind cu dezgust, însă Æthelflaed se mulțumi să zâmbească ușor. Capul însângerat al lui Ragnall îi rânjea din cutie.

— Mulțumesc, Lord Uhtred, zise ea calm. Darul este foarte generos.

— Și exact ce ați vrut, am spus.

— Așa este.

— Atunci, cu îngăduința voastră, doamnă, sarcina mea s-a încheiat. M-aș duce să mă odihnesc, am zis făcând o plecăciune.

Încuviință din cap. I-am făcut semn lui Eadith și am luat-o spre ușile marii săli.

— Lord Uhtred! strigă Æthelflaed, făcându-mă să mă întorc. Ce treburi ai în nord?

După o clipă de șovăire am spus adevărul:

— Sunt lordul Bebbanburgului, doamnă.

Și sunt. Am vechi pergamente care spun că Uhtred, fiul lui Uhtred, este proprietarul de drept al pământurilor care sunt delimitate cu grija de pietre și movile de pământ, de stejari și frasini, de mlaștini și de mare. Sunt pământuri bătute de valuri, sălbatic sub cerul suflat de vânt, și mi-au fost furate.

Aveam treburi în nord.

Notă istorică

Pentru o scurtă perioadă a existat un episcopat al Chesterului în secolul al XI-lea, dar funcția propriu-zisă nu a fost ocupată până în 1541, așa că Leofstan și dioceza lui sunt de domeniul ficțiunii. Recunosc, de altfel, că mare parte din *Războinicii furtunii* este ficțiune, o poveste țesută pe un fundal mai adânc de adevăr.

Povestea de bază a tuturor romanelor cu Uhtred este povestea formării Angliei, și probabil cel mai remarcabil aspect al acestei povești este ignoranța care o înconjoară. Când a început saga lui Uhtred, înainte de domnia lui Alfred cel Mare, nu exista un ținut numit Anglia sau, așa cum i s-a spus, Englaand. După retragerea romană de la începutul secolului al V-lea, Britania fusese împărțită în mai multe regate mici. Pe vremea lui Alfred, acel teritoriu care va deveni Anglia era împărțit în patru: Wessex, Mercia, Anglia de Est și Northumbria. Danezii ocupaseră Anglia de Est și Northumbria și cea mai mare parte a nordului Merciei. La un moment dat, se părea că danezii vor copleși și Wessexul, dar marele succes al lui Alfred a fost că a salvat ultimul regat saxon de dominația lor.

Povestea următorilor ani este cea a recuperării treptate a pământurilor, cu o avansare constantă la nord de Wessex. În fruntea Merciei, Æthelflaed, fiica lui Alfred, va elibera mare parte din zona de nord a centrului Angliei de sub stăpânirea daneză. Sub conducerea lui Æthelflaed, Ceaster/Chester va fi readus sub control saxon. Tot ea a construit burhuri la Brunanburh și Eads Byrig, deși acesta din urmă va fi locuit doar pentru scurtă vreme.

Fortărețele de la Ceaster, Brunanburh și Eads Byrig au făcut mai mult decât doar să apere Mercia de incursiunile danezilor din Northumbria. Normanzii ocupaseră o bună parte a coastei de est a Irlandei și, în primii ani din secolul al X-lea, îndurau atacuri repetate din partea regilor irlandezi. Mulți și-au abandonat posesiunile din Irlanda și au căutat pământ în Britania, însă fortărețele lui Æthelflaed străjuiau căile fluviale, împiedicându-i să invadeze. Au debarcat mai la nord, mai ales în Cumbria, iar Sigtryggr a fost unul dintre ei. El chiar a ajuns rege la Eoferwic.

Cititorii care, la fel ca mine, au suferit mult prea multe ore plictisitoare la școala de duminică, își amintesc probabil că Gomer a fost prostituata cu care s-a însurat profetul Osea. Povestea celor două ursoaice care-i omoară pe cei patruzeci și doi de copii la porunca lui Dumnezeu se găsește în Cartea a Doua a Regilor, capitolul al doilea.

Povestea făuririi Angliei este înecată în sânge. În cele din urmă, oamenii nordului – danezi și norvegieni – vor fi asimilați în rândurile saxonilor, dar atâta vreme cât cele două tabere se înfruntă pentru stăpânirea pământului, războiul va continua.

Uhtred a mășăluit din Wessex, în sud, până la granița nordică a Merciei. Are de mers mai departe, așa că se va pune din nou în mișcare.

Făurirea Angliei

Fundalul poveștii lui Uhtred

Romanele cu Uhtred sunt despre făurirea Angliei. Unele țări, precum Statele Unite, au o dată de naștere, o dată care marchează clar începutul existenței lor, dar originile Angliei sunt învăluite în mister, pierdute undeva într-o perioadă pe care o numim superficial Evul Întunecat. Același lucru este valabil pentru Țara Galilor, Scoția, Irlanda și, într-adevăr, pentru multe dintre statele europene.

Începutul istoriei Angliei, așa cum este predată în multe școli, are loc la invazia normandă din 1066. Anglia, bineînțeles, exista deja pe atunci, dar se acordă puțină atenție Angliei prenormande, cu excepția faptului că Iulius Cezar a venit, a văzut și a cucerit (de fapt, a venit, a văzut și a plecat înapoi) și că regele Alfred nu se pricepea să coacă pâine⁶. Vikingii erau aventurieri romantici și criminali, cu coarne pe coifuri (o invenție din secolul al XIX-lea, aparținând costumierilor de la operă), care veneau cu drakkarurile să violeze și să jefuiască, dar adevăratul aport al vikingilor la făurirea Angliei este rareori prezentat, darămite înțeles. Totuși, prezența vikingilor în povestea nașterii Angliei ar trebui să ne spună că a fost o aventură extraordinară, brăzdată de sânge, eroi și bătălii. Este povestea lui Uhtred.

Îl numesc în mod constant saxon, ceea ce îi enervează pe puriști, fiindcă era în mod sigur un anglu, dar folosirea termenului „saxoni” pentru toate triburile care vorbeau limba anglilor ajută la înțelegerea aspectelor esențiale. Anglii și saxonii sunt două triburi germanice care au invadat Britania în secolele al V-lea și al VI-lea; pe lângă ei mai erau și iuți, frizoni și franci care traversau Marea Nordului pentru a găsi pământ în Anglia. Ocazia pentru această invazie germanică a apărut atunci când romanii au părăsit Britania, lăsând-o aproape fără apărare. Saxonii amenințau deja înainte de acest moment, motiv pentru care romanii au construit forturi de-a lungul coastei estice a Britaniei, așa-numitele „forturi de pe țărmul saxon”. După retragerea legiunilor însă, triburile germanice au venit în număr și mai mare.

În general, anglii s-au stabilit în nordul viitoarei Anglii, iar saxonii în sud, ceea ce corespunde originii lor. Anglii și iuții au venit din teritoriul

care acum este Danemarca, pe când saxonii, francii și frizonii veneau de pe țărmurile Germaniei și Olandei de astăzi. Chiar dacă formau triburi distincte, vorbeau aceeași limbă (cu diferențe regionale) și erau păgâni. Au invadat o țară creștină și i-au împins pe băștinași spre margini – spre dealurile joase ale Scoției, spre Cornwall, Țara Galilor și Bretania, peste mare. A fost o invazie cu un succes extraordinar. În două sute de ani, pământul care avea să devină Anglia era locuit aproape în totalitate de triburile germanice vorbind ceea ce ei înșiși numeau „limba engleză”. Trăiau laolaltă cu britonii și au păstrat unele denumiri britone, de aceea sunt atâtea râuri Avon în Anglia; „afon” era cuvântul băștinaș pentru râu și, probabil, atunci când nou-veniții întrebau cum se numește un râu, li se răspundea: „Este un râu”, astfel că respectivul curs de apă devenea Râul Râu. Lundene este, după toate probabilitățile, alt toponim de origine britonă, deși orașul pe care l-au descoperit invadatorii pe malul nordic al Tamisei fusese construit de romani.

Băștinașii britoni nu fuseseră în stare să organizeze o rezistență armată împotriva năvălitorilor care, după ce și-au asigurat stăpânirea asupra teritoriului, l-au împărțit în regate aflate permanent în stare de război unul cu celălalt. Un astfel de regat era Bernicia, un nume demult pierdut în negurile timpului. Bernicia cuprindea mare parte din nord-estul Angliei și sudul Scoției și este importantă pentru Uhtred, fiindcă strămoșii lui i-au ocupat odinioară tronul. El își trasează arborele genealogic până la Ida Purtătorul Făcliei, unul dintre invadatorii originari, care și-a stabilit regatul în Northumberlandul de azi. Acolo, pe acea coastă sălbatică, Ida a descoperit marea stâncă pe care stă acum castelul Bamburgh. Cu siguranță pe stâncă era deja un fort, pe care Ida l-a capturat și l-a reconstruit, și pe care nepotul lui, Æthelfrith, l-a numit după regina lui, Bebbanburg. Astfel, fortăreața de pe stâncă formidabilă a devenit Bebbanburg, nume care s-a transformat peste secole în Bamburgh. Æthelfrith a fost un rege de seamă al Berniciei, venerabilul cărturar Beda notând că „i-a spulberat pe britoni în mai mare măsură decât toți marii oameni ai englezilor”, cu toate că, în cele din urmă, a fost ucis în luptă, iar regatul său a fost înglobat în Northumbria. Uhtred este urmașul lui. Până în secolul al IX-lea, urmașii lui Ida pierduseră regatul Berniciei, păstrând doar Bebbanburgul și teritoriul acestuia. Ei sunt o prezență formidabilă în

nord.

Saxonii au luat terenurile de la băștinașii britoni și le-au păstrat, dar nu a fost un proces pașnic. Au suferit cel puțin o mare înfrângere – la muntele Badon –, dar au și câștigat victorii notabile, cum ar fi cea de la Catraeth (acum Caterick), tema unui poem faimos – *Y Gododdin*.

Bărbații au mers la Catraeth cu un strigăt de luptă,
Pe cai iuți și cu armuri și scuturi cumplite,
Sulițele lor ținute sus și vârfurile lor ascuțite,
Și cămăși de zale și spade lucioase.

Poemul, care a fost probabil compus pe la începutul secolului al VII-lea, vorbește despre o înfrângere a galezilor în fața saxonilor. Interesant este că armata galeză care mășăluia în Yorkshire-ul de azi venea din sudul Scoției, o rememorare a faptului că băștinașii britoni fuseseră împinși acolo de invadatorii saxoni. Cu timpul, acei refugiați galezi își vor lua o nouă identitate scoțiană, dar atunci când s-au îndreptat spre dezastru încă vorbeau galeza și se considerau britoni. Poemul, cu toate că se referă la o înfrângere, este eroic, și în acest sens seamănă cu poemele învingătorilor. Poezia anglo-saxonă este bogată în războaie și bătălii, oglindind vremurile în care trăiau strămoșii noștri.

Lovi apoi cu scutul încât coada suliței se rupse,
Și vârful suliței se rupse când lovi la rîndul ei.
Războinicul se-nfurie și îl străpunse
Pe vikingul mândru care-l rănise.
Era un războinic încercat, lovi cu sulița în față
Prin gâtul dușmanului, mâna lui mișcându-se
Încât să-i ia viața într-o clipită.

Acesta este un fragment dintr-un poem numit „Bătălia de la Maldon”, care a fost dată cu mult mai târziu decât cea de la Catraeth. Descrie din nou o înfrângere, de această dată când Brythnoth, un conducător saxon din Anglia de Est, este zdrobit de o trupă vikingă care navigase în amonte pe fluviul Blackwater în Essex. Poemul acela și multe altele similare sunt mementouri că Anglia a fost făurită de războaie, nu doar primele războaie împotriva britonilor, ci și războaiele

mai noi și mai cumplite împotriva invadatorilor pe care-i numim vikingi.

Fiindcă, în secolul al IX-lea, alte popoare au încercat să ocupe regatele saxone. În multe privințe, erau foarte asemănătoare vechilor invadatori germanici, de fapt unii dintre ei chiar veneau din aceleași teritorii locuite odinioară de angli și de iuți. Alții veneau și mai din nord, din teritoriile care sunt acum Norvegia și Suedia. Îi cunoaștem pe toți sub numele de vikingi, și rolul lor în istoria Angliei este vital. În secolul al IX-lea, vechii invadatori saxoni, locuind acum în patru regate saxone în Britania, se convertiseră (în mare parte) la creștinism. Noul dușman era însă legat de vechea sa religie, venerându-i pe Thor, Odin și ceilalți mari zei din panteonul germanic, așa că ororilor războiului pentru pământ i se adaugă furia războiului religios. Un călugăr care copia un manuscris a consemnat o rugăciune pe margine: „De furia normanzilor, Doamne Dumnezeule, izbăvește-ne”. Asaltul vikingilor a fost sălbatic și, pentru o vreme, încununat de foarte mare succes.

Teritoriul asaltat de vikingi era împărțit în patru regate. În nord era Northumbria, la sud de ea era Mercia (în mare, zona de mijloc a Angliei), Anglia de Est era la răsărit, în timp ce la sud de Tamisa era Wessexul. Povestea lui Uhtred începe cu *Ultimul regat*, care era Wessexul, și l-am numit „ultimul”, fiindcă era ultimul regat saxon. Celelalte căzuseră în mâinile vikingilor, majoritatea danezi, care ocupaseră Northumbria, Anglia de Est și mare parte din Mercia. Apoi au invadat Wessexul, împingându-l pe regele Alfred în refugiul său din mlaștinile din Somerset, și din acele mlaștini a început riposta saxonă. Povestea făuririi Angliei este într-adevăr o poveste despre cum saxonii și-au recuperat regatele pierdute, începând în sud și avansând constant spre nord, până în anul 937, când o armată a saxonilor de vest sub comanda lui Æthelstan, nepotul lui Alfred, înfrânge fără drept de apel o armată aliată a vikingilor, scoților și irlandezilor la Brunanburh. Firește, a urmat un poem:

Apoi Æthelstan, rege, conducător al conducătorilor...
Lovi în luptă cu tăișul lamei
La Brunanburh. Sparse zidul de scuturi,
Zdrobi scuturi cu spadele...
Îi zdrobi pe oamenii vrednici de ură,

Scoți și pirați ai mării căzură.
Câmpul era inundat de sânge.
Erau grămezi de trupuri spintecate de tășuri.
Saxonii de vest continuară din zori până noaptea,
Războinicii călare urmăriră dușmanul
Fugarii fură căsăpiți din spate
Cu spade proaspăt ascuțite.

Ca urmare a victoriei de la Brunanburh, neamurile saxone au recunoscut dreptul lui Æthelstan de a le cârmui, așa că în sfârșit un singur rege domnea peste un singur popor în teritoriile unde se vorbea limba engleză. Englaund, așa cum au numit-o, se născuse. Supraviețuirea noului regat va fi însă problematică. Nordul se va dovedi greu de asimilat, va cădea din nou sub normanzi, apoi recâștigat, iar pentru o vreme regi danezi vor domni peste întreaga Anglie și apoi, bineînțeles, vor veni normanzii, dar marea realizare a lui Æthelstan a fost să unească cele patru regate, să recâștige teritoriul pierdut de saxoni și să stabilească ceea ce luăm ca un fapt împlinit, un regat numit Anglia. Noul regat nu era o țară doar a saxonilor, nici măcar un regat al anglilor, saxonilor, iuților și frizonilor. Limba pe care o vorbeau locuitorii era, sau a devenit, engleza, dar era puternic influențată de nordici. Ne gândim la vikingi ca la niște pirați, oameni sălbatici care aduceau teroarea cu drakkarele lor, dar, la fel ca saxonii înainte, și ei erau o populație sedentară, astfel că și-au lăsat amprenta asupra Angliei și asupra limbii engleze. Nordul și estul Angliei abundă de toponime date de coloniștii vikingi; orice oraș care se termină în „by”, cum ar fi Grimsby, a fost o așezare vikingă. *Thrope*, *toft* și *thwaite* sunt alte elemente găsite doar în denumirile localităților din nord și est, toate dovezi ale așezărilor vikinge. Acei coloniști s-au căsătorit cu saxone și au adoptat religia saxonă. Au adoptat și limba, dar au introdus multe cuvinte scandinave pe care le mai folosim încă.

Poate că pâinicile arse ale regelui Alfred conțineau *eyren*, dar, mulțumită nordicilor, azi le numim „ouă”. Lista ar putea continua la nesfârșit, foarte multe cuvinte din engleză fiind moștenite de la coloniștii scandinavi.

Această limbă s-a împrăștiat acum în întreaga lume; totuși, este

extraordinar să te gândești că, în anul 878, stăpânirea saxonă a Angliei aproape se sfârșise. Acela a fost anul în care regele Alfred a fost silit de invazia daneză să se refugieze în mlaștinile din Somerset. Dacă ar fi fost înfrânt, dacă nu și-ar fi condus armata la victoria de la Ethandun, ultimul regat, Wessex, ar fi căzut sub ocupația daneză. Anglia n-ar mai fi existat. Soarta, așa cum îi place lui Uhtred să spună, este neînduplecată, iar povestea făuririi Angliei este o poveste a bărbaților și femeilor care luptă contra sorții neînduplecate pentru a-și face fauri o țară.

Wyrd bið ful ārcœd! scria un poet saxon în secolul al X-lea, folosind o engleză pe care ar fi cunoscut-o și Uhtred.

*Wyrd bið ful ārcœd!
Swa cwœð eardstapa,
earfeþa gemyndig,
wraþra wœlsleahta,
winemœga hryre.*

„Soarta este neînduplecată! Așa vorbi cel ce calcă pe pământ (călătorul), gândindu-se la greutate, la măceluri cumplite și la căderea neamurilor.” Masacre și greutate; este povestea făuririi Angliei.

Sfârșitul vol. IX – Războinicii furtunii

RIE
ROMANIA INEDIT

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

RĂZBOINICII FURTUNII este al nouălea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale“ (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

O PACE FRAGILĂ domnește în Wessex, Mercia și Anglia de Est. Fiul regelui Alfred, Edward, și fiica sa, Æthelflaed, sunt la conducere. Dar raidurile normande care țintesc ținuturile și bisericile bogate se înmulțesc. Uhtred de Bebbanburg, cel mai mare războinic al regatului, controlează nordul Merciei din orașul fortificat Chester. Însă o armată uriașă se adună împotriva lui. Normanzilor, conduși de Ragnall Ivarson, li se alătură și northumbrienii, iar puterea lor s-ar putea dovedi copleșitoare...

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, datorie, devotament, familie, loialitate și ambiție personală, dând viață uneia dintre cele mai importante epoci din istoria Angliei.

„Cornwell trece cu ușurință de la o bătălie spectaculoasă la alta, împletind politica și moravurile sociale ale vremii și plasându-și cu măiestrie acțiunea în contextul istoric.“

Booklist

e
Book
disponibil

Observații

[←1]

Paște. (în limba engleză) (n. red.)

[←2]

Miheia. 1:9 (n. red.)

[←3]

Psalmul 22:1. (n. red.)

[←4]

Eclesiastul 10:14. (n. red.)

[←5]

În engleza veche, mūs = „șoarece”. (n.red.)

[←6]

Conform legendei, regele Alfred, fugind din calea vikingilor, s-a adăpostit în casa unei femei care i-a cerut să-i păzească pâinicile puse la copt în vatră. Distras de problemele sale, monarhul le-a lăsat să se ardă, alegându-se cu o muștrare aspră din partea femeii. (n. red.)